

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

3 years ago she ruined my life, now I'm going to ruin hers.

UNTIL I GET YOU

A Romantic Suspense Novel

New York Times Bestselling Author

CLAIRE CONTRERAS

SENI YAKALAYANA KADAR

NEW YORK TIMES ÇOK SATAN YAZAR

CLAIRE CONTRERAS

Copyright © 2023 by Claire Contreras

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bilgi depolama ve geri alma sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz,

Bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan.

Düzenleyen: Gina Licciardi

Biçimlendiren: Champagne Formats

Kapak Tasarımı: Hang Le

İÇİNDEKİLER

Claire'den Mektup İçerik

Uyarısı: -

Bölüm I

Önsöz

1. Lachlan
2. Lachlan
3. Lachlan
4. Lyla
5. Lachlan
6. Lachlan
7. Lyla
8. Lyla
9. Lyla
10. Lyla
11. Lyla
12. Lachlan
13. Lyla
14. Lyla
15. Lyla
16. Lyla
17. Lyla
18. Lyla
19. Lachlan
20. Lyla
21. Lachlan

Bölüm II

Önsöz

22. Delilah
23. Delilah
24. Delilah
25. Lachlan
26. Delilah
27. Delilah
28. Delilah
29. Lachlan
30. Delilah

31. [Lachlan](#)
32. [Lachlan](#)
33. [Delilah](#)
34. [Lyla](#)
35. [Lachlan](#)
36. [Lachlan](#)
37. [Lyla](#)
38. [Lyla](#)
39. [Lyla](#)
40. [Lachlan](#)
41. [Lyla](#)
42. [Lyla](#)
43. [Lyla](#)
44. [Kaza](#)
45. [Lyla](#)
46. [Lyla](#)
47. [Lyla](#)
48. [Lyla](#)
49. [Lyla](#)
50. [Lyla](#)
51. [Lachlan](#)
52. [Lachlan](#)
53. [Lyla](#)
54. [Lachlan](#)
55. [Lyla](#)
56. [Lyla](#)
57. [Lachlan](#)
58. [Lyla](#)
59. [Lachlan](#)
60. [Lyla](#)
61. [Lachlan](#)
62. [Lachlan](#)

[Sonsöz](#)

[Ayrıca yazan Claire](#)
[Contreras Yarım](#)
[Gerçekler Parçacığı](#)
[Teşekkür](#)

***SONRAKİ sayfada bir içerik uyarısı var. Uyarıları sevmiyorsanız, lütfen atlayın.**

Sevgili okuyucu,

Okumak için can attığım kitabı yazmak için mafya serime ara verdim ve sonunda milyonlarca mecazı olan bir hikaye ortaya çıktı. Hokey/üniversite/yeni yetişkin romantizmi olarak tanımlayabileceğim bu hikayede takıntılı bir kahraman önce düşüyor ve biraz da gerilim var.

"Karanlık romantizm" benim ilk tanımım olmazdı. Ancak, karanlık temalar içeriyor, bu yüzden bir sonraki sayfada içerik uyarısı verdim.

Okuduğunuz için teşekkürler!

**XO,
Claire**

Ps. Lachlan Duke bugüne kadarki favori kahramanım. Onu kendime saklamak istediğim için sizinle paylaşmam biraz ikna edici oldu, bu yüzden umarım benim kadar sert düşersiniz <3

İÇERİK UYARISI:

Sahiplenici, saplantılı
kahraman Takip eden
İntihar konuşması
Şiddet
Cinsel Saldırı (tetikleyici olacak kadar)

Sizi yere sermeye çalıştılar ama siz ayağa kalktınız ve daha
uzun boylu durdunuz.
Kanatlarınızı kırmaya çalıştılar ama daha gl bir şekilde
geri ıktılar.
Tehditlerinin sizi susturacağını sandılar ama cesaretiniz
kulakları sağır etti.

Seni görüyorum.

Xo

BİRİNCİ BÖLÜM

GEÇMİŞ

PROLOGUE

BAZEN KANATLAR UMUTSUZLUKTAN YAPILIR. Omurgamdan aşığı süzülen soğuk ürpertiyle savaşıarak arabama bakarken aklımın en önündeki düşünce buydu. İlk bakışta rastgele bir vandalizm eylemi gibi görünüyordu ama gerçeğı biliyordum. Derin bir nefes alarak ileri doğru adım attım, sürücü tarafına doğru ilerlerken camlar ayakkabılarımın altında çıtırdadı. Kapıyı açtım ve oturmadan önce sürücü koltuğunu silmek için tişörtümü kullandım. Arabanın kapısını kapatır kapatmaz sigara kokusu burun deliklerime doldu ve öğürdüm. Bu içgüdüsel bir tepkiydi. Gözlerimi sıkarak ve kucağımdaki spor çantasını sıkıca kavrayarak bunu bastırmaya çalıştım.

Çantamı masanın üzerine koymak için döndüğümde nefesim kesildi.

Yolcu koltuğına oturdum ve sol tarafa kasıtlı olarak yerleştirilmiş bir cam parçası gördüm. Motoru çalıştırırken ellerim titredi. Ön panelde bir sigara tomurcuğı daha vardı. Arabayı sürerken hiçbir tepki göstermemeye dikkat ederek onu orada bıraktım. İzlediğini biliyordum. Nerede olduğunu bilmiyordum ama izlediğini biliyordum. Böyle şeylerden zevk alıyordu ama duygularıma erişmeyi hak etmiyordu ve ben de buna izin vermeyecektim. İkimiz de mesajının açık olduğunu biliyorduk.

Endişeden midem bulanarak eve döndüm ama onun dışında sakindim. Park eder etmez daireme koştum ve kapıyı arkamdan kilitledim. Yatak odama koştum ve aynısını yaptım. Kalbim kırık bir şekilde fotoğraflara baktım.

neden gardımı düşürmemem gerektiğine dair sessiz bir hatırlatıcıydı. Marissa benim için bir kıyafet hazırlamıştı. Etkinliğe katılmamayı düşündüm. Yapmalıydım ama üniversitenin son iki yılını bir münzevi gibi yaşayarak geçirmiştım.

Bundan bıkmıştım. Bana neşe veren her şeyi yok etmek istemesinden bıkmıştım. Sadece sıradan bir üniversite öğrencisi gibi bir partiye gitmek ve sonuçları hakkında endişelenmemek istiyordum. Bu özel parti için katı kurallar vardı - küçük ve incelenmiş bir konuk listesi, telefon yok ve fotoğraf yok. Endişelenmeden gidebileceğimi biliyordum. Orada peşimden gelmeyeceğini biliyordum. Gelemezdi. Artık bunun bir önemi olduğundan bile emin değildim. Bizi zaten biliyordu. İki gün içinde buradan gitmiş olacaktık. İki gün. Ayağa kalktım ve elbiseye bir kez daha baktım. Mesajı bana hâlâ bana neler yapabileceğini hatırlattı. Daha önce de kanatlarımı kesmeye çalışmıştı. Muhtemelen bu sefer onları parçalayıp yakacağını düşündü. Ona izin vermedim. Kalktım ve parti için hazırlandım.

BÖLÜM 1

LACHLAN

Çok sayıda olasılıksızlığın altında tanıştık. Öncelikle, o gece neredeyse partiye gitmiyordum. Hafta başında bir araba kazası geçirmiştım. Kardeşimin hatasıydı. Bir geyiğe çarpmamak için yoldan çıkmıştı. Başarılıydı ama ön tampon ile bir meşe ağacı arasında sıkışan iki çakalın ölümüne neden oldu. Söylemeye gerek yok, Bay PETA berbat durumdaydı. Sol kolunu kırdı. Çeneme birkaç dikiş atıldı. Annemiz dünyanın sonu geliyormuş gibi davrandı. Yerel gazeteler ve dergiler yüzümü ön sayfalarına taşıdılar: Fairview Hokey Yıldızı Araba Kazasında. Her şey çok dramatikti.

İki gün sonra tekrar buzun üzerindeydim ve bizi yarı finale taşıyan golü atmıştım. Normalde bunu kutlamak isterdim ama öldürücü bir baş ağrısıyla uğraşıyordum ve kardeşimin eşyalarını kız arkadaşının evine taşımasına yardım etmek için erken kalkmam gerekiyordu. Ayrıca, bu kutlamayı zaten iki kez yapmıştım. Eğer başarabilirsek bu yıl üst üste üçüncü olacaktı. Ben başladığım sürece neden yapamayacağımızı anlamıyordum. Ukalalık yapmıyordum. Fairview Hokey Takımı, ben dört yıl önce buraya gelmeye karar vermeden önce çöp gibiydi. İmzayı attıktan sonra birkaç oyuncuya daha imza attırdım ve takımı domine ettik.

Hokey oynamaya başlamadan önce tüm hayatım boyunca ezilen taraf olmuştım. Ayrıca omzumda Alaska büyüklüğünde bir çip vardı. Bugünlerde, nihayet hokey oynamaya başladığımdan beri

hak ettiğim takdiri gördüm. Ülkedeki en iyi oyunculardan biri olarak saygı görüyordum; bunu kanıtlamak için geçen yıl profesyonel bir takım tarafından bana sunulan kazançlı bir sözleşmem vardı.

Arkadaşlarım bunu reddettiğim için deli olduğumu düşündüler. Danışmanım bırakmadan önce aylarca bunun üzerinde durdu. Bir planım vardı. Buradaki dört yılımı bitirecek, hayalimdeki takımla serbest oyuncu olarak sözleşme imzalayacak ve daha fazla para ve fırsat elde edecektim. Benim için sadece para değildi ama yardımı olacaktı. Artık beleşçi babama bel bağlamak zorunda kalmayacaktım. Dürüst olmak gerekirse, babam başkalarının standartlarına göre beleşçi değildi. Hayır, Henry Duke, Duke Tech Enterprises'in varisi.

- Hükümete ve elitlere bilgi ve güvenlik sağlayan milyar dolarlık bir şirket - altın çocuktur. Ben hokey bursuyla tam burs almıştım ama Henry Duke okul ücretinin tamamını ödemeseydi Liam hibe ve kredilere bel bağlayacaktı. Şirketinin yaptığı gibi, en azından bunu yapabilirdi. Bana kalırsa Henry'yle paylaştığımız tek şey kan bağı ve soyadımızdı; ikincisi de ben soyadımı değiştirene kadardı. Benim için Henry Duke hiç kimse bile olabilirdi. Onu çok az gördüğümünden, bu duygunun karşılıklı olduğundan emindim.

Evin içinde yürürken nefesimi bıraktım. Buraya otuz dakika önce gelmişim ve henüz arka tarafa geçememişim. Ne zaman arkamı dönsem yeni biri benimle konuşmak istiyordu. Bu her zaman böyleydi. Her zaman bu tür bir ilgi görmüştüm ve çoğunlukla hoşuma gitmişti. Son zamanlarda o kadar değil ve kesinlikle bu gece değil.

Bu akşam için planım evde kalmaktı. Maçımız olmadığı sürece Cuma günleri çamaşır yıkama ve ev ödevi gecemdi. Herkes Cuma geceleri hiçbir partiye gitmeyeceğimi bilirdi. Aaron'un doğum günü olduğu ve kız arkadaşı ona bir parti verdiği için bu gece bir istisna yaptım. İçeride selamlaşacağım son kişiyle konuşmamı bitirdim, kapının yanından bir bira aldım ve dışarı çıktım. Burada olacağımı söyledim. I

karışacağımı söylemedim. Nash ve Drew'a ulaştığımda kapağını kapattım ve biramı içmeye başladım. Fıçı standı yapan kız öğrenci birliğindeki bazı kızlara yardım ediyorlardı; görünüşe bakılırsa yardımları ödüllendirilecekti.

"Bize yardım etmek için mi buradasın?" Bir sarışın bana doğru yürüdü ve göğüslerini koluma dayadı. Bunu tanıyordum ama adını hatırlayamıyordum. İsimler konusunda berbattım. Yüzleri hatırlayabilirdim. İsimleri pek değil.

"Hayır, Nash ve Drew her şeyi kontrol altına almış gibi görünüyor." Biramı kaldırdım ve uzaklaştım.

Duvara git. Duvara git. Duvara git. Sarhoş kalabalığa rağmen gözlerimi hedefimden ayırmadım: burada bir partiye ilk katıldığımda benim olduğunu iddia ettiğim beyaz duvar. Kalabalıktan uzakta, benim için bir sığınağa en yakın şeydi - partinin tadını çıkaramayacağım kadar uzak değil, beni oyunlarından birine çekecek kadar yakın da değil. En son katıldığım oyunu hatırlayınca irkildim. Neredeyse duvara varmışım ki duvara yaslanmış bir kız fark ettim. Bu yeni bir şey değildi. Bazen beni orada beklerlerdi. Benimle ilk kimin konuştuğunu ve gecenin sonunda kimi eve götürdüğümü görmek için yapılan bir yarışma gibiydi. Abartı değildi. Fairview hokeyle yatıp hokeyle kalkıyordu ve ben buraya gelip işleri tersine çevirmeden önce on yıllık bir mağlubiyet serisi yaşıyordu. Bu yüzden herkes benden bir parça istiyordu, özellikle de kadınlar.

Bu diğerlerinden farklıydı. Neredeyse dizlerine kadar uzanan bol bir üst ve siyah Chucks ayakkabılarıyla bu parti için yanlış giyinmişti. Yine de göze çarpan yüzündeki ifadeydi - herkesin eğlenmesini izlerken gözlerindeki duygudan yoksun bulutlu bakış. Yeni üye olabilir miydi? Dönem neredeyse bitmek üzere olduğu için bu imkânsızdı ama yeni olmalıydı. Unutulmayacak türden abartısız bir güzelliği vardı.

- Karamel rengi teni, mükemmel yüz hatları ve spor yapmamış olmasına imkân vermeyecek kadar biçimli bacakları vardı. Koyu kahverengi saçları beline kadar sarkıyordu ve dudakları dolgun ve

Ŗu anda gözlerini büzmüŖtü, bu da partiye katılanlara dikkat ettiğinin tek göstergesiydi. Biri bana çarpıp beni kendime getirene kadar durup baktığının farkına bile varmamıştım.

"Oh kahretsin. Çok özür dilerim." Biri kıkırdadı ve kolumu sıktı, kim olduğumu görünce nefesi kesildi. "Belki de o kadar üzgün değilizdir."

Kolumu çekerken ona bakma zahmetine bile girmedim. İstesem bile gözlerim bol giysili kızıdan uzaklaşmazdı. Neden? Hiçbir fikrim yoktu. Bu yabancı ile aramdaki mesafeyi kapattım. Geldiğimi fark etmedi ama gerilmesinden varlığını fark ettiğini anladım. Bir adım attım ve partiyi görmesini engelledim. Sonunda gözlerime ulaşana kadar yukarı, yukarı, yukarı baktı ve tek düşünebildiğim lanet olsun oldu. Kahverengiydiler. Hayatımda sayısız kahverengi göz görmüŖtüm ama onunkiler tam olarak tarif edemeyeceğim bir şekilde farklıydı. Bir girdap, sizi içine çekip boğmakla tehdit eden bir kara delik barındırıyor gibiydiler. Çabuk çıkan sesi beni bir anlık büyüünden çekip çıkardı.

"Ne yapıyorsun?"

"Benim bölgemdesin."

"Senin bölgen." Kaşlarını çatı. "Bu kız öğrenci birliğine falan mı üye oluyorsun?"

Kız öğrenci yurdu olduğunu çok iyi biliyordu ve verdiği yanıt komik olsa da ona gülme zevkini tattırmayacaktım. Beni incelemeye devam etti, gözleri yüz hatlarımla her birinde geziniyordu. Acaba yalan söyleyip kim olduğumu bilmediğini mi söyleyecekti? Bazı kızlar böyle oynamayı severdi, nazlı, utangaç ve "Aman Tanrım, senin atlet olmana imkân yok" derlerdi, sanki vücudum her şeyi ele vermiyormuş gibi. İtiraf etmeliyim ki, bana bakışından anladığım kadarıyla bu kız ya çok iyi bir oyuncuydu ya da gerçekten kim olduğumu bilmiyordu.

"Bu duvar benim bölgem," diye tekrarladım.

"Bu duvar senin mi?" Dudakları gülmemeye çalışıyormuş gibi hareket ediyordu. "Tamam, John Smith."

"John Smith de kim?"

"Korkunç bir insan, ama ben Disney versiyonundan bahsediyordum. Pocahontas'tan." Beni o kadar dikkatle inceledi ki, her ihtimale karşı yüzümü silme isteğimle savaşmak zorunda kaldım. "Bilirsin, yerleşimci olan."

Beklediğim bu değildi. "Evet, o filmi izlediğimi hiç sanmıyorum ve hayır, duvarın sahibi ben değilim ama ekibin genelde durduğu yer burası."

"Hangi takım?" Bana şöyle bir baktı.

"The Blaze," dedim, her ne kadar bunun ilgimi çekmek için yapılmış bir numara olmadığına ikna olmasam da.

"Oh. Bir süredir buradayım ve burada başka kimse durmadı." Duvara yaslandı, kollarını kavuşturdu ve yüzünü bana çevirdi.

Eğer bu bir kovulma değilse, ne olduğunu bilmiyordum. Bu kızın cüretine inanamıyordum - beni görmezden geliyor ve hiç kimseymişim gibi davranıyordu. Aramızda boşluk bırakarak duvara yaslandım ve dikkatini neyin çektiğini merak ettim. Fıçı standı yapan kızlar mı? Birinin açtığı fıskiyelerin içinde koşuşturanlar mı? İnsanlar zaten soyunmanın çeşitli aşamalarında. İki kız aynı anda Nash'le öpüşüyordu, bu çok ateşli ve eğlenceliydi. Belki de onun dikkatini çekmişlerdi. Çimenleri taramaya devam ettim. Bu gece çok şey oluyordu. Gözlerim daha önce bana çarpan kadına takıldı ve o da bana baktı. Yanıma gelmemesini umarak hızla gözlerimi kaçırdım. Çoğu zaman, sadece yeterince uzun süre baktığım kadınlar yanıma gelirdi. Anlaşmayı böyle sağlıyordum. Ya da daha doğrusu onlar öyle yapardı, çünkü ben her zaman kesin bir bahis değildim. Şimdilik, buraya gelen kimseyle ilgilenmiyordum. Yanımdakini bile burada istemiyordum ama en azından o sessizdi. Bu gece istediğim şey sessizlikti. Havadan sudan konuşmaktansa sessizlik daha iyiydi.

neden ilk kıranın ben olduğumu anlayamıyordum. Sanırım her şeyin bir ilki vardı.

"Yeni misin?" diye sordum. "Hayır."

"Gerçekten mi? Beni tanı mıyor musun?" Bunun beni bir pislik gibi gösterdiğinin farkındaydım ama yüzüm her yere yapış tırılmış tı.

"Sanırım biraz tanıdık geliyorsun." Bana yan gözle baktı. "Bana porno çektiğini mi söyleyeceksin?"

"Ne?" Kahkaha göğsümde gümbürdedi ve ben durduramadan ağzımdan çıktı. "Çok porno izler misin?"

"Tanıdığımı söyleyemem ama böyle bir şey var. Biri size tanıdık geldiğini söylerse, porno filmlerde oynadığınızı söylemeniz gerekiyor. Aptalca ama dünya aptallarla dolu, o yüzden. . ." Omuz silkti.

Benden hiç etkilenmişe benzemiyordu ve itiraf etmeliyim ki bu bana garip geliyordu. Belki de bir tanrıçanın yüzüne ve Wednesday Addams'ın kişiliğine sahip bu kızın yanında durmamın bir nedeni de buydu. Kovalanmak isteyen insanlardan biri miydi? Eğer öyleyse, iyi şanslar. Birinin peşinden gitmek bana yabancı bir kavramdı - vermek istediğimden daha fazla zaman ve enerji harcayan bir kavram. Onu tekrar inceledim. Partiyi o kadar ilgisiz izliyordu ki neden orada olduğunu merak ettim.

"Etkilenmemişsin."

Gözleri benimkilere kayd ı. "Senin tarafından mı?" "Her şey tarafından."

Bir an için bunu düşünür gibi oldu, yüzünün ortasında küçük bir kırı şıklık oluştu. "Etkilenmedim değil. Sadece sıkıldım."

"Neyden sıkıldın?"

"Her şeyi." O huffed ve sonra izin ver dışarı a yorgun, alaycı olmayan bir kahkaha.

"İstersen seni sıkılmaktan kurtarabilirim." Ona o büyüleyici, külot düşüren gülümsememi verdim.

Bir süre bana baktı. "Hayır, teşekkürler."

Hayır, teşekkürler. Eğlencemi gizlemek için bira şişesini dudaklarıma götürdüm ve gülmemek için yutkundum. Kapıdan girdiğim andan itibaren üzerime atlayan kadınların sayısını unutmuştum. Şimdi, gerçekten teklif ettiğim bir tanesi - ki hiç mecbur kalmadığım için teklif etmedim - parfüm reyonunda sıkılmayı geri çevirir gibi hayır, teşekkürler dedi.

"Bu kız öğrenci birliğinde misin?"

"Kesinlikle hayır," dedi ve hemen ekledi, "'Kız öğrenci birliklerinde yanlış bir şey olduğundan değil. Sadece ilgilenmiyorum."

"Doğru ya. Çünkü sıkıldın." Döndüm, kolumu duvara dayadım ve konuşurken ona bakmak için kollarımı kavuşturdum. O benim hareketimi taklit etmedi. Şok edici. "Demek kız öğrenci birliğinde arkadaşların var."

"Oda arkadaşım."

"Oda arkadaşın arkadaşın değil mi?" Biramdan bir yudum daha aldım.

"O benim en iyi arkadaşım." Etrafına bakınırken kaşları birbirine çarptı, belki de oda arkadaşını/en iyi arkadaşını bulmaya çalışıyordu. Elimizi uzatıp kaşlarını ütülemek için içimden gelen dürtüyle savaştım. Ona dokunursam taşaklarıma diz çökecekmiş gibi görünüyordu.

"İçecek bir şey ister misin?" diye sordum. Beni bu soruyu sormaya iten şeyin ne olduğunu bilmiyorum. Belki ben de onun kadar sıkılmıştım.

"Ben partilerde içmem."

Başka bir soru sormak için ağzımı açmıştım ki bir bağırış dikkatini benden çekti.

"Lyles!" Prescott'un sesiyle başımı kaldırdım ve doğruca bize doğru geldiğini fark ettim.

Midem bulandı. Tanrım, eğer "Lyles" Prescott'un kız arkadaşıysa, ne yapacağımdan emin değildim. Prescott'la kız arkadaşı olmadığını bilecek kadar sık takılırdım ama belki de o kız, Prescott'un birlikte olmaya çalıştığı biriydi. Bu durumda, ciddi olup olmadığını ya da kızın sadece bir

Ona siktir. Erkeklerin ciddi olduğu kişilerle ilgili yasak bir politikamız vardı. Eğer erkeklerden herhangi biri belirli bir kızla birlikte olmak isterse ve "Dibs" derse, geri kalanımız geri çekilmek zorundaydı. Bu, ben burada oynamaya başlamadan önce uygulanan ve ben ayrıldıktan sonra da uzun süre devam edecek olan aptalca bir gelenektir. Her yıl hokey takımının kaptanı rastgele bir sayı seçerdi ve bu sayı takımdaki her oyuncunun o sezon becermek zorunda olduğu kadın sayısıydı. Eğer katılmaz ve Dibs'ten çekilirseniz, potaya 100 dolar koymak zorundaydınız. Eğer kadın sayısına ulaşamazsanız, yine potaya 100 dolar koymak zorundaydınız. Aaron bu yıl kaptanımızdı ve 10 rakamını seçti. Hedefe her zaman ulaştığım için o potaya hiç para koymak zorunda kalmamıştım.

Pres aramızdaki mesafeyi kapatmak için son adımları atarken bana barış işareti yaptı. Küçük Wednesday'i kollarına alıp bir kez döndürmesini izledim. Gülmüyordu ama gülümsüyordu. Güzel bir gülümseme idi.

"Marissa'nın seni gelmeye ikna ettiğine inanamıyorum." Geri çekildi ve onu tepeden tırnağa süzdü. "İyi görünüyorsun, ama her zaman iyi görünüyorsun."

Homurdandım. İkisi de bana baktı. Biramdan bir yudum aldım ve başka tarafa baktım. İyi görünmediğinden değildi. Çok güzeldi. Ama üzerinde Harry Styles'ın yüzünün olduğu bir tişört giyiyordu ve o kadar büyüktü ki muhtemelen bana bol geliyordu. Kıyafetlerinin bolluğu resmen "Yanıma yaklaşma" diye bağıırıyordu. Başka bir gece olsaydı ve benim alanımda durmasaydı onu fark edip etmeyeceğimi merak ediyordum. Dikkatim Prescott'un omzundaki eli ile çoktan sarhoş olmuş ve fıçı standı yapmak üzere olan Aaron arasında gidip geldi. Konuşmalarını dinlerken gözlerimi ondan ayırmadım.

"Nasılsın?" Pres ona sordu.

"Ben iyiyim. Banks. Bilirsin işte." Omuz silkti.

"Sömestr neredeyse bitmek üzere. Belki biz ayrılmadan önce gelip önümüzdeki bir ay boyunca parti yapabilirsin."

"Belki."

Yalancı. Partilere olan ilgisi benim satranca olan ilgim gibiydi - yok gibiydi.

"Senin için burada olduğumu biliyorsun, değil mi?" Onu bir kez daha kucağına çekerken sesini alçalttı.

"Teşekkürler." Uzaklaştı ve mesafeyi korumak için iki elini onun göğsüne koydu. "Aslında çıkmak üzereydim ama seni gördüğüme sevindim, Pres."

"Ne? Hayatta olmaz, Lyles. Hadi ama. Hiçbir maçıma gelmedin, bana uğramadın ve ben ne zaman uğrasam sen evde yoktun. Öylece çekip gidemezsin," dedi tekrar omzuna dokunarak. Tanrım. Pres yakışıklıydı. "Neden burada dikiliyorsun ki?" Bana baktı. "Bekle, siz ikiniz birbirinizi tanıyor musunuz?"

"Hayır," dedi. "Daha tanışmadık bile."

Kaşlarım kalktı. Yani teknik olarak haksız değildi. Kendimizi resmen tanıtmamıştık ama sanki hiç sohbet etmemişiz gibi konuşuyordu. Onun hakkında zaten dört şey biliyordum: Harry Styles ve Pocahontas'ı seviyordu, partilerde içki içmiyordu ve hayattan sıkılmıştı. Bu partideki başka hiçbir kadın hakkında bildiğim dört şeyi söyleyemezdim ve bazılarını becermişim, yani bu bir şey ifade ediyordu.

"Oh." Aramıza baktı. "Lachlan, bu Lyla. Lyla, bu Lachlan."

"Tanıştığımıza memnun oldum, Lachlan." Yüzünü bana döndü ve sıkmam için elini uzattı.

Bunu yapma şekli beni eğlendirdi, ama alırken bunu belli etmedim. Eli küçük ve kırılgandı ve dokunuşu içimde garip bir elektrik çarpmasına neden oldu. Elini olması gerekenden daha uzun süre elimde tutmama neden oldu. Onu kendime biraz daha yaklaştırdım, sırf onunla dalga geçmek için, yüzündeki ifadenin kırılıp kırılmayacağını görmek için. İfadesi hiç değişmedi ama elini geri çekmeden önce bir milisaniye boyunca gözlerinde bir şeylerin değiştiğini gördüm. Bana bakmaya devam etti, o meraklı gözleri beni olduğumdan daha savunmasız hissettirdi.

kabul etmek istemedi. Sonunda uzaklaştı ve Pres'e döndü.

Prescott ona, "Pazar günü şehir kulübüne gel," dedi. "Birkaçımız havuz başında brunch yapacağız. Deidre hep seni soruyor. Seni gördüğüne çok sevinecek."

"Onu çok uzun zamandır görmedim," dedi, yere ve tekrar ona bakarak.

Burnunun ucuna dokunurken gülümseyerek, "Bizimle dışarı gel," dedi.

"Belki de yaparım." Ona gülümsedi.

Gülümsedi. Gerçek gibi de görünüyordu. Sık sık gülümsemeyen birinin size böylesine muhteşem bir şey yöneltmesinin nasıl bir his olduğunu merak ediyordum. Sadece bir kez bile olsa bunu deneyimlemek istedim.

Pres'in göğsünü okşadı. "Ben gidiyorum, sürtükler."

Bu o kadar beklenmedik bir şeydi ki güldüm. Başının üzerinde bir barış işareti tutarak bizden uzaklaştı. Veda etmek için bana hiç bakmadı. Teknik olarak bakmıştı, çünkü kaltaklar demişti, çoğul olarak, ama doğrudan bana bakmadı. Onu izledim, kalabalığın arasından geçerken bana bakmasını bekledim. Elbette bana dönüp bakacaktı. Her zaman bakarlardı. Dangalağın biri ona çarptığında bir an için yürümeyi bıraktı ve ben de bekledim. Bu, arkasına bakması için mükemmel bir fırsattı. Hiç bakmadı. Ne oluyor lan?

"O. . . ." Pres başını salladı. "Bir şey."

"Antisosyal biri."

"Bunu söyleyen, duvara yaslanıp sanki biz onun köylüleriymişiz gibi partiyi izleyen adam." Pres bir kaşını kaldırdı.

Homurdandım. "Kim bu kız?"

"Lyla James Marichal." Ellerini ön ceplerine soktu ve topuklarının üzerinde sallandı. "Olympia Lisesi'nde herkesin ıslak rüyasıydı."

Hah. Ben görmedim. Antisosyal, büyük kıyafetler giyen ve kırılmış cevaplar veren? Dikkatimi çekmişti ama

Hiçbir liseli çocuğun ağzı sulanmazdı. Boş şişemi birkaç adım ötedeki geri dönüşüm kutusuna attım ve tekrar duvara yaslanırken geçirdim. Lyla James Marichal. Tuhaf. Göbek adımız aynıydı. Kendimi ona söylerken hayal ettim ve bana nasıl boş boş bakacağını gözümde canlandırabildim.

"Marichal. Şu anda belediye başkanı olan eski beyzbol oyuncusu mu?"

"Evet. Bu onun babası. Buralarda bir efsanedir." Preston sırtını duvara yasladı. "Göçmen, profesyonel atlet, kendi kendini yetiştirmiş iş adamı ve şimdi de belediye başkanı."

Başımı salladım. Onunla bir kez tanışmıştım ve yeterince iyi birine benziyordu. Büyük bir bağışçıydı ve Fairview Üniversitesi'nde sporla ilgili her şeyle yakından ilgileniyordu. Eve gitmediğim sürece üniversite balonumuzdan hiç ayrılmadığım için Fairview'in elitleriyle omuz omuza gelmiyordum. Çoğumuz yapmazdık ama verdikleri partiler hakkında çılgın hikayeler duyardık. Belediye Başkanı Marichal'ın yıllık spor galası için evine birkaç kez davet edilmiş ve her seferinde geri çevirmiştım. Bana göre değildi. Süslü kıyafetler giymek ve bir grup havasız pislikle bir masada oturmak benim iyi vakit geçirme anlayışıma pek uymuyordu.

"Lyla neden herkesin ıslak rüyasıydı?" Konuya geri dönerek sordum. "Anlamıyorum."

Pres bir kaşını kaldırdı. "O bol kıyafetlerin altında çok seksi duruyor."

"Nereden biliyorsun?" Daha dik durdum ve ona döndüm.

"Her zaman böyle giyinmezdi."

"Siz ikiniz hiç takıldınız mı?" Sordum ve kendi soruma kaşlarımı çattım.

"Hayır." Kıkırdadı, alçak, neredeyse yenilmiş bir ses.

"Bu neden komik?" Sordum, "Ben onun herkesin ıslak rüyası mı?" "Öyleydi."

"Ama seninki değil?"

"Hayır, o da bir süre için benimdi." Omuz silkti. "Bir şey deneseydim bile bana zaman ayırmazdı."

Bu beni duraksattı. Prescott benim kadar çok kız tavlamanamıştı ama oldukça yaklaşmıştı. Bir şeyleri kaçırıyor olmalıydım. Hiç kimse hakkında bu kadar çok soru sormamıştım. Kesinlikle bir kız hakkında değil. Kesinlikle, benim tarzımdaki ilişkilerden hoşlanmadığını bildiğim biri değil. Çenemi kapatmam gerekiyordu. Yine de sıkılmıştım. Sıkılmıştım ve zaten burada dikiliyorduk.

"Bir şeyleri kaçırıyormuşum gibi hissediyorum," dedim yüksek sesle. "Sen okuldaki en popüler çocuk değil miydin?" diye sordum. "Senin okuluna giden bütün kızlar öyle diyor."

"Evet, sanırım oradaydım."

"Yani...?"

"Lyles farklı. Onu elde edersen bırakamayacağın türden bir kız, ki bu neredeyse imkânsız." Bana tekrar baktı, yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Asla."

"Ah," diye başımı salladım. "O bağlılık tipidir." "O mu?" Güldü. "Kesinlikle hayır."

Ona baktım. Burada kesinlikle birçok şeyi kaçırıyordum.

Gülümsedi ve Lyla James Marichal'ın herhangi bir şeye söz vermesi bir şakaymış gibi başını salladı. Eğer durum buysa...

"Kaçmasına izin veremeyeceğin kız o," diye açıkladı.

Nedenini sormak istedim ama dilimi ısırdım. Sonsuzluk ya da birinin kaçıp gitmesine izin vermek umurumda değildi. Zaten hayatımda önemli bir kişi beni terk etmişti. Bir başkasına ihtiyacım olmadığına emindim. Eğer onları içeri almazsan, sana zarar veremezler. Çok basitti.

İç çekti. "Bak, onu kreşten beri tanıyorum. Onu uzun zamandır sadece bir arkadaş, bir kız kardeş olarak görüyorum. Ama evet, okuldaki en seksi, en popüler, en imrenilen kızdı. Muhtemelen

pek çok kişiye gerçek bir şans vermedi ve bu daha önceydi."

Daha fazla soru sormak yerine "Anlamıyorum," dedim. "En ateşli, en popüler bok. Ben göremiyorum."

"Yapamazsın. Artık değil." Kıkırdadı ama sesi bir öncekinden daha hznlyd. "O. . . farklıdı. Sosyalđi. Canlı."

Canlı. "Ne oldu?"

Keskin bir nefes aldı. "Diyelim ki o, resmi 'benimle görüşmek istemeyenler' listesinde."

"Ne oldu?"

Pres bana neden bu kadar çok soru sorduğumu sormamıştı ama ses tonumdaki ısıruk karşısında gözlerini kırpıştırdı. "Senin tipin olmadığını biliyorum, o yüzden bunu sana söylememe gerek yok ama yine de söyleyeceğim. Asla ayaklarına kapanmayacak, seninle öylesine takılmayacak ve yatağının direğinde bir çentik daha olmak istemeyecek."

Bir kaşımı kaldırdım. "Lezbiyen mi?"

"Hayır." Pres gözlerini devirdi ve bana ciddi bir bakış attı. "Ciddiyim, Lach. Yeterince şey yaşadı. Onu görürsen, zahmet etme." Döndü ve birine el salladı. "Bu onun oda arkadaşı. Daha çok senin tipin."

Kafamı kaldırdım ve iri göğüslü güzel bir esmerin bana el salladığını gördüm. Bana bakışından yakında burada olacağını anladım. Söyledikleri üzerinde düşündüm. Lyla'nın benim tipim olmadığını varsayması hoşuma gitmemişti. Basitçe, bir ya da en fazla iki kez sevişecek biri olmadığını kastetmiş olabilirđi. Bu durumda, o benim tipim değildi. Daha önce hiç kimseden uzak durmam söylenmemişti ve bu hoşuma gitmemişti.

Kırılmaz görünüyordu, ki bu mantıklıydı. Birini sadece bir kez gerçekten kırabilirsin. Ondan sonraki her şey sadece parçalara ayırmaktır. Bana Lyla James'e ne olduğunu anlatmasını istiyordum ama oda arkadaşı çoktan önümüze geçmişti. Prescott'a hızlıca sarıldı ve bana döndü. Benim bir tipim yoktu, gerçekten. Yıllardır kızları beceriyordum.

Arkadan zaten. Başka şeyler yapmadığımı söylemiyorum, ama gerçek sikiş söz konusu olduğunda, bu net bir sınır koymak için yaptığım bir şeydi.

"Ben

Marissa."

"Lachlan."

"Oh, kim olduğunu biliyorum." Gülümsedi, koyu kahverengi gözleri vücudumda bir aşağı bir yukarı geziniyordu. Oda arkadaşının aksine, Marissa bana tam burada tırmanmak istiyormuş gibi görünüyordu, bu da bu gece benim için hiçbir şey yapmadı.

"Ah, kahretsin. Bunu halletmem gerek." Prescott duvarı itti ve eski sevgilisi ile kadın arasında başlayan tartışmaya doğru koştu.

"Bu iş biraz karışacak," dedi Marissa.

"Bu bir kabus olacak." Pres'in aralarında durmasını izledim ve adam için üzüldüm.

"Yani. . . ." Marissa başladı. Ona baktım. Dudaklarını yaladı. "Dışarı çıkıyordum ve burada duran tek kişi ben olduğuma göre, sanırım benimle gelmek isteyip istemediğini sormalıyım?"

"Nerede?"

"Benim evime." Gülümsemesi yavaş ve baştan çıkarıcıydı. "Evin nerede?"

"İki blok aşağıda."

"Hm." Bunu düşündüm. Gerçekten düşündüm. Bu geceyle ilgili her şey daha önce görülmemiştir. Her önüme geleni becerdiğim söylenemezdi ama başka bir gece olsa Marissa listemde olurdu.

"Her neyse, ev arkadaşım evde ama misafirliğe alışık, o yüzden sorun olmaz."

Elimi sırtının alt kısmına koydum. "Yolu göster."

Oda arkadaşı dediği anda duvarı ittim ve gitmeye hazırdım. Bana bunun onun ilk rodeosu olmadığını söyleyen bir bakış attı, ki bunu biliyordum. Umursadığımdan değil. Dışarı çıkarken aramızda biraz mesafe bıraktım. Bu işten ne çıkacağına hâlâ karar vermemiştim ama nerede yaşadığını bilmem gerekiyordu. Belki de bu bir pislik hareketiydi.

Sırf oda arkadaşıyla yakınlaşmak için onu bu hale getirdim
ama şu anda elimde olan tek şey buydu.

BÖLÜM 2

LACHLAN

TAMAMEN dürüst olmak gerekirse, Marissa bu gece görmek istediğim son kişiydi. Dün geceki partiden onunla birlikte ayrılmıştım ve normalde onu almak için buraya asla geri dönmezdim, ama Prescott'un evi sadece iki ev ötedeydi ve her halükarda buradan geçmek zorundaydım. Ona verdiğim bahane buydu ve oturma odasında oturup hazırlanmasını beklerken kendime söylediğim de buydu. Dün gece çok ısrar etmişti ama onu becermemeyi başarmıştım. Benim için bir ilk olduğunu söylemeliyim. Lyla'nın bu patavatsızlığı affedeceğini düşünseydim muhtemelen pes ederdim ama arkadaşının yarım yamalak saniyelerini kaldırabileceğini sanmıyordum. Neden umursadığımı bulamamıştım, bu da beni rahatsız ediyordu. Marissa'yı bıraktıktan sonra eve dönerken bunu düşünmüştüm. Yatmadan önce de düşünmeye devam ettim ve aklıma gelen tek şey Lyla James'in ilgimi çektiği idi, ki bu onun için talihsizlikti. Kadınlar genelde ilgimi çekmezdi. Kıyafetlerinin altında nasıl göründükleri ve sikimi içine soktuğumda amcıklarının ne kadar ıslak olacağı ilgimi çekerdi ama hepsi bu kadardı. Bir kadınla bir ya da iki kez seks yaptıktan sonra bu yanılsama ortadan kalkıyordu.

İki kez benim limitimdi. Kadınlar benimle takılmaya başladı.

Üçüncü kez. Eğer birisi bu konuda bir çalışma yaparsa, analizlerini dayandırabilecekleri yeterli bilgiye sahiptim. Bir numaralı sikiş genellikle bir oyun ya da partiden sonra gerçekleşirdi, bu yüzden eğlenceli ve yeniydi. İki numaralı sikiş ise daha çok "Acaba

iyi mi, yoksa hayal mi ettim?" Üç numarayı sikmek. . şey, üç numarayı sadece birkaç kez sikebildim ve her seferinde pişman oldum. Bağlanıyorlardı. Eğlenceli bir takılmadan "Bir şeyler içmek ya da kahve içmek için buluşmalıyız "a dönüşürdü. Elbette, sonrasında sevişeceğimizi ima ediyorlardı ama onlarla konuşmakla ilgilenmiyordum ve lanet olası annemle kahve içebilir ya da bir şeyler içebilirdim.

Lyla Fenomeni başka bir şeydi. Artık böyle adlandırıyordum (tabii ki kafamda). Takım arkadaşlarımla onun hakkında konuşmamıştım bile, ama ona talip olmamıştım ve onu becermemiştim, bu yüzden söylenecek fazla bir şey yoktu. Şu anda ne yaptığımı açıkça itiraf edecek gibi değildim. Lyla ve Marissa'nın dairesinde, Lyla'nın çalmakta olduğu Taylor Swift albümünden birinin gözyaşlarının sekmesini anlatan bir şarkıya geçecek kadar uzun süre kalmıştım. Hüzünlü bir şarkıydı. Şimdi bulaşık yıkıyordu. Oraya gittiğimde kanepeye kıvrılmış kitap okuyordu. Ona kitapla ilgili birkaç soru sordum ama duymazdan geldi, ben de dikkatini çekmek için kitabı elinden çekip aldım. Hâlâ anlamamıştım. Çıldırıcıydı.

"Bugün Cumartesi gecesi," dedim. "Birlikte takılacağın başka kimse yok mu?"

"Öyle değil mi?" Lavabodan başını kaldırıp bana baktı.

"Elbette, ama Marissa ve ben aynı partiye gidiyoruz, ben de bir uğrayıp

onu kaldır." Ve seni tekrar görmek istedim.

Beni görmezden geldi ve yıkadığı fincana baktı, şimdi de bir sonraki şarkının sözlerini söylüyordu.

Bu albümde kaç tane şarkı vardı? Müzik dikkatimi dağıtıyordu ve buna daha fazla dayanabileceğime emin değildim.

"Bize katılmak ister misin?" diye sordum.

Yüzünü buruşturdu. "Az önce bir partiye gideceğini söyledin." "Bunda yanlış olan ne?"

"Hiçbir şey."

Bir iniltiyi bastırdım. Bu lanet kız. Neden beni basit bir sohbetle şımartamıyordu? Şarkı söylemeye başlamak zorunda kalacaktım. Şarkı sözlerinden herhangi birini bilseydim, muhtemelen söylerdim. Benimle konuşması için bu kadar çaresizdim. Onun soğukkanlı tavrı ve Prescott'un bana eskiden tamamen farklı olduğunu söylemesi arasında, hastalıklı bir şekilde meraklandım. Başka biri olsa sadece merak eder, belki birkaç şey öğrenmeye çalışır ve peşini bırakırdı. Ben buna saplanıp kaldım. Hokeye, arabalara, notlara ve şu anda Lyla James Marichal'a. Bu kadar ilgimi çekebilen tek kişi babamdı, o da sadece uygun olduğu zamanlarda yanıma gelirdi. Onun yokluğunda, onun hayatına odaklanırdım. Ofisi neredeydi? Sekreteri kimdi? Neden sözde her şeyden çok sevdiği (çocukları da dahil) annemle kalmak yerine muhasebeden Nancy'yi beceriyordu? Müzik aniden durdu ve beni düşüncelerimden kopardı.

"Neden gitmek istemiyorsun?"

"Çünkü insanlardan hoşlanmıyorum." Bunu o kadar gerçekçi bir şekilde söyledi ki, ona olan kızgınlığıma rağmen bir kahkaha attım ve sonra ekledi, "Ama sorun seks yapmayı planlıyorsanız ve ben buradayken yapamıyorsanız, ayrılabilir ve geri gelebilirim. ." diye beni ölçüp biçti. "Beş dakika."

Güldüğümü görmesin diye diğer tarafa baktım. Nasıl oldu da onun hakaretleri beni eğlendirdi ve tahrik etti? "Neden kalmak istemiyorsun? Dönüşeceğini mi düşünüyorsun? ve bize katılmak ister misin?"

Bunun üzerine içtenlikle güldü ve lanet olsun, tepki vermemeye çalıştım ama kahkahası çok güzeldi. Gözleri parıldadı ve başını biraz geriye attı. Bulaşıcı bir şeydi. Her ne olduysa onu kırmadan önce de gözlerinde bu pırıltıyla dolaşıp dolaşmadığını merak ettim. Suyu kapattı, ellerini kuruladı ve çantasını aldı. Gidiyordu. Nereye? Kiminle? Çantayı kavradım.

kitabı daha sıkı tuttu, keşke onun eli olsaydı. Beline. Boğazında.

"Bu neden komik? Çok da zorlama bir senaryo değil. İzlediğiniz porno videolardan birinde görmüş olmalısınız."

Gözlerini devirdi ama bir gülümseme hayaleti gördüm. Bol bir kot pantolon ve büyük boy bir gömlek giymişti. Bu sefer Biggie Smalls. O halde bile kalçalarının salınışını görebiliyordum. Gözlerini sürekli benimkilerden ayırmıyordu. Kalbim hızlandı. İnsanlar tahmin edilebilirdi. Genellikle ne yapacaklarını onlar yapmadan önce kestirebilirdim. Beni buzdaki çoğu insandan ayıran şeylerden biri de buydu. Belirli şeyleri ararsanız, muhtemelen birinin bir sonraki adımında ne yapacağının en az yarısını tahmin edebilirdiniz. Ama Lyla James öyle değildi. Yürüyüşüne bakılırsa ya kucağıma oturacak ya da beni tokatlayacak gibiydi. Belki de ikisini birden. Seçenekler bunlardı. Bacaklarımın arasında duruyordu, bana o kadar yakındı ki onu kucağıma çekebilirdim. Kahretsin, bunu istedim. O kadar yakınımıdaydı ki, baksa beni ne kadar sertleştirdiğinden aletimin dış hatlarını görebilirdi. Bol kıyafetler, dağınık topuz yapılmış saçlar, rastgele müzik zevki ve hepsi - bu kadından daha seksi bir şey görmemiştim.

"Başlangıç olarak," dedi eğilerek, böylece göz göze gelmiştik. İlk kez gözlerinde boşluktan başka bir şey görüyordum. Ateş ve eğlence vardı ve bu karışım nefes almayı zorlaştırıyordu. "Pornomda bir hikâyeye ihtiyacım yok." Kitabı elimden kaptı ve yüzünü daha da yaklaştırdı. Naneli nefesini ve onunla birlikte her yere yayılan gardenya kokusunu alabiliyordum. Burunlarımız neredeyse birbirine değiyordu. Bu bir sınav mıydı? Bir an için dudaklarıma ve tekrar gözlerime baktı ve beni kesinlikle öpeceğini düşündüm. Bu konuda ne hissettiğimi bilmiyordum. Kimsenin beni öpmesine izin vermedim. "İkincisi, insanlardan hoşlandığım kadar seksten de hoşlanıyorum."

Gözlerimi kırıştırdım, kalbim küt küt atıyordu.

Hayatımda gördüğüm en günahkâr gülümsemeyle omzunun üzerinden bakarak döndü ve uzaklaştı. "Partide iyi eğlenceler."

Kolay kolay şaşırmazdım ama yine de çok şaşırdım. Hiçbir şeyden hoşlanmıyordu, tamam. Ama kim seksi sevmez ki? Lanet olsun. Beni heyecanlandırdığı ve benimle böyle oynadığı için ondan nefret ediyordum. Bu bilgiyi verip gittiği için ondan daha da çok nefret ediyordum. Bana bir açıklama yapana kadar bunu kafama takacaktım.

BÖLÜM 3

LACHLAN

PRESCOTT, Marissa ve Lyla'nın şehir kulübüne gideceğinden bahsettiğinde, onları almayı teklif ettim. Neyse ki nedenlerimi sorgulamadı. Daha önce kimseyi almayı teklif etmediğim için sorgulaması gerekirdi ama muhtemelen bunun Marissa'yla ilgili olduğunu düşündü. O kadar az şey biliyordu ki, onu evde bırakıp Lyla'yı yanıma almak istiyordum. Onunla yirmi dakika boyunca arabada mahsur kalmak, benimle konuşmak zorunda kalacağı anlamına geliyordu. Tabii ki evlerine vardığımda Marissa bana Lyla'nın çoktan gittiğini söyledi. Oturma odasında oturup Marissa'nın hazırlanmasını bekledim ve Lyla'yı ikinci kez Google'da aradım. Sosyal medya hesapları özel olarak ayarlanmıştı ve kullanmadıklarım da dahil olmak üzere her birinde onu talep etmiştim. Hiçbirini kabul etmemişti. Babasının kötü şöhreti sayesinde doğum gününün 28 Ocak olduğunu öğrendim. Futbol oynamış ve görünüşe göre bunda oldukça iyiymiş. Sosyal medya hesapları herkese açık olan Skylar Wyatt Parker adında bir dangalakla baloya gitmiş ve ben de onu takip edebilmişim. İlk paylaşımına kadar geri gittim, ki adam dört binden fazla paylaşım yaptığı için bu bir başarıydı. Lisede lakros oynamış ve şu anda Yale'de oynuyormuş. Tıp öncesi.

Birlikte çekilmiş iki fotoğrafları vardı, biri mezuniyet balosundayken, diğeri de eli kızın omzundayken. Kızın üzerinde o kadar büyük bir Yale kapüşonlu tişörtü vardı ki

ona aitti. Başlıkta duygusal bir yüz emoji'si vardı. Yüzümün tiksintiyle buruştuğunu hissettim. Aramanın beşinci sayfasında, karıştığı bir araba kazasını tartışan bir mesaj panosu buldum. Ayrıntı vermiyorlardı ve yorumların çoğu sansürlenmişti. Babası yapmış olmalı. Belki de alkollüydü ve araba kazası geçirdi? Tartışmanın üçüncü sayfasındaki bir yorumda şöyle deniyordu: lütfen bu konu hakkında konuşmayı bırakın. İnsanların hayatları paramparça oldu! PiKaChOo9 rumuzlu kullanıcı tarafından bir yıldan biraz daha uzun bir süre önce bırakılmış. Ekran adına tıkladım ve başka neler hakkında yorum yaptıklarını taradım, ancak esas olarak Pokemon ile ilgiliydi.

"Hazır." Marissa odasından çıktı. Ayağa kalkarken telefonumun yan düğmesine tıkladım.

Daha sonra kalçalarının dışarı sarkacağından emin olduğum bir güneş elbisesi giyiyordu. Gerçi bu bir havuz partisiydi. Doğrusu, Marissa'ya karşı sınırimi neredeyse aşmıştım. Dün geceki partide nihayet ilgilenmediğimi anlamış ve beni kendisiyle takılmaya ikna etmeye çalışmayı bırakmıştı. Aşırı önlemlere başvurdum ve ECON sınıfımdaki bir kızın onun önünde kucağıma oturmasına izin verdim. Bu aptalca bir hareketti ama hayatım boyunca Marissa gibi insanlar tanımıştım ve ona ilgilenmediğime dair sağlam bir kanıt vermedikçe durmayacağını biliyordum.

"Prescott'un hepimizi golf kulübüne davet ettiğine inanamıyorum. Yıllardır gitmemiştim," dedi arabada, rimel sürerken sözlerine ara verdi - su yüzünden berrak bir rimel olduğunu söylemişti. "Havuz alanını kiraladı, ki bu büyük bir olay. Peki Lyla gidiyor mu? Daha da büyük bir olay."

Emin değildim ama Lyla'dan bahsedilince kalbim biraz daha hızlı çarpmaya başladı. Bunu görmezden geldim. "Bu neden bu kadar önemli?"

"Çok şey yaşadı," dedi Marissa güneşliği çevirerek. "Üniversitenin ilk bir buçuk yılında bir grup kızla birlikte yaşadı ve en iyi arkadaş olmamıza rağmen,

aynı partilere gitmezdik. Sonra. . . ." Başını iki yana salladı. "Sonra babasının misafir evine taşındı ve geçen sömestr sonunda pes etti ve dört yıl önce yapması gerektiği gibi benim yanıma taşındı."

"Onu buralarda hiç görmedim," dedim.

"Sadece çevrimiçi dersler alıyor, bu yüzden laboratuvar ya da başka bir şey yapması gerekmedikçe kampüse hiç gelmiyor. Hiçbir şey ilgisini çekmiyor, bu yüzden bir hafta sonunda iki kez geliyor olması büyük bir olay. Bu onun için iyi olacak."

"Herkes farklıdır. Belki de insanların onun huzur içinde yas tutmasına izin vermesi gerekiyordur."

"Yas tutmak mı?" Konuşmadan önce uzun bir süre gözlerini yüzümün yan tarafında hissettim. "Ne olduğunu biliyor musun?"

"İnternete erişimim var." Kahretsin, o araba kazasında biri öldü.

"LYLA'YI GOOGLEDİN Mİ?" diye bağırdı. "Neden?"

Çünkü güzel ve istediği zaman komik, ama daha çok bana daha önce hiç hissetmediğim bir şey hissettirdiği ve ondan etkilendiğim için. "Tuhaf biri, ben de Google'da arattım."

"Tuhaf mı?" Marissa burnunu kırıştırdı. "Bak, Lyla'yı istiyorsan söylemen yeterli."

Başım ona doğru döndü. "Ne?"

"Sadece diyorum ki, eğer onu istiyorsan, bir şeyler söyleyebilirim." Marissa omuz silkti. "Sen ve ben hiç takılmadık. Paylaşmak konusunda tuhaf değil, bu yüzden bir şeyler yaptığımızı düşünse bile, aramızda hiçbir zaman ciddi bir şey olmadığını bildiği sürece muhtemelen umursamayacaktır. Onu istiyorsan seninle birlikte olmak istediğimden değil. Kardeş eşler saçmalığını yapmam."

Hangi kısma odaklanacağımı bilemedim - paylaşım yorumuna mı yoksa diğerlerine mi? Elbette paylaşım yorumuna odaklanacaktım. Daha fazla araştırma yapmam gerekecekti. Bu üçlü ilişkilerden hoşlandığı anlamına mı geliyordu? Eğer öyleyse, nasıl? İki kız, bir erkek? İki erkek, bir kız mı? Bana bundan hoşlanacak biri gibi gelmedi, ama en iyi arkadaşı öyle olduğunu söylediyse

ona inanmak zorundaydım. Tabii bu açık ilişkilerden hoşlandığı anlamına gelmiyorsa? Yoksa sadece ilişki mi? Sadece ilişki benim için en iyi senaryo olurdu. Daha doğrusu iki ilişki. Tüm bu düşüncelerden sıyrıldım. Kendimi aşmaya başlamıştım. Şimdilik tüm bunları bir kenara bırakıp Lyla'yı merak etmeme neden olan şeyler listesine ekleyecektim. Marissa'ya arkadaşlık isteği bile göndermemiştim çünkü bir şey düşünmesini istemiyordum ama birlikte çekilmiş fotoğraflarını görmem gerekebilirdi.

"Bunu neden söylüyorsun?" Park yerine döndüm ve motoru kapattım.

"Çünkü onunla iki kere konuştun ve sonra onu Google'da aradın?" Arabadan inerken gülüyordu.

"Yani? Ben insanları hep Google'da aratırım."

"Beni Google'da mı aradın?" Kapıya geldiğimizde yürümeyi bıraktı ve bir elini kalçasına koydu.

"Hayır."

"Lyla'yı istiyorsun." Beni işaret etti. Üzgün, kafası karışmış ya da kıskanmış görünmüyordu. Aksine, bu durum onu eğlendirmişti.

"Onu istemiyorum." Kaşlarımı çattım ve ona kapıyı açtım.

"Bak, sana iki şey söyleyeceğim ve sonra onu hâlâ isteyip istemediğine karar verebilirsin."

Yürümeyi bıraktım ve onunla yüzleştim. "Dinliyorum."

"Birincisi, eğer onun kalbini kırarsan, sana asla, ama asla ikinci bir şans vermez," dedi. Bu çok açık bir şey gibi görünüyordu. "İki, elde edilmesi zoru oynamayı seven kızları bilir misin?" Ben başımı sallayana kadar bekledi. "Lyla'yı elde etmek zordur, ama dostum, açıldığında, o sadece. Gerçekten de gezegendeki en sevdiğim insanlardan biri."

"Neden bu kadar kapalı?"

Bir kaşını kaldırdı. "İlgilenmediğini sanıyordum."

"Saçmalamayı kes, Marissa. Neden? Kaza yüzünden mi?"

"Yakın çevresine karşı her zaman biraz temkinli ve seçiciydi ama inanır mısınız, lise yıllığında Miss Congeniality seçildi."

"Yapamam." Tekrar yürümeye başladım. "Yani, kaza mı?"

"Bu konuda konuşmaktan hoşlanmıyorum, özellikle de onun arkasından."

Belki Prescott size anlatır."

Orospu çocuğu. Lanet listeye eklenecek bir şey daha. Bir hostes bizi karşıladı ve Marissa'nın konuşmasına izin verdim çünkü şimdi Lyla'nın neden elde edilmesi zor olduğunu anlamaya çalışıyordum. Bakire miydi? Belki de kendini saklıyordu. Yine de seksten hoşlanmadığını söylemişti, bu da çoktan deneyimlediği anlamına geliyordu. Muhtemelen onu boşaltamayan iki pompalı bir ahmaktı. Pislik. Şimdi geri kalanımız onun bencilliğinin bedelini ödemek zorundaydı. Hostesten iki havlu aldık ve gösterdiği yöne doğru yürüdük.

"Buraya hiç geldin mi?" Marissa sordu. "Brunch için, havuz için değil."

"Aman Tanrım. Aklınızı başınızdan almaya hazır olun. İçerideyiz ama sanki bir plajdaymışsınız gibi hissediyorsunuz." Kocaman gülümsedi.

Havuz alanına ulaştığımızda, her şeyi anlamak için duraklamak zorunda kaldım. Çok büyüktü ve gerçekten de bir plaj gibi görünüyordu. Çocuklar oturdukları yerden bizi gördüklerinde el salladılar. Prescott onumuzu brunch'a ve havuza davet etmişti. Biz dahil sekiz kişi saydım. Bir tek Prescott ve Lyla eksikti. Birlikte yalnız oldukları düşüncesi beni olması gerekenden daha fazla rahatsız etti. Onun üzerinde hiçbir hakkım yoktu; olsa bile istediği kişiyle arkadaş olabilirdi. Kendime bunları söyledim, ama yine de sıcak hissettim. Aklım başka şeylere kaydı. Bu bir havuz partisiydi. Bu, sonunda bol kıyafetlerini çıkaracağı anlamına mı geliyordu, yoksa onları üzerinde tutup bir şezlongda somurtacak mıydı? Oturup herkesle konuşmaya başladığımızda onunla ilgili tüm düşünceler geri plana itildi.

"Koç bu gece orada olmamızı istiyor," dedi Drew karşımda. "Geçen haftaki maçın bedelini bize ödetecek."

"Bu içemeyeceğın anlamına mı geliyor?" Marissa sordu.

"Pek de ideal olmazdı," dedi.

Onların konuşmalarını dinledim ve Nash'le yeni patenleri hakkında konuştum. Bana geçen yıl Kanada'da katıldığı bir eğitim kampından ve CHL koçlarından bazılarının nasıl yanından geçip gittiğinden bahsetti. 18 yaşına geldiğinde Montreal ile sözleşme imzalamıştı. Ben de ona o yaşta imzaladığım benzer bir kontrattan ve menajerimin beni bundan nasıl kurtardığından ve serbest oyuncu yapabildiğinden bahsettim.

"Dostum, serbest bir ajan olmak için adam öldürürdüm. Ben de-" Cümlesinin ortasında konuşmayı kesti, toparlanmadan önce ağzı bir an için düştü. Drew'un kolunu tokatladı. "Vay anasını. Lanet olsun. Dibs. Dibs. Dibs."

Nash'in son dört yılda sayamayacağım kadar çok kez "ben de varım" dediğini duymuştum ama kadınlar konusunda tam tersi bir zevke sahip olan Drew'a baktığımda ve onu arkamdaki kişiyle göz göze sevişirken yakaladığımda tüylerim diken diken oldu.

"Evet, doğru. Pres seni öldürürdü," dedi Drew, hâlâ bakıyordu.

Nash nefesinin altından, "Buna değer," dedi.

Boynumun arkası birden ısındı. Lyla hakkında konuşuyor olmalıydılar. Eğer durum buysa, kendimi hazırlamam gerekiyordu. Hepimiz çok ateşli kızlarla birlikte olmuştuk ve Nash benden daha kötüydü. Ne olursa olsun aynı kızla iki kez yatmazdı. Nefeslerinin altında bunu tartışmaya devam etmelerini izlerken midemde çirkin ve yabancı bir şey kıvrıldı.

Marissa homurdandı. "Sanırım Lyla burada."

İkisi de cevap vermedi. Hâlâ bakmakla meşguldüler. Daha Lyla olduğunu bile teyit etmemiştim ve şimdiden gözlerini oymak istiyordum. Benim için bir ilk daha. Marissa koltuğunu geriye itti, ayağa kalktı, dönüp baktı ve nefesi kesildi. Koşarken ciyakladı, "Aman Tanrım. İşte benim kızım."

Bir nefes aldım, bıraktım ve arkamı döndüm. Prescott yaşlı bir kadınla konuşuyordu ve Lyla lanet James

vücudunu saran bej bir elbise giyyordu. Malzemededen çok delikliydi ve ayak bileklerine kadar uzanıyordu. Altına beyaz bir bikini giymişti. Nefesimin kesildiğinden emindim. Bol kıyafetlerle barışmıştım ve kendime onun altında nasıl göründüğünü umursamadığımı söylemiştim. Ne olursa olsun dikkatimi çekmişti ama lanet olsun, bu beklenmedik bir şeydi. Prescott konuşmaya devam ederken, Lyla saçlarına dokunan Marissa'yla konuştu. Saçları bugün dalgalı ve aşağıdaydı.

"O masadan kalktı," dedim kendimi arkamı dönmeye zorlayarak.

"Ah, hadi ama, Lach. Senden bir parça isteyen binlerce kadınla yetinip bunu bana bırakamaz mısın?" Nash sordu.

"Neden masadan kalktı?" Arayan, masanın diğer tarafında oturan ve bu konuşmada hiç işi olmayan Mason'dı.

Ona dik dik baktım. "Çünkü ben öyle dedim."

"Bu tam bir saçmalık," dedi Drew.

"Marissa daha çok senin tarzın, Drew, güven bana." Nash'e döndüm. "Parmaklarını kaybetmek istemiyorsan Lyla masada değil. Dalga geçmiyorum."

"Lanet olsun." Kaşları havaya kalktı. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum ve soracak kadar da umursamıyordum.

Prescott masanın başında, "Beyler," dedikten sonra yanındaki Marissa ve Lyla'ya baktı. "Hanımlar. Geldiğiniz için teşekkürler. Yemeğimizi yiyelim, sonra da oynarız."

Lyla küçük bir gülümseme verdi ve el salladı. Gözlerimiz kilitlendiğinde onunki biraz genişledi. Bunun başkaları tarafından fark edilmediğinden emindim ama içimde bir memnuniyet dalgası hissettim. Solumda boş bir sandalye vardı ama o Marissa ve Prescott'un arasına oturmuştu. Herkesi uzaklaştırmak ve onu yanıma çekmek istedim. Kahretsin, onları uzaklaştırmak ve onu lanet olası masanın üzerine yatırıp kahvaltıda yemek istiyordum. Kolumda bir çimdik hissettim ve beni bu hayalden kopardığı için Marissa'ya ters ters baktım.

"Bana Drew'u ayarla," diye fısıldadı, "Ben de sana Lyla'yı ayarlamaya çalışacağım."

"Drew'a zaten iyi şeyler söyledim," dedim. "Ve saçmaladığını biliyorum çünkü Lyla insanlardan hoşlanmıyor bile. Bana kendisi söyledi."

Marissa homurdandı ve fısıldadı. "Sana seksten hoşlanmadığını da söylemedi mi?"

Kaşlarımı çattım. "Yalan mıydı?"

"Yani, bir adamla çok fazla takılıyor. Erkek arkadaşı değil ama kaç kere mesaj attığına bakılırsa erkek arkadaşı olmak için çok çabalıyor."

Bu sinir bozucuydu. "Kim o?"

"Futbol takımından bir adam."

Futbol mu? Bu da ne demek oluyor? Futbol takımı popülerdi ama Fairview hokey ile yaşar ve nefes alırdı.

"Maçlara gidiyor mu?" Tam orada olduğu için sesimi alçaltarak sordum. Elbise göğüslerini o kadar sıkıyordu ki hapşırırsa bir tanesinin minik bikinisinden çıkacağından emindim. Aynı anda hem öyle olmasını hem de olmamasını umdum.

"Çoğu." Marissa'nın gözlerinde bir şakayı saklıyormuş gibi bir parıltı vardı.

Daha fazlasını öğrenmek istedim. Neden maçlarımıza gelmedi? Prescott son zamanlarda hiç gitmediğini söylemişti ama bu hiç gitmediği anlamına gelmiyordu. Prescott onun yakın bir arkadaşıydı, bu yüzden uzak bir ihtimal değildi ve dürüst olmak gerekirse, tribünlere pek bakmıyordum. Ben daha soru soramadan Drew Marissa'yla konuşmaya başladı.

Nash Lyla'ya bakarak, "Tanıştığınızı sanmıyorum," dedi. Adam gülümsedi. Lyla gülümsemedi. "Ben Nash."

"Lyla."

Prescott kulağına bir şeyler fısıldamak için eğildi ve elini masadaki kızın elinin üzerine koydu. Bu gece antrenmanda onun ağzına sıçacaktım. Belki bir ya da iki parmağını sıkıştıracaktım. Birbirlerini ezelden beri tanıyor olmaları umurumda değildi. Eli

kırmızı görmeme neden oldu. Lanet olsun. En son ne zaman böyle hissetmişim? Beni deli ediyordu. Elini onunkinin altından çekip menüyü aldı ve gereğinden uzun süre inceledi. Üzerinde sadece altı seçenek vardı. Seçenekleri azaltmak bir dakikadan fazla sürmedi. Marissa'nın telefonu çantasında çaldı ve ekrana baktığında kendini affettirdi. Eğildi ve Lyla'ya ne sipariş edeceğini söyledi.

O aramızda bir tampon olmadan Lyla'yı çok daha iyi görebiliyordum, ama bir sürüngen gibi görünmeden bakmaya devam edemezdim, bu yüzden onun yerine onunla konuşmaya karar verdim.

"Tüm bu insanların arasında olmak senin için bir kabus mu?" Sessizce sordum.

"Sayılır." Yüzünü bana çevirdi. Tanrım, o yüz, o dudaklar, o gözler. "Çok iyi tavuk ve et yapıyorlar ama sizinle uğraşmak küçük bir bedel."

Bir kahkaha attım. "Bu senin için yeni bir görünüm. Bol kıyafetlerinden sadece Pazar günleri mi kurtuluyorsun?"

Elini Marissa'nın boş sandalyesine koydu ve sanki bana bir sır veriyormuş gibi bana doğru eğildi. Ben de aynısını yaptım, parmaklarımı onunkilerden sadece birkaç santimetre uzağa koydum. Dudaklarını yaladı. Bir iniltiyi bastırdım. Bunu bilerek yapıyordu. Öyle olmalıydı. Her nedense, muhtemelen hiç ilgi göstermediği için, beni istemesini istiyordum. Nash'in de belirttiği gibi, sayısız kadın sürekli olarak beni arzuluyordu. Hiçbiri dikkatimi çekmedi. Bunun gibi değil. Lyla sonunda beni sözleriyle onurlandırmaya karar verdiğinde, sözleri alçak sesle, neredeyse fısıltı halindeydi.

"Sen ve dangalak arkadaşların sadece Pazar günleri beni ilk kimin sikeceği üzerine mi bahse giriyorsunuz?" Gözleri dans etti. Hay sikeyim. Bu konuda ne kadar şey biliyordu?

"Bu bahse girmemi ister misin?" Elimi onunkine yaklaştırdım, parmak uçlarımız birbirine değiyordu.

"Sadece kaybetmeye niyetliysen." Elini geri çekti ve sandalyesinde dik oturdu.

Hayatımda hiçbir şey kaybetmemiştim (babamın sevgisini saymazsak), ama buna karşılık verecek bir şeyim yoktu. Yemeğin çoğunu çocuklarla konuşarak ve Lyla'yı görmezden gelerek geçirdim. En azından açıkça. Ne zaman konuşsa kulaklarım dikilirdi ki bu da pek sık olmazdı. Evdeki en iyi manzaraya sahip olan karşısında oturan Mason'dan nefret ediyordum. Prescott'un onunla her konuştuğunda kişisel alanına girmesinden rahatsız oluyordum. Telefonumu çıkardım ve Google'da onu kaçıırırsam ne kadar süre hapiste kalacağımı araştırdım. Kahvaltıdan sonra hepimiz marina ve golf sahası manzarasını seyretmek için dışarı çıktık. Ben Lyla'yı izlerken herkes selfie çekmek için terasa dağıldı. Bahar sıcaklığı tam kıvamındaydı ama o üşüyormuş gibi ellerini kollarında gezdirip duruyordu. Üzerimdeki gömleğin düğmelerini açtım ve omuzlarına koydum.

Sarsıldı ve başını kaldırıp bana baktı. Bir an için bu konuda benimle tartışacağını düşündüm ama sadece "Teşekkürler" dedi.

"Bir şey değil." Marinaya baktım. "Buraya çok sık gelir misin?"

"Elbette." Gözleri kısa bir süreliğine benimkilere kaydı. "Kendimden nefret ettiğim ve kendime işkence etmek istediğim zamanlarda her şeyi göze alırım."

Güldüm. Gülmemeye çalıştım çünkü onun küçük tavrına boyun eğmek istemiyordum ama komikti. Arkasını dönmeden önce onu bir an çıplak göğsüme bakarken yakaladım. Başının arkasından sıırttım. Belki de bir yerlere varıyordum. Diğer herkes içeri girdi ama Lyla öne çıktı, kollarını duvara dayadı ve esinti yüzüne vururken gözlerini kapattı. Ona baktım. Benden ne kadar kısa olduğunu hiç fark etmemiştim. Yine de, göğüs kaslarımla göz hizasında durmasına rağmen, bir ihtişam havası taşıyordu.

"Sana güzel görüldüğünü söylersem bana vuracak mısın?"

Yüzünü çevirdi ve beni inceledi. Yıllarca spot ışıklarının altında kaldıktan sonra, insanların beni analiz etmesine alışmıştım ama hiç Lyla gibi incelenmemiştim. Uzanıp saçlarına dokunmak, dudaklarını öpmek ve onu kollarıma almak istedim. Onu öpmek ve kollarıma almak mı? Ben kimdim ki? Kızları hiç öpmezdim. Kardeşim buna "Güzel Kadın saçmalığı" derdi ama öpüşmek çok kişiseldi. Bir kızın amını yalamaktan çekinmeyen birinin onun yüzündeki dudakları öpmekten rahatsız olmasının garip bir şey olduğunu biliyordum ama bu yapmakla ilgilenmediğim bir şeydi.

"Teşekkür ederim." Gülümsedi. Küçüktü ama oradaydı; en iyisi de gözlerine ulaşmıştı. "Sen de çok güzel görünüyorsun."

"Günün birinde Lyla, bana güzel bir şey söyleyeceksin ve bunda ciddi olacaksın." Güldüm ve marinadaki teknelere bakarken başımı salladım.

Bana döndü ve ciddi bir ifadeyle yüzüme baktı. "İstemediğim şeyleri asla söylemem."

"Ortak bir noktamız var."

"Hm." Suyu geri döndü. "Bu gece porno seks için geliyor musun?"

"Kendini bana mı sunuyorsun?"

Bana bir bakış fırlattı. "Olmadığımı biliyorsun." "Neden?"

"Arkadaşımla seks yapıyorsun." Dikkatini tekrar marinaya çevirdi.

"Ben değilim."

"Ah." Bakışları benimkilere kaydı, gözlerinin arasında küçük bir kaş çatma vardı.

"Bunu açıklığa kavuşturduğumuza göre, porno sekse var mısınız?"

"Hala hayır."

"Çıktığın adam yüzünden mi?"

"Lachlan Duke," dedi, yüzünü öne doğru tutarak, ama sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum. "Beni mi takip ediyorsun?"

Onu takip ettiğim düşüncesiyle gülümsüyor muydu? Şimdiye kadar ne kadar takip ettiğim hakkında hiçbir fikri

yoktu.

ve yapmaya devam edecekti. Onu düşündüğü için mi gülümsüyordu? Bu seçenek hoşuma gitmedi.

"Öyle olsaydım hoşuna gider miydi?"

Bana baktı ve gözlerimi aradı. "Hayır."

İnledim. "Yani çıktığın adam yüzünden mi?"

Arkasını dönüp içeri doğru ilerlerken hiçbir şey söylemedi. Kaybolmuş bir köpek yavrusu gibi arkasından gittim - bu konuda sert davranmanın bir faydası yoktu. Bu lanet kız saçmalıklarıyla içimi dışıma çıkarıyordu.

Onun için kapıyı açtım. "Sessizliğini evet olarak kabul edeceğim."

Omuz silkti. "Tamam."

Hayatım boyunca hiç kimsenin peşinden koşmak istememiştim ve gerçekten peşinden koşmak istediğim ilk kişi denesem de denemesem de umursamadı. Belki de erkeklerin ayaklarına kapanmasına alışık olduğu için benden etkilenmemişti. Bugünden önce buna inanmakta zorlanırdım ama aklı başında hiç kimse onun seksi olmadığını düşünmezdi. Ve komikti. Ve Marissa sana açıldığında buna değdiğini söyledi. Gözlerimi hep ondan ayırmadım. Önce şezlonglara ulaştı, parmak arası terliklerini tekmeledi ve ona verdiğim gömleği dikkatlice katladı. İşini bitirdiğinde örtüsünü sıyırdı ve bana o minik bikini altlarının içindeki dolgun kalçalarını gösterdi. Nefes almak ve gözlerimi kaçırmak zorunda kaldım. Erkeklerin onun beni ne kadar etkilediğini görmesini istemiyordum. Nasıl yapacağımı bilmiyordum ama ya Lyla James'e sahip olacaktım ya da denerken ölecektim. Dört yıldır ilk kez, dıbs koleksiyonuna 100 dolar koyacaktım ve umurumda bile değildi.

BÖLÜM 4

Bir partiden daha çok nefret ettiğim tek şey havasız bir partiydi, özellikle de katılmak zorunda olduğum bir parti. Misafirhanenin penceresinden elli kez dışarı bakmış, ne zaman ortaya çıkıp gitmek için uygun bir zaman olduğunu anlamaya çalışmışım bile. Birçok üniversiteli kızın (ve erkeğin) babamın ünlü Senior Sports Ball'una katılma fırsatı için adam öldüreceğinin farkındaydım. Babam bu etkinlik için çok orijinal, saçma, burun üstü bir isim bulmuştu. Her takımdan sadece birkaç son sınıf öğrencisi davet edilirdi. Dört tema geri dönüştürülmüştü: Gatsby (tabii ki), Mısır, Maskeli Balo ve 1920'ler (aslında Gatsby'nin başka bir adı vardı). Babam bu temayı çok severdi, bu yüzden bu yıl 1920'ler teması vardı. Bu maskaralığı o kadar çok yapmışım ki her tema için üç kıyafetim vardı. Bu gece, kısa ama bol siyah ve altın rengi bir flapper elbisesi giydim. Alt kısmındaki püskül dizlerime kadar uzanıyordu. Dışarı çıkmaya hazır olduğumda topuklu ayakkabılarımı giymek için bekliyordum. Neredeyse iki kez dışarı çıkacaktım ama parti arka bahçede olduğu için konuk evinden birkaç adım ötedeydi ve fark edilmeden çadıra gizlice girmek istiyordum.

Zaten burada olmak istemiyordum ama onca geceden sonra bu gece,

Ortadan kaybolmak istedim. Babamdan nefret ediyordum ve bu geceye ev sahipliği yaptığı için ondan daha da çok nefret ediyordum. Marie'den de onun söylediği ve yaptığı her şeyi kabul ettiği için nefret ediyordum. Onlara başka bir geceye almaları için yalvardığımda bana şöyle demişti.

"Kötü anıların yerini iyi anılar alacak." Sanki hiçbir şey o günü unutmama izin verebilirmiş gibi. Başlangıçta Marie'yi pek sevmezdim. Bana karşı hep nazik olmuştu ama annem birkaç yıl önce vefat etti ve Marie cenazeden sadece iki ay sonra annemle babamın paylaştığı eve taşınmıştı bile. Annem ondan hiç hoşlanmamıştı ve nedeni de belliydi. Son altı yıldır babamın sekreterliğini yapan Marie'nin onu becerdiği sonucuna varmak için roket bilimci olmaya gerek yoktu. Ne kadar klişe. O taşınmadan önce misafirhanede yaşıyordum ve daha sonra da orada kalmaya çalıştım - babamın iyiliği için değil, kendi iyiliğim için. Misafirhane beni anneme daha yakın hissettiriyordu ve kimse beni rahatsız etmiyordu. Zaten ana eve hiç adım atmamıştım, bu yüzden onun varlığı beni bu kadar rahatsız etmemeliydi. Oraya gitmek yerine dışarıdan yemek sipariş eder ya da arabayla giderdim. Babamın fark ettiğinden bile emin değilim. O sadece baba rolünü oynamayı severdi, gerçekten baba olmayı değil. Bu annem kazada ölmeden önceydi. Sonrasında sanırım yanımda olmak için biraz daha fazla çabaladı - eğer terapisti ve her ay banka hesabıma yatırmaya devam ettiği parayı yardım olarak sayarsanız. Babam sorunlara yara bandı yapıştırmazdı; sorunlarla uğraşmak zorunda kalmayana kadar üzerlerine bir yığın para atardı.

Bu gece suçluluk duygum ve üzüntüm annem yüzünden değildi. Bu gece Luke'un ölüm yıldönümüydü. Babamın oğlu gibi davrandığı Luke. Çıkmam için beni cesaretlendirdiği Luke. Baloya başka biriyle gideceğimi öğrendiğinde Luke'u aramış ve sanki hayatlarımızla bir ilgisi varmış gibi ondan bizzat özür dilemişti. Luke'u çok seviyordum ama onunla asla evlenmeyecektim, bu konuda ne kadar övünürse övünsün - ve bol bol övünürdü. Keşke yapmasaydı. Keşke bana nişan yüzüğü aldığını hiç açıklamayasaydı ve ailelerimizin arkadaşlarıyla geçirdiğimiz Arkadaş Günü'nde ayağa kalkıp böyle şeylerden bahsetmeseydi ve evlenebileceğimize dair şakalar yapmasaydı. Gözyaşlarımı saklamak için hızlıca gözlerimi kırptım. Nefret ediyordum

Ağlamaya başlarsam da duramazdım. O kadar uzun zamandır ağlamamıştım ki, gözyaşı kanallarımın artık çalıştığını bile dőřőnmőyordum, ama bu gece çalışacaklardı. Bu gece, normalde gőmdőđőm tőm duygular açığa çıkacaktı.

Bu gece kimse Luke'un őlőmőnden bahsetmeyecekti. Daha iyi biliyorlardı ama kolumu sıkıp őzgőn olduklarını sőylemeleri bile beni sinirlendirirdi. Genellikle kendimi herhangi bir şey hissetmekten uzaklaştırmanın yollarını bulurdum. Bu muhtemelen tőm bu olanlar boyunca zihnimin kazandığı en iyi ve en kőtő beceriydi. En iyisiydi, őnkő sadece bir avuç cesur insan beni tekrar açmaya çalıştı. En kőtőső, őnkő bir kez kendinizi acıdan nasıl uyuracağınızı őđrendiđinizde, bunun tőm duygularınızın başına gelme riskini almış oluyorsunuz. Benim için durum çoğunlukla böyleydi. Yakın zamana kadar suçluluk ve őzőntő dışında bir şey hissedebileceğimi dőřőnmőyordum. Telefonum yatağımın őzerinde alarak beni dőřőncelerimden kopardı ve Banks'ten gelen bir mesaj gőrdőm.

Banks: Ben buradayım. Masa 10.

Neredesin? Ben: omw

Topuklularımı giydim, makyajımı tekrar kontrol ettim ve odadan çıktım, kapıyı kapatıp kilitledim. Çadıra giderken derin, sakinleştirici nefesler aldım ve kimsenin beni sohbet etmek için durdurmamasını umdum. Tabii ki yine de durdurdular. Bu lanet olası etkinlikler için ne zaman sőslensem, insanlar bunu tekrar aılmam için mőkemmel bir fırsat olarak gőrőyorlardı. Sanki biraz makyaj yapmak ve saımla bir şeyler yapmak, artık bu berbat, kırık versiyonum olmadığım anlamına geliyordu. Son samimi sohbetten uzaklaşırken biraz daha rahat nefes almaya başlamıştım ki dirseğimde bir el hissettim. Önce kokular çarptı yőzőme - hep aynı kolonyaları sőrőyorlardı, birinin kokusu diğerinden daha baharatlıydı. İki de sigara kokusunu örtmek için spreyi her zaman çok fazla sıktıklarından, yanınızdayken bu koku baskın geliyordu. Milyonlarca karanlık duygu bir anda içimden geçerken donup kaldım. Sıkıntıda karar kıldım.

"Merhaba demeyi planlamıyor muydun?" Jameson sağ kulağımın arkasından alçak sesle sordu. Nefesimi tuttum, dirseğimi çektim, hızla arkamı döndüm ve önümdeki iki adamı gördüm.

"İnanılmaz görünüyorsun, Lyles," dedi Memur Hughes yanında, mavi gözleri vücudumda gezinirken sigarasını çimlere attı.

Elbisenin bol olmasına ve görülecek fazla bir şey olmamasına çok minnettardım. Bu beni daha az rahatsız ettiğinden değil. Gerilmeyi durdurmaya çalışırken nefesimin altında ona teşekkür ettim ama işe yaramadı. Her ikisi de beni geriyordu; kuzen olmaları ve sürekli etrafımda olmaları durumu daha da kötüleştiriyordu. Memur Ned Hughes polis şefiydi, Fairview'in kahramanıydı ve tam bir pislikti. Yine de her zaman babamın emrindeydi. Her zaman herkes için içki hazırlardı. Her zaman partinin neşesiydi. Yanında David Jameson, eski adıyla Koç Jameson vardı ve o da Fairview'de saygı görüyordu. Ailesi toplumda çok önemliydi. Üniversitede hokey koçluğu yapmaya karar verdiğinde, herkes ona bir tür hayır işi yapıyormuş gibi baktı, sanki ona bir gemi dolusu para ödemiyorlarmış gibi. Yine de paraya ihtiyacı yoktu, bu yüzden "çok nazık" ve "çok zarif" olarak görülüyordu. Kadınlar ayaklarına kapandı. Antrenörlüğünü yaptığı çocuklardan rekor sayıda kişi NHL ya da CHL'ye gitmeyi başardı. Bunlar doğrudan Koç Jameson'a bağlanabilecek başarıları. Babamın en iyi arkadaşı ve benim vaftiz babamdı. Ondan nefret ederdim. Bu etkinlikte Fairview'le bağı olan her yetişkinden nefret ediyordum ama yine de kendimi küçük ve rahatsız hissetmeme neden olmalarına izin vermek üzereydim.

"Seni görmemiştim," dedim, sesim ciddi ve ifadem boştu, ikisinin arasına bakarken.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Jameson gülümsedi, mavi gözleri yüzümde geziniyordu. "Çok güzel görünüyorsun."

"Teşekkürler." Gelip beni bu ikisinden kurtaracak birini bulmak için etrafıma bakındım.

Neyse ki Jameson'ın uzun süreli kız arkadaşının geldiğini gördüm. Teşekkürler evren. Sydney bu kalabalıkta tahammül edebildiğim tek kişiydi, muhtemelen Chicago'dan nakil olduğu için. Hughes, Jameson, babam ve o amcık Marie'nin aksine her zaman kusursuz görünüyordu ve nazikti. Sydney'in neden onların grubunda olduğunu anlayamıyordum ama Jameson'ın görünüşünün, boyunun posunun ve cazibesinin bununla çok ilgisi olduğuna emindim. Hughes gerçekten evliydi, bu daha da akıl almaz bir şeydi. Ama yine de görünüş, boy pos ve çekicilik bazı insanlar için yeterliydi.

"Hey, Lyla. Muhteşem görünüyorsun," dedi Sydney bana sarılırken gülümseyerek.

"Sen de öyle," dedim kolunu tutarak. "Artık gitmem gerekiyor. Hepinizi görmek harikaydı. Sonra görüşürüz."

Arkamı döndüm, omuzlarımı geriye ittim ve yürümeye devam ettim. İçeride Banks'i bulana kadar etrafa bakındım. Tabii ki on numaralı masa diğer taraftaydı. Onun masasına oturmak bile istemiyordum ama en iyisinin bu olduğunu biliyordum. Yanından geçerken Prescott'un gözleri benimkilere takıldı ve benimkileri yansıtan bir hüznü gördüm. Küçük bir baş sallama hareketi yaptı ve takım arkadaşıyla konuşmak için arkasını döndü. O da en az benim kadar bu gecenin etkileşimde bulunmamız için iyi bir zaman olmadığını biliyordu. Luke ile arkadaştı ve onu en az benim kadar özliyordu. Avizeler ve her masanın üzerinde beyaz ve mor süslemelerle donatılmış çadıra baktım. Bir spor etkinliğinden çok bir düğüne benziyordu. Marie'nin işi olduğu kesin. Muhtemelen babama evlenme teklif ederse düğünlerinin nasıl görüneceğini göstermeye çalışıyordu. Masalar sekiz ve on iki kişinin oturabileceği büyüklükteydi ve her spor dalından menajerler, sporcular ve profesyonel antrenörlerden oluşuyordu. Bu, öğrenci sporcuların muhtemelen henüz konuşmamaları gereken menajer ve koçlarla omuz omuza gelebilmeleri için bir boşluk olan süslü bir ağ kurma etkinliğiydi.

Banks orada oturduğu için on numarayı kaptım. Masada başka kimin olduğu önemli değildi. Ne olursa olsun rahatsız olacaktım. Banks beni bekliyordu,

Gölümsedi ve sarılmak için kollarını açtı. Yerime oturmadan önce ben de ona karşılık verdim. Banks'in konuştuğu voleybolcuya merhaba dedikten sonra etrafıma biraz daha bakındım. Eğer istediğim gibi giderse, bu masada bir hayalet olacaktım ve sonra kimse yokluğumu fark etmeden kalkıp gidecektim. Bu günlerde yeterince sık oluyordu. Babam ve Marie'nin kaynaştığını gördüm ve Banks ile voleybolcuların uzun boylarının kalkan görevi göreceğini umarak koltuğumda daha da aşağıya indim. Masamıza yaklaşan yeni sesler duyduğumda siyah ve altın rengi tırnaklarıma bakıyordum. Gözlerimi aşağıda tuttum. Eğer bakmazsam, orada değildim. Bu benim sloganımdı. Biri yanıma oturdu ve ben yerimde doğrulup omuzlarımı geriye iterek sustum. Bu kokuyu biliyordum. Aman Tanrım, bu şu anda gerçekleşiyor olamazdı. Tırnaklarıma bakmaya devam ettim.

"Sana güzel görüldüğünü söylersem, elindeki su bardağını yüzüme fırlatır mısın?" diye sordu derin sesi kulağımı gıdıklayarak.

Kalbim, o her yanımda olduğunda olduğu gibi hızla çarpıyordu. Bu o kadar yabancı bir duygu haline gelmişti ki, ilk seferinde öleceğimi sanmıştım. Vücudumu saran ürpertiyle savaşımaya çalıştım ve yüzümü soğukkanlı tutmayı umarak ona kadar saymaya devam ettim. Lachlan Duke'un dikkatini çekmek için ne yaptığımı bilmiyordum ama keşke bunu geri alabilseydim. Bu her şeyi çok daha kolaylaştırırdı. Birkaç kez pes edip karşılık verdim ve her seferinde bunu yaptığım için kendimi tekmeledim. İhtiyacım olan son şey ona arkadaş olabileceğimizi düşünmesi için bir sebep vermektir. Ya da daha kötüsü, arkadaştan daha fazlası.

Onunla birkaç yıl önce tanışmış olsaydım bu bir soru olmazdı. Bu çılgınlığı memnuniyetle karşılardım. Kendimi bir an bile düşünmeden içine atardım. Ama şimdi kendimi kimseye açamazdım, özellikle de ona. Onu ararken bulduğum spor makalelerine göre önünde parlak bir gelecek vardı. Üç sayım daha bekledim ve ona bakmak için kendimi hazırladım. Çok yakışıklıydı ve o takım elbisenin içinde daha da yakışıklıydı. İzin verdim

Gözlerim onu içine aldı - kalın kahverengi, normalde dağınık olan saçları geriye taranmıştı. Bakışlarım onun mükemmel zeytin rengi teninde, dolgun dudaklarında ve oyulmuş çene hattında gezindi. Koyu renk kirpikleri uğruna ölünecek cinstendi ve o gözler - kahverengi benekli zeytin yeşili - beni her seferinde mahvediyordu. Uzun boylu ve heybetliydi, öyle ki ya kendinizi güvende hissederdiniz ya da dehşete kapılırdınız. Benim için her ikisini de çağırıyordu.

Yine de bunu asla bilemezdi. Uzanıp her bir yüzüne dokunmayı ne kadar çok istediğimi asla bilemezdi. Bana böyle hissettiren tek kişinin o olduğunu asla bilemezdi. İnsanlar her zaman aşk kelimesini kullanırlar. Bunun ne olduğunu bilmiyordum ama öyle olduğunu da düşünmüyordum. Onunla ilgili bir şey vardı. Bana önemliymişim gibi bakıyordu. Sanki beni görüyordu, kederin ve suçluluğun altında saklı olan kişiyi.

"Teşekkür ederim." Dudaklarım kıpırdadı. Gülümsedim ya da bugünlerde gülümsemeden geriye ne kaldıysa onu verdim. "Sen de çok güzel görünüyorsun."

Gözleri dans etti. Eğildi ve fısıldadı, "Bu senin için bir kabus mu?"

Vücudum kaskatı kesildi. Bırakın insanların arasında olmayı, bu gece bir şey yapmanın bile benim için ne kadar büyük bir kabus olduğunu bilemezdi. Geçen gün bana bu sözleri söylemiş ve bir yanıt almıştı ama bu gece farklıydı. Geçen gün soru eğlenceliydi. Bu gece, kelimeler içimi pençeler gibi kesiyor, kırık kalbimden geriye ne kaldıysa parçalıyordu. Kendimi toparlayana kadar saymaya ve nefes almaya devam ettim. İhtiyacım olan son şey dikkat çekmek ve onu da bu işe bulaştırmaktı. Sertçe yutkundum. Lanet olsun. Başka bir gece olsa, vurdumduymaz ve umursamaz tavrımı koruyabilirdim. Hatta yorumuna gülebilirdim bile. Bu gece gözlerim izinsiz sulandı. Tırnaklarım kucağımda bulanıklaşmaya başlarken dudağımı sertçe ısırdım. Ona kadar saydım ve tekrar başladım. Elini hissettim, sadece parmak uçlarının omzuma değdiğini ve dudağımı daha sert ısırarak başımı salladım.

Kanın ilk tadıyla beynim kendine geldi. Sonunda konuşmak için kendime güvendiğimde boğazımı temizledim ve sandalyemi geriye ittim.

"Hemen döneceğim."

"Hey, iyi misin?" Arayan Banks'ti.

"Evet. Sadece merhaba demem gereken birini gördüm." Sandalyemi ittim ve çadırdan çıktım.

Tanrıya şükür, bu şeyin dört çıkışı vardı. En yakın olanından geçip misafirhaneye doğru yürüdüm. Kapının yanında konuşan bir grup insan beni rotamı değiştirmeye zorladı. Marie'nin bu etkinlik için koyduğu mor çiçeklikten - Fairview okulunun resmi renkleri - yanlamasına geçtim ve evlerin arasındaki küçük alana açılan kapıyı ittim. Burası eskiden arkadaşlarımla takıldığım, konuştuğum ve bazen içki ya da esrar içtiğim bir sığınaktı. İlk öpücüğümü orada almış ve bekâretimi orada kaybetmişim. O zamanlar çok umursamazdım - çok kaygısız, çok güvenen, çok aptaldım.

Eskiden nasıl olduğumu düşündükçe çılgılık atmamak istiyordum. Etkinliği terk etmeliydim ama bu kararın yansımaları olacağını biliyordum. Bankta oturdum ve sakinleştirici derin nefesler almaya odaklandım. Bu işe yaramadığında ve hala ağlayacak gibi hissettiğimde, ayağa kalktım ve volta atmaya başladım. Her zamanki mantramı söyledim: Sadece bunu atlat. Sadece bu geceyi atlat. Diğer tarafa doğru ilerliyordum, hala sessizce zikrediyordum ki karanlıkta onun şeklini gördüm ve adımlarımın ortasında donup kaldım. Bir adım öne çıktı, Marissa ve benim annemin asmasına yardım ettiğimiz çay ışıklarının tam altına. Tanrım, sanki bir ömür önceymiş gibi geldi.

"Ne dedim ben?" Lachlan'ın elleri cebindeydi ve yüzünde gerçek bir endişe ifadesi vardı.

"Hiçbir şey." Başımı salladım. "Lütfen yemeğe geri dönün. Ben iyiyim."

Hayvanat bahçesi bekçilerinin kafeslere girdiği gibi yavaşça yürüdü. Kaçabilirdim, ona hakaretler yağdırabilirdim, onu uzaklaştırmak için birçok şey yapabilirdim, ama ben

Yerinde kaldı. Bana ulaştığında ellerini cebinden çıkarmadı. Hiçbir şey söylemedi. Orada öylece durdu ve her yaklaştığında tuhaf bir şekilde beni rahatlatan bir tutam kolonyanın altındaki kokusuyla bana baktı. Kollarımı ona dolamak istedim. Onun da kollarını bana dolamasını istedim. Onunla ilgili bir şey benimle tam olarak anlayamadığım bir düzeyde konuşuyordu. Atletik vücudunun ve çekici gülümsemesinin altında bir miktar öfke ve acı vardı. Belki de bu yüzden kendi etrafıma ördüğüm duvarları aşmak istiyordu. Bunu bir an için bir kenara bıraktım, bu aranan ateşli hokey yıldızının, muhtemelen şimdiye kadar gördüğüm en yakışıklı adamın, çılgın bir nedenden dolayı ortaya çıkmaya devam etmesine izin verdim. Onu bana bağlamak bencillik olurdu. Pervasızca. Onu ne kadar istesem de bunu yapamazdım. Onu uzaklaştırmaya zorlamalıyım ve başka bir gece olsa bunu yapardım. Ama bu gece yorgundum. Çok yorgundum.

Beyaz gömleğinin ikinci düğmesine bakarken alt dudağım titremeye başladı, gözlerim yaşlarla doldu. Bir nefes daha aldım ve açıkça ağlamamak için zorlukla yutkundum ama duramadım. Lach'ı tanımıyordum bile, gerçekten. Ailesi ya da en sevdiği yemek hakkında hiçbir şey söyleyemezdim. Yine de bir şekilde onun yanında kendimi çoğu insandan daha rahat hissediyordum. Buna rağmen zayıf hissetmekten nefret ederdim, özellikle de toplum içinde. Marissa dışında kimsenin önünde yıkılmamıştım ve o da beni böyle görmeyeli uzun zaman olmuştu. Bu gece kendimi affedecektim. Belki beni bu şekilde görmesi sonunda onun tepelere kaçmasına neden olur ve ben de artık onu uzaklaştırmaya çalışmak zorunda kalmazdım.

Artık umurumda değildi. Bu konuda seçme şansım yoktu. Hiçbir şey yokmuş gibi davranmamın ya da duygularımı gizlememin bir yolu yoktu. Bu yüzden yapmadım. Gözlerimin altını sildim ve sonunda onun gözleriyle karşılaşana kadar yukarı baktım. Beni görmesine izin verdim. Herkes gibi kanayan, herkes gibi acı çeken, hisseden bu versiyonumu. O

Gözleri beni içine çekerken sertçe yutkundum. Deli olduğumu düşüneneğinden emindim ama gözlerinde anlayış buldum. Bir sonraki hıçkırığın göğsümden çıkmasını sağlayan şey de buydu. Kollarını etrafıma doladı ve beni sıkıca tuttu, çenesini başımın üzerine koyarken beni içine çekti.

"İyisin." Bu bir ilahiydi, bir mantra, bir söz. "Seni tutuyorum. İyisin."

Bu her şeyi daha da kötüleştirdi. Göğsüm bu sözle titredi. Keşke doğru olsaydı. Keşke her şey farklı olsaydı ve ben de buna inanabilseydim, bunu hoş karşılayabilseydim. Bundan o kadar nefret ediyordum ki. Bana sarıldı ve gözyaşlarım bitene kadar ağlamama izin verdi. Sonunda kendime geldiğimde bir nefes aldım, geri çekildim ve yüzümü birkaç kez sildim. Makyajımın bir felaket olduğundan emindim ve yüzümü yıkayıp yeniden uygulamam gerekecekti.

"Bu çok utanç verici," diye fısıldadım ikinci düğmeye.

"Yapma bunu." Çenemi eğdi. "Seni asla yargılamam."

Yutkundum, titrek bir nefes aldım ve yüzümü tekrar sildim. "Teşekkür ederim."

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

"Yapamam." Dudağım yine titredi ama kendimi tuttum.

"Bu gece olmaz." Asla olmaz.

Kollarını tekrar bana doladı ve başparmağıyla sağ omzumun arkasını rahatlatıcı, dairesel hareketlerle okşayarak bana sarılırken nefes verdi. Ne kadar zaman geçtiğinden emin değildim, belki dakikalar, belki de sonsuzluk kadar, ama iki yıldır ilk kez kendimi mutlu hissediyordum. Güvende hissettim. Hissettim, nokta. Ve bunun yanlış olduğunu biliyordum. Bir yanımda ona olanları anlatabilmeyi diliyordu ama yapamayacağımı biliyordum. Ne söyleyebilirdim ki? Ne kadar takip ederse etsin, gerçek takipçimi, hayatımı defalarca mahveden kişiyi asla yenemeyeceğini mi? Sıradan bir insan gibi polise gidemeyeceğimi, çünkü tüm şehrin onun cebinde olduğunu mu? Sonunda hiçbir şey söylemedim. Bu gece olmaz. Bu gece olmaz.

Çünkü böyle devam ederse onun mahvolmasına neden olacaktım. Ve ben bile bu kadar suçluluğu taşıyacak kadar güçlü değildim.

BÖLÜM 5

LACHLAN

Lyla'yı misafir evine kadar YÜRÜTTÜM ve makyajını düzeltmesini bekledim. Onu bu evden uzaklaştırmak istedim. Bu kasabadan. Bu eyaletten. Bu ülkeden. Bu lanet gezegenden. Onu gülümsetmek için ne gerekiyorsa. Kadınların ağlamasını hiçbir zaman önemsememiştim. Annemi sık sık ağlarken görmüştüm. Daha fazlasını istemem için beni suçlamaya çalıştıklarında kızları ağlatmışım. Gözyaşları beni çok rahatsız ederdi. Her zaman bir tür beklentiyle birlikte gelirlerdi - rahatlık, seks, her neyse. Lyla'yı ağlarken görmek beni mahvetti. Belki de duygularını nadiren gösterdiği içindir. Belki de itiraf etmek istediğimden biraz daha fazla önemsemişim için.

Durum ne olursa olsun, bunu benimle tartışmak istemedi. ve babasının bahçesine girdiğimizde tamamen kapandı. Yüz ifadesi yine vurdumduymazdı, gözleri boş bakıyordu. Bundan nefret ediyordum. Kayıtsızlık yerine gözyaşlarını tercih ederdim - sadece onunkileri. Bunu nasıl yaptığını bilmiyordum ama ağladığında bile güzel görünüyordu. Gözleri yumuşaktı ve neredeyse "Kurtar beni" diye haykıran bir yalvarışı vardı. Kimden ya da neyden, emin değildim ama bunun kendisinden kaynaklandığına dair içimde korkunç bir his vardı ve bunu kabul etmekten ne kadar nefret etsem de, bu sadece onun yapabileceği bir şeydi.

Gözlerimi kapattım ve nefes aldım. Nasıl oldu da bu duruma düştüm? Her zaman bencil bir insan olmuştum. Böylesi daha kolaydı. Sadece annem ve kardeşimin

baloncuğumun içinde, çoğunlukla denesem bile onlardan kurtulamadığım için. Diğer herkes benden uzak dururdu. Bu kadar genç yaşta dikkat çekmek, sürekli olarak herkesin nedenlerini sorgulamak anlamına geliyordu. Takım arkadaşlarımı seviyor, onlara saygı duyuyor ve arkadaşlıklarına değer veriyordum ama onlarla oturup sorunlarım hakkında konuşmuyordum. Onlara göre ben, sadece hayal edebilecekleri bir şöhret seviyesine ulaşmış belalı bir pivot, kadınları bir kenara atan bir playboydum. Kadınların umurunda değildi. Çoğu, sanki bu onlara bir onur madalyası falan kazandırmış gibi, sadece beni becerdiklerini söylemek isteyen puck tavşanlarıydı. Bir de Lyla James vardı, kayıtsızlığı ve iğneleyici cevaplarıyla. Kim olduğum gerçekten umurunda olmayan biri. Bir hafta öncesine kadar adımı bile duymamıştı. Ben herkesi kendimden uzak tutuyorsam, o tamamen farklı bir düzlemde tutuyordu.

O banyodayken, bana onun hakkında daha fazla bilgi verebilecek bir şeyler bulmak için etrafıma bakındım. Ona açlık çekiyordum. Sadece vücuduna değil, ona da. İlgisine, sırlarına, gülümsemesine, kahkahasına. Ne olursa. Her şeye. Beynine girmek ve anılarını, endişelerini, korkularını, sevdiklerini ve sevmediklerini didik didik etmek istiyordum. Her şeyi. Sol kanadımın ona ne olduğunu bilmesinden hoşlanmıyordum. Prescott onu uzun zamandır tanıdığı için bu adil değildi ama söz konusu o olduğunda adil oynamak istemiyordum. Ne pahasına olursa olsun kazanmak istiyordum. Onun sırlarının tek koruyucusu olmak istiyordum. Ona sahip olmak istiyordum. En akıllıca şey şimdi çekip gitmek olurdu, çünkü daha fazla beklersem bu kızın içinde kaybolacağımı biliyordum. Zaten kaybolmuştum ve onu sadece bir haftadır tanıyordum. Lyla yürüyen bir kırmızı bayraktı. Bana ters yöne kaçmam için her türlü sebebi vermişti ama ben onun üzerimdeki tuhaf çekimine kapılmışım.

İncelemeye devam ettim. Misafir evinde pek bir şey yoktu - üzerinde dans eden bir balerin olan küçük bir mücevher kutusu ve bir kitaplık. Kitaplıkta camdan bir futbol topu vardı.

dikkatimi çekti. Çok güzeldi. Belki de babası ona hediye olarak almıştı? Önünde durduğumda bunun bir kupa olduğunu fark ettim. Sadece bir kupa değil. Olamazdı. Bu kadar güzelini gördüğüm tek şey NCAA şampiyonluk kupalarımızdı ve onları da evde bir kitaplıkta gelişigüzel tutmuyorduk. Bunun üzerinde onun adı yazıyordu ve iki yıl öncesine aitti. O zaman ikinci sınıf öğrencisiydi. Belki de MVP kupasıydı. Okumak için eğildim.

Hermann Kupası. Telefonumu çıkardım ve Google'da arattım.

Futbol oynadığına dair bir şeyler görmüştüm ama sezon bittiğinden beri hiç önemsememiştim ve yeterince iyi olduğunu düşünmüştüm. Buna göre, ben hokeyde neysem Lyla James de futbolda oydu. Çok etkileyiciydi. Okulun spor sayfasına girdim ve sonbaharda bittiğini teyit ettim. Keşke bunu daha önce bilseydim. Kadroya tıkladım ve onun olmadığını gördüm. Geçen yılki listede de yoktu. Ne oluyor lan? Kupaya tekrar baktım. Hiçbir anlamı yoktu. Kazadan sonra bırakmış mıydı? Ara vermesini anlıyordum ama bırakması benim için anlaşılmazdı. Kendimi onun yerine koymaya çalıştım ve aklım almadı. Rekabetçi yapım, emekliliğe zorlanmadan önce oynamayı bırakmama asla izin vermezdi. Profesyonel olabilirdi. Bunun herkese hitap eden bir şey olmadığını biliyordum. Prescott üniversiteden sonra oynamakla ilgilenmiyordu ki bu da anlaşılmaz bir şeydi. Final turnuvasından sonra patenlerini asacak ve ailesi gibi avukatlık yapacaktı.

Banyo kapısının açılma sesini duyunca telefonu cebime geri koydum ve arkamı döndüm. Artık en iyi gülümsemesinin bu olduğunu bildiğim o hayalet gülümsemeyle bana doğru yürüdü. Hâlâ onun göz kamaştırıcı gülümsemesine maruz kalmamıştım ama bunu kabul edecektim. Hepsini kabul ederdim. Ona sahip olacağım anlamına geliyorsa, onun kasvetli tavrını bile kabul ederdim. Neredeyse kendime gülüyordum. Bir yatak odasında, yatağa birkaç santim mesafede, yaşayan en ateşli kızla yalnızdım... Düşünüyordum.

Gülümsemesi hakkında. BEN DE KIMDIM? Tanrım. Belki de son sarsıntım düşündüğümünden daha kötüydü.

"Makyajın yine iyi görünüyor," dedim lanet bir moron gibi. İyi görünüyordu. On beş dakikasını makyajını düzeltmek için harcamıştı.

"Teşekkürler. Sen hazır olduğunda ben de hazırım."

"Bu iş bitene kadar burada saklanmak ister misin?"

Başını hafifçe eğdi. "Seninle mi sensiz mi?"

"Birlikte."

"O zaman hayır," dedi ve kalbim bir anda yerinden çıkacak gibi oldu. Kalbim. Kalbim. Düştü. Ne. Ne. Sikeyim. Dudaklarının yine o minik gülümsemeye dönüşmesini izledim. "Sadece şaka yapıyorum."

"Bu hiç komik değil." Ona bakakaldım, kalbim yeniden çarpmaya başlayınca yerinden fırlayacak gibi oldu.

"Gerçekten mi?" diye sordu, yüzü nötrdü. "Söylentilere göre hokey dışında hiç kimseyi ya da hiçbir şeyi umursamıyormuşsun."

"Söylenti, ha?" Dudaklarım yavaş bir gülümsemeye dönüştü. "Benim hakkımda sorular mı soruyorsun, Lyla James?"

"Hayır." Kaşlarını çattı, böyle bir şeyi düşünmeye cüret ettiğim için gücenmiş görünüyordu, bu da bende gülme isteği uyandırdı. "Marketteydim ve yerel bir dergide yüzünüzü gördüm. Arkamdaki kızlar senden bahsediyordu."

"Hm." Aramızdaki mesafeyi kapattım. "Başka ne söylediler?"

"Dinlemeyi bıraktım."

"Neden?" Yüzünü avuçladım, başparmağım yanağında, diğer parmaklarım boynunun yan ve arka tarafında geziniyordu.

Yüzünü eğdiğimde nefesi kesildi, gözleri hafifçe genişledi. Hay sikeyim. O gözler beni öldürebilirdi. Boş olsalar bile çok güzellerdi ama şu anda maskesini takmamıştı ve onu öpmek istiyordum. Benim sorunum neydi bilmiyordum ama onu öpmek için ölüyordum. Yine de yapamazdım. Neye üzüldüğünden emin değildim ama annesinin araba kazasıyla ilgili olduğunu varsayıyordum ve öpüşmemizin anısını bununla ilişkilendirmesini

istemiyordum. Gözlerini aradım, yanıtını bekliyordum.

"Ne?" Fısıldadı.

"Neden onları dinlemeyi bıraktın?" Dudaklarım, onun düşüncesini kaybetmesini sağladığım için duyduğum memnuniyetle seğirdi.

"Çünkü sizin hakkınızda, herhangi biri hakkında milyonlarca farklı şey söylenebilir. Bazıları doğru olabilir ama benim tecrübelerime göre çoğu doğru değil. Sizden gelmediği sürece hakkınızda hiçbir şey duymak istemiyorum."

Bu lanet kız. Ne zaman biri bana şüpheyile yaklaştı ki? Hiçbir zaman. Bugün bulunduğum yere gelebilmek için kendimi defalarca kanıtlamak zorunda kalmıştım çünkü insanlar yeteneklerimi, zihniyetimi, her şeyimi sorguluyordu. Zihnim milyonlarca soruyla dolup taşıyordu: Bu artık beni itmeyeceği anlamına mı geliyordu? Bu onu öpmek, ona çıkma teklif etmek için bir davet miydi? Bunları düşündüm ve aslında hiçbir kıza çıkma teklif etmediğimi fark ettim. Elimde olsa bizi buraya kilitler ve anahtarı atardım. Lyla James'in her hali beni büyülüyordu ama bu en sevdiğim haliydi.

"Sanırım bu bana söylediğin en güzel şey." Başparmağımı yanağında yumuşak daireler çizerek gezdirdim.

Dolgun dudaklarına baktım. Hafifçe ayrılmışlardı. Üzerlerine renkli bir parlaticı sürmüştü. Kadınları öpmezdim ama lisedeyken öptüğümde dudak parlaticısı canımı sıkardı. Yapış yapıştı ve genellikle nefret ettiğim bir tadı vardı. Onunkinde ne olduğunu bilmiyordum ama dudaklarımda olmasını istiyordum. Onu öpmeyi hayatım boyunca kimseyi öpmek istemediğim kadar çok istiyordum. O başlatmadıkça yapmazdım ama lanet olsun, istiyordum.

"Gitmeliyiz," diye fısıldadı bakışlarımı tutarak.

"Gitmeliyiz."

Elimi tuttu, yüzünden çekti, avuç içini öptü ve kapıdan çıkıp gitti. Bu onun ninja hareketlerinden biriydi, üzerime bir şey bıraktı ve ben tepki veremedemden uzaklaştı. Kapıya bakakaldım, aklım başımdan gitmişti. Hareket etmem bir anımı aldı. Misafirhaneden çıktım ve kapıyı kapattım ama ona yetişmeye çalışmadım. Kendi başına çadıra geri

dönmesine izin verdim. İçimden bir ses

Buna ihtiyacı vardı. Tekrar içeri girip masaya yöneldiğimde yanındaki adamla konuşuyordu ama ben yaklaşırken gözleri benimkilere kilitlenmişti. Hâlâ adamın söylediklerini dinlediğinden emin değildim, bu da başka bir tatmin dalgası getirdi.

Tekrar onun yanına oturdum. Solumda, daha önce tanıştığım iki basketbol oyuncusu vardı. Sağımda ise şimdiye kadar tanıdığım en çıldırtıcı kadın vardı. Yanında kimin olduğu ya da onun yanında kimin oturduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bu masada olmamın tek sebebi oydu. Burada olmamın tek sebebi oydu. Üç yıl üst üste geri çevirmiştim ama Prescott bundan nefret ettiğini ve her zaman gelmek zorunda kaldığını söylemişti, işte buradaydım. Buradaki üç NHL koçundan biriyle oturmadığım için bana aklımı kaçırmışım gibi bakan menajerimle oturabilirdim ama umurumda değildi. Ve bana gösterdiği duygu gösterisinden sonra, seçimimden daha da mutlu oldum.

"Banks," yanındaki adam bana elini uzattı. Ben de sıktım. "Lachlan."

"Hokey, değil mi?" diye sordu. "Lachlan Duke?" "O ben oluyorum."

"Bazı maçlarınızı izledim. İzlemesi en eğlenceli olan sizsiniz."

"Teşekkür ederim. Minnettarım."

"Yakında profesyonel olacaksın," dedi kesin bir ifadeyle. "Planım bu," dedim. "Ne yapıyorsun?"

"Futbol." Vücudunu hafifçe Lyla'ya doğru çevirdi.

Bir süre ona baktım. Bu herif muhtemelen Marissa'nın bahsettiği kişiydi. Başka bir durumda arkadaş olabilirdik ama bu onu otomatik olarak boktanlar listeme soktu. Şimdi sosyal medya platformlarında birlikte çekilmiş fotoğraflarını aramam gerekecekti. Ben de burada diken üstünde oturup ona dokunup dokunmadığını ve kızın buna izin verip vermediğini anlamaya çalışacaktım. Kolumu onun sandalyesine dolayıp hak iddia etmek istedim. Bu lanet odadaki herkesin duyacağı kadar yüksek sesle "benim" diye bağırarak istedim çünkü

Bir hokey olayı olmasına rağmen, herkes bunu biliyor gibi görünüyordu.

Solumdaki basketbolculara baktım ve Mart Çılgınlığı hakkındaki sohbetimize devam ettim ama Lyla ve Banks'in konuşmasına odaklanmıştım. Belli ki onun yanında rahattı. Bu gece ona bir haftadır bana söylediğinden daha fazla şey söylemişti. Onu ondan uzaklaştırmak için hissettiğim kaşıntıyı yatıştırmak için elimi kapattım ve dudak parlatıcısının yapışkanlığını avucumda hissettiğimde gülümsedim.

"Dostum, yirmiden sonra bunu kesinlikle yapabilirsin," dedi. "Bunu daha önce de yaptın."

"Evet, ama onlara karşı değil." Ellerini yüzünü örtmek için kaldırdı ve bıraktı. "Bunu yapmak istemiyorum."

"Lyles." İnledi. "Ne zaman kendinden şüphe ettin ki?"

"Asla, ama bu farklı."

"Eğer başaramazsan, kimsenin umurunda olmaz. Bu gerçek bir maç değil" dedi ve ekledi: "Ayrıca, sezonu kapattığımız maçı kazanmamızın tek nedeni senin galibiyet vuruşundu."

"İyi olduğuma beni ikna etmenize ihtiyacım yok. Harika olduğumu ve kadronuzdaki berbat golcülerden kesinlikle daha iyi olduğumu biliyorum" dedi. Kendini beğenmiş tavır pantolonumda anında bir sorun yarattı. Yer değiştirdim. "Bunu kaçırırsam, sayılmasa bile, kadınların neden erkeklerin yönettiği sporları yapamayacağının bir başka örneği olduğum hakkında konuşacaklar. Yüzümü o aptal Gazelle Gazetesi'ne koyacaklar. Yapacaklarını biliyorsun."

"Yapmayacaklar."

"Sen neden bahsediyorsun?" Kendimi durduramayarak sordum.

"Futbol. Rakip takımımıza karşı eğlenceli bir maçımız var." Banks kısa bir süre Lyla'ya baktı. "Lyla bizim için birkaç kez topa vurdu ama rakibimiz oldukları için bu maçı kaybetmekten korkuyor."

Tırnaklarına bakarak, "Ben kaybetmem," diye mırıldandı.

"Futbol takımına mı vuruyorsun?" Ona baktım, bu yeni bilgi karşısında şaşırmışım. Tırnaklarına bakmaya devam etti. "Bu oldukça havalı. Belki seni de aramıza alırız ve buzda bana katılırsın."

Gözleri benimkilere kaydı. "Zor pas."

"Hadi ama. Hokey oyuncularından bazılarını sevdiğini sanıyordum."

"Bu bir yalan."

Bir kahkaha attım.

"Bunu kişisel algılama. Lyla kimseyi sevmez," dedi Banks.

Bana o küçük yorumunu yaptığından beri gözleri benimkilerden ayrılmamıştı. Buna bayıldım.

"Bu doğru mu?" Bir kaşımı kaldırdım.

"Bir avuç insandan hoşlanıyorum," dedi sessizce. "Listede sadece bir hokey oyuncusu var. Listede adı L harfiyle başlayan kimse yok."

Bu beni olması gerekenden daha fazla rahatsız etti ama belli etmedim. Prescott'un onun aptal listesinde olduğunu biliyordum ve yine kendime onun sadece bir arkadaş olduğunu ve birbirlerini uzun zamandır tanıdıklarını hatırlatmak zorunda kaldım.

"Henüz." Göz kırptım.

Göz kırpmamdan rahatsız olmuş gibi bakışlarını hemen benden ayırdı. Bir kahkaha daha attım. İnsanlardan hoşlanmadığını biliyordum ama Banks'i seviyordu. Prescott'u seviyordu. Marissa'dan hoşlanıyordu. İster kabul etsin ister etmesin, benden kesinlikle hoşlanıyordu. Yine de bu sözleri söylediğini duymak istedim. Ve hiçbir şeyi yarım yamalak yapmadığım ve onun gibi asla kaybetmediğim için, sadece hoşlandığı insanlar listesinde olmayacaktım. Listeyi domine ederdim.

BÖLÜM 6

LACHLAN

Annem sarımsaklı ekmeği fırına koyarken, "Daha önce bir kız hakkında böyle konuştuğunu hiç sanmıyorum," dedi. "Ondan hoşlanıyor musun? Ne diyorum ben? Tabii ki ondan hoşlanıyorsun." Fırını kapattı ve zamanlayıcıyı ayarladı. "Hoşlanmasan ondan bahsetmezdin."

"Evet." Bacaklarımı uzatmak için yer değiştirdiğimde ahşap yemek sandalyesi gıcırdadı.

"Hokey sever mi?"

"Emin değilim." Kaşlarımı çattım.

"Bilmiyor musun?" Bu annemi şok etti. "Yani bu senin pak tavşanlarından biri değil mi?"

"Hayır." Güldüm. "Tanıştığımızda kim olduğumu bile bilmiyordu."

Kaşları kalktı. "Gerçekten mi?"

"Evet." Ayağa kalktım ve masayı hazırlamaya başladım.

"Bu çok ilginç." Annem gülümsedi. "Adı ne?" "Lyla James."

"Lyla James." Gülümsemesi büyüdü. "Buna bayıldım. Aynı göbek adını paylaştığınızı biliyor mu?"

"Hayır." Gülümsememek için dudaklarımı birbirine bastırdım. "Senden hoşlanıyor mu?" diye sordu, sonra bir kahkaha attı.

göz devirme. "Tabii ki senden hoşlanıyor. Evrendeki her kız sen tek kelime etmeden ayaklarına kapanıyor."

Lyla James hariç her kız. Annemle bu konuya girmek istemedim. Lyla James'i sevdiğimi nasıl açıklayacaktım?

bir şeyden ya da birinden hoşlandığını düşünmediğini nasıl söyleyebilirdim? Benden hoşlandığına dair elimdeki tek gösterge babasının evinde olanlardı. O sahneyi gözümün önünden geçirmeden ya da benim önümde gardını nasıl indirdiğini düşünmeden edemiyordum. Doğru yer, doğru zaman durumu muydu? Eğer Banks onu kontrol eden kişi olsaydı, onu o halde görmesine izin verir miydi? Bana izin verdiği gibi ona sarılmasına izin verir miydi? Hay sikeyim.

Ne zaman onu düşünsem, kendimi sudan çıkmış balık gibi hissediyordum. Benim yaşımdaki çoğu erkek geçmişte kız arkadaşları olduğu için bu durumu nasıl atlatacaklarını bilirdi. Sahip olduğum tek resmi kız arkadaşım lise birinci sınıftaydı ve birlikte olmamızın tek nedeni onun seksi, dansçı olması ve birlikte iyi olacağımız konusunda ısrar etmesiydi. Altı ay sürdükten sonra "ona yeterince ilgi göstermediğim" için benden ayrıldı. Onu derse götürdüm, her gün becerdim ve partilere götürdüm. Benden daha fazla ne isteyebilirdi ki? Cevabı asla alamadım çünkü soracak kadar umursamadım. Geriye dönüp baktığımda, sormalıydım. Bu durumda bana biraz yardımcı olabilirdi.

"Lach?" dedi annem. Son bıçağı da yere bıraktım ve dönüp ona baktım. "Lyla bir sporcunun hayatının nelerden oluştuğunu biliyor mu? Antrenmanlar, deplasman maçları, ticari anlaşmalar? Ve yakında profesyonel olacaksın, yani bu yüzle çarpılacak."

Yüzümü buruşturdum. "O kızla evlenmeyeceğim anne." "Evlenebilirsin." Omuz silkti.

"İşte bu yüzden ondan bahsetmeyecektim," dedim tekrar oturarak. "Hemen bir düğün planlamaya başlayacağını biliyordum."

"Ben bir düğün planlamıyorum." Güldü ve başını salladı.

Ona bir bakış attım. "Bunu Liam'a her zaman yapıyorsun."

"Liam iki buçuk yıl boyunca Robin'le birlikteydi! Birlikte yaşadılar."

"Ve bakın nasıl sonuçlandı." Karşımdaki sandalyeyi kaydırdım ve ayaklarımı üzerine koydum.

"Sadece bir sporcunun hayatını bilip bilmediğini soruyorum," dedi domates doğramak için arkasını dönerken. "Oğlumun ismen bahsettiği tek kızla ilgilendiğim için beni dava edin."

"Futbol oynuyordu," dedim. "Ulusal bir ödöl falan aldı."

"Bu çok güzel. Bu profesyonel olacağı anlamına mı geliyor?" "Bıraktı."

Annem bıçağı yere bırakıp hızla döndü ve tezgâha yaslanarak kollarını kavuşturdu. "Neden işi bıraktı?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Sormadın mı?" Kaşlarını çattı. "Lach, eğer bu kızdan gerçekten hoşlanıyorsan, ona diğerlerine davrandığın gibi davranamazsın."

"Henüz ona sorma fırsatım olmadı." Ona bir bakış attım. "Ve ben 'diğerlerine' gayet iyi davranıyorum."

"Elbette." Başını salladı, tezgahı itti ve buzdolabını açtı.

"Onlar disk tavşanı. Teknik olarak bana kötü davranan onlar," diye karşı çıktım. "Eğer bir ilişki isteselerdi Lee'nin peşinden giderlerdi."

"Kardeşini bu işe karıştırma." Annem bana uyarıcı bir bakış attı. "Bu kızla bir ilişki istiyor musun?"

"Bilmiyorum," dedim dürüstçe, kendimi şaşırtarak.

"Bilmiyor musun?" Buzdolabını kapattı ve hızla arkasını dönerek tüm dikkatini bana verdi.

Dizlerim gergin bir şekilde zıplamaya başladı. Bir ilişkinin içinde sıkışıp kalma düşüncesi beni terletiyordu, bu ilişki Lyla ile olsa bile. Özellikle de bu ilişki Lyla'yla olursa. Dikkatimi dağıtacak ve onunla işleri berbat etmemem için bana baskı yapacaktı. Şu anda kendimi buna adayamazdım. Bunu biliyordum ama yine de ona sahip olma ihtiyacı denemek istememe neden oluyordu. Bu berbat ve bencilceydi ama elimde değildi. Onunlayken, sayı yapmaya çalışırken hissettiğim beklentinin aynısını hissediyordum. Vuruş hissi

Pakı doğru yörüngeye oturtmak ve havada süzülüşünü izlemek, her şeyin olma potansiyeline sahipti. Her şey bir saniyeden daha kısa bir sürede gerçekleşirdi ama nefesimi tutup sonucu beklerken zamanın yavaşladığını hissedirdim. Bana böyle hissettiriyordu. Sanki nefesimi tutmuş bekliyormuşum gibi. Buzun üzerinde birkaç dakika böyle hissetmek bir şeydi, ama biri odaya her girdiğinde böyle hissetmek? Kalbim için kötü olmalıydı.

"Askere gitmek üzereyim," dedim, çünkü bir ilişkiyi sürdüremememin birçok nedeninden biri de buydu.

"Lang taslak hakkında ne diyor?"

"Her şey hazır. Söyleyecek bir şey yok."

"O senin menajerin. Seni güncel tutuyor olmalı," dedi.

"Hâlâ bir numaralı seçim misin?"

Başımı eğdim. "Ne düşünüyorsun?"

"Bu kibir bir gün seni kışından ısıracak." Beni işaret etti.

"Lafı açılmışken, baban uğradı."

Sertleştim. Sanki düzenli olarak geliyormuş ve iyi bir babaymış gibi ondan bahsetmesinden nefret ediyordum. Birinin onun yaptığını söyleyebileceği tek övgüye değer şey bize para saçmasıydı. Bu evin, eğitimimizin, hokey ekipmanlarımın, Liam'ın bilgisayarının ve üniversite harcının parasını ödemişti. Bir yabancıya durumu açıklasam ve onun bizim yanımızda hiç olmayan ve yılda sadece birkaç kez gelen bir baba olduğunu söylesem bile, daha kötüsü de olabilirdi diyecektir. Bir bok ödemeyen bir baba da olabilirdi. Ama bu çok saçma olurdu. Duke ailesi çok zengindi. Annem sadece bizi doğurarak bile para kazanmıştı. Bu yüzden hep onu savunurdu diyeceğim ama öyle değildi.

Benim tatlı, saf annem o pislığe aşıktı. Çocuklarınızı ve bizim durumumuzda onun çocuklarını sevmeyen bir adamı bir insanın nasıl sevebileceğini anlayamıyordum. Tüm bu durum akıllara durgunluk veriyordu. Annem dış görünüşüne dikkat ediyordu ve

ondan daha gençti. Etrafında olmak eğlenceliydi ve altın gibi bir kalbi vardı. Her erkeğin onu ilgi yağmuruna tutmasını sağlayacak şeylerdi bunlar ama hayır. Denese de bir bok veremeyecek olan Henry Duke'u seçti.

"Ona siktirip gitmesini söyledin mi?" İfadesine bir şey eklemeyince ben de sordum.

"Lachlan!" Mutfak havlusunu koluma vurdu. "O senin baban."

"O benim için öldü."

"Bunu söylemeyi bırakmalısın." Fırına geri döndü.

"Sizinle denemeye başlamak istiyor çocuklar."

"Tam olarak neyi deniyorsun?" Daha dik oturdum. "Daha mevcut olmaya," dedi sessizce.

Gözlerimi kırptım. "Neden?"

Neden şimdi denemek istesin ki? Profesyonel olacağımı bildiği ve birdenbire bana hava atmak istediği için mi? Bunun olamayacağını biliyordum. Babam bazı maçlarıma gelir ve muhtemelen vergilerini incelerkenki yüz ifadesiyle beni izlerdi. Daha sonra bizi yemeğe çıkarır, annemin sorular sormasına izin verir ve cevaplarımızı sessizce dinlerdi. Her zaman sırtımızı sıvazlar ve üç şeyden birini söylerdi: "Aferin," "İyi iş çıkardınız," ya da yemekte bilgi yarışması cevaplarımız sırasında bahsettiğimiz bir şeyi seçer ve onunla ilgili bir şey söylerdi. Sonra gider ve haftalarca, bazen aylarca bir daha gelmezdi. Şimdi denemek istemesi hiç mantıklı değildi. Belki de artık bize para vermeyeceğini ve "gerçek işler" bulmamız gerektiğini doğrudan söylemek istiyordu. Belki de mezun olduğu okuldan mezun olmak üzere olduğum için yanımıza gelmek istedi ve insanların kim olduğunu unutmaması için yüzünü göstermek istedi. Siktir et onu. Yüzüm düşünceli olduğumu gösteriyor olmalıydı çünkü annem nihayet konuşmadan önce uzun bir süre bekledi.

"Siz onun varislerisiniz," dedi.

"Yani?"

"O hasta, Lach," dedi sessizce.

"Oh." Yüksek sesle güldüm, hiç eğlenmemiştim. "Ölüyor mu? Bu yüzden mi? İmparatorluğunu bırakabileceği tek kişiler biziz ve onu yakıp kül etmeyeceğimizden emin olmak mı istiyor?"

Annem irkildi. "Lachlan."

"Ona zahmet etmemesini söyleyin. Varisleri olmamızı bu kadar çok isteseydi, olması gereken zamanda orada olurdu."

"Biliyorum tatlım ve o da bunu yapamadığı için kendini kötü hissediyor."

"Anne," diye iç çekerek başımı salladım. Bir türlü anlamıyordu. "Bizi kutlamak için ortaya çıkmak ve geri kalan zamanda bizi görmezden gelmek yeterli değil."

"Yanına taşınmamı istiyor" demeden önce bir süre bekledi.

Dizimin zıplaması durdu. Ona baktım. Annemi tanıyordum. Bunu söylüyordu çünkü çoktan ve karar.

.ohmyfuckinggodthismotherfuckingasshole. Patlayacaktım. Beni sakinleştirmek için hiçbir şey yapmayan geniş bir temizleyici nefes aldım. Bir şeyleri kırıp dökmeye başlamadan önce gitmem gerekiyordu. Bunu uzun zamandır yapmamıştım ama yapabilirmişim gibi hissediyordum. Bu orospu çocuğu ölmek üzere olduğu ve hemşirelik yapacak birine ihtiyacı olduğu için annemin yanına taşınmasını mı istiyordu? Siktirsin gitsin. Keşke annemi sertçe sarsıp ışığı görmesini sağlayabilseydim ama bunu ona asla yapmazdım. Yapsam bile göremezdi. Ona karşı zayıflığı çok büyük bir hayal kırıklığıydı.

"Ondan uzun zaman önce boşanabilirdin. İstedğin herkesle çıkabilirsin. Sen tam bir avsın anne." Başımı salladım. "Eğer yalnızsan, onu bırak ve biriyle çıkmaya başla."

"Kimseyle çıkmak istemiyorum."

"Tabii ki hayır, çünkü onun değişmesini bekliyorsunuz. Asla değişmeyecek. Bunu nasıl göremiyorsun?" Yumruğumu masaya vurdum. Tepki bile vermedi.

"Aniden bir kızla çıkmak isteyen adam söylüyor bunu." Bir kaşını kaldırdı.

"Hayır. Siktir et. Ben onun gibi değilim." Ayağa kalkarken sandalyem gıcırdadı. Bugün bunu yapamazdım. "Biliyor musun, belki de bunca zamandır yanlış ebeveyne kızgındım. Bizi güvende tutacağına dair hiç söz vermedi. Bize bir bok vaat etmedi. Öte yandan sen, hayatımız boyunca bizi bu berbat yolculuğa sürükledin."

"Lach." Ben yanından geçerken kolumu tuttu. "Lütfen gitme."

"Şu anda burada olamam." Ona ters ters baktım. "Sadece söyleyeceklerini dinle."

"Ne söyleyeceği umurumda değil." Kolumu çektim ve kapıya yöneldim.

Arabamın anahtarlarını aldım ve onları bir çukura atabilmeyi diledim. Arabam onun benim için yaptığı bir şeyi hatırlatan bir başka şeydi. On sekizinci yaş günümün sabahında, üzerinde "Doğum günün kutlu olsun" yazan bir notla dışarıda beni bekliyordu. Seninle gurur duyuyorum, oğlum." Onu yakıp kül etmek istemiştim. Onu saklamıştım çünkü o sırada kullandığım araba iki hafta önce bozulmuştu ve annemin arabasını ödünç alıyor ya da birilerine otostop çekiyordum.

Şimdi, sürücü koltuğunda oturup motorun gürültüsünü dinlerken, tek düşünebildiğim bir an önce ondan kurtulmaktı. İlk maaş çekimle yapacağım şey buydu. Gözlerimi kapattım ve yoluma çıkan tüm güzel şeyleri kendime hatırlattım. Hayalimdeki takımla resmi olarak anlaşacak, bana vaat edilen parayı kazanacak, sponsorluklardan daha fazlasını ekleyecek ve asla arkama bakmayacaktım. Sakinleştiğimde Fairview'e doğru iki saatlik dönüş yoluna koyuldum. Telefonum Liam'dan gelen bir aramayla çalmaya başladı. Hala NHL ve CHL hakkında düşüncelere dalmıştım. Kabul etmek için direksiyon simidimdeki düğmeye bastım.

"Ne oluyor, Lach?"

"Ne?"

"Otuz dakika daha bekleyemedin mi?" diye sordu. "Yemek bile yedin mi?"

"Annem sana ne istediğini söyledi mi?"

"Evet, babam bizimle konuşmak istiyor."

"Onunla konuşacak mısın?" diye sormadan önce tereddüt ettim. "Söyleyeceklerini dinlemekte bir sakınca yok."

Onu az önce ayrıldığım masada oturmuş, en sevdiğim yemek olan lazanyasıyla oynarken ve benimle bu konu hakkında gelişigüzel konuşurken görebiliyordum. Keşke telepatik olarak tabağı kıyafetlerinin üzerine dökebilseydim. Öfkelendiğim için her zaman yaptığım gibi yemek yiyememiştim ve bu pislik orada oturmuş yemek yiyor ve babamızın saçmalıklarına inanıyordu. Sebebini zaten biliyordum ve duymak istemiyordum. Babamızın asla istediğimiz kişi olamayacağını kabullenmiştim. Liam her zaman bizi sevdiğini ve hepimiz için doğru zaman geldiğinde geri döneceğini düşünerek kendini kandırırdı. Liam her zaman böyleydi, başkalarının içinde iyi bir şey olmasa bile onu arardı.

"Şu anda bu konuşmayı yapamam."

"Lach," diye seslendi ben aramayı sonlandırmak üzereyken. "Lazanya harika olmuş."

"Pislik."

Parmağım bitiş düğmesinin üzerinde gezinirken tekrar "Bekle," diye seslendi. "Bir sonraki maçına geleceğiz. Belki sonra takılabiliriz?"

"Sana mesaj atarım."

Aramayı sonlandırdım. Fairview'e varır varmaz doğruca piste gidecektim. Stres atmam gerekiyordu; bu enerjiyi en iyi buz üzerinde bırakabilirdim.

BÖLÜM 7

Bir şekilde, babamın beni aptal bir spor yemeğine sürüklemesine izin verdim. Bana rüşvet olarak para vermişti. Büyürken, satın alınamayan çocuklardan biriydim. Annemle babam gelmediğinde ve yoklukları yerine bana bir hediye verdiklerinde kabul etmezdim. Bugünlerde babam bana ne vermek isterse alıp biriktiriyordum. Buradan taşındığımda her kuruşuna ihtiyacım olacaktı. Spor hekimliği yolculuğuma devam etmek için üç üniversiteye kabul edilmiştim. Nereye gideceğimi henüz seçmemiş olsam da, nereye gidersem gideyim para gerekli olacaktı. Şu anda babamdan nefret ediyor olabilirdim ama çocukluğumdan kalma güzel anılarım vardı. Bu öğle yemeğinde oturmak, her şeyin büyük planında küçük bir bedel olmalıydı, ama bu konuda karar verilmemişti.

Buraya girdiğimden beri tüylerim diken diken oldu. Midemin çukurundaki his her geçen saniye daha da kötüleşiyordu. Öncelikle, en kötü kâbuslarımın nesnesi bu odada oturuyordu. Bu dönem ondan uzak durmayı başarmıştım ama her zaman bir şekilde hayatıma girmenin bir yolunu buluyordu ve beni susturmak için yeterince iyi bir iş çıkardığını bildiğinden, bunu sık sık yapmaya çalışıyordu. İkincisi, bu sporcular için bir spor yemeği idi ve ben büyük ölçüde onun yüzünden artık bir sporcu değildim. Öfke midemin derinliklerinde cızırdıyordu ama taşmasına izin veremezdim. Tepki veremezdim. Prescott, Mason, Lachlan, Koç Jameson,

ve babam masadaydı ve ben onların yanında herhangi bir duygu göstermeyi reddettim. Babam ve Jameson sohbetin içinde kaybolmuşlardı. Prescott biriyle mesajlaşıyordu. Mason, bol bir bluz ve pantolon giymeye özen göstermiş olmama rağmen beni açıkça süzüyordu. Lachlan sağımda oturuyordu ve bakışlarını Mason'a dikmişti. Bu çok garip bir şeydi. Bütün gün hiçbir şey hissetmemiştim. Hiçbir şey. Ve onun kokusunu yanımda hissettiğim an, kelebekler uçuştı.

"Gülümstersen ölmezsin," dedi babam.

"Gülümseyecek birini istiyorsan, gelmemi istememeliydin," dedim dişlerimi sıkarak.

Yanımda, Lachlan peçetesine öksürdü.

"Sana bir şey vermek istiyorlar," dedi babam. "İşi bıraktıktan sonra davet edildiğin için minnettar olmalısın."

Tanrım, ona gidip kendini becermesini söylemeyi o kadar çok istedim ki. Önümdeki çatalı kapmak ve onu defalarca bıçaklamak istedim. Bunun yerine, dikkatleri üzerime çekmek istemediğim için sessiz kaldım. Sağ tarafımdaki çocuklar bir sonraki maçları hakkında konuşmaya başladılar. Dün geceyi mahvetmişlerdi. Marissa onunla gitmemi istemişti ama ben onu geri çevirmiştim. Yine de bir sonrakine gitmeyi düşünüyordum. Bu kadar çok tanışın olduğu açık bir alanda takılmanın bir zararı olmayacağını düşündüm.

"Lyles, maçımıza geliyorsun, değil mi?" Prescott masanın diğer tarafından bana gülümseyerek şöyle dedi.

"Belki." Suyumdan bir yudum aldım. "Takvimimi kontrol etmem gerekecek."

Pres gözlerini devirdi. "Sadece git."

"Çıkmalısın," dedi babam. "Gina evden zar zor çıktığını söylüyor."

Hiçbir şey söylemedim. Marissa'nın annesinin, annemi aldattığı ve annem öldükten hemen sonra metresiyle birlikte olduğu iddia edilen babamla neden konuştuğunu anlamıyordum. Belki de Marissa'nın babası ve benim babam birlikte golf oynadıkları için onunla konuşmak zorundaydı. Kollarımı kavuşturdum ve sandalyemde arkama yaslandım - babamın nefret ettiği bir şey - ama bu

beni Koç Jameson'ın görüş alanından çıkardı ve böylece konuşulacak bir konu eksilmiş oldu.

Çocuklar Jameson'ı severdi. Görünüşe göre Lachlan Jameson'ın favorisiydi, bu da içten içe gözlerimi devirmeme neden oldu. Jameson iki yıl boyunca Lachlan'a koçluk yapmış ve ilk şampiyonluklarını kazandıklarında takımın başında yer almıştı. Lachlan oynamak için can attığı takımlardan bahsediyordu - ilk tercihi Toronto, ikincisi Boston'du. Oralar benim taşınmayı bile düşünmediğim iki yerdi. Önemi de yoktu. Gittiğinde, onu takip etmemi/onunla gelmemi isteyecek miydi? İsteseydi de gitmezdim. Neredeyse kendime gülüyordum. Arkadaş olup olmadığımızdan bile emin değildim ama bir şekilde, sadece onun benden çekip alabileceği bu aptalca duygular yüzünden sınırlar hâlâ bulanıktı.

Koç Bev, salondakilere hitap etmeye başlamadan önce mikrofona iki kez dokunarak dikkatimizi çekti. Onu çok özlemiştim. En başta burada futbol oynamayı seçmemin sebebi oydu. Parmaklarımın ucunda o kadar seçenek varken Koç Bev'i seçtim ve bakın beni nereye getirdi. Her zamanki ilham verici konuşmasını yaptı, herkes alkışladı ve ortamın sakinleşmesini bekledi.

"Son otuz yılımı pek çok yetenekli genç bayana koçluk yaparak geçirdim." Odanın etrafına bakındı. "Ama arada bir biri diğerlerinin arasından sıyrılır. Şu anki takımımızın harika olduğunu söylemiyorum ama bu genç bayan bir süperstar."

Odanın öbür ucundaki futbol masası tezahürat yapıyor ve yuhalıyordu. Oraya baktım ve kalbim sıkıştı. Şu anda orada oturuyor olmalıydım. Buradaki ilk yılımda bazılarıyla aynı odada kalmıştım ve onları çok özlemiştim. Bazılarıyla hâlâ mesajlaşıyordum ama aynı şey değildi. Artık takımın bir parçası değildim, bu yüzden artık aynı şakaları paylaşmıyor ya da birbirimizi her gün görmüyorduk. Böyle bir aileye sahip olmayı özlemiştim. Bana bunu yaptığı için ondan nefret ediyordum. Nefret ediyordum.

"Şimdi," diye devam etti Koç Bev. "Bizimle sadece iki tam yıl oynayabildi. Her iki yıl da bizi şampiyonluğa taşıdı ve kazanmamıza yardım etti," dedi sesi heyecanlıydı. Nefes almayı bıraktım. Neler oluyordu? Futbolcu kızlar masaya vuruyor, mutfak eşyaları tabaklara çarpıyordu. Koç Bev yan gözle onları süzdü. "Sessiz olun kızlar." Bana doğru baktı, sesi duygusallıkla dalgalanıyordu. Kalbim yine yerinden çıkacak gibi oldu. Hayır, hayır, hayır, hayır. Böyle bir şey olamazdı. "O yetenekli biri. Bir odayı aydınlatabilecek bir gülümsemesi, altın gibi bir kalbi var. O gerçek bir lider. Keşke hâlâ bizim için oynasaydı ama içinde bulunduğumuz zor koşulları anlıyorum." Bir nefes aldı. "Onun adını anmadığımız bir maç bile olmadı, bu yüzden onu bu plaketle onurlandırmanın gerekli olduğunu biliyorduk. Tünelimizin duvarına asılacak, böylece kızlar her önünden geçtiğinde onlara ilham verebilecek." Sustu. Oh lanet olsun. Yutkundum. Ağlayacak gibi oldum ama bir şekilde duygularımı boğazımda tuttum. "Bayan Lyla James Marichal, lütfen buraya gelin."

Sandalyemi geriye ittim ve sahneye doğru yürürken gözlerimi sahneden ayırmadım. Prescott ya da Lachlan'la göz göze gelirsem kendimi kaybedecektim. Eski takım arkadaşlarım ayağa kalkıp beni kucaklayıp öperek pusuya düşürdüler ve gözyaşlarımı tutmamı daha da zorlaştırdılar. Ben de onları öptüm ve kucakladım ve Koç Bev'e ulaşana kadar devam ettim. O da bana sıkıca sarıldı.

"Seni çok özledim," dedim yüzümü omzuna gömerek.

"Seni daha çok özlüyorum ve tabii ki geri dönmeni istedim. Sen koçluğunu yaptığım en iyi oyuncusun." Kendini geri çekti ve ben de yüzümü hızlıca silmek için kalabalığın aksi yönüne baktım. "Profesyonel olmayı düşünmeni gerçekten isterdim."

Hüzünle gülümsedim ve ona tekrar sarıldım. USWNT'de oynamak benim hayallerimden biriydi. Michelle Akers'i idolüm olarak görüyordum. En iyi oyuncuların bazılarıyla yaptığım sohbetlerde adım geçmişti ama sonra hiçbir şey olmamıştı. Yaşanan trajedilerden sonra

geri dönmeye çalıştım ama annem izlemeden yapamadım. Suçluluk duygumun ağırlığı, bırakın eskisi gibi forvet olmayı, top sürmeye bile konsantre olmamı engelliyordu. Ayrıldığımızda Koç Bev bana plaketi gösterdi. Adımın böyle anıldığını görmek gerçeküstü bir şeydi. Ülkedeki en prestijli ödülü kazanmıştım ama bir şekilde, gelecek nesillerdeki kızların bunu göreceğini ve bundan ilham alacağını bilmek benim için daha anlamlıydı. Parmaklarımı üzerinde gezdirdim ve bu kısa anın tadını çıkararak nefes aldım. Herkes ayağa kalkıp alkışlarken mikrofonu elime aldım ve "Teşekkür ederim" dedim. Söyleyecek başka ne vardı ki? Kendimi değersiz hissediyordum ve burada durup bu okul için futbol oynamanın hayatımın onuru olduğunu söyleyemezdim. Öyleydi ama yarı yolda bıraktığım için bunu yüksek sesle söylemek berbat hissettiriyordu. Bir fotoğraf için poz verdik ve Koç Bev ile sahneden ayrılırken biraz daha konuştuk. Yerime döndüm, yolda beşlik çakarken bir basketbol oyuncusu mikrofona konuşmaya başladı.

Oraya vardığımda masamdaki herkes ayağa kalktı. Koç Jameson'a yanaktan hızlıca sarıldım, babamı yanağından öptüm ve yerime oturmadan önce diğerlerine de yanaklarından sarıldım. Herkes konuşmaya devam etti. Jameson ve babam bir şeyler için yerlerinden kalkarken geri kalanımız oturmaya devam etti. Yüzümde olduğunu bildiğim umutsuz ifadeye rağmen ellerim kucağımda titriyordu. Bir elin uzanıp onların üzerine yerleştiğini hissettim. Lachlan duygularım için korkunç biriydi. Dokunuşu bir defibrilatör gibiydi, beni hayata döndürüyordu ama aynı zamanda titrememi durduracak kadar güvende hissetmemi sağlıyordu.

"Kabus mu?" diye sordu sessizce. Sonunda gözleriyle buluştum ve ağzımın küçük bir gülümsemeye dönüştüğünü hissettim. Gözleri dudaklarıma kaydı ve midemde kanat çırpı.

"En kötüsü." Kendimden çok onun iyiliği için döndüm ve yemeğin geri kalanında onu görmezden geldim.

"Çok kaba davranıyorsun Lyla," dedi ben banyodan çıkarken.

Orada öylece dururken ciğerlerimdeki hava beni terk etti. Donmuştum. Panikledim. Siktir. Siktir. Siktir. Yemek bitmişti. Ondan kurtulduğuma emin olduğumu sanmıştım. Görünüşe göre kaçamamışım. Uzun zamandır onunla yalnız kalmamıştım. Seçeneklerimin ne olduğundan tam olarak emin değildim ama beni burada, onca yer arasında köşeye sıkıştırma düşüncesi kalp atışlarımı üç kat hızlandırıyordu. Lach'ın yaptığı gibi iyi bir şekilde değil. Gözlerim hızla etrafa dalıp kaçmama yardım edecek birini aradı ama etrafta kimse yoktu. Bu adam yaşayan en şanslı sürüngen olmalıydı. Bir nefes aldım ve içimdeki tüm cesareti topladım.

"Siktir git," dedim, kastettiğimden daha sessiz bir şekilde, etrafından dolaşmaya çalışırken.

Kolumu tuttu ve sıkıca kavradı. "Saygı duy, Lyla."

"Senden nefret ediyorum." Kolumu çektim.

"Aşk ve nefret hakkında ne derler bilirsin." Gülümseyerek bana doğru yürüdü. O kadar hızlı geri çekildim ki arkamdaki duvara çarptım. Bir elini indirdi ve gömleğimin üzerinden sol göğsümü sıktı. Kalbimin atışı durdu. "Seni ne kadar sevdiğimi göstermemi ister misin?"

Titriyordum ama bir şekilde iki elimle onu üzerimden ittim. Benden çok daha iriydi, bu yüzden bilerek hareket ettiğini biliyordum. Belki de sonunda yaklaşan sesler duyduğumuz içindi. Sebebin ne olduğu önemli değildi. Koştum. Arkamdan güldüğünü duydum. Kalbim o kadar hızlı çarpıyor, başım o kadar hızlı dönüyordu ki köşeyi döndüğümde neredeyse Lachlan'a çarpıyordum, o da beni durdurmak için omuzlarımdan tuttu.

"Hokey oynamalısın dediğimde kastettiğim bu değildi." Sırıttı. Omzumun üzerinden ona baktım. Kaşlarını çatı. "Sen iyi misin?"

"Evet." Tekrar omzumun üzerinden baktım. "I. .
...gitmem gerekiyor."

Uzaklaşmaya başladım ama bileğimi yakaladı. Gözleriyle karşılaştım ve gördüklerim karşısında tüylerim diken diken oldu. Az önce yaşadığım karşılaşmanın aksine, Lachlan'ın dokunuşu bende panik ya da kaçma isteği uyandırmadı. Beni rahatlattı ve başka bir şeyle doldurdu. Ne olduğundan tam olarak emin değildim.

"Seni ben götüreyim."

Başımı salladım ve onu takip ettim. Beni buraya babam getirmişti ve onu beklemediğim için kesinlikle kızacaktı ama burada bir saniye daha kalamazdım. Dışarıda, izleniyor olma ihtimalimize karşı Lachlan'la aramdaki mesafeyi korudum. İki kapılı siyah bir BMW'nin kilidini açtı ve içine oturup emniyet kemerimi taktığımda koyu renkli camlar için şükrettim.

"Orada ne oldu?"

"Yapamam, Lach." Dudağımı ısırdım ve iyi olmadığını ama bu konuda konuşmak da istemediğimi anlayacak kadar yüzümü iyi okumasını umdum. Derin bir iç çekti ve arabayı sürmeye başladı.

"Neden istifa ettin?"

Gözlerim ona kaydı. "Ne?"

"Futbol," dedi. "Bırakmayı hayal bile edemiyorum. Yani, lanet olası bir plaket mi? Bu büyük bir olay."

"Muhtemelen babam

ödemıştır." "Hayır, ödemedi."

Bana baktı. Cevabım omuz

silkmek oldu.

"En azından senin baban oradaydı. Benimki muhtemelen sadece fotoğraf çektirmek için gelirdi," dedi.

Uzun bir süre yüzünün yan tarafına baktım. Belki de düşündüğümde daha fazla ortak noktamız vardı. Berbat babalara sahip olmak bağ kurmak için en iyi şey değildi ama bu da bir şeydi. Konuyu değiştirdiği için minnettardım. Futbol hakkında konuşmak istemiyordum ama babamdan nefret ettiğimi bütün gün anlatabilirdim.

"Gerçekten babamın fotoğraf çektirmekten başka bir şey için gittiğini mi düşünüyorsun?" Bir süre sonra sordum.

"O lanet olası bir

Politikacı. Fotoğraf çekimleri yapılacaklar listesinin ilk beşinde yer alıyor."

Kıkırdadı. Hayatımda duyduğum en seksi kahkahaydı. Bana bakarken gözleri parladı ve içimde kelebekler uçuşmaya başladı. Gözlerimi hızla kaçırdım.

"Babam bize para vermenin her şeyin anahtarı olduğunu düşünüyor," dedi. "Sanki para yokluğun faturasını karşılayabilirmiş gibi."

"Akraba olmadığımıza emin misin?" Ona bakarak sordum.

Gözle görülür bir şekilde irkildi. "Biz kesinlikle akraba değiliz, Lyla James."

Gülmemek için dudağımı ısırdım ve tekrar pencereden dışarı baktım. "Belki de 'babaları olmayan zavallı küçük zengin çocuklar kulübü' kurmalıyız."

"Ben zengin değilim. Sanırım bazı insanların standartlarına göre öyleyim. Kesinlikle senin değil," dedi ve bana doğru eğlenen bir bakış fırlattı. "Ama yine de kulübünüzün bir parçası olacağım."

"Şimdi denemek zorunda kalacaksın."

Güldü. "Seçmelerde ne yapmam gerekiyor? Babamın beni hiç desteklemeyerek duygusal olarak mahvettiğini kanıtlamak için ağlamam mı gerekiyor?"

"Ya da ağlamamak," dedim. "Sanırım bu kuralları kimin koyduğuna bağlı."

"Umarım sen değilsindir."

"Kaba." Kaşlarımı çattım. "Neden ben değil? Kulübü daha yeni kurdum."

"İnsanları sevmiyorsun, bu yüzden muhtemelen bu lanet şeyin içindeki tek kişi sen olacaksın," dedi. "Ve sen acımasız bir yargıcsın. Hiç kimse senin beklentilerini karşılayamaz."

"Vay canına." Gözlerimi yoldan ayırmadım. "Bu.. ..oldukça doğru."

Başını sallayarak tekrar güldü.

"Belki de burada bir deneme yapmalıyız, böylece denemek için zamanını boşa harcamazsın" diye ekledim. Dudağını ısırdı;

Başını sallayıp önündeki yola bakarken gözleri hâlâ eğleniyordu.

"Bu sahte deneme neyden oluşuyor?"

"Herhangi bir acıklı hikâye." Omuz silktim.

Dudaklarının kenarını ısırdı ve düşünürken gözlerini hafifçe kıstı. Birkaç dakika sonra nihayet konuştu. "Sekizinci doğum günümde babamın beni bir hokey maçına götürmesi gerekiyordu. Bruins, Maple Leaves'e karşı oynuyordu," dedi. "Annem her zaman bu konuyu açardı. Bunun babamın o sezon hiçbir maçma gelmemesini telafi edeceğini düşünüyordu."

"Gelmedi mi?" Fısıldadım.

"Aramadı bile." Kırmızı ışıktaki durdu ve bana baktı.

Bir an için ciğerlerimdeki havanın boşaldığını hissettim. Acı yüzümde belli oluyor muydu emin değildim ama hissediyordum. Onu küçük bir çocuk olarak düşündüm - muhtemelen en sevimli çocuk- ve kalbim onun için kırıldı. Babamın benim için çok meşgul olmasını sorun etmiyordum. Hatta annemle bile barışmıştım, onun peşinden her yere gidiyor ve beni her zaman geride bırakıyordu. Ama Lachlan için bundan nefret ediyordum. Bir oyuncu ve pislik olabilirdi ama iyi bir adam olduğunu biliyordum. Ayrıca, hiçbir çocuk kendisini koruması ve dünyanın nasıl işlediğini göstermesi gereken biri tarafından tutulmayan sözler verilmesini hak etmez.

"Baban berbat biri," dedim bir süre sonra.

Tekrar sürmeye başladığında güldü. Sessizliği bozmadan önce bir süre sessiz kaldık.

"Koç Bev'in konuşmasının en sevdiğim kısmı ne biliyor musun?" diye sordu sessizce, apartmanımın önündeki kaldırıma park ederken.

"Dur tahmin edeyim, altın kalp kısmı."

"Yakın ikinci." Dudağı seğirdi.

"Hangi bölüm?" Ben sordum. Tahmin oyunlarından nefret ederdim.

"O kadar heyecanlı görünme," dedi cevabımı kestirip attığımda. "Benimle ilgilendiğini düşünmek istemem."

"Eğer böyle düşünüyorsanız, kendinize yalan söylüyorsunuz demektir."

"Yine de kendime yalan söylemiş olur muyum?" Bir kaşını kaldırdı. Bunu nasıl yaptığını anlamıyordum - bir an uyuşmuştum, sonra kalbim kontrolden çıkmıştı. Kırmızı ışığa geldiğimizde bana baktı. "Bu günlerden birinde, Lyla James."

Oluştüğünü hissettiğim gülümsemeyi gizlemek için pencereden dışarı baktım. Bana sadece hissettirmekle kalmadı; bir anlığına da olsa beni neyin kıldığını unutturdu. Sadece bir anlığına, ama o anlar birikti. Ayrıca benimle flört etmekten ve beni pes ettirmeye çalışmaktan asla vazgeçmedi ve gerçekten çok aptalca bir nedenden dolayı bunu sevdim.

"Senin yansımanı görüyorum, biliyor musun?" dedi. Sarsıldım ve ona baktım. Gözlerini kaçırdı, kaldırımda basketbol topu sektiren iki adam dikkatini çekmişti ki, "Gülümsemeyle ilgili söyledikleri en sevdiğim kısımdı" diye konuştu.

Garip. "Neden?"

"Çünkü özgürce vazgeçmiyorsun." Bakışlarımla buluştu. "Ama verdiğinde büyülü oluyor."

Yatmaya çalıştığı tüm kızlara böyle şeyler söyleyip söylemediğini merak ettim. İçimden bir ses onları yatağına almak için fazla bir şey söylemesine gerek olmadığını söylüyordu. Ellerimi kucağımda sıktım ve dikkatimi zıplayan basketbol topuna çevirdim.

"Neden istifa ettin?" diye tekrar sordu.

"Gerçeği mi yoksa herkese söylediklerimi mi istiyorsun?" Ona bakarak sordum.

Kaşlarını çattı. "Gerçek."

"Sömestr resmi olarak bitene kadar sana veremem."

Bana bir bakış fırlattı. "Şaka yapıyorsun." "Şaka yapmıyorum."

"Tamam," dedi yavaşça. "Herkese anlattığın hikâye nedir?"

"Kederden bunaldığımı." Kaşları çatıldı. "Öyle misin?"

"Hiçbir şey hissetmiyorum," diye fısıldadım.

"Sen etrafta olmadıkça" diye eklemek istedim. Yapmazdım, ama bu mutlak gerçektir. Bu hissin ne olduğunu bilmiyordum ama hiç yoktan iyiydi ve bu beni korkutuyordu.

BÖLÜM 8

Marissa göz farı sürerken, "Bilinsin ki gitmemin tek nedeni seni seviyor olmam," dedim.

Durdu ve bana bir bakış atmak için geri çekildi. "Biliyorum ve bilin ki sizi bir şahin gibi izliyor olacağım."

"En iyi, mutlu-şanslı davranışım olacağım." Göz kırptım.

Başını sallayarak güldü.

Marissa'nın doğum günü her zaman bir çeşit giyinme günü olmuştur. Yıllarca makyajımı yapar ve beni istediği gibi giydirdi. Güzellik yarışmasına katılan çocuklardan biri için mükemmel bir gösteri annesi olurdu. Son iki doğum gününü kaçırmıştım çünkü bırakın insanlarla iletişim kurmayı, yataktan bile çıkamıyordum. Marissa en iyi arkadaşım olduğu için her iki partiye de bir saatliğine katıldı ve sonra benimle birlikte üzölmeye geldi. Elbette o da üzgündü. Annem öldüğünde o da bir anne kaybetmiş gibi hissetmişti. Luke öldüğünde. Tanrım. Bunu çok fazla düşünmemeye çalıştım. Ne zaman düşünsem kusacak gibi oluyordum. O yıl öyle bulanıktı ki bazen annemi aramayı düşünene kadar hiçbir şey olmamış gibi davranabiliyordum. Ya da Luke'u. Her seferinde, ikisinin de sonsuza dek gittiğini fark ettiğimde yeni bir keder dalgası beni vuruyordu. Sonra ikisinin de sonsuza dek gittiğini anladım.

Bu yıl, bunu düşünmeyecektim. En iyi arkadaşımın partisine gidip eğlenecektim. Yapacağı tek şey buydu.

doğum gününde bana sordu. Ona karşı çıkmadım. Kendimden geçmiş miydim? Hayır, ama onun iyiliği için Debbie Downer gibi davranmamak için elimden geleni yapacaktım. Banks futbol takımından bazılarıyla birlikte orada olacaktı ve Prescott kendimi daha güvende hissetmemi sağlayacaktı.

"Hepsi tamam," dedi Marissa, bana bakmak için geri adım attığında sırtarak. "Vay anasını, Lyles. Çok seksi görünüyorsun."

Ayağa kalktım ve onun boy aynasına doğru yürüdüm. Geniş paçalı bir kot pantolon ve sadece göğüslerimi örten ve arkadan bağlanan, volanlı kollu, büzgülü bir bluz giymiştim. Üstüme bayılmışım. Sevimli ve seksiydi ve normalde artık toplum içinde giymeyeceğim bir şeydi. Bol kıyafetlerim kendimi güvende hissetmemi sağlıyordu ama bu saçmalıktı. Bazı erkekler "hayır "ın ne demek olduğunu anlamıyor diye kendimi örtmek zorunda kalmamalıydım. Beni içinde görmeyeceğini bilseydim bu kıyafet hakkında iki kez düşünmezdim. Onun sayesinde bu hale gelmişim. Bunun için ondan nefret ediyordum ama ona benim üzerimde bu gücü verdiğim için kendimden daha çok nefret ediyordum. Partiye gelecek gibi değildi ama korkum devam ediyordu. Derin bir nefes aldım. Siktir et onu. Bu Marissa'nın gecesi idi.

Kendimi bir kez daha gözden geçirdim. Marissa saçlarımı dirseklerime kadar uzanan kumsal dalgalarıyla şekillendirmişti. Başımın arkasında taç gibi görünen güzel bir örgü oluşturmuş ama saçımın daha kısa tutamlarını ön tarafta serbest bırakmıştı. Uzun zamandır görmediğim bir versiyonumdu bu. Gerçi bu bir yalandı. Buradan uzaktayken istediğim gibi giyinirdim ama asla bir zamanlar olduğum gibi güvenen, umursamaz biri olmazdım. Bunu bir kenara bıraktım ve bu geceye odaklandım. Kot pantolonun dizleri, sol baldırı ve sağ kış yanağımın hemen altında yırtıklar vardı. O kadar uzundu ki ya topuklu giyecektim ya da spor ayakkabı giymek için katlayacaktım. Marissa çok yüksek olmayan rahat blok topuklu ayakkabılar seçmişti. Onları oturma odasına koşup geri dönerek test ettim. Evet, onları giyebilirdim.

Tamamen hazır olduğumuzda, aynada yan yana durduk ve gülümsedik. Her nasılsa, o

Aynı şeyi saçına da yapmıştı ve kot pantolon ve üzerinde "Öp beni (eğer sevimliysen). Bugün benim doğum günüm" yazıyordu. Harika görünüyordu. Gerçi her zaman öyleydi. Marissa elbette güzeldi ama onun güzelliğini parlatan şey kendine olan güveniydi. Buna bayılırdım. Bir zamanlar bende de vardı. Hâlâ var olsa da, hissetmediğim bir üstünlük havasının altına gömülmüştü. İnsanların benimle konuşmak istemesini engellemek için sahip olduğum tek savunma mekanizmasıydı. Bir zamanlar sosyaldim, hala biraz kuru ve alaycıydım, ama akranlarım tarafından çok sevilirdim. Beni liseden tanıyanlar 180 yaşına geldiğimi tamamen anlamışlardı. Geri kalanlar muhtemelen benim koca bir sürtük olduğumu düşünüyorlardı ki bu benim için sorun değildi.

BÖLÜM 9

Partiye girerken parmaklarım Marissa'nın parmaklarında kenetlendi. Evde önceden oyun oynamıştık ve oldukça şık bir şekilde geç kalmıştık, bu da herkesin zaten bir süredir burada olduğu anlamına geliyordu. Buraya geldiğimizde, büyük boy kazağımı çıkarmıştım ve bu konuda çok huzursuz hissetmemeye çalıştım. En azından evin içi karanlıktı. Bu özel kalabalığın ne düşündüğü ya da beni görüp görmedikleri umurumda değildi. Sadece bu kadar uzun süre saklandıktan sonra bu kadar açıkta olduğum için kendimi garip hissediyordum. Parti yasaldı. Işık şovu yapan bir DJ vardı. Marissa'nın kız öğrenci birliğinden birkaç kız hemen yanımıza geldi ve bizi kucaklayarak karşıladı.

"Hadi bir içki alalım." Marissa beni kendine doğru çekmeye başladı.
oturma odası.

Lachlan'ı gördüğümde odaya tam olarak girmemiştim bile. Onu her gördüğümde nefesimi keserdi ve bu sefer de farklı değildi. Kanepeye uzanmış, uzun, kaslı kollarını arkasına yaymıştı. Sağında oturan Drew'la konuşurken bir elinden bira şişesi sarkıyordu. Mandy Roberts onun soluna oturmuş, göğüslerini sol koluna bastırıyordu. Bu onun dikkatini çekmeyince elini adamın sol kalçasına koydu. Hayal görmediğimden emin olmak için iki kez gözümü kırptım ama yavaş yavaş eli kuzeye doğru hareket ediyordu ve gerçekten de onu hissetmek üzereydi. Kıskançlık bir yıldırım gibi üzerime düştü.

cıvata - beklenmedik, hızlı ve sıcak. İnsanların kıskançlık hakkında konuştuklarını duymuştum ama bunu hiç yaşamamıştım. Anlattıkları kadar kötü ya da daha kötüydü.

Luke'la yaklaşık üç yıl çıkmıştık ve bir gece, kafamız iyiiken, açık bir ilişki teklif etmişim. Onu sevmediğim için değil, ona aşık olmadığım için. Ailelerimiz üçüncü sınıftan beri çöpçatanlık yapıyordu ve bu ilişkiye bir şans vermemizin tek nedeni onlardı. Birlikte kalmak ayrılmaktan daha uygundu ve bunu onlara açıklamak çok zor olacaktı, özellikle de Luke ailemin çıkmamı onayladığı tek çocuk olduğu için açık bir ilişki sürdürdük. Onu bir partide başka bir kızla ilk kez gördüğümde biraz şaşırdım ama üzülmedim ya da kıskanmadım.

Lachlan'ı başka bir kadınla izlemek karnıma bir yumruk yemiş gibi hissettim. Parmaklarım Marissa'yı daha da sıktı. Yüzümdeki soğukkanlı ifadeyi korumamın tek yolu buydu. Yanıyormuş gibi hissettiğim kulaklarıma ya da kırılıyormuş gibi hissettiğim kalbime konsantre olmamamın tek yolu buydu. İnanılmaz derecede can sıkıcı ve sinir bozucuydu. Biz bir şey değildik. Tanrı aşkına, öpüşmemiştik bile, ama bu şimdiye kadar yaşadığım tüm ayrılıklardan daha kötü hissettiriyordu. Bu delilikti. Marissa beni çektiirdi ve buna minnettardım çünkü o kadar öfkeliydim ki bırakın yürümeyi, zar zor düşünebiliyordum. Bu duygunun her saniyesinden nefret ediyordum. Adam ona dikkat bile etmiyordu ama Mandy devam etti, şimdi elini adamın kalçasında bir aşağı bir yukarı gezdiriyordu.

Gözlerimi sahneden ayırdım, böylece kot pantolonunun üzerinden aletine dokunup dokunmayacağını görmeyecektim ve nefes almaya odaklanarak öne doğru baktım. DJ ekipmanlarını yürüyüşümüzün tam ortasına kurmuştu, bu yüzden Marissa beni yönlendirmek ve kanepeye doğru götürmek zorunda kaldı. Yarıştaki ödüllü bir at gibi, artık onları görmemek için at gözlüğü taktım. Ne yazık ki, zihinsel at gözlükleri tek yönlü bir şeydi. Bu

Bana görünmezlik gücü vermiyordu. Yanından geçerken kalbim daha çok çarpıyordu. Marissa'nın başının arkasına odaklanmışım ki bir el fırladı ve bileğimi yakaladı. İçime yayılan elektrik dalgasından onun olduğunu anlamıştım. Bu tepkiden nefret ediyordum. Bedenimin programa ayak uydurmasını ve onun hissetmeyi hak etmediği şeyleri hissetmeyi bırakmasını diledim. Yürümeyi bıraktım ve onu durdurmak için parmağımı Marissa'nın kot pantolonunun ilmeğine geçirdim. Durdu, arkasına baktı, durumu değerlendirdi, Lachlan'a dik dik baktı ve bana küçük bir baş selamı verdi. Her şey bir saniyeden kısa bir süre içinde oldu. Kancayı bıraktım ve o da Drew'la konuşmaya başladı. Hâlâ bileğimi tutmakta olan Lachlan'a baktım.

Gözleriyle karşılaştığımda hiçbir şey söylemedim bile. Sadece ona baktım, içim titriyor olsa da. Bileğimi bıraktı ve beni içine aldı, gözleri yuttuğu her bir deri parçasını ısıtıyordu. Kapüşonlu gözleri beni bir kez daha keşfederken alt dudağını ısırdı. Kanepeye doğru kaydı. Gözlerim onunkilerden, aralarına biraz mesafe koyan ama çok da fazla olmayan Mandy'ye kaydı. Elleri sanki onun üzerinde hak iddia ediyormuş gibi rahatça arkalığın üzerindeki koluna dayanmıştı. Şu anda ondan nefret ediyordum. Bana sıcak bir şekilde gülümseyip merhaba dedi ve ben de kör, mantıksız kıskançlığıma rağmen bir şekilde başımı sallayarak selamına karşılık verdim. Bana karşı her zaman iyi davranmıştı ve burada bir suçu yoktu. Bakışlarım tekrar Lachlan'ınkilerle buluştuğunda kelebekler uçuştı ve ben her birinin üzerinde tepindim.

"Ne?" Neden bana dokunmaya cüret ettiğini anlayamıyormuşum gibi ona toplayabildiğim en şirret bakışı atarak tersledim. Ve gerçekten de anlamıyordum.

"Bir partidesin." Yeşil gözleri dikkatle yüzümü inceledi ve üçüncü kez bedenimi keşfetti. Başka bir durumda, farklı bir şeyler hissedebilirdim. Şu anda tek hissettiğim içimde birikmeye devam eden öfkeydi.

"Evet, görünüşe göre öyleyim," dedim sakın bir sesle.

Ses tonum ondan beklemediğim bir bakış aldı. Acı mı? Şaşkınlık mı? Şu anda benimle dalga mı geçiyordu? I

Varışından sonraki beş dakika içinde kusmadan ya da olay çıkarmadan önce hareket etmem gerekiyordu. Neyse ki Marissa benden bir adım öndeydi.

"Hadi gidelim." Arkasını döndü ve elimi tuttu. "Hey, Lach. Sen ve Mandy muhtemelen bir oda tutmalısınız. Herkesin içinde birbirinizi okşamanız biraz yakışıksız."

Konuşup hareket etmeye başladığında bakışlarım Marissa'ya odaklanmıştı. Arkamızdan, sanki şok olmuş gibi, "Ne oluyor lan?" diye bağırıldığını duydum. Gözlerimi devirdim. Her neyse. Marissa kalabalığın içinde daha hızlı ilerledi ve biz de kalabalığın içinde kaybolmayı başardık. Burası şu anda o kadar kalabalıktı. Başka bir durumda olsam güler ve balık sürüsü gibi hissetmekle ilgili bir espri yapardım ama midemin çukurundaki boşluk hiçbir şeyde espri bulmama izin vermiyordu. Kendime defalarca böyle hissetmeye hakkım olmadığını hatırlattım ama göğsümdeki ağrı dinmek bilmedi. Neden bu kadar acıyordu? Marissa mutfakta derin bir nefes aldı ve verirken başını salladı. Hiçbir şey söylemedi; sadece açılmamış tekilayı bize doğru çekti. Bir şişenin kapalı kalmasını istediğine bahse girerdim. Böyle konularda her zaman kararlı olmuşumdur.

Şişeyi açarken başını sallayarak "Yüzünü gördün mü?" diye sordu.

"Hayır." Kusacağım korkusuyla ona daha fazla bakamadım.

Elleri şişenin üzerinde durakladı. "Üzgünsün."

"Üzgün değilim."

"Lyla James Marichal." Vücudunu benimkine doğru eğdi.

"Ne?"

"Aman Tanrım. Ondan gerçekten hoşlanıyorsun," dedi. İnledim, bu da onun bana sempatik bir bakış atmasını sağladı. "Senden çok hoşlanıyor. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Güldüm. Evet, benden o kadar hoşlanıyor ki bir partide başka bir kızla birlikteydi ve benden saklanma zahmetine bile girmedim.

Ben. Olsaydı da bir şey fark etmezdi. Daha kötü olabilirdi. "Doldur şu lanet shotları."

Dediğimi yaptı ve ikişer kadeh doldurdu. "Dehşete kapılmış görünüyordu ve Mandy'yi hızla itti. Neredeyse yere düşüyordu."

"Evet, ama yine de kızın onunla birlikte olmasına izin verdiği için pisliğin teki," dedim, sesim kulağıma yabancı geliyordu. Küçük plastik bardaklarımızı tokuşturduk ve yüzlerimiz hafifçe buruşarak önce bir kadeh içtik, sonra ikinciye uzandık.

"Artık böyle şeyleri fark ettiğinden bile şüpheliyim. Kadınlar partilerde sürekli **o n a** akın ediyor ve dikkatini çekmeye çalışıyor." Fincanını kaldırdı ve bir kadeh daha içtik. "Yapamaz mısın?" Mırıldandım. "Neden onun hakkında konuşuyoruz ki?"

Bu mu?"

"Çünkü ondan hoşlanıyorsun ve onun hakkında bir şey bilecek kadar dışarı çıkmıyorsun. Bu konuyu kapatmadan önce sana detayları vermek istiyorum."

"Mar." Ona bir bakış attım. "Az önce bana onun partilerde milyonlarca kadını peşinden koştuğunu söyledin. Bu beni nasıl daha iyi hissettirebilir ki?"

"Sana onlara dikkat etmediğini söylüyorum, Lyles. Bir süredir ilgilenmiyor. Artık kızları eve bile götürmüyor." Bir kaşını kaldırdı. "Ve sana karşı da farklı."

"Şeytanın avukatını oynamak için, diyelim ki haklısın ve onu itti ya da her neyse. Bana tek söylediği 'Partidesin' oldu," dedim, kalın sesini taklit ederek. "Ne oluyor lan?"

"Dostum, onu susturdun." Bir şeyi anlatmak istediğinde yaptığı gibi gözlerini kocaman açtı. "O koltukta kalp krizi geçirecekmiş gibi görünüyordu. Gözlerini senden ayırmadı."

"Önemli değil." Omuz silktim. "Beni görmemiş olsaydı ne olurdu? Onunla takılır mıydı?"

"Hayır," dedi açıkça. "Az önce söyledim ya, uzun zamandır böyle bir şey yapmadı. Bak, nereden geldiğini tamamen anlıyorum ve üzölmekte haklısın, ama senden gerçekten hoşlandığını biliyorum ve bu duyulmamış bir şey. Lach eve götürdüğü kızların hiçbirinden hoşlanmıyor bile."

"Her neyse, önemli değil. Bunun bir anlamı yok." Pencereden dışarı baktım ve ona tekrar bakmadan önce bira pong oynayan bazı insanları gördüm. "Yakında yollarımız ayrılacak ve ben dikkatleri onun üzerine çekmek istemiyorum. Yapamam."

Derin bir iç çekti ve başını salladı. Bana tam olarak ne söylemek istediğini biliyordum - asıl amacın bir kez olsun beni mutlu edecek bir şey yapmam olduğunu - ama aynı zamanda o noktaya gelmeyeceğini de biliyordum. Hal böyleyken, onun tarafından bu kadar tüketildiğim için kendimden nefret ediyordum. Az önce olanları tekrar hatırladım ve midem yine boş hissetti.

"Bir atış daha mı?" Marissa sordu.

"Siktir et, neden olmasın?"

Güldü. Bir atış daha yaptık.

"Bunun en kötü yanı ne biliyor musun?" Ben sordum. "Böyle bir şey hiç umurumda olmamıştı. Asla."

"Biliyorum." Ciddi bir şekilde başını salladı. "İşte bu yüzden açık fikirli olman gerektiğini düşünüyorum."

"Bundan nefret ediyorum. Duygulardan nefret ediyorum."

"Biliyorum, bebeğim." Kollarını bana doladı ve sıktı. "Her neyse, devam edelim. Seni çok seviyorum. Burada olduğun için teşekkür ederim. Ve seninle giyinme oyunu oynamama izin verdiğin için."

"Ben de seni seviyorum. Her zaman yanımda olduğun için teşekkür ederim. Kendimi uyuşmuş ve etrafımda olmanın imkânsız olduğunu hissettiğimde bile." Ondan uzaklaştım.

"Senin yanında olmak asla imkânsız değil," dedi gözlerime bakarak. "Sen benim kız kardeşimsin ve bir sürü şey yaşıyorsun. Ben her zaman yanında olacağım."

Yutkundum. "İnsanların önünde ağlamadan önce lütfen shotları doldur."

"Oh, Tanrım. Bunu istemeyiz." Sırıttı, bir sonraki kadehi doldurdu, benim bardağımı tokuşturdu ve biz de onunkini içtik. "Duralım mı?"

"Durmak mı?" İki kaşım da havaya kalktı. "Beni burada tutacak tek şey bu, gülmek ve sosyal olmak falan."

Marissa yüksek sesle güldü. "İki tane daha mı?" "Bir tane daha," dedim.

"Şimdilik."

"İyi fikir." Bir tane daha doldurdu, ikimiz de içtik ve şişeyi kapattı. "Bunu saklayacağım."

Bir dolabın içine sakladı ve kolunu omuzlarıma attı. "Tanrım, bunu özlemişim, Lyla."

Ben de. Ben de. Bahsettiği Lyla parti yapar ve eğlenirdi. Yine de hiç kıskanç olmamıştı. Nefes aldım ve mutfaktan çıkarken Marissa'nın elini tuttum. İnsan denizinde yolumuzu bulmak zordu. Dışarı çıktığımızda kapının yanında donup kaldık, bahçeyi seyrediyorduk. Çitlerin üzerine "Mutlu Yıllar, Mar" yazan balonlar yerleştirmişlerdi. İki tane bira pong masası vardı. Normalde bira içmezdim ama bira pong'a bayılırdım ve bu oyunda ustalaşmıştım. Yarım yamalak bir şey yapamayacak kadar rekabetçiydim, bu yüzden lise son sınıfta Luke ve Prescott'a açığı ve bileğimin hareketini doğru yaptığımı hissedene kadar benimle pratik yapmalarını sağlamıştım. Marissa etrafta dolaşıp insanlara selam verirken, ben de onun yanında durmuş, kız kardeşlerinin planladıkları barbekü partisi hakkında konuşmalarını dinliyormuş gibi yapıyordum. Prescott, Mason ve diğer birkaç adam bira pong masalarından birindeydiler. Ben orada dururken shot'lar içeri sızmıştı ve ben de eğlenceye katılacak kadar çakırkeyif hissediyordum.

Marissa'ya doğru eğildim. "Pres'le bira pong oynamaya gidiyorum."

"Seni sonra bulurum." Beni başka bir sıkı sarılmanın içine çekti. "Cidden, seni seviyorum."

Yanağına bir öpücük kondurup gülümsedim ve bira pong alanına doğru yürüdüm. Prescott beni gördüğünde

Çenesi düştü. Bugünlerde beni herhangi bir yerde gördüğünde verdiği tepki buydu ama eminim ki bu kıyafeti kalabalık bir partide giymiş olması şaşkınlığının asıl sebebiydi. Masanın etrafında koştu ve beni Dirty Dancing filmindeymişiz gibi havaya kaldırıp tekrar ayağa kaldırdı.

"Kahretsin, Marissa bu yıl gerçekten her şeyi yaptı." Başını sallayarak beni bir aşağı bir yukarı süzdü. Beni yandan kucakladı. "Kurallara uyuyor musun? Gülümsüyor musun, sosyalleşiyor musun?"

"Eğer devam edersen, köşede oturup somurtmaktan başka çarem kalmayacak."

"Şimdi susuyorum." İki parmağını birbirine bastırdı ve ağzını fermuarlıyormuş gibi bir hareket yaptı.

"Oynayabilir miyiz?" Bira pong masasına başımı salladım.

"İşte bu! Hadi gidelim!" diye bağırdı arkamızı döndüğümüzde. Mason'a ve diğer adama el salladım.

"Lyla benim takımımda." Arayan Mason'dı, hâlâ beni süzüyordu.

Kaslarının üzerinde yontulmuş gibi duran gri bir hokey tişörtü ve siyah bir jogger giymişti. Gözlerimiz tekrar buluştuğunda sıırttı. Yanlış bir fikre kapılmaması için ona küçük, kibar bir gülümsemeyle karşılık verdim. Lachlan'ın her ne yapıyorsa yapıyor olması benim de aynısını yapacağım anlamına gelmiyordu. Tanrım, onu düşünmek beni yeniden sinirlendirdi. Durmam gerekiyordu. O benim değildi. Benim için muhtemelen onun için olduğundan daha anlamlı olan bazı anları paylaşmıştık. Muhtemelen iki yıldır bir erkeğe göz ucuyla bile bakmadığım için böyle hissediyordum. Belki de içime kapanıp evde sürekli somurtmasaydım, Lachlan'la geçirdiğim anların hiçbir anlamı olmazdı. Kendime yalan söylediğimi biliyordum. Mesele sadece Lach'ın seksi olması ya da bana ilgi göstermesi değildi. Onu diğerlerinden ayıran şey bana hissettirdikleriydi. Derin bir iç çektim. Siktir et onu. Bunu aşmıştım. Mason'a tekrar baktım. O rahat, Kaliforniyalı sörfçü adam tarzında sevimliydi, sarı saçları ayaklarına kadar uzanıyordu.

omuzları, parıldayan mavi gözleri ve güneşin öptüğü bir teni vardı.

"Yok artık. O benim takımımda," dedi Prescott, bir kolunu omuzlarıma dolayarak.

"Hadi ama." Mason gözlerini devirdi. "Dustin ve Lyla asla dışarı çıkıp parti yapmazlar, bu yüzden oyun alanını eşitlememiz gerekiyor."

"Kardeşim." Prescott ona bir bakış attı. "Lyla bu lanet partideki en iyi oyuncu. Bunun üzerine bahse girerim."

"Evet, doğru." Mason alay etti ve bana özür dileyen bir bakış attı. "Alınma, Lyla."

"Alınmadım." Gülümsememi bastırdım. "Mazlum olmayı seviyorum."

"Her neyse." Prescott inledi. "Lyles, istersen Mason'ın takımında yer alabilirsin."

"Yani tüm yükü benim çekmeme ihtiyacı varsa." Omuz silktim ve onun durduğu yere doğru yürüdüm.

Mason yüksek sesle güldü. "Oh, çok ukala."

Prescott bize bir saniye beklememizi söyledi ve kaçtı. Döndüğünde elinde bira kutuları vardı. Belki de zaten vücudumdaki alkolden kaynaklanıyordu ama o anda ağlayacakmışım gibi hissettim. Onu ve Marissa'yı hak etmemiştim. Onlar açık ara gezegendeki en düşünceli insanlardı. Pres bardakları doldurdu ve oyun başladı. Mason haksız değildi. Uzun zamandır oynamamıştım ama bisiklete binmek gibiydi. İki atış kaçırdım ve geri kalanı basketti. Mason ise sandığı kadar iyi değildi. Prescott ve Dustin havlu atmadan önce arka arkaya üç maç kazandık.

BÖLÜM 10

"Zavallı bir ezik olma, Prescott Sanders." Bardakları toplayıp fırlatmasına yardım ederken kalçamı yanına çarptım.

Mason komik bir inançsızlık ifadesiyle, "Sen hiç de mazlum değilsin," dedi.

Her atışımnda, yani aslında oynadığımız süre boyunca yüzünde aynı ifade vardı. O kadar çok eğleniyordum ki partideki diğer herkesi unutmuştum ama artık bittiğine göre düşüncelerim Lachlan'a geri döndü. Ne yaptığını merak ettim ama hemen ardından "kimin umurunda?" diye sordum. Cidden Lyla, ne yaptığı ya da kiminle yaptığı kimin umurunda?

Pres'e "Ben biraz ara vereceğim," dedim.

"Gecenin geri kalanını çitlere yaslanarak tek başına mı geçireceksin?" Bana sert bir bakış fırlattı. "Sana bağlayıcı sözleşmeni hatırlatmama gerek var mı?"

"İkisine de hayır," dedim uzaklaşırken. "Sadece kısa bir molaya ihtiyacım var."

"Yalnız kalmayacak," dedi Mason arkamdan. "Onunla biraz takılacağım."

Prescott cevap olarak duyamadığım bir şey söyledi, Mason da yüksek sesle alay etti.

"Bira pongunda nasıl bu kadar iyi oldun?" Mason sordu. Bana ulaştığında başımı kaldırıp baktım.

"Alıştırma." Stack Cup oynayan bir grup insanı izlemek için adımlarımı yavaşlattım.

Hoşlandığım ve iyi olduğum başka bir oyundu. Steroidlerin bira pongu gibiydi ama sınırlarımı biliyordum ve bu gece onu oynamayı düşünemezdim bile. Marissa'nın oyun öncesi evde bizim için hazırladığı tekila sunrise, burada içtiğimiz tekilalar ve bira (çok fazla değildi ama yine de) derken, biraz çakırkeyiften çakırkeyife ve sarhoşa dönmüştüm. Kelimeleri geveleyerek sarhoş olmamıştım ama yüzümde bir gülümseme hissedecek kadar sarhoştum ve muhtemelen sarhoşluğa geri dönmek için çok fazla suya ihtiyacım vardı. Yığın Kupa insanlarından sadece birkaç adım ötedeki ahşap çite ulaştığımızda yürümeyi bıraktık.

"Bunu da mı oynuyorsun?" Mason bir ayağını arkamızdaki demir çite dayayıp Stack Cup oyununa başını sallayarak sordu.

"Eskiden öyleydi," dedim. "Artık pek parti yapmıyorum."

"Fark ettim, ama sizi son birkaç haftadır partilerde ve etkinliklerde görüyorum."

"Dönem neredeyse bitmek üzere. Bir patlama ile gideceğimi düşündüm." Ona baktım. "Ve bugün Marissa'nın doğum günü. Bir anlaşmamız var."

"Oh?" Gözlerinin üzerimde gezinmesine izin verdi. "Ne kadar ateşli olduğuna hayran kalmamıza izin vereceğin bir anlaşma mı?"

Dilimi ısırdım.

"Özür dilerim," dedi çabucak.

Gülümsedim. "Bana iltifat ettiğin için özür dileme."

Sırıttı. "Sanırım şimdiye kadar en çok konuştuğumuz an bu." "Buna alışma." Kollarımı kavuşturdum. "Yarın, ben muhtemelen aynı eski sıkıcı Lyla'ya geri dönecek."

"Neden?" Kaşlarını çatı.

Başımı salladım. "Bu konuya girersem somurtmaya başlarım ve bu gece kurallara aykırı olur."

"Soru yok o zaman." Mason sanki askermişiz gibi küçük bir selam verdi. "Aslında benim bir sorum var."

"Duyalım bakalım." Yüzüm ona dönük olacak şekilde vücudumu kaydırdım. Rahatsız edici derecede yakın değildik ama bir adım daha atarsak öpüşme menziline girecektik. "Lach ile aranızda bir şey mi var?"

"Oh, Tanrım." Kısa bir kahkaha attım ve başımı salladım. "Sıradaki soru."

"Bilmem gerek." Bana doğru yaklaştı. "Bu evet mi hayır mı?"

Hayır dersem ya da uzaklaşıp duruma bir son vermezsem neler yapabileceğinin farkına vardıkça midem sıkışmaya başladı. Belki alkolün etkisiydi, belki de onaylamadığım bir şey yapmaya kalkışırsa bir sürü insanın buna şahit olup onu durduracağı gerçeği idi ama olduğum yerde kaldım. Bir nefes kadar yakınıma gelene kadar adım adım yaklaştı. Gözlerim kendiliğinden kapandı, yıllarca öpüşmekten gelen bir alışkanlıktı bu. Dudakları dudaklarıma değmeyince gözlerimi açtım ve Mason birkaç adım geriye sendeleyince nefes nefese kaldım. Bir an için sarhoş Stack Cup insanlarından birinin dengesini kaybedip ona çarptığını düşündüm ama sonra başımı kaldırdım ve Lachlan'ın ters ters baktığını gördüm.

"Dostum, ne oluyor lan?" Mason daha dik durdu, ileri doğru yürürken aniden dövüş moduna geçti.

Ağzım bir an için açık kaldı. Alkol beynimin durumu algılamasını biraz yavaşlatıyordu. Lach bana o kadar yakın duruyordu ki ondan yayılan öfkeyi hissedebiliyordum. Bakışları o kadar yoğun ki, bir an için Mason'ın alevler içinde kalabileceğini düşündüm. Az önce olanlar kafamda tekrarlandı ve sonunda hayal aleminden çıktım.

"Ne oluyor, Lachlan?" Sol kolunu tuttum. Gözlerini bir bana, bir elime, bir de takım arkadaşına dikti.

"Ciddiyim dostum," diye araya girdi Mason.

"Tam olarak ne olduğunu biliyorsun. Bilmiyormuş gibi davranma," diye homurdandı Lachlan, bir adım öne çıktı, çenesi gıcırdıyordu, öfkeli gözleri Mason'a kilitlenmişti. Kolunu sıktım ve

Onu tutmamın hiçbir yolu olmamasına rağmen onu çekmeye devam ettim.

"Şu anda benimle dalga mı geçiyorsun?" Mason'ın gözleri bir an için irileşti, sonra başını salladı ve hafifçe güldü. "Bunun sebebi senin söz sahibi olman mı? Bu konuda anlaşılmadı. Prescott onaylamadı bile. . ."

"O Prescott'un değil," diye bağırdı Lach.

"Ne yani, o senin mi?" Lach cevap vermeyince Mason bir kaşını kaldırdı. "Peki ya hemen şimdi benim olsun dersem?"

"Mase, seni seviyorum, sen benim oğlumsun, ama her şey üzerine yemin ederim. Eğer geri çekilmezsen, bu işin sonu iyi bitmeyecek." Lach bir adım daha attı. Tırnaklarım kısaydı ama parmaklarımın ucunu koluna geçirdim. İrkilmedi bile.

Mason'ın bakışları benden Lachlan'a kaydı. "Bütün gece takıldık."

Lachlan'ın çenesi titredi. İleri doğru bir adım daha attı. Bir adım daha atarsa Mason'ın suratına çarpacaktı. Aklımdan sırayla bir dizi şey geçti: dıbs yorumu, Mason ve Lachlan kavga edip Marissa'nın doğum günü partisini mahvedeceklerdi ve lanet olsun, daha önce hiç iki erkek benim için kavga etmemişti. Bu düşünceleri hemen şu takip etti: Gerçekten neler oluyordu? İki yıldır ilk kez bir partiye tam anlamıyla katılıyordum ve bu pislik herif yüz yıl önce ayrıcalıklı sporcuların uydurduğu arkaik bir saçmalık yüzünden partiyi mahvetmek üzereydi. Beni sinirlendiren düşünce buydu. Elimi bıraktım ve ikisinin arasına bir adım attım. Topuklu ayakkabı giymeme rağmen iki devin arasındaki bir karınca gibi görüldüğümünden emindim.

"Şu anda sana inanamıyorum." Lachlan'a ters ters bakmak için Mason'a sırtımı döndüm çünkü sonuçta tüm bunlar onun suçuydu. "Ben 'benim' diyebileceğin bir şey değilim. Ben bir insanım. Lanet bir arabanın ön koltuğu değilim." İşaret parmağımı sert göğsüne sapladım ve öne doğru adım atarken gözlerimi biraz daha kısmıştım. Çenesi titredi. "En iyi arkadaşımın partisini mahvedemezsin,

ve bana kiminle konuşup konuşamayacağımı söyleyemezsiniz. Mandy Roberts'a ne oldu? Senin için yapmıyor muydu, yoksa onunla işin bitti ve canın sıkıldığı ve biraz eğlenceye ihtiyacın olduğu için mi beni bulmaya karar verdin?"

Lach'ın gözleri karardı, ifadesi sertleşti ama bana bakarken hiçbir şey söylemedi. Etrafımızdaki birkaç kişi sanki bu bir rap savaşıymış gibi bir dizi ooooh sesi çıkardı. Daralan gözlerim bir anlığına onlara doğru kayd. Elimi yumruk yapıp göğsünün arasına koydum ve ona tekrar bakarken hafifçe içeri ittim. Ona yumruk atmayı çok istiyordum ama şiddetle hiçbir yere varamazdım ve zaten ona zarar veremezdim. Elimi bıraktım.

"Siktir git, Lachlan Duke," diye bağırdım ve uzaklaşırken omzumu ona sertçe vurdum.

Arkamda, yüksek sesli, öfkeli bir hırıltı sessizliği yırttı. Yanından geçerken irkilen ve şok olmuş yüzler gördüm ama devam ettim. Tüm vücudum titriyordu. Yumruklarımı sıkarak ve görüşümü evin açık çift cam kapısında tutarak bunu kontrol altına almaya çalıştım. Yumruklarımı daha da sıktım, çünkü öfke çok uzun zamandır, hatta hiç olmadığı kadar içime işlemeye devam ediyordu. Her bir çift gözün üzerime yapıştığı bu yürüyüş, hayatımda yaptığım en uzun yürüyüştü sanki. Çok fazla göz vardı. Marissa'yı hâlâ görememiştim. Muhtemelen içeride dans ediyordu ve olanlardan habersizdi. Şu anda en iyi senaryo bu olurdu. Bu lanet olası bir kâbustu. Neredeyse kapıya varmıştım ki Lachlan'ın adımı bir kez söylediğini duydum. İki kez. Üç kez. Her birini görmezden geldim ve öfkeli gözyaşlarımı uzak tutmaya odaklandım çünkü insanların önünde ağlamaya başlarsam ondan gerçekten nefret edecektim.

"Lütfen bekle, Lyla."

"Ne?" Arkamı döndüğümde tersledim. "Bana ne söyleyebilirsin ki?"

"Ben onunla hiçbir şey yapmadım." Parmaklarını gür saçlarında gezdirdi. "Yemin ederim. Ne gördüğünü ve ne düşündüğünü biliyorum ama. ."

"Tam olarak ne gördüğümü biliyorum," dedim, sesimi alçaltarak çünkü şu anda bağırdığımdan emindim, ama her şeyin üzerine beni gazlamasına izin vermeyecektim. "Sorun değil. Sen bana ait değilsin." Kendi sözlerime göz kırptım, içlerindeki gerçek ilk kez yüzüme çarptı ve tüm bunların ne kadar aptalca olduğunu fark etmeme neden oldu. Bunu söylediğimde Lach'ın çenesi seğirdi ama devam ettim çünkü bunu hemen şimdi bitirmem gerekiyordu. "Biz birlikte değiliz. Hiç birlikte olmadık bile. "Sorun değil. Bana bir açıklama borçlu değilsin."

"İstiyorum." Tam önüme gelene kadar bir adım öne çıktı. Hain kalbim yerinden fırladı. "Onu daha önce uzaklaştırmalıydım. Yanımda kimin olduğunu bile bilmiyordum. Ona hiç dikkat etmiyordum."

Gözlerimi devirdim ama bu ifadeyi düşünmeye bile zahmet etmedim.

"Yemin ederim, Lyla." Ellerini yalvarır, dua eder gibi havaya kaldırdı. "Yemin ederim."

"Önemli değil. İstedğin kişiyle istediğin her şeyi yapabilirsin." Omuz silktim. "Yine de bu senin küçük aptal öfke nöbetini ya da kiminle takılıp kiminle takılamayacağımı söylemeye hakkın varmış gibi davranmanı mazur göstermez. Bunun ne kadar boktan bir şey olduğunun farkındasın, değil mi? Senin istediğini yapman ve benden tam tersini beklemen." Durakladım, dudaklarımdan bir hırıltı kaçtı. Bu konuyla ilgilendiğim için kendime çok kızmıştım. "Ne var biliyor musun? Bu çok aptalca. Bunu yapamam."

Arkamı döndüm ve eve girmeye devam ettim. Neyse ki içeride kimse beni fark etmemişti. Yüksek sesli müzik ve dansın arasında, tuvaleti arayan bir başka parti müdavimiydim. Sonunda oraya ulaştığımda vücudum hâlâ uğulduyordu. Aceleyle içeri girdim, kapıyı arkamdan kapattım ve kilitledim. Yalnız olduğumdan emin olmak için hızlı bir tarama yaptım ve yansımama bakarken titreyen ellerimle lavabonun kenarını kavradım.

Makyajlı halimle bile yanaklarımdaki kızarıklığı görebiliyordum. Beni böyle hissettiren alkol olmalıydı. I

birkaç derin nefes aldım. Mandy Roberts'ı dışarıdaki konuşmaya hiç dahil etmemiş olmayı diledim. Onun bununla hiçbir ilgisi yoktu. Aman Tanrım. Az önce tüm partinin önünde tartışmıştık. Bu korkutucu ve utanç vericiydi. Onun için gardımı düşürmüş olmaktan nefret ediyordum. En çok da, şu anda bile bundan nefret ediyordum. Söylediği her kelimeyi tekrar tekrar düşünürken, midem lanet olası yaz olimpiyatlarına katılıyormuş gibi takla atıyordu. Tuvalete gittim, klozetin kapağına oturdum ve yüzümü ellerimin arasına gömdüm. Onun dışarıda olduğunu biliyordum. Bu tuvaleti ararken evin içinde beni takip eden sıcaklığını hissettim. Belki biraz beklersem bundan bıkar ve giderdi.

Bu partideki her kız onun dikkatini çekmek için yarışıyor, bu yüzden çok geçmeden içlerinden biri onu yakalayacak ve o da çekip gidecekti. Bu düşünceyle kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Birini içeri alırsan olacağı buydu. Bunun olacağını biliyordun. Bunu biliyordun ama yine de izin verdin. Tanrım, eve gitmek istiyordum ama Marissa hazır olana kadar kalmam gerekiyordu. Onsuz gidemezdin ve kendi doğum günü partisinde onu aceleyle getirmeyi reddediyordun. Yine de iyi olduğundan emin olmak için onu bulmam gerekiyordu ve bunun için de kapıyı açıp dışarıda beni bekleyen her neyse onunla yüzleşmem gerekiyordu. Alnıma hafifçe bir tokat attım ve partideki herkesin bu konu hakkında nasıl konuştuğunu tekrar düşündüğümde iki kez daha tokatladım. Muhtemelen çoğu benim kim olduğumu bile bilmiyordu. Ama Lachlan Duke, övülen hokey yıldızı, takımdaki ve büyük olasılıkla üniversitemizdeki en ateşli çocuk? Şüphesiz dedikodu zincirlerinin konusu o olacaktı ve ben de olacaktım. Bunun için Lachlan'ı sikeyim. Mason'ı sikeyim. Hokey takımının da, bir kadını sahiplenebileceğini düşünen her erkeğin de canı cehenneme. Ve biliyor musun, bana bir şeyler hissettirdiği için Lachlan'ın da canı cehenneme. Banyoyu kullandım ve kapıyı açmadan önce ellerimi yıkadım.

Lachlan heybetli endamı, aptal güzel gözleri ve aptal bakışlarıyla kapının çerçevesini kaplıyordu.

Dağınık saçları, aptal güçlü çenesi, aptal dolgun dudakları ve aptal muhteşem vücudu. Bana yine özür dileyecekmiş gibi bakıyordu. Bunu duymak istemesem de, uyumsuz bir gölge gibi davranarak beni takip etmesini reddediyordum.

Sonunda konuştuğunda, "Seni onunla görmek karnıma bir yumruk yemiş gibi hissettim," dedi. "Daha önce yanımdan geçip gittiğinde seni omzumda taşımak ve kendime saklamak istedim. Marissa o yorumu yapana kadar Mandy'nin orada olduğunu fark etmemiştim. Bu konuda şaka yapmıyorum, Lyla. ."

Onu durdurmak için elimi kaldırdım. "Partilerde bunun senin için bir norm olduğunu kabul etmem, benim için sorun olmamasını mı sağlıyor? Ve eğer beni gerçekten 'omzunda taşımak' isteseydin, o koltuktan kalkıp çok daha önce peşimden gelirdin."

"Yaptım." Parmaklarını saçlarında gezdirerek iç geçirdi. "Yaptım amına koyayım. Sen yürüyüp kalabalığın içinde kaybolur kaybolmaz ayağa kalktım ve her yerde seni aradım. Sonunda seni bulduğumda bira pong oynuyordun. Bir saniyesini bile kaçırmak istemediğim için mutfak penceresinden bir sapık gibi seni izledim."

İç çekti ve devam etti. "Bir dakikalığına arkamı döndüm. Bir dakika sonra aniden yoktun; seni tekrar bulduğumda lanet olası takım arkadaşımınla birlikteydin." Parmaklarını tekrar saçlarında gezdirip çekiştirirken tavana bakarak alaycı bir kıkırdama çıkardı. Bakışlarını tekrar benimkilere dikti. "Bu daha önce hiç başıma gelmemişti. Ne yapacağımı bilmiyorum. Nasıl hissettiğini bile bilmiyorum. Tek bildiğim, onu seninle gördüğümde hissettiklerimi bir daha asla hissetmek istemediğim."

"I..." Gözlerim onun siyah tişörtüne kaydı. Gerçekten duygularımı paylaşacak mıydım? Aman Tanrım, paylaşıyordum. Bu düşündüğümde de kötüydü. Tekrar gözlerinin içine bakmadan önce kalbim yatışana kadar bekledim. "Onu her yerde görmek

kabus gibiydi. Nefret ettim. Çok nefret ettim ve nefret ettiğimden de nefret ettim."

Verdiği nefes ağır ve rahatlatıcıydı. Uzun süre gözlerimi aradı. Evren tarihindeki en kafa karıştırıcı playboy olmalıydı. Beni öpmesini ya da beni becermek için banyoya geri götürmesini beklerdim. Ona izin verirdim. Onun yerine başımı göğsüne yasladı ve bana sarıldı. Dönen bir kadın kapısı olan Lachlan Duke bana sarıldı. Bir hamle yapmadığı için gücenmem gerekirdi ama bana sarılırken başımın üstünü öptü ve düşünebildiğim tek şey kalbinin ne kadar hızlı attığı, teninin çıplak sırtıma ne kadar sıcak geldiği ve ne kadar güzel koktuğuydu.

"Tanrım, Lyla James," diye başıma doğru nefes aldı. "Seninle ne yapacağım ben?"

"Benimle ne yapmak istiyorsun?" Yüzümü göğsüne bastırarak sordum. Vücudu kaskatı kesildi. Kolları beni biraz daha sıkı tuttu. Ellerimi göğsüne koydum ve ona bakmak için hafifçe geri çektim. "Bu hileli bir soru değil, biliyorsun."

Gözleri bir an için ağzıma kaydı. "Ne kadar içtin?"

"Fark eder mi?"

"Benim için önemli."

İnledim. "Ne yani, sarhoş kızlarla takılmıyor musun?"

"Ben de sarhoş olmadıkça olmaz," dedi gözlerime bakarak. "Ve sen benim için sadece bir kız değilsin."

Ugh. Neden böyle şeyler söyledi?

"Sadece biraz sarhoşum. Senin öfke nöbetin beni biraz ayılttı," dedim ve gülümsediğimi hissettim. Bakışları yumuşadı. İri elleriyle yüzümü kavrarken gözlerimiz kilitli kaldı. Daha da yaklaştı. Nabzım beklentiyle hızlandı. Alnını benimkinin üzerine koydu ve başını salladı.

"Yapamam," diye nefes aldı.

"Neden?" Ellerimi kaldırdım ve bileklerine doladım.

İçimi titreten bir sesle inledi. "Bunu gerçekten zorlaştırıyorsun."

Tam cevap vermek için ağzımı açtığımda, ona sadece yapmasını söylemek için, çok sarhoş iki kız bize çarparak ve tuvaleti kullanmaları gerektiğini söyleyerek araya girdi. Lachlan benim dışarı çıkmamı sağlamak için hızla yoldan çekildi. Kızlardan biri ona doğru yürüdü ve parmağını sağ kolunun yan tarafında gezdirdi. Birkaç adım attı ve banyo kapısının yanında durdu, gözlerini Lachlan'a dikti. Onu gerçekten yumruklamak istedim. Lach tüm bu süre boyunca gözlerini benden ayırmadı, bu onu Mandy olayından tamamen kurtarmadı ama yardımcı oldu. Kız oflayıp pufladı ve banyoya girip kapıyı gürültüyle kapatırken yüzünde sinirli bir ifade belirdi.

"Sana dokunmaya hakları varmış gibi davranmalarından nefret ediyorum," dedim.

Gözleri parlıyordu ve ağzının kenarı seğiriyordu.

"Ne?" diye sordum. Bunu açıklamamam gerektiğini bilerek sordum.

Tekrar eğildi ve ağzı kulağıma ulaşana kadar yanağını yanağıma değdirdi. "Seni sıkıyorum."

Ne doğrulayabildim ne de yalanlayabildim, bu yüzden hiçbir şey söylemedim. Çok fazla önemsiyordum. Sorun da buydu zaten.

BÖLÜM 11

İçten içe dün geceki neşenin sürmesini diledim ama Luke ve annemin fotoğrafını gördüğümde ve gömülü kalmasını istediğim şeyleri hatırladığımda, gün doğmadan neşem gitmişti. Bu gece de dahil olmak üzere her gece partiler oluyordu. Marissa bana bundan çoktan bahsetmişti ve aklımdaki tek soru Lachlan'ın orada olup olmayacağıydı. Ona soracağımdan ya da gideceğimden değil, ama hastalıklı merakım bir cevap için yalvarıyordu. Dün gece beni öpmedi ama gecenin geri kalanında yanımdan ayrılmadı. Takım arkadaşlarıyla konuşurken eli belimdeydi. Marissa yüksek sesle lisedeyken kendimi arabamın dışında kilitlediğim zamanı anlatırken parmakları benimkilere sürtünyordu. Ayakta dururken kolunu yanıma yasladı. O kanepenin kenarına oturduğunda ve ben ayakta kaldığımda geniş duruşu beni kafesliyordu. O partideki diğer tüm erkeklere bir uyarı gibiydi. Ve bundan acayip hoşlanmıştım. Bayılmıştım. Aptal dıbs olayı hakkında konuştuğum onca şeyden sonra, işte oradaydım, beni sahiplenmesini istiyordum. Bu daha önce hiç başıma gelmemişti. Kaygısız Lyla olduğum zamanlarda bile bana onun gibi hissettiren biriyle tanışmamıştım ve bu gerçek bir sorundu. Luke'a ne olduğunu hatırlamam gerekiyordu. Lachlan'ı uzun zamandır tanıımıyordum bile ve onu kaybetme düşüncesi bile kusma isteği uyandırıyordu.

"Bu gece dışarı çıkmak istemediğine emin misin?"

Gözlerimi kırptım. "Dün gecenin bitiş şeklinden sonra bu gece dışarı çıkmak istediğine inanamıyorum."

"Oh, dur. O kadar da kötü değildim."

"Marissa! Lachlan bizi bırakmadan önce üç kez kustun."

"Tanrım, arabasına kusmadım, değil mi?"

"Hayır. Seni öldürebilirdim!"

Güldü ve bir kaşını kaldırdı. "Herkesin ikiniz hakkında konuştuğunun farkındasın, değil mi? Kız öğrenci birliğimin grup sohbeti bütün gün bu konuda aydınlandı."

"Ne söylüyorlar?" Dudağımı ısırdım ve kendimi destekleyerek yere baktım.

"Birinin onu evcilleştirmeyi başardığına inanamıyorlar."

Güldüm. "Onunla birlikte bile değilim. Onu nasıl evcilleştirebilirim ki?"

"Lyla." Bana alaycı bir bakış fırlattı. "Ne?"

"Neredeyse herkesin önünde sana olan aşkını ilan etti."

"Hayır, yapmadı."

"Kesinlikle yaptı." Güldü ve başını salladı. "Bırak öyle olsun. Bunu istediğini biliyorsun."

"Elbette istiyorum, Marissa," diye tersledim. "Ama yapamam."

Yapamayacağımı en iyi siz biliyorsunuz."

"Bundan nefret ediyorum ama haklısın." Hüzünle gülümsedi ve başını yavaşça salladı. "Neden biz gidene kadar onunla özel olarak görüşmüyorsun?"

"Benim hakkımda neden bu kadar kararlı olduğunu anlamıyorum." Başımı arkaya attım ve gözlerimi kapadım.

"Ben kırıldım. Beni neden istesin ki?"

"Hey. Hayır, öyle söyleme." Yanıma oturdu ve kolunu bana doladı. "Sen kırılmadın ve o seni istiyor çünkü sen lanet olası bir avsın."

"Zor biri olduğum için benimle ilgileniyor."

"Bu doğru değil." Geri çekilirken güldü. "Sen ama seni istemesinin nedeni bu değil."

"Anlamıyorum."

"Gerek yok. Prescott onu hiç böyle görmediğini söylüyor," dedi. "Hiçbir zaman bir kızı kovalamadı ya da bir takım arkadaşıyla kavga etmedi. Pres, 'Özellikle de üç yıl boyunca onunla aynı odada kalan Mason'la' dedi."

Kalbim yerinden fırladı. "Korkuyorum."

"Neredeyse buradan çıktık." Elim sıkıldı. "Tanrım, gitmek için sabırsızlanıyorum." Derin bir nefes aldım ve

yavaşça nefes verdi. "Sanırım biz gittikten sonra daha çok gülümseyeceğim."

"Lyles." Güldü. "Seni seviyorum ama hiçbir zaman aşırı gülen bir insan olmadın. İyi olduğun zamanlarda bile."

Güldüm. "Bu doğru değil. Hâlâ bazen gülümsüyorum."

"Oh, Tanrım." Daha sert güldü. "Senin gülümseme olarak gördüğün şey bizim gülümseme olarak gördüğümüz şey değil."

Ayağa kalkıp parti için hazırlanmayı bitirmek üzere yatak odasında kaybolduğunda tekrar güldüm. Müziği tekrar çalmaya başladığında bacaklarımı göğsüme doğru çekip yan döndüm. Luke kimsenin adını ya da ailesini bilmediği, kendini yeniden keşfedebileceği yepyeni bir şehre gitmeyi hayal ediyordu. Durmadan bunun hakkında konuşurduk, arkadaş grubumuzla birlikte nasıl bir daire tutacağımızı. Çoktan temelli ayrılmıştık ama arkadaşlığımız hiç bozulmamıştı. Onu çok özlemiştim. Tam uykuya dalmaya başlamıştım ki kapı gürültüyle çalındı. İnledim ama gözlerimi kapalı tuttum.

"Marissa, kapıda biri var!"

"Makyajımı yapıyorum. Hâlâ saçımı bitirmem gerekiyor," diye bağırdı. "Ve kimseyi beklemiyorum."

Kıvrımlarımı açtım ve diğer tarafta duran Lachlan'ı gördüğümde nabzım hızla atmaya başladı. Hiç mükemmelden daha kötü görüldüğü olmuş muydu? Siyah bir tişört ve jogger giymişti ve saçları yeni duş almış gibi nemli görünüyordu. Sadece

Ona bakmak yapmamam gereken şeyleri yapmama neden oluyordu. Sanırım bu, partiye gidip gitmeyeceği konusundaki sorumun cevabıydı. Bunun beni nasıl hissettirdiğini bilmiyordum. İyi hissettirmedeği kesindi, özellikle de dün gecedan sonra. Şu anda ona bakabileceğimi sanmıyordum. Hele Marissa'yı alıp gitmek için buradaysa. Belki de kapının kilidini açıp odama koşmalıyım. Bir süre ona baktıktan sonra kapıyı açtım ve kalçamı bir saniyeliğine çerçeveye yasladım, sanki az önce gözetleme deliğinden ona bakmamışım gibi onu içime çektim. Kapıyı ittim, arkamı döndüm ve oturma odasına doğru yürümeye başladım.

"Hâlâ makyajını yapıyor."

"Burada olmamın sebebi o değil." Sözleri beni adımlarımın ortasında dondurdu.

Arkamı döndüm. "Neden buradasın?"

"Gerçekten mi?" Yumuşak bir kıkırdama çıkardı. "Böyle mi oynamak istiyorsun?"

Kollarımı kavuşturdum, onu inceledim ve göğsümün içindeki şeye sakinleşmesini söyledim. Hâlâ içeri girmemişti ki bu çok komikti çünkü onu daha önce hiçbir şey durdurmamıştı.

"Sen vampir misin?" diye sordum. "Birdenbire içeri girmek için izne mi ihtiyacın oldu?"

İçeri girip kapıyı arkasından kapatırken dudağını ısırđı.

"Özür çiçeğı yok mu?" Tekrar yüzüme baktığında sordum. "Atacağını düşünmeseydim getirirdim. onları."

Çiçekleri severdim. Bana hâlâ gerçek mutluluk veren birkaç şeyden biriydiler. Omuz silktim. "Çiçekler zaten ölür."

Ağzının bir tarafı kasıldı ama aramızdaki mesafeyi kapatırken hiçbir şey söylemedi. Başımı yukarı kaldırdım. Bana böyle baktığında siyah kalbim kızarıyor ve daha sert pompalanıyordu - sanki istediğı tek kişi benmişim gibi

bu evrende bakmak. Beni öpeceğinden emin olduğum zamanların sayısını unutmuştum. Dürüst olmak gerekirse, yakında yapmazsa ya üzerine atlayacaktım ya da onu kovacaktım.

"Şimdi beni öpecek misin?" Fısıldadım.

Gözleri karardı. "Seni öpmek için ölüyordum." "O zaman yap." Tişörtünü tuttum ve onu kendime çektim.

Vücudumda titreşen bir iniltiyle dudakları dudaklarıma çarptı. Beni yerden kaldırırken zaman yok oldu. İçimde bir bomba patladı. Onun dışındaki her şey yok oldu. Yeni birini öpmek genellikle alışma süreci gerektirirdi ama o öyle değildi. Ağzıma sahipmiş gibi saldırdı. Beni sahiplenerek ve terk ederek öptü, sanki bir yere gitmeyeceğimden emin olmak istercesine beni sıkıca kendine doğru tuttu. Sanki bu son öpücüğümüzmüş ve bir daha yapmasına izin vermezsem diye doğru yaptığından emin olması gerekiyormuş gibi ağzımı yalayıp yuttu. Bunun yoğunluğu beni kavurdu, içimin derinliklerine gitti ve başka kimsenin dolduramayacağını bildiğim bir yarık oluşturdu. Heyecan verici ve son derece korkutucuydu. Ve bu sadece lanet bir öpücüktü.

"Vay anasını." Arayan Marissa'ydı.

Bir fısıltıydı, ya da belki de kulaklarımdaki çarpıntıdan öyle geliyordu. Sesi öpücüğü kesmeme ve uzaklaşmama neden oldu. Ayaklarım altımdaki zemini bulurken gözlerim ona kilitlenmişti. Bu da neydi böyle? Herkesi böyle mi öpüyordu? Herkes onu öptüğünde böyle mi hissediyordu? Tanrım. Bu fikirden nefret ettim. Bir nefes aldım ve bir adım geri çekildim, sonunda sırtımda olan Marissa'ya baktım. İğneleyici bir şey söylemek için sesimi bile bulamadım. Duygularımın hiçbirini bulamıyordum. O öpücükle her şeyimi almıştı.

"Öpüşmediğinizi sanıyordum? 'Asla.'" Marissa kaşlarını ona doğru kaldırdı. Bakışlarımı indirdim ve onun göğsüne odaklandım. Şu anda bu konuşmayı gerçekten duymak istemiyordum.

"Bilmiyorum."

Başımı kaldırdım. Hâlâ bana bakıyordu. Kalbim yine durdu. Kahretsin, bu berbat bir fikirdi. Ona döndüm.

Marissa, sessizliğe gömülmüş gibiydi. Uzaklaşmaya başlarken, "Bırak bunu sen al" dercesine bana baktı. Çılgılık atıp bu iş daha fazla büyümeden beni durdurmasını isteyebilmeyi diledim ama sessiz kaldım çünkü onu istiyordum. Onu istiyordum. Ve artık kendimi kandıramazdım. Bu zaten pazarlık ettiğimden daha fazlasıydı.

Kapıyı arkasından kapatırken omzunun üzerinden, "Beni beklemeysin çocuklar," diye seslendi.

Dudaklarım öpücükten dolayı hâlâ karıncalanıyordu ama daha fazlasını istiyordum. Onunla yüzleştim. Gözleri benimkileri ararken sessiz kaldık. Ona aramızdaki bu çılgın enerji değişimini hissedip hissetmediğini sormak istedim ama kendimi bunu yapmaya zorlayamadım. İki yıl boyunca bu kahrolası yerden ayrılmak için gün saymıştım ve sonra o hayatıma girmişti. Hâlâ gitmek istiyordum elbette. Sadece birlikte daha fazla zaman geçirmeyi diledim. Bu düşünceyi kafamdan attım. Ne için daha fazla zaman? Marissa'nın önerdiği gibi gizlice dolaşmak için mi? Bunu yapabilmemizin tek yolu buydu ve onun bunu isteyeceğinden şüpheliydim. Gözleri hâlâ benimkileri yakıyordu.

Kalbim göğsümde ve kulaklarımda sertçe çarpıyordu. İlk kimin kıpırdadığından emin değildim ama ne olduğunu anlamadan tekrar öpüşmeye başladık, ellerim saçlarına gömülmüştü, iri elleri beni her çekişimde daha sıkı tutuyordu. Onu öpmek vücudumdaki her sinir ucunu uyandırıyor, damarlarıma dalgalar gönderiyordu

- hala burada olduğumu hatırlattı. Öpüşmeyi kesmeden tek koluyla beni kaldırdı. Bacaklarım beline kilitlendi, ellerim boynunun arkasına gitti. Onun kollarının sınırları dışında var olmak istemiyordum. Bu sefer beni yavaşça öptü, ona karşı sallanmamı ve daha fazlasını aramamı sağlayacak şekilde tadıma baktı. Yine derin derin inledi. Hava almak için öpüşmeyi kestik, ikimiz de nefes nefese kalmıştık.

"Lanet olsun, Lyla James." Alnını benimkine dayadı ve kalçalarımı sıkıca kavradı. "Lanet olsun."

BÖLÜM 12

LACHLAN

Daha önce ağırlık çalıştığım için hâlâ ağrım vardı, bu yüzden onu uzun süre taşımaktan kollarım yanmaya başladı ama onu öpmeden duramıyordum. Hiçbir şey bu kadar iyi, bu kadar doğru hissettirmemişti. Bacaklarını belimden çözmeye çalıştığında, kalçalarını daha sıkı kavradım ve beni tamamen dışarıda bırakmaya çalışma ihtimaline karşı bir kez daha ağzıma aldım. Bir sonraki çekilişinde isteksizce onu yere bıraktım. Elime uzanıp beni odasına doğru çekerken ikimiz de konuşmadık. Ya da kapıyı arkamızdan kapatıp beni yatağa yönlendirdiğinde. Ayakkabılarımı ve çoraplarımı çıkardım, bir şey olmasını beklediğimden değil - Değildim - ama yatakta çoraplarla yatmak aşırı ısınmışım. Kendimi sırtüstü yatmış, Lyla'nın dudakları tekrar dudaklarıma yapışmış halde buldum. Bitmesini istemiyordum. Sanki öpüşmekten kaçındığım on yılı telafi ediyor gibiydim. Uzaklaştığında göğsüme yaslandı ve kulağa hoş gelen bir nefes verdi.

Onu Mason'la gördüğümde tüm bunları anlamlandırmaya çalışmayı bırakmıştım. Bir kadın için kimseyle kavga etmemiştim ama onu gördüğümde. . . . Lanet olsun. Onu öpmek üzere olduğunu gördüğümde, içimdeki canavar serbest kaldı. Ve sonra, tartıştığımızda, onun olmadığını söyledi ve ben de ona o lanet sözleri geri almasını söylemek istedim. Hiç kimsenin olmamıştım ama ona ait olmak kulağa o kadar da kötü gelmiyordu. Benim neyim vardı ki? Tartışmadan sonra kimse yanımıza gelmedi - flört etmek için değil

ikimizle de, her neyse. Lyla varlığıyla tüm kadınları korkutup kaçırdı, ben de onu bir saniye bile bırakmayarak tüm erkekleri korkutup kaçırdım. O zaman bile, birkaçının onu çıplak hayal ediyormuş gibi baktığını fark ettim ve kendimi kontrol etmek zorunda kaldım. Biraz sakin kalmayı başarmıştım. Yine de yüzlerini hatırlayacaktım.

Partiden sonra onu ve Marissa'yı eve getirmiş, kapıya kadar geçirmiş ve oradan ayrılmayı başarmıştım. Doğruca eve gidip pantolonumun içindeki durumla ilgilendim. En son ne zaman mastürbasyon yapmak için eve gittiğimi bile hatırlamıyordum. Lyla James'in de en az benim ondan etkilendiğim kadar etkilendiğinden emindim. Dün geceden sonra, ne kadar kaşlarını çatarsa çatsın, ne kadar ters ters bakarsa baksın beni ikna edemezdi. Bir süre sessiz kaldık ve ben bir anlığına onun odasına baktım.

"Beklediğim bu değildi," dedim saçlarına doğru.

Gardenya gibi kokuyordu. Bu kokuyu her zaman babamın her yıl doğum gününde anneme gönderdiği çiçeklerle ilişkilendirmiştim. Şimdi ise sonsuza dek bana Lyla'yı hatırlatacaktı.

"Beni öpmek beklediğin şey değil miydi?" Bana bakmak için geri çekildi.

Gözleri şu anda çok etkileyiciydi. İnanılmazdı. Onu tekrar yumuşakça, hızlıca öptüm, böylece düşünce trenimi kaybetmedim.

"Senin odan." Burnunun ucunu kendiminkiyle dürttüm.

Ona, onu öpmenin açıklanamaz bir his olduğunu söylemek istedim.

Sihir gibi. Ama onu zorlamak istemedim. Henüz değil.

"Ne bekliyordun ki?" Hafifçe güldü. Bunun tadını çıkarmak için gözlerimi kapattım, keşke bunu içime atabilseydim.

"Bilmiyorum. Siyah duvarlar. Örümcekler. Tuhaf şeyler."

Ağzı açık bir şekilde tekrar geri çekildi ve göğsümü tokatladı. "Kaba."

"Sadece söylüyorum." Başı göğsümde yatağa geri döndüğümüzde gülmekten kendimi alamadım.

"Aslında koyu yeşildi, neredeyse siyahtı ama Marissa ben yokken bu renge boyadı."

"Nereye?"

"Uzakta olmak doğru bir terim olmayabilir," dedi. "Buradaki ilk bir buçuk yılımda takım arkadaşlarımla aynı odada kaldım, sonra bir yıllığına evime döndüm ve sonunda buraya taşındım."

"Bu yüzden mi seni buralarda hiç görmedim?"

"Belki," dedi. "Bu ve çoğunlukla çevrimiçi dersler aldım. Prescott'u bir süre görmedim bile, bu yüzden seni de görmemiş olabilirim."

O adını söyleyene kadar ellerim yavaşça kolunda aşağı yukarı hareket ediyordu. Onunlayken göğsümün ortasında hissettiğim duygu doğal değildi ama beni korkutmuyordu. Beni korkutmadığı gerçeği beni korkutmalıydı ama korkutmadı. Lyla öpüşme ve tek eşli ilişkilerle ilgili kurallarımı yıkma isteği uyandırdı bende. Hatta belki de yatıya kalmaları bile. Tamam, belki biraz korkmuştum. Önümde bir sürü şey varken -yaklaşan taslak ve kazanmamız gereken son maçlar- yapmam gereken en son şey buydu. Şu anda bunu araştırmak için gerçekten zamanım yoktu. Bunu yapmamayı göze alamayacağımı da biliyordum.

Odasını tekrar taradım ve diğerlerinin arasında göze çarpan iki resme odaklandım - biri o ve annesi olduğunu tahmin ettiğim bir kadındı; diğeri ise bir forma giymiş ve beyzbol forması giyen bir adamdı. Liseden olduklarını tahmin ettim. İkisi de terliydi ve kameraya kocaman gülümsüyorlardı - onun gülümsemesi bana hiç yönelmemişti. Kim olduğunu bilmiyordum ve bunun bir önemi yoktu. Ondan hâlâ nefret ediyordum. O lanet gülümsemeyi istiyordum.

Doğrulup üzerime oturduğunda yatak kaydı. Sikim artık eşofmanımın dışına taşmak üzereydi. Bol Foo Fighters gömleğinin ve eşofmanının altında hissedip hissetmediğini merak ettim. Ona karşı sallandı ve dudağını ısırdı ve kutsal bok, bu sorumu yanıtladı. Tekrar yapmasını engellemek için kalçalarını tuttum. En azından

Amıyla sikim arasında üç kat giysi vardı, yatakta bir kadınla aramda hiç olmadığı kadar çok giysi vardı. Şu anda, bu katmanlar beni onu kazığa oturtmaktan alıkoyan tek şeydi. Üstümdeyken zihnimde bir fotoğrafını çektim. Hiç makyaj yapmamıştı ve saçları, sevimli görüldüğünden daha dağınık görünen o dağınık topuzlardan birindeydi. Kıyafetleri çok büyüktü ve inanılmaz vücudunu gizliyordu ama bunların hiçbiri önemli değildi.

Yeşil bir uzaylı da olabilirdi ve yine de üzerime çıkan en ateşli kadın olurdu. Kalçalarını tekrar döndürdü ve alt dudağımı ısırarak için eğildi. Aletim zıpladı; ağzımın içinde inlediğinde bunu hissettiğini biliyordum. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki ya pantolonumun içine boşalmanın utancından ya da bana yaşatacağı kalp krizinden öleceğimden emindim.

"Lyla." Ellerim hareketini durdurmak için beline gitti.

"Ne?" Ellerini göğsüme koydu ve kalçalarını tekrar yere vururken kendini yukarı itti, gözleri yaramazlıkla doluydu.

"Siktir." Dudağımı sertçe ısırdım ve inledim. "Beni öldürmek mi istiyorsun? Yoksa amacın pantolonuma boşalmamı sağlamak mı?"

"Bunu yapmaya devam edersem pantolonuna boşalır mısın?" diye sordu, dudaklarını dudaklarıma indirdi ve üç yumuşak öpücük bıraktı.

"Evet, yapardım," dedim ağzına karşı, alt dudağını alıp emdim. Uzandım ve saç bağını çözdüm, öpücüğü derinleştirirken saçlarının etrafımda dalgalanmasına izin verdim.

"Seni böyle dağılırken görmek hoşuma gidiyor, Bay Ulaşılmaz Hokey Yıldızı," dedi tekrar doğrulup.

"Bana hep böyle sahip oluyorsun," diye nefes aldım, gözlerimi onunkilerden ayırmadan.

Ve sonra oldu. Dudakları sanki buzu kırıyormuş gibi özenle yavaşça hareket etti. Önce gözleri dans etti ve sonra ağzı nihayet - nihayet - en güzel

Hayatımda gördüğüm en inanılmaz gülümsemeydi. Gülümseme. Hay sikeyim. Bunu istediğimi sanıyordum, ama şimdi bunu deneyimlediğime göre, sürekli takındığı çatık kaşlarını görmeye geri dönemezdim.

"Beni becermek istediğini sanıyordum, Lachlan Duke," dedi, hâlâ gülümseyerek. Beynimin içinde havai fişekler patladı. "Ama sanırım ilgilenmiyorsun."

"İlgilenmiyormuşum gibi mi hissediyorsun?" Kalçalarını kavradım ve sertçe ittim.

Yine dudağını ısırdı, gözleri bana her şeye evet dedirtecek şekilde parlıyordu. "Düşünmeyi bırak ve yap."

"Düşünmeyi bırakacak mısın?" Yavaşça doğruldum, böylece yüz yüze gelmiştik.

"Belki." Tekrar gülümsedi, bu sefer hayalet gibi gülümsüyordu. "Hatırlat da sonra sana bir şey söyleyeyim."

"Sonra-"

Ben sorumu tamamlayamadan bol tişörtünü çıkardı ve sütyen giymediği ortaya çıktı. Çıplak göğsü bir an için nutkumu tutmama neden oldu, sonra tepki verdim ve bir meme ucunu büküp diğerini ağzıma almak için ağzımı indirdim. Ben yaladıkça, emdikçe ve ısırdıkça zevkle kıvrandı ve inledi. Az önce öptüğüm göğsüyle alay ederken diğer göğsüne odaklandım.

"Mükemmel göğüslerin var," diye inledim, dilimi meme ucunun etrafında döndürüp emdim.

"Mükemmel bir ağzın var," diye inleyerek tişörtümü çekiştirdi. "Bunu çıkarmak istiyorum."

Gömleğimi çıkarıp onunla aynı yöne doğru fırlattım. Parmaklarını vücudumda gezdirdi, her santimimde dolaştı, kaslarımın her bir oluşunu ve çıkıntısını aldı. Gözleri benimkilerle buluştu ve yataktan çıkıp bol şortunu ve külotunu hızla atmadan önce sonsuza kadar orada kaldı. Onu çırılçıplak görünce nefesim kesildi. Elbette, onu bikinili görmüştüm ama bu bir sonraki seviyeydi. Hiç vakit kaybetmeden joggers'ımı ve iç çamaşırımı indirdi ama benimkinin ortasında durdu.

kalçalarım baktı ve onun bakışları altında seğiren sikime baktı. Tam olarak ne düşündüğünü bilmiyordum ama gördüklerinden hoşlandığını biliyordum. Beni soymayı bitirdi ve tekrar üstüme çıktı. Sıcak, ıslak amcığının alt karın kaslarımda, tam sikimin üzerinde kayması beni benden aldı.

Daha fazla dayanamadım. Yeterince sabır göstermişim. Onu ters çevirdim. Yüksek bir gümbürtüyle yere düştü ve irkilerek güldü. Ses bir an için dikkatimi dağıttı, sonra görevime geri döndüm, dudaklarını tekrar öptüm ve her bir meme ucuna, sonra da karnına doğru ilerledim. Dilimi göbek deliğine daldırdım ve onu içine çekmesini sağladım. Onun her santimini tatmak ve keşfetmek istiyordum. Sonunda amına ulaştığımda, ona hayran olmak için durakladım. Mükemmeldi.

"En mükemmel amcığa sahipsin," dedim ağzımı indirip dilimin yüzeyiyle klitorisini sertçe yalarken.

Sikeyim. Kalçaları kıpırdadı ve elleri anında saçlarımı yakaladı. Komik bir gerçek, kadınların saçıma dokunmasına izin vermezdim. Genellikle ellerini savuşturur ve bir daha yapmamalarını sağlayacak kadar uzun süre ters ters bakardım. Biraz daha aşağıya indim ve kıvrımlarına sert bir yalama yaptım. Sırtını bir nefesle kamburlaştırdı. Bacaklarını daha geniş açmaya zorladım ve dilimi klitorisinin üzerinde döndürürken bir parmağımı içine pompaladım. Bir parmak daha eklediğimde yüksek sesle nefes aldı. Lanet olsun, çok sıkıydı. Vücudu yatağa doğru eğildi ve ben onu yalarken saçlarımı tutuşu acı verecek kadar sıkılaştı. Buna bayılmışım.

"Lanet olsun, Lach. ." diye soluk soluğa kaldı. "Vay anasını. Sakın durma."

Durma. Sanki durabilirmişim gibi. Parmaklarımı geri çektim, kalçalarını kavradım ve aklıktan ölmek üzere olan bir adam gibi onu yedim. Onu yiyip bitirmek, bu amcığa sahip olmak, başka bir ağzı asla istememesini sağlamak istiyordum. Bir ilahi fısıldarken yüzüme sürtünerek bana karşı direndi. Zaten tahrik olmuşum, ama lanet olsun, her ne söylüyorsa çılgılık atmasını istiyordum. Tekrar iki parmağımı ekledim ve klitorisini ağzıma aldım.

"Ohmyfuckingod. Lachlan, oh my. . .oh my Godddd," dedi yüksek sesle ağızma boşalırken ve tüm vücudu titremeye başladı.

Arkama yaslandım ve parmaklarımı yavaşça klitorisinin üzerinde gezdirerek çektim. Orgazmı atlatırken ağzı açık ve gözleri kapalı bir şekilde yüzünü izledim. Başka bir orgazm vücudunu sarstığında ve adımı söylemeye başladığında göğsüne gülümsedim. Fuuuuuck, bu çok ateşliydi. Yavaşça geri çekildim, dizlerimin üzerine oturup tüm vücudunun yatağa sarkmasını izlerken parmaklarımdan akan dölleri emdim. Gözlerini açtığında hala nefesini tutuyordu ve lanet olsun, o lanet gözler.

"Prezervatif getirdin mi?" dedi nefes nefese.

"Evet dersem kızacak mısın?"

"Öfkeden kuduruyorum," dedi oturduğu yerden kalkarken.

Prezervatifi almak için yataktan kalkarken gülümsedim. Ne olur ne olmaz diye bir tane getirmiştım, bunun olacağını düşündüğüm için değil. Yani, rüyalarımda olurdu. Dışlerimle ambalajı yırttım ve bana doğru hareket ettiğinde prezervatifi ucuma bastırdım.

"Bekle." Elini benimkinin üzerine koydu. "Lütfen."

Ne istediğini bilmiyordum. Çekme yöntemini kullanmamı mı? Benim için. ... Vücudunun ön kısmını indirip kıcını yukarı kaldırdığında ve dilini aletimin başının etrafında döndürdüğünde tüm düşünceler yatıştı.

"Aman Tanrım. Lanet olsun, Lyla." Başım arkaya düştü.

Sonunda ağızına almadan önce her tarafını yaladı. Hepsini almadan önce iki kez denedi ve beni derin boğazlarken öğürdü, ama yine de tekrar yaptı. Nasıl nefes alacağımı unutmuştum. Ayak parmaklarım kıvrıldı. Taşaklarımla oynarken bunu üçüncü kez yaptı. Hay sikeyim. Bu şimdiye kadar aldığım en iyi kafaydı ve onun ağızına boşalmama bile izin v e r m e y e c e k t i m . O hareket ettikçe saçlarını kavradım. Ağızını sikmeyi o kadar çok istiyordum ki. Eğer rastgele bir ilişki olsaydı, yapardım. Ona tekrar baktım.

Başka bir zihinsel görüntü, bu sefer Lyla'nın James'i sikimi emerken sikmesi. Eğer devam ederse, onu beceremeyecektim, bu yüzden ağzından çıkardım. Kafası karışmış bir şekilde yukarı baktı.

Çenesinden tuttum ve onu yukarı çektim. "Sikime boşalmanı istiyorum."

"Oh lanet olsun." Ürperdi.

Ağzımı onunkinin üzerine kapattım ve onu öptüm. Şiddetle başladı ama yavaş, derin bir öpücüğe dönüştü. Geri çekildi, sanki tahrik olmuş ve belki de kafası karışmış gibi şaşkınlıkla bana bakıyordu. Prezervatifin kaymasını bitirdim ve onu hareket ettirdim, böylece sırt üstü yatıyordu. Bacaklarının arasına yerleştiğimde, meme uçlarını cımbızladım ve zihinsel olarak ona sokmak için zaman ayırmaya hazırlandım. Amının her bir santimimi sıkıştığını hissetmek istiyordum. Onu hazırlamak için ona karşı hareket ettim ve sonra yavaşça içeri girdim. İlk başta sadece ucunu soktum, ama ucu içeri girdiğinde ve onu etrafımda hissettiğimde, kendimi kaybettim ve sertçe, derinlemesine soktum.

"Lanet olsun, Lyla." İçimden bir hırıltı koptu.

"Lach." Çığlık attı, gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Hareket etmeyi bıraktım.

Başını iki yana salladı. "Ben iyiyim. Sen sadece. . . kocaman."

Dudaklarımı onunkilere indirip bir elimi klitorisile oynamak için aramıza soktuğumda sırtıttığımı hissettim. Kalçalarını salladı ve elimi itti.

"Lütfen sik beni, Lach," diye fısıldadı dudaklarıma karşı, etrafımda kenetlenerek. Onu hissettikçe çenemi gıcırdatarak inledim. Nazik olmaya çalışıyordum ama bu lanet kadın bunu imkânsız kılıyordu. "Lütfen, lütfen, lütfen hareket et."

Kahretsin, yalvarıyor. Lyla James yalvarıyor. Kalçalarımı tekrar salladım, yavaş itişlerle başladım. O kadar sıkıydı ki. Bana bakire olduğunu söyleseydi ona inanırdım. Çok iyi hissediyordu. Mükemmeldi. Öpücük tarif edilemezdi. Amının tadı bütün gün yiyebileceğim bir şey gibiydi. Ve şimdi bu? Onunla seks yapmak böyle bir şey miydi? Lanet

prezervatifi çıkarmak istedim - bir şey

Daha önce hiç yapmamıştım - ve onu tohumlarımla işaretledim. İticilerimi hızlandırdığımda nefesi kesildi. Yavaşça çektim ve tekrar sertçe soktum. Tekrar, tekrar ve tekrar. Her itişimi karşılamak için kalçalarını kaldırırken gözleri kapalıydı. Elleri altımızdaki çarşafı öyle sıkı kavriyordu ki parmak eklemleri bembeyaz olmuştu. Seks sırasında göz temasından hep kaçınmışımdır. Bir kadın bana oral seks yaptığında ona bakardım ama bunun nedeni çoğunlukla ağızlarını siktiğimde gözlerinin açılmasından zevk almamdı. Seks sırasında göz teması aşırı gibi görünüyordu. Zaten becerip gideceksem bunu neden isteyeyim ki? Lyla'nın göz kapaklarına bakmak bana bir şeyler yaptı. Onun gözlerinin benimkilerde olmasını istedim. Onlara ihtiyacım vardı.

Göğüs ucunu çimdikledim. "Gözlerini aç."

Başını sallarken dudağını ısırarak inledi. Hareket etmeyi bıraktım.

"Hayır." Nefes nefese kaldı. Elleri çarşaftan kalçalarımın doğru uçarken gözleri fal taşı gibi açıldı. "Aman Tanrım, Lachlan, lütfen durma." Kalçalarını bana doğru bastırdı ve lanet olsun, harika hissettirirken, onu tuttum ve hareketi durdurdum.

"Seni becerirken bana bak." Tekrar hareket etmeye çalıştığında kalçalarını sıkıca kavradım. "Boşaldığını görmek istiyorum. Her şeyi görmek istiyorum."

"Yapabilir miyim bilmiyorum," diye fısıldadı. "Daha önce hiç yapmadım."

. Ben bunu yapmam."

"Sence öyle mi?" Kıkırdaması sikimin onun içinde seğirmesine neden oldu. "Seninle yaptığım pek çok şeyi yapmıyorum." Eğildim ve onu öptüm. "Bana bak, Lyla James. Bunu bana ver."

"Deneyeceğim," diye fısıldadı.

Onu tekrar sikmeye başladığımda kalçalarını yataktan kaldırdım. Gözlerini benimkilerden ayırmadı. Tamam, istediğimi söyledim ama bu çok samimiydi. Çok yoğundu. Neredeyse sonuna kadar çektim ve derinlere ittim. Tekrar etrafımda sıkıştı.

"Vay anasını. Sikimi sıkma şeklin." Kalçalarını daha sıkı kavradım, onu daha hızlı, daha hızlı ve daha sert becerdim.

Bacakları titremeye başladı. Boşalmaya başladığında amcığı etrafımda sıkıca kenetlendi. Ağzını açtı ve küçük nefesler verdi, gözleri geri dönmeye başlarken dudağını ısırdı. Hızım vahşileşti. Boşalırken ısı beni tepeden tırnağa sardı, boşalmamın son damlası prezervatife çarptığında homurdandım ve başımı geriye attım. Onun sikimin üzerine boşalmasından daha güzel bir şey görmemiştim.

BÖLÜM 13

TÜKENMİŞTİM. Marissa'nın odasından daha fazla prezervatif aldım ve farklı pozisyonlarda üç kez daha seks yaptık. Sanki bir Kama Sutra el kitabını ezberlemiş gibiydi. Banyoya gidip temizlendikten ve üzerimize bir şeyler giydikten sonra yatakta uzanıyorduk. İkimiz de iç çamaşırlarımızı giydik ve sanki birkaç parça giysi tekrar yapmamızı engelleyecekmiş gibi bir tişört giydim. Yatağa geri döndük. Parmaklarımı onunkilerle birleştirdim. Bunu neden yaptığımı bilmiyordum ama doğal geliyordu. Sanki bunu bir ömür boyu birlikte yapmışız gibi geliyordu. Seks sırasında ona bakmamı istediğinde, bakabileceğimi sanmıyordum. O anda neredeyse gözlerimi kaçıracaktım ama gözlerindeki yoğunluk beni esir aldı.

"Ben yatıya kalmam," dedim. Vücudu altında kıvrıldı Ben. Başımı kaldırdım ve bakışlarıyla karşılaştım. "Yani, bunu hiç yapmadım ama kalabilirsin. ..eğer istersen."

"Neden?" Vücudunu çevirdi, dirseğini yastığa dayadı ve başını elinin üzerine koydu. Ben de aynısını yaptım. Ne sorduğunu biliyordum: Neden kalmasına izin veriyordum?

"Bilmiyorum."

Gözlerimi aradı. "Bilmiyor musun, yoksa bana söylemek mi istemiyorsun?"

"Hayır, gerçekten bilmiyorum." Sırt üstü düştüm ve tavana baktım. "Ne halt ettiğimi bilmiyorum. Bunların hiçbirini yapmamalıyım ama duramıyorum çünkü sen sadece. . .yapamıyorum. ."

"Buraya gel." İri, sert eli kalçamı kavradı ve beni tekrar ona doğru çevirdi. "Daha sonra bana bir şey söyleyeceğini söylemiştin."

"Öyle mi yaptım?" Kalbim küt küt atıyordu.

Bunu neden söyledim ki? Ona şimdi söyleyemezdim, yaptığımız onca şeyden sonra, her sevişmemizde bana göz teması kurdurduktan sonra söyleyemezdim. İlk seferinde bana bunu yaptırmıştı ama sonraki zamanlarda bunu hiç konuşmadan yapmıştık. Çok yoğundu ve pek de rahat değildi ama Lach haklıydı. Ayrıldığında gözlerindeki bakış görülmeye değerdi. Bunu bir daha asla yapmazdım. En azından başka biriyle. Çok kişiseldi.

"Hatırlattın. Sana hatırlatmamı söylemiştin." "Hm. Ne olduğunu hatırlamıyorum."

"Peki, sen yapana kadar kalmam gerekecek." Sırıttı.

"Kızlarla takıldıktan sonra onların evinde mi kalıyorsun?"

"Lyla." Bana baktı.

Yanağımı ısırdım, cevabını beklerken içime dolan kıskançlıkla savaşılmaya çalıştım. Belki de bunun cevabını bilmemem daha iyiydi.

"Buna cevap vermek zorunda değilsin," dedim hemen.

"Takıldığım kızları öpmem bile. Burada kalacağımı sana düşündüren ne?" Yüz ifadesi ciddiye. "Bu. . ." Tarif edecek bir yol bulamamış gibi başını tekrar salladı.

"Biliyorum." Ona yaklaştım ve elimin tersini yüzünde gezdirdim. Uzun bir süre bana baktı. Konuşmak için ağzımı açtım ve hemen kapattım, onunla konuşmam gereken konuyu nasıl açacağımı düşünürken gözlerimi kaçırdım.

"Hayır. Kahretsin hayır," dedi ve beni düşüncelerimden çekip çıkardı. "Beni dışarıda bırakma. Şimdi olmaz."

"Yapmak zorundayım," diye fısıldadım.

"Hayır, yok." Parmaklarını karışmış saçlarımda gezdirdi ve gözlerimi aradı. "Bundan sonra beni nasıl dışlayabilirsin?"

Bir an için gözlerimi kapattım. "İşte bu yüzden en başından beri böyle olmamalıydı."

"Açıkla." Aniden doğrulup oturdu. Bacakları çok uzundu. Büyük boy yatağımın çoğunu kapladılar.

"Yapamam." Bacaklarımı onunkilerin arasından geçirerek doğruldum. "Son maçından sonra sana söyleyeceğim. Yemin ederim tehlikeli olduğunu ve ciddi sorunlara yol açabileceğini düşünmesem söylerdim ama riske atamam. Bunu riske atamazsın."

"Tamam. Son maçından sonra o zaman. "Uzun bir süre bana baktı. "Ne zaman gidiyorsun?"

"Maçtan iki gün sonra."

"Süslü biyoloji diplomanla şimdi ne yapacaksın?"

"Biyoloji alanında çalışmaya başlamak için üç tıp programına başvurdum. spor hekimliği. Hepsi beni kabul etti ama henüz birini seçmedim." Başparmağımın ucunu ısırdım. Gözleri karardı, ben de elimi bıraktım.

"Bu arada sen nerede olacaksın?"

"Bir haftalığına Marissa'yla Kaliforniya'ya gidiyorum." Bir kaşını kaldırdı. "Kaliforniya'da nereye?"

"Her yerde. San Diego'dan başlayıp yukarı doğru çıkacağız," dedim. Uzun bir süre bana baktı ve bir şey söylemek istediğini ama kendini tuttuğunu anladım. Öne doğru kaydım, ona yaklaştım. "Ne?"

"Hiçbir şey." Derin bir iç çekti. "Evrenin zamanlaması bazen berbat oluyor."

"Neden? Benimle Cali'ye gelmek mi istiyorsun?" diye sordum.

"Bana böyle gülümsemeye devam edersen, askerliği siktir et deyip seni takip edebilirim."

Güldüm. "Asla yapmazsın."

"Beni kışkırtma." Bir kaşını kaldırdı.

"Bunu yapmana asla izin vermem."

"Biliyorum." Gülümsedi ama gülümsemesi bir anda

kayboldu. "Sana bir şey sormak istiyorum."

"Tamam." Kendimi
hazırladım. "Neden
profesyonel
olmuyorsun?"

"Yapamam," dedim hemen ve futbola adadığım duvara
baktım.

"Yapamaz mısın, yapmaz mısın?"

"Bir fark var mı?"

"İyiydin," dedi, sesinde gurur vardı.

Bir kaşımı kaldırdım. "İyiden de iyiydim."

"Kendini beğenmiş olmana bayılıyorum." Beni öperken
hırladı.

"Buna bayılırdın." Ağzına karşı güldüm ve geri çekildim.
Uzun bir süre bana baktı, ben de kaşlarımı çattım. "Ne?"

"Güldüğünüzde, gülümsediğinizde. Bu şimdiye kadar
gördüğüm en güzel şey," dedi. "Tabii ki sikimin üzerine
boşalman dışında."

Göğsüne bir tokat attım, gözlerimi devirdim ve tekrar
ciddileştim. "Soruna cevap vermek gerekirse, devam
etmeye çalıştım ama kalbim artık bu işte değildi."

Çenemi tuttu. "Kaza yüzünden mi?"

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Google'dan."

"Beni Google'da mı aradın?"

"Evet. Beni Google'da aratmadın mı?" Bir kaşını kaldırdı.

Dudaklarımı büzdüm. "Evet, ama sadece hokey
takımında olduğunu ve o duvara karşı durmak için
uydurmadığını doğrulamak için."

"Bana inanmadın mı?" Başını sallayarak kıkırdadı. "Bu
egoma indirilmiş bir darbeydi, biliyorsun."

"Tahmin etmiştim," dedim. "O kadar incinmiş olamazsın.
O gece eve oda arkadaşımla birlikte geldin."

"Eve Marissa ile geldim çünkü onun senin oda arkadaşın
olduğunu biliyordum."

Gözlerimi kırptım. "Ne?"

"Nerede yaşadığını görmek istedim," dedi. Ona baktım
ve bana şaka yaptığını söylemesini bekledim. O da

yapmadım. "Senin hakkında daha fazla şey bilmek istedim."

"Yani 'Oda arkadaşını becererek onun hakkında daha fazla şey öğreneyim' diye mi düşündünüz?"

"Hayır." Bana alaycı bir bakış fırlattı. "Marissa'yla hiçbir zaman bir şey yapmayacaktım. Aramızda hiçbir şey olmadı."

"Biliyorum," dedim. "Ama ertesi gece bir partide bir kızın kucağına oturmasına izin verdin."

Dudakları yavaş bir gülümsemeye dönüştü. "Benimle ilgilenmediğine emin misin, Lyla James?"

Ugh. Dudaklarımı birbirine bastırdım ve göğsüne baktım. Kazadan ya da futboldan bahsetmediğim için minnettardım ama onun mükemmel vücuduna bakarken bundan bahsetmek hiç de kolay değildi. Her kadının onu becermek istemesine şaşmamalı. Bu düşünce anında ruh halimi bozdu. Aman Tanrım. Bunu kendime neden yapıyordum? Ve neden umursuyordum ki? Saçmalıyordum.

"Ne düşünüyorsun?" Çenemi yukarı kaldırdı. Başımı salladım, hâlâ göğsüne bakıyordum.

"Lyla."

Gözlerim ona kaydı. "Hiçbir şey düşünmüyorum."

"Başımdan beri beni merak ettiğini kabul etmek istemiyor olabilirsin, ama ben seni gerçekten merak ediyordum ve seni yakından ve sık sık izledim," dedi gözlerimi arayarak. "Her çatık kaşını, her çatık kaşını, her gizli gülümsemeni biliyorum. Bana hiç lütfetmediklerini bile biliyorum."

"Hayır, yok." Kaşlarımı çattım.

"Anlattıklarını biliyorum, Lyla James. Her birini." Eğildi ve alnımdan öptü, başımı biraz daha eğdi, böylece sadece bir nefes uzaktaydık. "Bana sorunun ne olduğunu söyle."

"Gerçekten önemli değil." Gözlerine baktım. "Düşünüyordum da, tüm bu kadınların seni neden bu kadar çok istediğini şimdi anlıyorum."

Uzun bir süre bana baktı. Sadece baktı. Gülümsemeden. Kaşlarını çatmadı. Ne düşündüğünü belli edecek hiçbir şey yoktu. Bekledim; bu konuda iyiydim. Elini kaldırdı ve yüzümü kavradı, gözlerimi ararken ifadesi yumuşadı. "Neden bunu düşünüyorsun? Hiçbiri bana senin gibi sahip değildi."

"Hayır, ama yine de sana dokundular."

"Hiçbir şey ifade etmiyorlardı." Dudaklarımı usulca öptü. "Benden önce sana dokunmuş olanları düşünmekten hoşlandığımı mı sanıyorsun?" Başıyla çerçeveli fotoğrafları işaret etti. "Bir adamla çerçeveli bir resmin var ve kendime onun kim olduğunun önemli olmadığını çünkü artık benimle olduğunu söylemek zorunda kaldım."

"Adı Luke," dedim tekrar göğsüne bakarak. Kasları gerildi. "Bilmek istemiyorum."

"O öldü." Gözleriyle tekrar karşılaştım.

"Kahretsin, özür dilerim," dedi. "Araba kazası mı?"

Başımı yavaşça salladım. "Gerçek hikayeyi mi yoksa herkesin bildiği hikayeyi mi istiyorsun?"

"İki hikaye mi var?" "Evet."

"Herkesin bildiği ne?" "İntihar etti."

"Gerçek olan ne?"

Gözlerimi ona diktim. "Öldürüldü."

"Öldürüldü mü?" Yavaşça konuştu. "Bekle, bu yüzden mi beni uzakta tutmak istiyorsun?"

Başımı salladım.

Gözlerimi aradı. "Neden öldürüldüğünü düşünüyorsun?"

"Luke silahlardan nefret ederdi. Nefret ederdi. Ve kafasına aldığı bir kurşun yarasıyla öldü."

"Ve onun yapabileceğini düşünmüyorsun. . ." Cümlesinin dağılmasına izin verdi. Başımı salladım. Luke'un kendi canına kıymış olmasına imkân yoktu. "Nasıl emin olabiliyorsun?"

"Şey, emin olamam ama biliyorum." Dudağımı ısırđım ve ellerime baktım.

Luke'a sormak için onu diriltemedim ama kanıt oradaydı. Dedektifin eve girdiğini, benimle aynı şeyi gördüğünü ve aynı şeyi düşündüğünü biliyordum. Yine de bunu asla söylemeyecekti. Hepsinden nefret ediyordum. Her birinden. Derin bir nefes aldım ve o günü ve onu takip eden tüm günleri tekrar düşünürken dudağımı ısırđım. İntihar o güne kadar hiç aklımdan geçmemişti.

Yutkundum. "Hiç kendini öldürmeyi düşündün mü?"

"Hayır."

"Kazadan ve Luke'un ölümünden sonra bunu pek çok kez düşündüm. Ben sadece. . . İşimin bittiğini hissettim, anlıyor musun? Eğer evren beni gerçekten burada istiyorsa, neden tüm bu korkunç şeyleri başıma sardı? Ama yine de bunu asla başaramadım." Bakışlarına karşılık verdim. "Neden böyle olduğunu düşünüyorsun?"

Bunları ona neden anlattığımdan emin değildim. Marissa ve Pres'e hiç söylememiştim çünkü sürekli büyüyen endişe listelerine bir yenisinin daha eklenmesini istemiyordum. Artık bunu düşündüğümde değil. Yine de düşündüm. Kaza beni çok etkilemişti ve Luke'un ölümü beni uçurumun kenarına getirmişti. Marissa ve Prescott da perişan olmuş ve travma geçirmişlerdi ama onlar da herkesle birlikte yas tutmayı başardılar. Aylarca devam etmeyi hayal bile edemedim. Acı çok hamdı ve yükün ağırlığı ezici geliyordu. Yine de, her denememde bir şey beni durdurdu.

"Gerçek cevabı mı istiyorsun yoksa benim sana vermem gerekeni mi?" diye sorar.

"Gerçek cevap, ukala." Gözlerimi devirdim ama biraz gülümsediğimi hissettim.

"Çünkü dünya sensiz bomboş olurdu," dedi. "Çünkü tanışmamış olurduk ve ruhum hayatımın geri kalanında seni ararken kaybolurdu."

"Tanrım, Lachlan." Sesim bir fısıltıdan ibaretti, kalbim boğazımı daha yüksek sesle konuşamayacak kadar sıkıyordu. "Sen

böyle şeyler söyleyemezsin."

Hiçbir şey söylemeden uzun süre bana baktı. Beni rahatsız etmesi zordu ama delici bakışları altında bunu başardı.

"Etkilemek istediğin herkese böyle şeyler mi söylüyorsun?" Sessizce sordum, cevabı biraz acıtacak olsa da sessizliği bozmaya çalışıyordum.

"Hiç kimseyi etkilemek istemedim," dedi, hâlâ o yoğun yeşil gözleriyle bana bakıyordu. Ben de ona baktım, gözlerinde kayboldum.

Daha fazla dayanamadığımda gözlerimi kırptım. "Bana vermen gereken cevap ne?"

"Önünüzde uzun bir hayat var. Bunu kısa keserek kendine haksızlık etmiş olursun."

"Ne kadar da politiksınız." Genişçe gülümsediğimi hissettim. Bana hayret içindeymiş gibi baktı. "Ne?"

"Bu benim en sevdiğim gülümseme. Bunu ne kadar sık hayal ettiğimi bilemezsin." Bir elini kaldırdı ve başparmağını alt dudağıma değdirdi. "Ona sahip olmak istiyorum. Kendime saklamak istiyorum."

Yanağımın içini ısırdım. Midemde kelebekler bayram ediyordu.

"Bana kazayı anlat," dedi tekrar, yüzüme bakarak.

"Anlatacak pek bir şey yok. Olay olduğunda arabayı ben kullanıyordum. Üç kesik ve kırık bir kolla kurtuldum," dedim, sesim eşitti. "Ve annem bu yüzden öldü."

"Siktir." Beni kollarına çekti ve sarıldı. "Özür dilerim."

Bana artık hiçbir şey hissettirmese de sözlerini kabul ettim. Bugünlerde kazayı düşündüğümde hiçbir şey hissetmiyordum. Luke'u düşündüğümde hiçbir şey hissetmiyordum. Her zaman boştum. Lachlan karşımda olmadığı sürece her zaman bomboştum.

"Korkunçtu," diye fısıldadım. "Bayılmışım ve hava yastığının etkisiyle kolumu kırmışım ama kendime geldim."

ben hala arabadayken ve .. ." Titredim. "Korkunçtu."

"Özür dilerim," diye saçlarıma doğru nefes aldı. "Uzak durmanı istememin bir başka nedeni de bu."

"Neden?" Geri çekildi. "Kaza sadece bir kaza değil miydi?"

Başımı salladım. Uzun bir süre beni izledi. Bana bakarken yüz ifadesindeki ihtiyatı görebiliyordum. Demek istediğim, bunlar çılgınca iddialardı. Bana inanmak için hiçbir nedeni yoktu. Ama sonra ifadesi temkinlilikten şaşkınlığa ve öfkeye dönüştü. Orada kaldı.

Çenesi titriyordu. "Buna kimin sebep olduğunu bildiğini mi düşünüyorsun?" "Kimin yaptığını biliyorum," dedim sessizce, onun görüntüsü aklıma geldi. Onu hemen uzaklaştırdım. "Dediğim gibi, güvenli olduğunu anladığım zaman sana her şeyi anlatacağım."

"Ne yani, beni güvende tutmak için o zamana kadar beni görmeyecek misin?" Bana baktı, yüz ifadesindeki inançsızlık açıktı. "Bu gecedен sonra mı?" İki elimi de bir elinin içinde tuttu. "Ülkenin öbür ucuna gidiyorsun ve o zamana kadar seni her fırsatta görmeyeceğimi mi sanıyorsun?"

"Söylediklerimin tek kelimesini bile duymadın mı?" Durumun ciddiyetini anlamasını umarak gözlerini aradım. "İşte tam da bu yüzden bunun olmasını engellemeye çalıştım."

"Hadi ama Lyla," dedi, bu fikir saçmaymış gibi başını öne eğerek. "Bu her zaman olacaktı."

"Nedenini anlamıyorum," dedim. "Neden ben? Zor biri olduğum için mi?"

"Neden sen olduğunu biliyorsun." Gözleri benimkilere dikildi. Midem alt üst oldu. "Ya buraya gelirsem? Ya da benim evime gidersen?"

"Üniversiteden arta kalan zamanını saklanarak ve partilere gitmeyerek geçirmemelisin," dedim.

"Partilerle ilgilenmiyorum." Bakışları yeniden yoğunlaşmıştı. "Bunların hiçbirisiyle ilgilenmiyorum."

"Sadece yollarımızı ayıracağımızı söylüyorum ve buna pişman olabilirsin," diye belirttim. "Sen Toronto ya da Boston'a gideceksin, ben de başka bir yerde olacağım."

"Lyla James." O yavaş ve seksi gülümsemelerinden birini takındı. "Benimle ilgilenmediğine emin misin?"

Dudaklarımı büzdüm. "Ciddi ol."

"Ciddiyim." Kıkırdadı, elimi kaldırdı ve parmak uçlarımı dişleriyle ısırdı. "Ben Toronto'da, sen Tokyo'da olsan da bunu keşfetmeye devam etmenin bir yolunu bulurdum."

"Lach."

"Bak, eğer gizlice dolaşmak seni rahatlatacaksa, tamam. Ne yapmam gerektiği umurumda değil."

"Tamam," diye fısıldadım.

"Tamam mı?" Bir kaşını kaldırdı. "Tamam, ne?"

"Tamam, görüşmeye devam edelim," dedim ve ekledim: "Özel olarak. Gizli gizli. Biz ayrılana kadar."

"Ve sonra?" Elimi tekrar kaldırdı ve bileğimin iç kısmını öptü.

"Ve sonra göreceğiz." Ağzını nabzımın üzerine bastırduğunda keskin bir nefes aldım.

"Hm." Elimi bıraktı ve beni tekrar öptü, çekilirken alt dudağımı ısırarak ağzına aldı. Bunu her yaptığında kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyordu.

"Yaklaş," dedi sessizce ve beni çarşafın altında kendisine yaklaştırdı. Işıkları kapatmak için uzandı ve beni sırtımı göğsüne yaslayacak şekilde çekti. Dudaklarını boynumun arkasına bastırdı. "Göbek adımızın aynı olduğunu biliyor musun?"

Güldüm. "Hayatta olmaz."

"Hm." Boynuma doğru sokuldu. "Seni ikinci kez gördüğümde söyleyecektim ama taşaklarıma diz çökebileceğini düşündüm."

Karanlık olmasına ve beni görememesine rağmen gülümsememi bastırdım. Ona diz çökmezdim ama neden böyle düşündüğünü anlayabiliyordum.

"Hey, Lach." Karanlığın içinde
gülümsedim. "Hm?"

"Sana ne söyleyeceğimi hatırladım."

"Ne oldu?" Kollarında ona doğru döndüğümde sordu.

"Sen yanımda olmadığın sürece hep hissizim. Bana hissettiriyorsun." Yüzünü göremiyordum ama keskin nefes alışını duydum.

"Siktir, Lyla James." Beni kendine çekti ve dudaklarını yavaş bir öpücükle dudaklarıma bastırdı.

BÖLÜM 14

Tünele doğru yürüyordum ve Lachlan'ı gördüğümde kahkaha krizine girdim. Onu tribünde fark etmiştim. Fark etmemiş olsam bile, sahaya her girip çıkışında yankılanan bağırışları onu gözden kaçırmamı zorlaştırırdı. Stadyumun kapasitesi doluydu ama bir şekilde onun, Prescott'un ve Marissa'nın bağırışlarını her yerden duyabiliyordum. İki kez ekstra puan için vurmuştum ve ikisinde de isabet kaydetmiştim. Bunu çok özleyeceğimi kabul etmek zorundaydım. Banks koçuyla ve takımla konuştuktan sonra benden bunu yapmamı istediğinde tereddüt etmiştim. Sahaya ilk çıktığımda herkesin kafası karışmıştı. İkinci seferde ise sanki Elvis'in son konseriymişim gibi davrandılar. Her koştuğumda stadyumdaki enerji hissediliyordu. Bunun bir kız olduğum ve kış tekmelediğim için olduğunu biliyordum, ama yine de bana futboldaki ihtişamlı günlerimi hatırlatıyordu, bu yüzden sevdim.

Ve futbol koçu çok titiz olduğu için Maç saatleri dışında kimsenin stadyuma yaklaşmasına izin verilmiyordu. Buna veliler ve öğretim üyeleri de dahildi. Bunu yapmamın tek nedeni buydu. Aksi takdirde, teklifi geri çevirirdim. Onun buralarda gizlenmesi riskini göze alamazdım. Lach'ın koridorun sonunda durduğu yere doğru yürürken o psikopatın beni izlediği düşüncesiyle ürperdim. Soyunma odalarının yakınındaydı. Bu alana nasıl girdiğini sormak bile istemedim. Ne kadar sinsi olursa olsun, muhtemelen birileri sisteme girip onu

bunun için futbol kadrosunda. Ondan hiçbir şeyi esirgemezdim. Sonunda ona ulaştığımda kocaman gülümsedim ve beni sıkıca kucakladı. Terliydim, haçlıydım ve kaskım hâlâ elimdeydi ama onun umurunda değildi. Ve şu anda, onun kollarındayken, benim de umurumda değildi.

"Öldürdün amına koyayım," dedi gururla sırıtarak. Kalbimin patlayacağını düşündüm.

"İyi iş çıkardın Marichal," dedi arkamdaki çocuklardan biri.

"Teşekkür ederim, Jacobs." Yüzümü ona döndüm. "Son golde koşarak iyi iş çıkardın."

"Yaptın dostum. Sonuncusu çılgıncaydı," dedi Lach. "Sağ ol kardeşim. Minnettarım." Yumruğunu uzattı ve geriye doğru yürümeye başladı. "Akşam görüşür müyüz, Marichal?"

"Olabilir," dedim omuz silkerek, o uzaklaşırken. "Bu gece ne var?" Lach beni omzumdan yakaladı yastıkları ve gözlerimle buluşmak için biraz çömeldi. "Pres'in partisinden mi bahsediyor?"

"Evet."

"Gidiyor muyuz?" diye sordu kaşlarını hafifçe çatarak. Her konuda biz demesine bayılıyordum.

"Gidiyorsun," dedim. "Geçerken uğrayabilirim."

"Ciddi misin, Lyla?" Bana bir bakış fırlattı. "Sen geçersen, ben de geçerim."

"Tamam. Gidiyoruz ama ayrı zamanlarda varacağız," dedim.

Koridorda yürümeye başladığımızda "Ne kadar zamandan bahsediyoruz?" diye sordu.

"Bilmem, yirmi dakika?" Banyonun kapısında durdum ve kilidi açtım.

Açıkçası çocuklarla birlikte duş alıp üstümü değiştirmedim; koridorun sonundaki banyoyu kullandım. Tüm eşyalarım zaten orada bekliyordu. Eve gidip doğruca duşa girecektim ama pedleri geri vermem gerekiyordu çünkü

artık onları kullanmayacaktım. Lachlan önümde durdu.

"Tamam."

"Nasıl olduğunu biliyorsun. Marissa kıyafetlerimi seçip benimle gelmek isteyecek," dedim.

"Ne giyiyorsun?" diye sordu, ağzı o seksi gülümsemesine dönüşerek.

"Hiçbir fikrim yok." Omuz silktim. "Bana ne söylerse onu yapıyorum."

"Son partide giydiğin kıyafeti o mu seçti?" "Evet."

Gözleri karardı ve parmağını formamın önünden geçirerek tekrar göz hizamıza gelecek şekilde eğildi. "Bunu düşünmek bile beni sertleştiriyor."

Eğildim ve dudaklarını yaladım. İnledi ve beni öptü. Ayrıldığımızda banyo kapısına doğru başını salladı.

"Oraya girebiliriz."

"Tabii ki hayır. Şu anda iğrenç durumdayım. Bırak beni becermeni, beni öpmeni bile zar zor istiyorum." Yüzüm tiksintiyle gerildi. "Terden nefret ederim, ki hayatımın çoğunu sahalarda koşarak ve terleyerek geçirdiğim için bu çok komik."

"Çok tuhafsın amına koyayım." Kıkırdadı ve formayı bırakarak bana bir öpücük daha verdi.

"Bu gece görüşürüz." Onu son bir kez öptüm. Daha da derinleştirmeye çalıştı ama ben ondan uzaklaştım. "Bu gece, Lachlan."

"Peki," diye homurdandı ve uzaklaştı. "Bu gece."

Bazen kanatlar umutsuzluktan inşa edilir. Bu büyükannemin söylediği bir sözdü ve arabama bakarken ve omurgamdan aşağı süzülen soğuk ürpertiyle savaşıırken aklımın en önündeki düşünce buydu. İlk bakışta rastgele bir vandalizm eylemi gibi görünüyordu ama biliyordum ki

gerçeği. Derin bir nefes alarak ileri doğru adım attım, sürücü tarafına doğru ilerlerken camlar ayakkabılarımın altında çıtırdadı. Kapıyı açtım ve oturmadan önce sürücü koltuğunu silmek için tişörtümü kullandım. Arabanın kapısını kapatır kapatmaz sigara kokusu burun deliklerime doldu ve öğürdüm. Bu içgüdüsel bir tepkiydi. Gözlerimi kapatıp kucağımdaki spor çantasını sıkıca kavrayarak bunu bastırmaya çalıştım.

Çantamı yolcu koltuğuna koymak için döndüğümde sol tarafa çok bilinçli bir şekilde yerleştirilmiş bir cam parçası gördüğümde nefesim boğazımda düğümlendi. Motoru çalıştırırken ellerim titredi. Ön panelde bir sigara izmariti daha vardı. Arabayı sürerken hiçbir tepki göstermemeye dikkat ederek onu orada bıraktım. İzlediğini biliyordum. Nerede olduğunu bilmiyordum ama izlediğini biliyordum. Böyle şeylerden zevk alıyordu ama duygularıma erişmeyi hak etmiyordu ve ben de buna izin vermeyecektim. İkimiz de mesajının açık olduğunu biliyorduk.

Endişeden midem bulanarak eve döndüm ama onun dışında sakindim. Park eder etmez daireme koştum ve kapıyı arkamdan kilitledim. Yatak odama koştum ve aynısını yaptım. İçim burkularak önümdeki fotoğraflara baktım, neden gardımı düşürmemem gerektiğine dair sessiz bir hatırlatmaydı bu. Marissa benim için bir kıyafet hazırlamıştı. Etkinliğe katılmamayı düşündüm. Yapmalıydım ama üniversitenin son iki yılını bir münzevi gibi yaşayarak geçirmiştım.

Bundan bıkmıştım. Bana neşe veren her şeyi yok etmek istemesinden bıkmıştım. Sadece sıradan bir üniversite öğrencisi gibi bir partiye gitmek ve sonuçları hakkında endişelenmemek istiyordum. Bu özel parti için katı kurallar vardı - küçük ve incelenmiş bir konuk listesi, telefon yok ve fotoğraf yok. Endişelenmeden gidebileceğimi biliyordum. Orada peşimden gelmeyeceğini biliyordum. Gelemezdi. Artık bunun bir önemi olduğundan bile emin değildim. Bizi zaten biliyordu. Beş gün içinde buradan gitmiş olacaktık. Beş gün. Ayağa kalktım ve elbiseye bir kez daha baktım. Mesajı bana hâlâ bana neler yapabileceğini hatırlattı. Kanatlarımı kesmeye çalışmıştı.

daha önce. Muhtemelen bu sefer onları yırtıp yakacağını düşündü. Ona izin vermedim. Ayağa kalktım ve parti için hazırlandım.

BÖLÜM 15

"HER ŞEY İYİ OLACAK," dedi Marissa, Prescott'un sadece bir blok ötedeki evine doğru yürürken elimi tutarak.

"Biliyorum," dedim ikimize de güven vererek.

Camım mahvolmuştu ama neyse ki liseden tanıdığımız bir adamın babasının araba dükkânı vardı ve orada camları tamir ediyorlardı. Bu gece biz partideyken arabayı alacak ve mümkün olan en kısa sürede geri getirecekti. Bunu çok fazla düşünmemeye çalışıyordum. Cam tamir edilecek, biz de buradan ayrılacak ve bir daha bu saçmalıkla uğraşmak zorunda kalmayacaktık. Onun için daha fazla enerji harcamayı reddediyordum. Yıllar boyunca ona yeterince ve daha fazlasını vermiştim. Benden bu kadar. Bu partiye gidecek, arkadaşlarımla eğlenecek ve sıradan bir üniversiteli kız gibi davranacaktım. Lach olmasaydı, şu anda evde oturuyor ve dikkatimi çeken televizyon programını izliyor olacağımı anlamak için fazla bir şey gerekmiyordu. Tanrım, buradan çıkıp el ele tutuşabileceğimiz bir yere gitmek için sabırsızlanıyordum - sürekli omzumun üzerinden bakmak zorunda kalmadan. Bütün bunları bir kenara ittim. Bu gece eğlenmekle ilgiliydi.

"Sence çıplak mı görünüyorum?" Üzerimdeki elbiseye bakarak sordum.

Dairenin içinde çıplak görünmüyordum ama şimdi çıplak görüldüğümü düşünüyordum.

"Pek sayılmaz." Bana baktı, beni bir aşağı bir yukarı süzdü ve gülmeye başladı. "Tamam, burası karanlık olduğu için belki biraz. Lach ölecek."

"Marissa!" Koluna bir tokat attım. "Orası karanlık olacak, bu da çıplak görüneceğim anlamına geliyor."

"Kimin umurunda? Golf kulübünde delik deşik bir elbise giymiştin ve altında sadece bir bikini vardı. Bu tek parça."

"O gün havuza giderken üzerimde bir örtü ve mayo vardı," diye belirttim. "Bu tek parça tenimle aynı renkte görünüyor ve bu örgü ve parıltılı elbise sadece çıplak görünüme katkıda bulunuyor."

"Harika görünüyorsun ve kimse senin gerçekten çıplak olduğunu düşünmeyecek." Gözlerini devirdi. "Bir de şöyle düşün. Altında tüm gövdeni örten bir zıbın olduğu için eğildiğinde kimsenin sana bakması konusunda endişelenmene gerek kalmayacak."

Dudaklarımı büzdüm. Haklı olduğu bir nokta vardı. Kıyafetine baktım.

- dar bir elbise giyiyordu. Çok açıktı ama en azından özel bölgelerini örten kumaş parçaları sıcak pembeydi ve çıplak olmadığını anlamanızı sağlıyordu. Vücut kıyafeti tüm mahrem yerlerimi örtüyordu. Çok güzeldi ve bugünlerde insanların kırmızı halıda bu çıplak görünümlü şeyi giydiğini biliyordum, belki de haklıydı.

"Bunu fazla düşünmeyi bırak," dedi. "Seksi görünüyorsun." Derin bir nefes aldım ve başımı salladım.

En azından Prescott'un partileri sadece davetlilere açıktı ve telefon kullanmama kuralı vardı. Telefonunuz sizde kalabilirdi ama ya kapatmak ya da uçak moduna almak zorundaydınız. Eğer telefonunuzu kullanırken ya da fotoğraf çekerken yakalanırsanız, dışarı atılırdınız ve gelecekteki partilere katılmanız yasaklanırdı. Davet edilmek çok önemli bir şey olduğu için herkes kurallara uyuyordu.

İçeri girdiğimizde derin bir nefes aldım ve Mar'ın haklı olduğuna karar verdim. Çok seksi görünüyordum ve bu lanet elbisenin içinde kendimi rahat hissediyordum. Çıplak olma konusunda da haklıydı. Geçtiğimiz sezon ödül

törenlerinde en az üç ünlünün bu tarz giyindiğini görmüştüm. İyi, kimse benim çıplak olduğumu düşünmezdi.

Çıplak olsaydım neye benzeyebileceğimi daha iyi görebileceklerdi. Ve iki yıl boyunca bol kıyafetler giymiş biri için bu beni panikletti. Bir nefes daha aldım. Önemli değildi, en azından bu partide. Ve teknik olarak bikini giyerken daha çıplaktım. Marissa'yı içeri kadar takip ettim ve bizi kapıda karşılayan çocuklara merhaba dedim. Yürümeye devam ederken Marissa parmaklarımı tuttu.

"Her seferinde aynı kalabalığa sahipmiş gibi hissediyorum," dedi. "Böylesi daha iyi. Demek ki buradaki herkese güveniyor." "Sanırım." Mutfığa doğru ilerlerken iç geçirdi.

Prescott ve Drew'u kendilerine içki koyarken bulduk. Lach'ı aradım ama göremedim ve sormadım. Merhaba dedim ve Pres'in bana bir shot doldurmasına izin verdim. Dışarıya baktım. En sevdiği duvar burada değildi, o yüzden onu koruyor olamazdı. Bir bira pong masası ve bir fıçı kurulmuştu, belki de dışarıdaydı.

"Görünüyorsun. . ." Drew'un gözleri vücudumda bir aşağı bir yukarı gidip geldikten sonra başını salladı.

"Çıplak mı?" Ben tedarik ettim.

"Mayo giydiğini biliyorum ama evet, çıplak görünüyorsun." Kıkırdadı. "Ne olursa olsun, çok seksi görünüyorsun."

"Teşekkürler," diye mırıldandım sessizce.

"Ben de buradayım, göt herif," dedi Marissa.

"Evet, ama sen hep böyle giyiniyorsun ve her zaman iyi göründüğünü biliyorsun." Sırıttı ve beni işaret etti. "Bu onu gizliyor."

Prescott bunun beni korkutabileceğini bilerek, "Kimse çıplak olduğunu düşünmeyecek," dedi. Birasından bir yudum aldı. "Ayrıca seksi görünüyorsun, kimin umurunda?"

"Haklısın." Başımı salladım. "Birkaç gün içinde buradan gideceğiz, o yüzden siktir et."

Sonunda kendimi rahat bıraktım ve ne giydiğimi unuttum. Üniversiteden temelli ayrıldıktan sonra önümüzdeki hafta herkesin nereye gideceği hakkında konuştuk. Drew

Tıp fakültesine de gidecekti ve bunun hakkında konuşmaya başladık. O cerrah olmak istiyordu, ben ise spor hekimliği uzmanı olmak istiyordum - tamamen farklı bir kariyer yolu - ama okulun ilk üç yılı aynı olacaktı.

"Üç yıl içinde işin bitecek, değil mi?" Drew sordu.

"Bitireceğim. Yani, nereye gideceğime karar verir vermez

Okul," dedim.

"Hâlâ bilmiyor musun?" "Hayır."

Pres, "Başvurduğu tüm okullara kabul edildi," diye ekledi.

"Biz Kaliforniya'dayken seçim yapacak," diye ekledi Marissa.

"Ne yapacaksın?" Drew ona sordu.

"Muhtemelen kendi işimi kurarım" dedi ve tüm detayları anlattı.

Çocukken ailelerimiz bizim için banka hesapları açmıştı ama üniversiteden mezun olunca bu hesaplara tam erişimimiz olacaktı. Marissa parasını smoothie'ler ya da kaseler sunan sağlıklı bir kafe açmak için kullanacaktı; henüz karar vermemişti. O bu konudan bahsederken arkamdan birinin adımı haykırdığını duydum.

"Lyles!" dedi tekrar, şimdi daha yakındı.

Arkamı döndüğümde Banks'in elinde bir dartla orada durduğunu gördüm. Kıyafetimi hızla inceledikten sonra gözleri benimkilere döndü.

"Uhhh. . .merhaba, ve bu da ne?" Elindeki dartı başımla işaret ederek söyledim.

"Oh." Güldü ve arkasındaki dart tahtasını işaret etti. "Pratik yapıyorum."

"Bu yeni mi?" Prescott'a baktım.

"Pek sayılmaz. Sadece uzun zamandır buraya gelmedin."

"Doğru." Dönüp Banks'e ve tahtaya doğru yürüdüm.

"Bira pongunda çok iyi olduğunu duydum," dedi.

"Vay canına, insanlar gerçekten bunun hakkında mı konuşuyor?" Başımı salladım.

"Mason kazandı, çünkü o kazandı," dedi. "İnsanlar Lachlan ile aranızda geçen hararetli tartışmayı konuşuyordu."

"Oh, Tanrım." Gözlerimi kapattım ve başımı salladım.

"Kimin umurunda?" Banks omuz silkti. "Siktir et onları. Ne halt istiyorsan onu yapabilirsin."

"Evet, sanırım haklısın." Söyleyiş tarzına güldüm.

o.

Ne olduğunu umursamadığımı belirtmeye zahmet etmedim.

insanlar bunun hakkında konuştu. Sadece haberin çok fazla yayılmasını istemedim. Bir süre Banks'i izledim, tahtanın en dış kısmına çarptığında her küfredişinde güldüm.

"Sanırım dirseğini biraz eğmen gerekiyor," dedim tahtayı inceleyerek. "Bütün dartların sağa gidiyor."

Kolunu indirdi ve bana baktı. "Sakın bana bunda da iyi olduğunu söyleme."

"Tamam, değilim." Omuz silktim ama biraz gülümsüyordum. "Nasıl oluyor da her şeyde iyi olabiliyorsun?"

"İnan bana, değilim ama iyi nişan alırım." Dartlarından birini bana verebilmesi için elimi uzattım. "Dirseğime dikkat et. Eğer böyle atarsan." Göstermek için fırlattım. "Şu tarafa gideceksin." Kollarımı indirdim. "Dirseğini ortalarsan hedefini vurabilirsin."

"Göster bana." Dartların geri kalanını elime verdi.

Onları fırlatmaya başladım - iç çemberi, tekrar iç çemberi, bullseye'ı ve tekrar bullseye'ı vurdum. Drew ve Prescott alkışladılar ve tezahürat yaptılar, zaten sarhoş olması gereken birkaç rastgele insanı da alkışlamaya ve tezahürat yapmaya teşvik ettiler. Banks bir şey söyleyemeyecek kadar afallamıştı ve ben de bu ilgiden dolayı kıpırdıyamayacak kadar utanmıştım. Küçük bir selam verdim.

180 oradan çıkmak istedi ve Lachlan'a rastladı. Gri V yakalı bir tişört ve kot pantolon giyiyordu. Çok basitti ama her zamanki gibi çok seksi görünüyordu. Yüzüne baktım ve

hafızama kazıyarak inceledim. Onu her gün ve her saat gördüğüm için bunu neden bu kadar sık yaptığımdan emin değildim.

Hokey antrenmanında ya da maçta olmadığı sürece. Gözlerimiz kilitlendi ve nefesimin ciğerlerimden çıktığını hissettim.

"Hey," dedim, hararetli yeşil gözleri karşısında kalbim kontrolsüzce çarpıyordu.

"Bu konuda harikasin." Arkamdan başını salladı ve ağzını kulağıma indirdi, hızla ısırdı ve vücuduma bir sarsıntı gönderdi. "Ellerimi senden nasıl uzak tutabilirim ki?"

Uzaklaştığında, aramıza yeterince mesafe koymaya çalıştım - Pres, Drew ve Banks ile yaptığım gibi - Ama farklı gezegenlerde olsak da aramızdaki gerilimin hissedilebilir olacağını hissettim.

"Hey, Lach," dedi bir kız yanından geçerken.

Flört etmiyordu, sadece merhaba diyordu, ama onu görmezden geldi ve gözlerini benimkilerden ayırmadı. Ona gülümsedim, bu da gözlerinin daha da kararmasına neden oldu. Ondaki tepkiyi alan tek kişinin ben olduğumu bilmek hoşuma gidiyordu. Bana sanki dünyada başka hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi bakmasını seviyordum. Belki de onun yoğunluğuna ve düşüncelerimi ve duygularımı kolayca ele geçirebilmesine karşı biraz temkinli olmalıydım ama bu duygunun karşılıklı olduğunu biliyordum. Onunlayken hiçbir şey hissetmemeye alışmış biriyken her şeyi hissetmeye başlamak beni korkutmalıydı ama açıklanamaz bir nedenden ötürü korkutmadı. Etrafımızda konuşmalar oluyordu.

İnsanlar bizim birbirimize bakma yarışına girmemize dikkat etmiyordu ve ben onu gerçekten öpmek istiyordum. Onu herkesten uzaklaştırıp banyoya ya da Pres'in odasına götürebilirdim ama bunu yapmak istemedim. Bu her neyse saklamaması için ona yeşil ışık yaktığımda ne yapacağını görmek istiyordum. Onun ününü biliyordum. Kimseyi öpmediğini, bütün puck bunny'lerin ona takıntılı olduğunu, aynı kızla sadece iki kez yattığını çünkü üçüncü kez yatmanın onları kendine bağlayacağını düşündüğünü duymuştum. Bana bu bilgiyi beşinci gecemizde vermişti.

birlikte. Her geceyi birlikte geçiriyorduk, ya onun evinde ya da benimkinde.

Bu ikimiz için de pek çok açıdan yeni bir deneyimdi ve aynı oyun alanında olmak güzeldi. Bir an için başımı çevirip odaya baktım. Artık daha fazla insan vardı ama hepsi Pres tarafından özenle seçilmişti. Bunu düşündüm. Tekrar ona baktım ve dudaklarımı yaladım. Gözleri hareketi yakaladı ve onları kapatıp nefes alışını izledim. Tamam, bunu yapıyordum. Gömleğini çekiştirdim, kulağına konuşabilmek için onu yaklaştırdım.

"Neredeyse buradan çıktık. Bu küçük bir parti, o yüzden siktir et, kimin umurunda?" Dedim ki. "Bu insanlar zaten Pres tarafından incelendi, bu yüzden güvenilir olmalılar-"

Dudakları dudaklarıma değmeden önce lanet cümlemi bitirmeme fırsat bile vermedi. O kadar beklenmedikti ki onu öpmem bir saniye sürdü. Öpüşmeyi kesmeden çömeldi ve beni kaldırdı. Bacaklarım içgüdüsel olarak beline dolandı ve kollarım boynuna dolandı, o da beni sabit tutmak için kıcımlı kavradı. Dillerimiz çalan hareketli müzikle birlikte dans etti. Geri çekildiğimde gözlerin üzerimde olduğunu hissettim. Mutfak o kadar sessizdi ki muhtemelen bir iğne düşse duyabilirdiniz. Hâlâ gözlerimizi birbirimizden ayırmamıştık, bu yüzden gözlerim onunkilere dikildi.

Yüzümü boynuna gömdüm. "90'ların romantik komedisindeymişiz gibi hissediyorum."

"Bu senin için bir kâbus mu?" diye sordu, sesi alçak ve boğuk bir şekilde kulağıma geliyordu.

Gerçekildim ve ona gülümsedim. "Seninleyken asla öyle olmaz."

Beni tekrar öperken homurdandı, bir eliyle kıcımlı sıkıca kavrarırken diğer eliyle ensemden tutarak beni kendisine olabildiğince yaklaştırdı. Sanırım birileri alkışladı ama çoğunlukla sessiz kaldılar. Tekrar birbirimizden ayrıldığımızda, ayaklarımı yatağın üzerine koymasına için onu zorladım.

Yerde. Öyle yaptı ama ben yanında durur durmaz elimi tuttu ve içki almak için arkamızı döndüğümüzde parmaklarımızı birleştirdi. Etrafımızdaki herkes bize bakıyordu. Prescott ve Marissa güldüler ve herkesin şaşkın sessizliği karşısında başlarını salladılar.

Drew çenesini yerden kaldırdıktan sonra, "Mantıklı," dedi. "İkiniz de ulaşılmazsınız," diye sayar gibi bir parmağını kaldırdı. "Artık oynamasanız da ikiniz de sporunuzda en iyisiniz," diye hızla ekledi bana bakarak.

"Ve ikiniz de çok seksisiniz," diye ekledi oradaki kızlardan biri - daha önce ona selam veren kız. Ona baktım ve güldüm.

"Yine de dostum," dedi Drew, gözlerini Lach'a dikerek.

"Nasıl?"

Ne sorduğunu bilmiyordum. O kadar insan varken beni çatlatmayı nasıl başarmıştı? O kadar insan arasından ben onu yakalamayı nasıl başardım? Bunu bir sır olarak saklamayı nasıl başarmıştı? Her şey olabilirdi. Drew bekliyordu ve görünüşe göre etrafımızdaki diğer meraklı insanlar da bir cevap istiyordu. Lach elimi bıraktı ve bana sarıldı ama yüzüne bakmak için geri çekildim.

Bana gülümsedi. "Sonunda bana bir şans verene kadar kovaladım, kovaladım ve kovaladım."

Bu cevap onları daha da şaşırtmış gibi görünüyordu ama o noktada artık ana cazibe merkezi olmayı bırakmıştık. Gecenin geri kalanını domine ettiğimiz bira pongu oynayarak ve ardından arkadaşlarımızla konuşup içerek geçirdik. Lach'ın elleri meşgul olmadığı her an üzerimdeydi ve bu durum gece boyunca şaşkın bakışlara neden olmaya devam etti. Bunun komik olduğunu düşünmüştüm ama nedenini de anlamıştım. Partilerde insanları uzaklaştıran adam, ellerini kendine saklayamayan biriydi. Öpüşmeme kuralı olan adam bulduğu her fırsatta beni öpüyordu. Karnımda kelebekler uçtu ve bütün gece ona gülümsedim.

Partiden ayrılıp evime dönmeye karar verdiğimizde elini bıraktım. Yan yana yürüyorduk ama dostça bir mesafe gibi görünmesini umduğum bir mesafedeydik. Arabamı kontrol ettiğimi belli etmemeye çalıştım. Olanları Lach'a anlatmayacaktım. Bu sadece sorulara ve endişelere yol açacaktı. Onun yeterince derdi vardı ve neredeyse buradan çıkmak üzereydik, bu yüzden bahsetmeye değeceğini düşünmedim.

"İçmişsin," dedi aniden, sanki yeni fark etmiş gibi.

"Bunu biraz sallandığım için mi söylüyorsun?" Ona bakarken gülerek sordum. "Eğer öyleyse, topuklu ayakkabı giydiğimi belirtmek isterim."

"Seni taşırdım ama bu kurallara aykırı." Gözlerim irileşince kıkırdadı. Tekrar ciddileşti, kaşları hafifçe çatıldı. "İçki açılmamıştı ve sen içtin."

"Sen de oradaydın." Omuz silktim. "Bana bir şey olmasına izin vermeyeceğini biliyorum."

Evime vardığımızda adımları durdu. Bana döndü, birkaç saniye yüzümü inceledi ve başını salladı.

"Lyla James. . ." Derin bir nefes verdi, merdivenlerden yukarı çıkarken hâlâ başını sallıyordu, sanki hissettiklerini anlatacak kelimesi yokmuş gibi.

Hislerimiz karşılıklıydı.

BÖLÜM 16

Günler o kadar çabuk geçti ki Fairview'den ayrılmak isterken Lachlan'ın kollarında bir süre daha kalabilmeyi diledim. Mesele sadece seks değildi. O da akıl almazdı ama bundan daha fazlasıydı. Onunla birlikte olmaktı. Dizi izledik, film seyrettik, paket sipariş ettik ve az önce izlediğimiz şeyi eleştirirken yedik. Birlikte yemek pişirirdik, berbat bir şeydi ama eğlenceliydi. Kapalı kapılar ardında, durmadan sırtıyordum ve sırtımayı bırakmamıştım çünkü dairemden dışarı adım attığım tek zaman onunkine gitmekti. Garipti. Marissa bizi milyonlarca kez birlikte görmüştü ve hâlâ şoktaydı. Ruh halimin tamamen değişmesinden mi, gülümsememden mi (ki daha önce bunu pek yapmadığımı hatırlatmayı severdi), yoksa Lachlan Duke'un her gün aynı kadınla birlikte olup başka kimseye ilgi göstermemesinden mi kaynaklandığından emin değildim. Belki de bunların hepsiydi.

Bu gece, evimin sınırlarını Arenada, Marissa ve Banks'in arasında oturmuş Blaze'in ikinci şampiyonluk maçını izliyordum. Lach'a söylememiştim ve burada görmeyi bekleyeceği son kişinin ben olduğumu biliyordum. Prescott'un beni kaç kez davet etmesine rağmen daha önce hiç hokey maçına gitmemiştim, yani bu yeni bir deneyimdi. Şimdiye kadar, şu anda sırf endişeden yüzümü tıka basa doldurduğum nacholara bakılırsa, on üzerinden on aldı.

On. Midem kazınmaya devam edince, nachoları adeta bir çöp tenekesi olan Banks'e uzattım. Marissa'nın Skittles'ını, benim Fıstıklı M&M'lerimi ve bir paket patlamış mısırı çoktan yemişti.

"Marissa bir elini zıplayan dizime koyarken, "Rahatla," diye fısıldadı.

"Deniyorum." Dudağımı ısırdım.

Rahatlayamazdım. Marissa'ya gelmek istediğimi söylediğim de, tribünde bir yere oturacağımızı ve Lach'ın beni görmeyeceğini düşündüm. Prescott'un ona verdiği biletlerin ilk sırada, günah kutusunun hemen yanında olduğunu söylememişi. .günah kutusu? Buz kutusu? Penaltı kutusu. Marissa üçünü de söylemişti ama ben öyle olduğuna karar verdim. Ona baktım. Oraya düşmek için ne yapmak gerektiğini ve Lach'ın ne sıklıkla gönderildiğini merak ettim. Cevabın çok mu yoksa hiç mi olmasını istediğimden emin değildim. Buzda geçirebileceğiniz dakikaları azalttığını düşünürsek, oraya gitmek biraz aptalca görünüyordu. Prescott sporundan her bahsettiğinde onu dinlemeyip kafamda futbol oyunlarını gözden geçirmek yerine onu dinleseydim muhtemelen yardımcı olurdu. Aynı şeyi bana da yaptığı için alınamazdı.

Arenanın ışıkları söndü ve flaş ışıkları yanmaya başladı. Dizlerim zıplamaya başladı ve çocuklar çıkmaya başladığında ve kalabalığın sağır edici kükremesi mekânı işgal ettiğinde, kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi hissettim. Salon, gürültüsüyle kapasitesini doldurmuş olmalıydı ama gözlerimi buzdan ayırmadım. Lachlan'ın kayarak geçtiğini gördüğümde nabzım fırladı. Marissa'nın dışarıdaki satış standından benim için aldığı formasının bir kopyasını giyiyordum. O da benim futbolda giydiğim gibi on numarayı giyiyordu ve bunun da birlikte olmamız için bir başka neden olduğunu söylüyordu. Marissa formayı bana verdiğinde giymek isteyip istemediğimden emin değildim. Eğer iyi bir fikir olduğunu düşünseydim onunkilerden birini ödünç alabilirdim. Halka açık bir gösteri gibi görünüyordu, ama arenada etrafa baktıktan ve The Blaze'i destekleyen çoğu insanın da bunu giydiğini fark ettikten sonra, gömleğimin üzerine kaydırdım.

vardı. Marissa'ya göre, Lach NIL'in bir parçası olmak için imza atmış ve formasından spordaki diğer tüm öğrenci sporculardan daha fazla para kazanmıştı. Ben de aynısını yapmıştım ve artık oynamıyor olmama rağmen benim formamın satışından hâlâ para kazanıyordum ki bu inanılmaz bir şeydi. Marissa'nın çoğu forması vardı ama bu gece Prescott'unkini giyiyordu, Banks ise okul kapüşonlusu giyiyordu.

Lach buzun ortasına doğru kaydı ve karşı takımdan bir oyuncunun önünde pozisyon aldı. Yerimde kıpırdandım, heyecandan yerimde durmakta zorlanıyordum. Hakemin pakı ikisinin arasına bırakıp almaya çalışmalarını izledim. Lach geri pas verdi ve Mason karşı oyuncu oraya ulaşmadan pakı aldı. Sonra, birbirlerini itip kakarak diski almak için yarışmalarını izledim. Yüksek sesle güldüm. Hokey vahşi bir spordu.

Banks'e doğru eğildim ama gözlerim buza yapışmış halde kaldı. "Bunu sahada her beş saniyede bir işaretlenmeden yapabilmeyi istemez miydin?"

Güldü. "Yanlış spor dalındayım." "Paten kayabilir misin?"

"Colorado'da büyüdüm," dedi ve yüzünde WTF ifadelerinden birinin olduğunu anladım. "Tabii ki kayabilirim."

Prescott pakın kontrolünü ele geçirirken Marissa'nın eli dışarı fırladı ve zıplamayı durdurmak için dizimi kavradı. Oyuna o kadar konsantre olmuşlardı ki Lach'in beni görmesinden neden tedirgin olduğumu bile bilmiyordum. Yanımızdan her kayışında arkamdaki kadın herkesten daha yüksek sesle çığlık atıyor, bu da beni güldürüyordu. Çok şirindi. Bana kenarda duran annemi hatırlattı. Onun anısının içimden geçmesine izin verdim ve bir şeyler hissetmeyi bekledim. Hissetmedim. Lachlan içimde bir duygu kasası açmış gibi göründükten sonra aniden her zaman bir şeyler hissedeceğimi düşünmüştüm ama öyle olmadı. I

Marissa ve Banks'in gezintimiz sırasında belirttiği gibi daha çok gülüyordu.

Sadece partideki insanlar Lach ve beni biliyordu ve bunun böyle kalmasını umuyordum. Yakında birbirimizi istediğimiz her yerde görmekte özgür olacaktık. Fairview dışında yani. Beni ülkenin dört bir yanında takip etmekle tehdit edemezdi. Bu olasılığı düşündüğümde içime soğuk bir ürperti yayıldı. Bunu yapmazdı, değil mi? Bu düşünceden kurtuldum ve oyuna odaklandım. Diğer takımdan bir oyuncu pakı geçti ve gol atmak için kendini hazırladı. Arenanın geri kalanı çığlık atarken nefesimi tutarak koltuğumun kenarına oturdum. Oyuncu sopasını geri çekti ve vurdu. Lach tam önünden kayarak topu engelledi ve Drew'a işaret ederek onu bir şey için azarladı.

"O bir defans oyuncusu," dedi Marissa kulağıma. "Drew, yani."

"Yani, orada olması mı gerekiyordu?" "Evet."

"Lach oraya nasıl bu kadar hızlı gelebildi?" Sessizce, daha çok kendi kendime sordum.

Banks, "Çok hızlı," dedi.

"Ülkenin en hızlısı," dedi arkamızdaki kadın.

Üçümüz de dönüp ona baktık. Gururla gülümsedi ve ben onun annesi olduğunu hemen anladım, bu da beni kaldırabileceğimden daha fazla sinirle doldurdu. Yanında oturan adam tam da Lachlan'ın erkek kardeşini hayal edebileceğiniz gibi görünüyordu. Daha genç ve zayıftı, saçları daha kısaydı ama yüz hatları birbirine benziyordu. Lach'tan çok daha açık renk saçları vardı ama göze çarpan tek fark buydu. Bakışlarımı bir an için karşıladı, gülümsedi ve gözlerini kaçırdı. Lach'tan da daha kibardı. Lach iyiydi. ..bana karşı. Onu diğer insanlarla iletişim kurarken görmüştüm ve çoğunlukla onlara karşı kibar olduğunu biliyordum. Dört gülümsemesi vardı - seksi sırıtışı ve çekici gülümsemesi, her ikisi de herkesi dize getirirdi; çoğu insana karşı kullandığı kibar gülümsemesi; ve gerçek gülümsemesi, ki

ikisinin karışımıydı ve gözlerini aydınlatıyordu. Her zaman bana yönelttiği göz buydu. Gülümsemelerimden ve onları nasıl rahatça vermediğimden çok bahsederdi ama bu konuda benden farklı değildi. Benden daha fazla gülümsemiş olabilirdi ama hepsi gerçek değildi.

"Siz onun annesi misiniz?" Banks sordu.

"Öyleyim." Kadın kocaman gülümsedi. Oğulları gibi koyu kahverengi saçları, kahverengi gözleri ve narin yüz hatlarıyla acayip güzeldi.

"Ben Banks." Elini uzattı ve kendini tanıttı.

"Valerie." Gülümseyerek onun elini sıktı.

"Liam," dedi ağabey, kendini tanıtarak ve Banks'in elini sıkarak.

Sırada Marissa vardı, çünkü Banks kendini tanıttıktan sonra biz de aynı şeyi yapmazsak pislik gibi görünecektik. İçimden ona öfkeyle bakıyordum. Dışarıdan ise kaşlarımı fazla çatmamak için elimden geleni yapıyordum. İsteyeceğim son şey, Lach'ın ailesinin benimle tanıştıkları ilk gün mutsuz bir sürtük olduğumu düşünmeleri idi. Neden umursadığımı bilmiyordum ama ellerimin aniden terlemesine bakılırsa Çok önemsiyor gibiydim. Sonra annesi bana baktı.

"Lyla." Ona elimi uzattım ve küçük bir gülümseme verdim. Bir süre bana baktı, dizlerimin yeniden zıplamaya başlamasına neden olacak şekilde her bir özelliğimi inceledi. Liam omzuna çarptı ve her ne düşünüyorsa gözlerini kırptırmasına neden oldu.

"Valerie," dedi yavaşça, hâlâ beni inceliyordu. "Lyla James?"

Kalbim hızlandı. İmkânı yok. Annesine benden bahsetmiş olmasına imkan yoktu. Başımı sallamayı başardım, ağzım hafifçe açık kaldı.

"Evet. O ben oluyorum," dedim, aniden olduğumdan biraz daha gergin bir şekilde.

Valerie ona benden bahsettiğini doğrulayarak genişçe gülümsedi. Ne demişti? Aman Tanrım. Ben gidiyordum

bunun için onu öldürmek.

"Liam," dedi ağabeyi, annesinin elini benimkinden koparıp sıkarak. Orantısız gülümsemesi onu ağabeyine daha da çok benzetiyordu.

"İkinizle de tanıştığımıza çok memnun oldum," dedim gülümseyerek ve elimi geri çekip arkamı döndüm.

Marissa'nın parmakları kalçalarımı pençeledi. Biliyorum diyerek onları sıktım. BİLİYORUM. Tüm vücudum sıcak hissetti. Kızarıp kızarmadığımı merak ettim. Tabii ki kızarıyordum. Acaba anlayabilirler miydi? Tekrar oyuna odaklandık. Diğer takımdan sekiz numara tam önümüzdeki pleksiglasın içine itildi. Gözleri sanki bir an havasız kalmış gibi kocaman açıldı. Bana baktı, ya da en azından öyle hissettirdi ve sonra Drew'un peşinden gitti.

"Bu Nolan Astor," diye fısıldadı Marissa kulağıma. "Üniversitenin en seksi hokey oyuncusu. Sadece Ellis U'da değil, yani her yerde."

Güldüm. "Bunu üç erkek için söyledin."

"Lachlan'dan sonra şu anda buzdaki en ateşli oyuncu o. Sonra Jonah, sonra da muhtemelen Prescott."

Başımı salladım ve gülümsememi geri çektim. Etrafıma bakınırken, Lach'in on numarasına rakip olan tek formanın Astor'un sekiz numarası olduğunu fark ettim. Arkadaş olup olmadıklarını merak ettim. Rekabetçi takımlarda oynamaya başladığımdan beri aynı bir avuç kıza karşı oynuyordum. Bazen aynı seyahat takımında yer alırdık. Diğer zamanlarda birbirimize karşı oynardık. Sahada rakiptik ama saha dışında arkadaş olmuştuk. Ancak birbirimize bu çocuklar gibi vurmazdık. Beni her beş saniyede bir duvara çarpan biriyle arkadaş olabileceğimden emin değildim. Önümüzdeki pleksiglası çarpan bir sonraki kişi Mason oldu. Tekrar yerimde zıpladım. İlk sırada oturmak benim gibi gergin biri için muhtemelen iyi bir fikir değildi.

Takımımız iki kez başarısız bir gol denemesi yaptı. Üç kez de başarısız oldular. İzlerken sinirden karnıma ağrılar girmişti. Çok fazla futbol maçı oynadım. Daha da fazlasını izledim. En son ne zaman bu kadar endişeli hissettiğimi hatırlamıyordum. Mason'ın pakı alıp Prescott'a, onun da Lach'a pas vermesini izlerken nefesimi tuttum. Yine kalenin önünde, tam orada korkuyorlardı. Lach topu Mason'a geri verdi, o da başarısız bir şekilde içeri sokmaya çalıştı. Diğer takımdan sekiz numara topu doğrudan Lachlan'ın sopasına vurdu. Kaleci son gol girişimini engellediği için daha tam olarak ayağa kalkmamıştı ve Lachlan topu tam kafasının üstüne vurdu.

Kalabalık çılgına döndü. Yerimden fırladım ve onlarla birlikte tezahürat yaptım. O ana kapılmamak mümkün değildi. Yüksek sesli bir korna çalarken grup halinde kucaklaşarak kutlama yaptılar ve biz de tezahürat yapmaya devam ettik. Ayrıldıktan sonra, Lach bir elini pleksiglasın üzerine koydu ve pistin etrafında sürükledi, bunun kalabalığa çakmanın hokey versiyonu olduğunu tahmin ediyorum. Bizim bölüme ulaştığında hemen göz göze geldik. Şaşkınlık gözlerinde parladı ama kısa sürede yerini sadece sevinç olarak tanımlayabileceğim bir duyguya bıraktı. Kocaman gülümsedim. O daha da geniş gülümsedi, sonra başımın üzerinden baktı ve kaymadan önce annesi ve kardeşine kaşlarını kaldırdı. O giderken omzumda bir okşama ve sıkışma hissettim ve dönüp baktığımda annesinin bana gülümsediğini gördüm. Aman Tanrım, bunun için onu öldürecektim. Ben de gülümsedim ve hızla ileriye baktım. Zaman dolduğunda bir korna çaldı ve oyuncular başlangıçta kayarak çıktıkları yere yöneldiler.

BÖLÜM 17

"BİRA?" Banks elinde boş nacho tepsiyle ayağa kalktı.

"Hayır, teşekkürler," dedim.

"Ben de bir tane alayım," dedi Marissa, elimi tutup beni ayağa kaldırarak. "Haydi. On sekiz dakikamız var. Hadi tuvalete gidelim."

"On sekiz dakika mı?" Başımı sallayarak ayağa kalktım. "Çok şımardılar."

Lachlan'ın annesi ayağa kalkarken güldü. "Futbolda mola yok, değil mi?"

"İlk ve ikinci yarı arasında on beş dakikamız var, ama arka arkaya kırk beş dakika oynuyoruz," demeyi başardım, ona futbol oynadığımı bile söylediği gerçeğine çığlık atmadan. Lachlan bu kadına benim hakkımda ne kadar şey anlatmıştı?

"Ben futbolu tercih ederim," dedi kardeşi.

Aynı anda sıralarımızdan çıkıyorduk. Kenarda, önümden gitmelerine izin verdim. Arkamda, Marissa yürümemi engellemek için kolumu sıktı.

"Lanet olası ailesine senden bahsetmiş," diye fısıldadı. "Vay anasını."

Omzumun üzerinden bir bakış fırlattım, o da geniş bir gülümseme ve gözlerinde bilmiş bir pırıltıyla karşılık verdi. Valerie yukarıda benimle konuşmaya devam etmek isterken Liam mesajlaşmaya başladı ve Marissa tuvalet için sıraya girdi. Orada

kadınlar tuvaletine girmek için uzun bir kuyruk vardı. Tabii ki vardı. Lachlan'ın annesi bana hokeye olan sevgisinden bahsederken telefonum göğsümde taşıdığım çantanın içinde vızıldadı ama çıkaramadım. Futbol hakkında konuştuk ve ona başlangıçta özlediğimi ama onsuz yaşamaya alıştığımı söyledim. Tamamen yalan değildi. Sahada olmayı özlemiştim. Doğam gereği rekabetçiydim, bu yüzden elbette maçları özlüyordum ama artık onlar olmadan yok olacaktım gibi hissetmiyordum.

Valerie bana nazik bir gülümsemeyle, "Belki bir gün oraya geri dönersin," dedi.

"Belki." Omuz silktim, kısa bir süre başka tarafa baktım.

"Göreceğiz bakalım."

"Oğlum kızlar hakkında hiç konuşmaz," dedi aniden. Gözlerim tekrar onunkilere kaydı. Kusacakmışım gibi hissettim ama devam etmesine izin verdim. "Senden ismen bahsettiğinde ciddi olduğunu anladım."

Kalbim yerinden çıkacaktı. "Geç tanışmamızdan nefret ediyorum. O profesyonel olurken ve ben tıp fakültesine giderken birbirimizi görmeye nasıl devam edebileceğimizi hayal bile edemiyorum, anlıyor musun?"

"Nasıl yapmayacağını düşünemiyorum," dedi. "Lachlan hiçbir şeyi yarım yamalak yapmaz. Eğer senin hakkında ciddiye, sana ulaşmak için her yolu dener."

Dudağımı ısırdım. "İstemeyebilir. Profesyonel olduğunuzda çok daha fazla disk tavşanı var."

Bunun üzerine içtenlikle güldü. Gözlerinin dans edişi bana Lach'ı o kadar çok hatırlattı ki gülümsemek zorunda kaldım. "Ah, tatlım. Oğlumun dikkatini bu şekilde çekmenin ne demek olduğunu anladığını sanmıyorum. Onu sadece hokey oynarken bu şekilde gördüm." Bir kaşını kaldırdı. "Bundan ne çıkarırsan çıkar."

Göğsüm sıkıca kavrandı. "Daha yeni tanıştık." "Aşkın mantığı yoktur."

Aşk. Kalbim daha sert çarpıyordu. Cevap veremedim ama bana ne söylediğini anladığımı belirtmek için yavaşça başımı salladım. Ona aşık olduğumu inkar edemezdim. I

bunu da doğrulayamadım. Aşık olmanın nasıl bir his olduğunu bilmiyordum, ama eğer göğsümün ortasındaki bu ısrarlı ağrıysa, o zaman belki de aşıktım. Bu ne zaman olmuştu? Vay anasını. Onun nerede yaşadığı ve benim nerede büyüdüğüm hakkında biraz daha konuştuk, sonra Liam tarafından sürüklenerek götürüldü, biz yollarımıza giderken o da bana özür dileyen bir gülümseme attı. Marissa hâlâ sıradaydı ama neredeyse ön tarafa ulaşmıştı. Lach'ı düşünerek oraya doğru yöneldim. Beni görmek için gizlice dolaşmak zorunda kalması konusunda çok iyiydi. Kendini kirli bir sır gibi hissettiğini sadece bir kez söylemişti ve onu bile sanki tüm bu olaylarda gizli tutulan kişinin kendisi olduğuna inanamıyormuş gibi eğlenerek söylemişti. Ukala orospu çocuğu. Yakında buradan çıkacağız ve artık gizlice dolaşmak zorunda kalmayacağız. Ve 1800'lerde değildik; FaceTime ve uçaklar vardı. Öncelik verirsek birbirimizi sık sık görebilirdik. Belki işe yarayabilirdi. Marissa'ya ulaştığımda telefonumu çıkardım ve ondan gelen iki mesajı gördüm. Kalbim küt küt atmaya başladı.

Lachlan: Sırtında ismim varken çok seksi görünüyorsun.

Lachlan: Umarım annem seni çok fazla rahatsız etmiyordur.

Ben: herkes senin adını sırtında taşıyor Ben: o çok hoş ve seni öldürmek istiyorum

Cevap vermesini beklemiyordum ama anında cevap verdi.

Lachlan: Sadece seni görüyorum

Lachlan: lol asla yapmazsın. beni çok özlersin

Dudağımı ısırdım ve ekrana bakarken gülümsediğimi hissettim. Neyse ki tuvalette olduğumuz için kimse beni göremiyordu. Bu maça gelmeye karar vermiş olsam da yine de endişeliydim. Evimden çıkmıştım, bu da yeterince garipti. Onun formasını giyiyordum. Buzun üzerindeyken bana baktı. Paranoyak olmam için pek çok neden vardı. Başlangıçta, çevreme dikkat ediyor, etrafıma bakıyor ve izlenmediğimden emin oluyordum. Sonra

Yine de bir noktada gardımı düşürdüm. Bizim için bir tehlike olduğumu unutmama izin verdim ve bu tek başına bizi daha büyük bir tehlikeye soktu. Yine de istediğim şekilde yanıt verdim çünkü kimse mesajlaşmalarımıza erişemezdi.

Ben: Seni çok özlerdim.

Bana mesaj atmayı kes. Kafanı oyuna ver, Duke.

Lachlan: Evet, hanımefendi.

Telefonumu kaldırdım ve kafamı kaldırdığımda Marissa'nın bana baktığını gördüm.

Kaşlarımı çattım. "Ne?"

"Ben sadece. . ." Başını iki yana salladı. Benimle dalga geçeceğini düşünmüştüm ama gözleri yaşlarla doldu. "Seni böyle görmek beni çok mutlu ediyor. Bunu milyonlarca kez söyledim ama seni sonsuza dek kaybettiğimi sanıyordum."

"Aynı." İçimi çektim. "Onunla ilgili ne olduğunu bilmiyorum." "Kimin umurunda?" Bana yandan sarıldı.

"Ben sadece senin sonsuza kadar böyle kal."

Beni bırakmak zorunda kaldı, böylece az önce boşalan kabine girebilecekti. Ben de bir sonrakine girdim. Sifonu çekmeyi bitirip dışarı çıkmaya hazır olduğumda, üç derin nefes alırken gözlerim kapalı bir şekilde kabinde durdum. Beni sakinleştirmek, yüzümdeki maskeyi korumak ya da duygularımı gömmek için değil, anın tadını çıkarmak için. Lachlan'la ilgili her şey doğru geliyordu. Bunun çok sık olmadığını biliyordum ve bunu hafife alamayacak kadar çok şey kaybetmişim. Otuz saniye kala koltuklarımıza dönmeyi başarmıştık. Valerie ve Liam çoktan kendi yerlerine oturmuş, nacholarını paylaşıyorlardı.

Maçın yeniden başladığını haber veren korna çaldığında omzumun üzerinden ona baktım ve gülümsedim. Başlamalarını izlerken nefesimi tuttum. Pakın kontrolünü ele geçirdiğimizde tribünlerden bir kükreme yükseldi. Pistin etrafında kaymalarını büyülenmiş bir şekilde izledim. Onlar oynarken, Banks D-men ve kalça kontrollerini açıkladı ve eğer istemezsem ceza kutusuna günah kutusu dememi söyledi.

amatör gibi görünmek için. Gülümsememi geri çektim. Belki de Banks futbol yerine hokey oynamalıydı.

"Bütün bunları nereden biliyorsun?" diye sordum. "Büyük ve küçük kardeşlerim oynuyor."

Ağzım açık kaldı. "Nasıl oldu da futbol oynamaya başladın?"

"Orta çocuk sendromu sanırım." Güldü ve başını salladı. "Asi olduğumu sanıyordum. Bu işte iyiyim ve seviyorum ama dışarıda da iyi olabilirdim." Buza doğru başını salladı.

Hareket ettiği süre boyunca gözlerimi Lachlan'dan ayırmadım. Çok kolay kayıyor ve diski çok iyi sürüyordu. Kaşlarımı çattım ve telefonumu çıkarıp aramaya başladım: Hokeyde top sürme diye bir şey var mı? Cevap net değildi, bu yüzden Banks'e sordum, o da güldü ama cevap verme fırsatı bulamadı çünkü rakip takımındaki sekiz numara Lach'a çarptı ve onu pleksiglasa sıkıştırdı. Nefesimi tuttum.

Lach kurtuldu ve kaymaya devam etti. En az bir dakika yerde kalır, nefesimi tutar ve acıyla nefes almaya çalışırdım. Adam günah kutusuna gönderildi ve pislik herif kaskını çıkarıp kayarak yanıma gelirken gülümsedi. Ona ters ters baktım, o da bunu yakaladı ve gülümsemesini daha da artırdı. Yanımızdaki günah kutusuna gittiğinde ona ters ters baktım. Güldü, pleksiglasın yanına gitti ve bana bir öpücük kondurdu. Bu o kadar beklenmedik bir şeydi ki donup kaldım. Bu herifin taşakları! Marissa'nın iddia ettiği kadar ateşliydi ama bu da neydi? Gözlerim tekrar piste döndü ve Lachlan'ın gözlerini üzerimizde yakaladım. Oh. Lanet olsun. Astor'a bir daha ona bakmama iyiliğini yaptım. Lachlan onu öldürebilirdi.

"Lanet olsun," diye nefes aldı Marissa. "Çok kızmış."

"Biliyorum," diye fısıldadım. "Umarım adama dik dik baktığımı ve onu süzmediğimi fark etmiştir."

Güldü. "Ne yaptığınızın bir önemi olduğunu sanmıyorum. Astor olay çıkarmaya bayılır. Bunu her maçta yapıyor. Bu biraz komik. Bir kızı seçer ve oyun boyunca onunla sevişir. Bu onun cazibesinin bir parçası."

"Evet, gerçekten büyüleyici." Alay ettim.

"Bunun eğlence ve oyun olması gerekiyordu ama bu gece yanlış kişiyle uğraşmaya başladı," dedi alçak bir sesle.

Astor iki dakikası dolduğunda hemen buza geri döndü. Rakip takım pakı elden ele dolaştırıyordu ama Mason araya girip topu çaldı ve bizden alkış aldı. Topu diğer tarafa sürdü ve Pres'e pas verdi, o da Lach'a pas verdi, o da kalecinin kafasının üzerinden topu ağlara gönderdi. Yerimizden fırladık ve alkışladık. Işıklar söndü ve bir an için buzun üzerinde flaş ışıkları belirdi. Kalabalık sağır olmuştu. Bu kez Lach kalabalığa sahte bir beşlik çakmak yerine buzun üzerinde kayarak ilerledi ve kendisini bekliyor gibi görünen Astor'u iterek geri püskürttü.

Bu bir kavga başlattı. Bu sahada alışık olduğum küçük itiş kakış değildi. Nadiren de olsa rakip takımla tartışırdık. Bu gerçek bir kavgaydı. İkisi de eldivenlerini bırakmış ve hakemin düdüğü çalınırken bile birbirlerine girmişlerdi. İzlerken ağzım açık kalmıştı. Lach'ın incinmesini istemiyordum ama bunu izlemenin eğlenceli olduğunu da inkâr edemezdim. İnsanların bu sporu sevmesinin nedenlerinden biri de buydu. Herkesin çılgılık atmasından ve tezahürat yapmasından bunu anlayabiliyordum. Lach kaskını çıkarmak için uzandı, ama Prescott tam oradaydı ve bunu yapmasını engelledi, ki bu hiç mantıklı değildi.

"Neden kasklarını takmışlar?" diye bağırdım. "Bu bir kural," dedi Banks.

"Bu bir saygı göstergesidir," dedi Valerie arkamdan. "Böylece parmak eklemlerini kırmazlar," diye ekledi Liam.

"Bu çılgınlık," diye nefes aldım, kalbim kulaklarımda çarpıyordu. "Öylece dövüşmelerine izin mi verdiler?"

"Bu hokeyin bir parçası," dedi Marissa, gözlerini önümüzde duran manzaraya dikerek.

Aklıma Mason'ın beni öpmeye çalıştığı ve Lach'ın onu ittiği parti gecesi geldi ve onun kendini tuttuğunu fark ettim. Burada hiç göstermiyordu.

İkisi de yere düştü ve hakem tekrar düdük çalarken takım arkadaşları tarafından birbirlerinden çekıştırıldılar. Bu sefer ikisi de günah kutusuna gönderildi. Aralarında iki adam vardı ve Lach hala yanımızdaki Astor'a dişlerini göstermeyi başarıyordu.

"Lanet olsun, Lach. Arkadaş olduğumuzu sanıyordum," diye bağırdı Astor. Pislik herif hâlâ gülüyordu. Lach'ın gürültüden onu duyabildiğinden şüpheliydim. Duysa bile ters ters bakmaya devam etti. Bakışları benimkileri yakaladığında kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Birbirimize baktığımız süre boyunca da atmaya devam etti. Kalabalık oyuna kilitlenmişti ve çığlık atıyordu, bu yüzden bizi umursamadıklarından emindim. Kendi balonumuzun içindeymişiz gibi hissediyordum. Astor'un gözlerini üzerimde hissettim ve hızla ona baktım. İkimizin arasına b a k a r k e n kaşları havaya kalktı ve başını sallayıp gülerek arkasını döndü. Umarım bu beni kullanacağı anlamına gelmiyordu.

onu kışkırtmak için.

Öyle olsaydı, deli olduğunu ve günah kutusunda yaşamak istediğini varsaymak zorunda kalırdım. Lach'ın çenesi gergindi. Ona tekrar baktığımda Astor'a bakıyordu ve dikkatini tekrar bana vermesini istedim. Sanki beynime erişebiliyormuş gibi bunu yaptı. Ona sakinleşmesini ve kafasını oyuna vermesini söylemeye çalıştım ama tüm bu kelimeleri sadece gözlerimle nasıl söyleyebileceğimden emin değildim. Bunu ona söyledim ve kaskını kafasına geçirip buza geri dönmek için gözlerini kaçırmadan önce bir sırtışla karşılaştım. Astor onun yanına gitti ve Lach'ın söylediklerine vereceği tepkiyi beklerken karnım sıkıştı. İki dakika daha ceza alırsa çok kızacaktım. Bunun yerine Lach başını salladı ve birbirlerine yumruk tokuşturdular. Erkekler çok tuhaftı. 3-2 kazandık. Lach iki gol attı ve Mason da son golü attı. İnanılmazdı.

BÖLÜM 18

Buralarda gizlice dolaşmamız imkansız olurdu. Bunu biliyor olmalıydı. Maçtan sonra annesi ve kardeşiyle vedalaşmamın tek nedeni de buydu. Zaten onu bekleyen bir kalabalık vardı, hepsi de selfie çekmek için telefonlarını uzatmış ya da imzalatmak için ellerinde bir şeyler tutuyordu. Onları gördüğümde içimde bir gurur kabardı. İlk kez imza attığım, fotoğraf çektiirdiğim ve sahadan çıkarken gülümsediğim zaman hissettiklerimi hatırladım. Telefonumu çıkarıp Marissa ve Banks'e mesaj attım ve dışarıda, içeri girdiğimiz girişin yanında bekleyeceğimi söyledim. Banks anahtarlarını taşımak istemediği için çantama koymam için bana vermişti, yani bensiz çıkamazlardı ama tam olarak nerede olduğumu bildiklerinden emin olmam gerekiyordu. Sırtımı cama dayadım ve kalabalığın kapılardan geçmeye devam etmesini izledim.

Mar'ın son mesajına göre Üç dakika sonra ensemdeki tüylerin diken diken olduğunu hissettim. Dik durup etrafıma bakmaya başladığımda kalbim duracak gibi oldu. Fairview'den ayrıldığımda bu hissin geçip geçmeyeceğini ya da sonsuza kadar devam edip etmeyeceğini merak ediyordum. Gececeğini düşünemiyordum; adımı ve yerimi bildiği sürece beni bulacaktı. Bunun doğru olmasını istemiyordum. Kendime beni aramak için Fairview'den ayrılmasının mümkün olmadığını söyleyip duruyordum ama o tamamen aklını kaçırmıştı ve ben

Bu konuda çok emin hissediyordum. Gözlerim ayrılan insan kalabalığına baktı ama onu göremedim. Belki de paranoyaklaşıyordum. Evet, paranoyaklaşıyordum. Yine de telefonum elimde çaldığında sıçradım.

Marissa: Bizi kamyonda bekle.

Uzun bir süre mesajına baktım. Bana kamyonda beklememi söyleyecek kadar uzun sürecek ne yapıyorlardı? Banks'in siyah kamyonetinin bulunduğu park yerine baktım. Çok uzakta değildi ve ışığa yakın bir yere park etmişti, yani kamyonun dışında olan herhangi bir şey görülebilirdi. Etrafta bağırırsam beni duyacak, çırpınırsam beni görecektik kadar insan vardı. Bir nefes aldım ve otoparka doğru yürüyen insan duvarına katıldım. Ellis Üniversitesi'nden bir grup insan Lachlan hakkında saçma sapan konuşuyordu, bu da beni mantıksız bir şekilde sinirlendiriyordu, bu yüzden onlara odaklandım.

Bir maçı kaybettikten ve gururları zedelendikten sonra insanların benim hakkımda açıkça konuştukları onca zamanı kendime hatırlatmak zorunda kaldım. Yine de Lachlan'a laf atmalarını duymak farklıydı. Onları formalarından tutup yumruklamak istedim. Belki de a. bunu yapacak kadar deli olsaydım ve b. erkek olmasalardı ve benden bir karış daha uzun olsalardı yapardım. Yapıları ve boylarıyla basketbol oyuncusu olmalıydılar. Kamyona yeterince yaklaştığımda, kapıların kilidini açmak için düğmeye bastım ve koşarak uzaklaştım. Sürücü koltuğuna geçtim, kapıları kilitledim ve kamyonu çalıştırdım. Başardım. Rahat bir nefes aldım ve yolda oturduğum arka koltuğa geçtim.

Derin bir nefes aldım ve nefesimi verirken yanımdaki pencereden gürültüyle bir ses geldi. Öyle bir çığlık attım ve yerimden öyle bir sıçradım ki başımın tepesi tavana çarptı. Elimi hızla atan kalbimin üzerine koyarak dışarı baktım ve Lachlan'ın orada durduğunu gördüm. Ne oluyor be? Kapının kilidini açtım ve kolu tuttum. Daha dokunmadan kapı açıldı ve Lachlan da benimle birlikte arka koltukta oturup kapıyı kapatıp arkasından kilitledi. Gözleri benimkileri yakıyordu. Sadece ona bakabiliyordum, ağzım

hafifçe ayrılmıştı, hâlâ şoktaydı - ve şimdi anında tahrik olmuştu. Daha yeni duş almıştı; saçları hâlâ ıslaktı, sabun kokusu arabayı dolduruyordu. Onu yalamak istedim. Gözlerim bir şeyler göstermiş olmalıydı çünkü mümkünse onunki daha da koyulaşmıştı.

Hiçbir şey söylemedi, sadece bir elini boynumun arkasına doladı ve içime işleyen ve bacaklarımın arasına yerleşen derin bir hırıltıyla dudaklarını dudaklarıma çarptı. Dillerimiz ihtiyaçtan doğan bir öfkeyle dans ediyor, ellerimiz saçlarımızı, gömleklerimizi, daha da yakınlaşmak için tutunabileceğimiz her şeyi çekiştiriyordu. Öpüşmeyi kesmeden beni kucağına çekti, böylece ona sarılmış oldum. İnce motorcu şortumdan ne kadar sert olduğunu hissedebiliyordum ve içgüdüsel olarak kalçalarımı ona doğru bastırdım. Ağzımın içine doğru inledi ve yüzümün iki yanını tutmaya devam ederek öpücükten uzaklaştı. Gözleri şu anda koyu yeşil renkteydi ve tüm vücudumu ürperten bir şekilde içimi yakmaya devam ediyordu.

"Siktir," diye homurdandı ve ağzını tekrar benimkine yaklaştırdı. Bana bakmak için geri çekildi. "Prezervatifim yok, bebeğim."

"Umurumda değil. Ben.. ..umurumda değil. ..zaten biliyorsun ki bunu bir tane olmadan asla yapmadım."

Gözleri benimkileri ararken karardı. "Ben de öyle."

Kalçalarımı ona doğru bastırdım ve o da benimle eşleşen bir çılgınlıkla dudaklarını dudaklarıma çarptı. Bu öpüşmeyi yavaşlattı, dudaklarımı okşadı ve dilini şehvetli bir dansla ağzımın içine soktu. Ona karşı tekrar sallandım ve bir homurtu daha duydum. Hafifçe geri çekildim ve bir kez daha sallanırken alt dudağımı ısırdım, sonra arkama yaslanıp kıcımlı kalçalarına yasladım.

"Senin ekiple birlikte dönmen gerekmiyor muydu?" Gözlerini aradım, kalbimin bir anlığına durmasını diledim.

"Arabaya bineceğimi söyledim." "Bunu yapabilir misin?"

Başını eğdi, yüzüne seksi bir sırıtma yayıldı. "Beni buzun üzerinde görmedin mi?"

"Her şeyi gördüm." Gülümsememi engellemek için dudağımı ısırdım.

İşe yaramadı ve bana gözlerinde bir parıltı kazandırdı. "Her şey, ha?" Eğildi ve tekrar dudağımı ısırdı, kalçalarımı kavradı. "Sikimi çıkar."

Hemen etrafıma bakındım. Hâlâ yürüyen insanlar vardı. Bazıları arabaların önünde durmuş sohbet ediyordu. Banks'in camları son derece koyu renkti. Bu yüzden üç kez ceza yemişti ve hâlâ açmayı reddediyordu ama yine de. Burada sikişirsek araba kesinlikle hareket eder.

"Lach." Gözlerim onunkilere dikildi.

"Sikimi çıkar, Lyla James. Bir daha istemeyeceğim."

Dediğini yapmak için çabaladım. Eşofmanını kalçalarının altına kadar indirirken ellerim titriyordu.

Gözlerim ona kaydı. "İç çamaşırı yok mu?"

Gözlerindeki kıvılcım eğlenerek parladı. Başımı salladım ama onu azarlayamadım. Elbette bunu planlamıştı ama ne zaman? Maç ve duş almak için sahip olduğu kısa süre arasında ne zaman vakti olmuştu? Artık bunu yapacağımızı bildiğim için vakit kaybetmek istemeyerek soyunmaya başladım.

Giydiğim formanın önünü kavradı, ona baktığımda gözlerinde bir ateş vardı. "Bunu üzerinde tut."

Tanrım. Ben gidiciydim. Muhtemelen şortum tamamen üzerimden çıkmadan boşalacaktım. Her nasılsa, alttan aşağıya doğru hızlıca soyunmayı başardım. Beni tekrar kucağına çekti, parmakları her bir kık yanağımın etine batıyordu. Sadece bu bile beni titretiyordu. Soldakini bıraktı ve elini aramıza sokarken beni izledi, parmakları kıvrımlarımda yavaşça yukarı ve aşağı hareket ediyordu. Dudağını ısırdı ve sanki bana yaptığı şey ona zevk veriyormuş gibi inledi. Bu manzara karşısında gülümsedim. Onu böyle görmek hoşuma gidiyordu, onu bu hale getiren tek kişinin ben olduğumu bilmek hoşuma gidiyordu.

"Vay be. Benim için çok ıslaksın." İki parmağını içime daldırdı, çıkardı ve diğer deliğime masaj yaptı.

"Lach," diye nefes aldım, omuzlarını kavrarken gözlerim büyüdü.

"Benim için rahatla, bebeğim." Dudaklarını benimkilere döndürdü, elleri her iki deliğin arasında hareket ediyordu. Biraz daha hızlı pompaladı ve bir parmağını kıkımın içine daldırdı. Kıvranıyordum.

"F-f-f-f-uuuuuuck." Tırnaklarımı kürek kemiklerine geçirdim.

"Tanrım, çok ateşlisin." Parmaklarını içimde gezdirirken alt dudağımı ısırıldı.

Başparmağını klitorisime doğru hareket ettirdi ve hepsi bu kadar. Orgazmım o kadar sert vurdu ki neredede olduğumuzu unuttum. Orgazm içimden geçerken ağzımdan anlaşılmas şeyler çıktı. Parmaklarını geri çekti ve beni aletinin üzerine yerleştirirken onları eşofmanına sildi. Omuzlarını kaldıraç olarak kullandım ve yüzündeki ifadeyi izleyerek yavaşça üzerine çöktüm. Gözleri kapanırken dua eder gibi adımı fısıldadı ve sonunda onu tamamen içime aldığımda başını geriye attı. Bakışlarını benimkilere çevirdi ve hareket etmemi engellemek için kalçalarını tuttu. Ellerimi omuzlarından kaydurdım ve boynuna dola d ı m .

"Bırak hareket edeyim," diye inledim, sağladığı sürtünmeye ihtiyaç duyuyordum.

"Bir saniye bebeğim," dedi, gözleri kapalıydı.

"Hareket etmezsem ölecekmişim gibi hissediyorum," diye fısıldadım. Yüzüne yayılan gülümseme günahkârcaydı ama sonunda beni tutuşunu gevşetti ve hareket etmemi izin verdi.

"Fuuuuck. Çok iyi hissediyorsun," diye inledi, üzerine her indiğimde kalçalarını benimkilerle buluşmak için kaldırıyordu. "Siktir siktir siktir fuuuuck."

Vücutlarımız her zaman olduğu gibi mükemmel bir uyum içinde hareket ediyordu. Onunla birlikteyken, daha önce birlikte olduğum hiç kimseyi hatırlayamıyordum. İçimde hissettikleri, beni tutuşu, öpüşü, bana bakışı. Her şey mükemmeldi. I

yavaşladım, kalçalarımı daha yavaş kaldırıp salladım. Onu tekrar içime her alışımında, ikimizin de nefesinin kesildiğinden emindim.

"Sikimi sürerken çok ateşli görünüyorsun Lyla," dedi, ellerini formanın altından geçirip meme uçlarımı bulurken sesi çakıllı çıkıyordu. "Sırtında benim adım varken çok ateşli görünüyorsun."

"Siktir." Başımı arkaya attım. Böyle çok derindi ve bana dokunma şekli baş döndürücüydü. Sertçe nefes alırken parmakları meme uçlarımda sıkılaştı.

"Siktir, Lyla," diye nefes aldı. Orgazmın tırmandığını hissettim. Neredeyse oradaydım. Neredeyse.

"Oh, lanet olsun. Boşalacağım." Başımı arkaya attım.

Ellerini indirdi ve tekrar kalçalarımı kavradı. "Gözlerini benden ayırma, bebeğim."

Bakışlarım onunkilere kaydı ve patladım, orgazm beni vurmaya devam ederken kucağında sarsıldım. Hızla arkamdan geldi, içime boşalırken adımı sayıklıyordu. Çok garip bir duyguydu. Beni yavaşça öptü, göğsümü göğsüne bastırarak kucakladı. Beni kendisine o kadar sıkı sarmıştı ki, içinde kaybolabileceğimi düşündüm. Kaybolmak istedim. Tanrım, istedim. Ayrıldığımızda alnını benimkinin üzerine koydu. Aramızdaki sessizlik uzadıkça ikimiz de ağır ağır nefes alıyorduk. Onunla seks her zaman çok yoğunlu. Ama bir maçı kazandıktan sonra onunla seks yapmak ateş gibiydi.

"Beni mahvediyorsun, Lyla James," dedi sessizce.

Geri çekildim ve gülümseyerek gözleriyle buluştum. Benimle ilgili en sevdiği şey bu olmalıydı, çünkü her gülümsediğimde dünya onun için duruyormuş gibi görünüyordu, bu da bende bunu her zaman, sadece onun için yapma isteği uyandırıyordu.

"Beni mahvettin, Lachlan Duke," dedim. "Mahvettin."

Uzun bir süre gözlerimi aradı. Çok uzun. Ve beni tekrar öptü.

BÖLÜM 19

LACHLAN

BUGÜN mükemmel olacaktı. Bu maçı kazanacak ve buradaki zamanımızı şampiyon olarak tamamlayacaktık. Menajerim her şeyi hazırlamıştı, böylece kariyerimde bir sonraki bölüme başlayabilecektim ve Lyla ile sonunda özgürce birlikte olabilecektik. Nerede olacağından emin değildim ama bundan emin olacaktım. Zaten bir hafta boyunca ondan ayrı kalma düşüncesi beni huzursuz ediyordu. Onu aramak için Kaliforniya'ya uçmadan önce ona bir hafta vereceğimi söyledim. Şaka yapıyormuşum gibi güldü ve şaka yapmadığımı anlayınca daha çok güldü. O benim için mükemmeldi. Bana kalsa yarın evlenme teklif eder ve onu hemen eve kapatırdım.

Profesyonel olacak diğer çocuklar disk için heyecanlıydı. Ama ben o hayatı geride bırakmıştım. Oradaydım, bunu yapmıştım, gömleği almıştım ve Lyla James onu yakmıştı. Sadece onu istiyordum. Elbette evlenme teklif etmek söz konusu bile olamazdı. Bu işi bitirmeye hazır olabilirdim ama onun bekleme kararına saygı duymak zorundaydım. Sinir bozucuydu ama onu benimle evlenmeye zorlayamazdım. Bu fikir aklımdan bir an için çok uzun süre geçti ve sonra aklımdan silkeleyip attım.

Bugünkü maçtan sonra nihayet bana her şeyi anlatacak ve hayatını mahveden kişinin adını verecekti. O orospu çocuğunu dövmek için sabırsızlanıyordum. Beni bunu yapmamam konusunda uyarmıştı ama bu olaydan sonra ellerimi kendime nasıl saklayacağımı bilemiyordum.

Bana söylediği her şeyi. Babası da dahil olmak üzere tanıdığı herkesin sosyal medya profillerini taramış, bana kim olduğunu söyleyebilecek bilgi kırıntıları bulmaya çalışmışım ama her seferinde elim boş dönmüştüm. Bana kazayı ve Luke'un ölümünü anlattığında onun için üzüldüm. Bu katlanılması zor bir yük olmalıydı, özellikle de bunun için kendini suçladığı düşünülürse. Ama bana tecavüzü anlattığında kendimi kaybettim. Onlara hiç doğmamış olmayı diletcektim. Erkek ya da kadın, umurumda değildi. Gerçi kadın olsaydı, pis işleri benim için yapması için bir kadın tutmam gerekebilirdi. Ona neden polise gitmediğini sordum ve polisten bahsedince o kadar korkmuş görünüyordu ki bunun bir seçenek olmadığını anladım. Sorun yoktu. Ben hallederdim.

Prescott ve Mason eşyalarını toplamak için soyunma odasına girdiklerinde ben eşyalarımı toplarken düşüncelere dalmıştım.

"Bu hafta eve dönüyor musun?" Mason sordu.

"Evet, bir sonraki hamlemi düşünene kadar."

"Bu akşam partiye gidiyor musun?" diye sordu. "Son zamanlarda neden hiç partiye gitmediğini sonunda bana söyleyecek misin?"

Prescott, "O benimkine gitti," dedi.

Mason, "Evet ve herkes bu konuda ağzını sıkı tutuyor, bu yüzden herhangi bir bilgi bile alamadım," diye cevap verdi.

Aaron içeri girdiğinde sorunun sonunu yakalayarak, "Potaya neden para koyduğunu bilmek istiyorum," diye ekledi.

Drew ve diğerleri sohbet etmek için gelmişlerdi ama Aaron'ın sorusunu duyunca durdular. Meraklı orospu çocuklarıydı. Yine de bundan neden bu kadar etkilendiklerini anlıyordum. Cuma gecesi olmadığı sürece, hiçbir partiyi kaçıran biri olmamıştım. Dibs kutusuna asla para koymazdım. Prescott'un partisine gidenler zaten biliyordu ama Mason haklıydı. İnsanlar Lyla ve benim hakkımda ağzını sıkı tutuyordu. Prescott'un incelediği insanların sadık olduğunu ve onun kurallarına uyduğunu bilmek şaşırtıcı ve güzeldi. Lyla bana yeşil ışık yakmamıştı.

İnsanlara bizden bahsediyordum ama o gün son günümdü. Bu adamlarla konuşmak için son günümdü ve bunu bilmelerini istiyordum. Ayrıca, maçı kazandıktan sonra bana bir isim verecek ve her şeyi ayrıntılı olarak anlatacaktı. Takım arkadaşlarıma birkaç saat önce söylememin ne önemi vardı ki? Bu soyunma odasında konuşulanlar her zaman burada kalırdı, o yüzden siktir et.

"Benim bir kız arkadaşım var," dedim.

Bunu hiç yüksek sesle söylememiştim. Lyla da hiç yüksek sesle söylememişti. Çok aptalca bir terim gibi görünüyordu ama sahip olduğumuz şeyi insanların anlayabileceği şekilde tarif etmenin tek yoluydu. O benimdi, ben de onun, nokta. Bu yüzden, eğer kız arkadaş terimi bunu açıklıyorsa, ona sadık kalacaktım. Prescott ve Drew dışında herkesin çenesinin düştüğünü görmek beni şaşırtmadı.

"Kim?!" diye sordu birkaçı hep bir ağızdan. "Ho-ly shit." Bu Mason'dı.

Güldüm ve başımı salladım. Koçlar, etrafta oldukları kadar koç ekibinde de olabilecek birkaç adamla birlikte kapının yanında duruyorlardı. Yine de iyilerdi, bu yüzden duymalarına aldırmadım. Prescott konuşmanın başından beri gergin görünüyordu ve bunu yaptığımı Lyla'ya söyleyip söylemeyeceğini merak ediyordum. Önemli değildi.

"Az önce Lachlan Duke'un bir kız arkadaşı olduğunu mu duydum?" Diğerleri gülerken Koç Rob yüksek sesle sordu.

"Sen yaptın."

"Hayatta olmaz." Arayan Tucker'dı, kalecimiz.

Omuz silktim.

"Kim o?" İçlerinden biri söyledi.

"Böyle bir şeyi bize söylemeden bırakamazsın."

"Oh, kahretsin. Kim olduğunu biliyorum," dedi Mason, gözleri dans ederek. "Kim?" diye bağırdı herkes.

"Onlara söyleyebilir miyim?" diye sordu.

Omuz silktim. Maçtan sonra, onu kucağıma alıp buzun ortasında, herkesin önünde öptüğümde ortaya çıkacaktı.

"Lyla Marichal," diye anons etti Mason, sanki odaya girmek üzereymiş gibi.

"Daaaaamn," dedi içlerinden biri.

"Her zaman ateşli olanları alırsın," diye ekledi bir diğeri. Buna itiraz edemezdim.

"Şu bol kıyafetler giyen falan mı?" diye sordu biri.

Bu beni güldürdü. Hiçbir soruya cevap vermedim. Gerek de yoktu zaten. Prescott'un partisinde olanları duymamış olsalar da, Mase'le neredeyse dövüştüğüm bir önceki partinin dedikoduları çoktan yayılmıştı. Onun bilip bilmediğinden emin değildim. İnsanların bizim hakkımızda konuştuğunu öğrenirse, görüşmemizi engellemeye çalışacağına dair içimde bir his vardı. Bunun olmasına asla izin vermeyecektim. Lyla'yı kışkandıkları için onun hakkında ileri geri konuşan kadınları dinlerken eşyalarımı toplamaya devam ettim. Bunu duymak hoşuma gitmiyordu ama onun için fark etmediğini biliyordum. Lyla kimsenin kendisi hakkında ne düşündüğünü umursamıyordu.

Koçu maça arabayla gitmeme izin vermesi için ikna ettim. O da kabul etti ve birkaçımızın kendi arabasını almasına izin verdi. Yol boyunca birbirimizi takip ettik ama bir noktada herkes karanlıkta ve yolda yağın yağmurda dağıldı. Arabamda oturmuş, içeri girmeden önce Lyla'yı arıyordum. Bana maça geleceğini söylemişti ve arabayı yalnız kullanmayacağından emin olmak istiyordum. Arama doğrudan sesli mesaja düştü. Bugün Marissa ve Banks'i o götürüyor olabilirdi. Geçen sefer bizi eve bıraktığında, Marissa şikayet etmişti.

Önümüzdeki arabalara çok yaklaşması hakkında. Şoförün o olduğunu düşünmeden edemiyorum. Onun bu koşullarda dışarıda olduğunu düşünmek beni daha da endişelendiriyordu. Mükemmel bir şofördü ama bana annesinin öldüğü gece yağmur yağdığını söylemişti. Kendini bu duygulara karşı uyuşturmanın bir yolunu bulmuş olsa da, bunun aklından geçmeyeceğini düşünemezdim. Tekrar aradım, telesekreter çıktı. Ona bir mesaj gönderdim.

Ben: Geldiğinde mesaj at.

Bir dakika daha bekledim, saate baktım ve arabadan indim. Ben üstümü değiştirirken mesaj atacaktı. Arenaya doğru yürürken her ihtimale karşı telefonuma bakmaya devam ettim. Yere baktığımda ayakkabılarımın bağının çözüldüğünü gördüm, bu yüzden telefonumu cebime koydum ve diz çöktüm. Ayakkabımı bağlarken arkamda bir şeyin kaydığını duydum ama görmezden geldim. Ondan sonra her şey karardı.

BÖLÜM 20

Buraya gelirken asla bu kadar dikkatsiz davranmamalı ve Marissa ile Banks'in bensiz gitmelerine izin vermemeliydim. Beni otoparkta bekliyorlardı ama yine de. Ayrı ayrı araba kullanmak, istediğimden daha uzağa park etmek zorunda kalacağım anlamına geliyordu. Bu aynı zamanda yalnız yürümek zorunda kalacağım anlamına da geliyordu. Bütün gün midemde çok kötü bir his vardı. Marissa bundan bahsettiğimde geçiştirdi ama bu his geçmedi. Annemin içgüdülerine güvenmekle ilgili kitabı aklımın bir köşesinde uğulduyordu. Elbette kitabı bana yıllar sonra vermişti. Kimseye güvenmemekle ilgili bölümü okuduğumda bunu anlamıştım. Sigara kokusu burnuma geldi ve midem anında bulandı. Daha hızlı yürüdüm ve göğsümde korku oluşmaya devam ederken omzumun üzerinden bakmaya devam ettim. Kollarımı kavuşturdum ve rahatlamak için telefonuma sarıldım. Otopark çoğunlukla ıssızdı - herkes hokey maçına hazırlanmak için çoktan içeri girmişti.

Daha fazla dayanamayınca telefonumun kilidini açtım. ve Marissa'nın adını tıklamaya gittim. Parmağım daha ismine dokunmamıştı ki ani bir güç beni saçlarımdan tutup geri çekti. Düşürmeden hemen önce telefonumda bir şeye tıkladım ve delici bir çığlık attım. Umutsuzca diz kapaklarını tekmeledim ve onlarla savaşmak için arkamı dönmeye çalıştım ama saçlarımı çok sıkı tutuyorlardı. Çok sıkı.

gözyaşlarım yüzümden aşağı aktı. Beni kendilerine doğru çektiklerinde çığlık atmaya devam ettim.

"Benden bu kadar kolay kaçabileceğini mi sandın?" Arkamdan söyledi. "Sen ve küçük erkek arkadaşının bir sonuç olmadan şehri terk edebileceğinizi mi sandınız?"

Göğsümde ağırlaşan korku, şaşkınlık ve dehşet karışımı bir hıçkırığa dönüştü. "Lütfen," diye bağırdım, ellerimi onunkilerin üzerine, saçlarıma koyarak. "Hayır. Lütfen. Yapma."

"Kendin için mi yoksa onun için mi yalvarıyorsun?" Tanıdık sesi kulağıma yaklaşarak sordu. "İkisi için de geç kaldın."

Çığlık atarken sözlerini değerlendirdim. "Hayır." Fısıltılı bir çığlıktı. "Hayır. Hayır. Hayır."

Beni çevirdi ve saçımı bıraktı, kolumu ve üzerimdeki formanın önünü tuttu - Lach'in forması - yüzümü kendine yaklaştırıp beni öpmeye çalışırken tutuşuyla üstünü yırttı. Dudaklarımı birbirine bastırdım ve ona yumruk attım, çığlık atmaya devam ederken onu tırmaladım. Çok büyüktü, çok güçlüydü. Hiçbir şey işe yaramayacaktı. Mücadele ederken ve çığlık atarken bile, hiçbir şeyin onu bana ne yapacaksa yapmaktan alıkoyamayacağını biliyordum.

"Oh." Yüksek sesle güldü. Sertçe. "Nasıl olduğunu anlıyorum. Beni öpmeyecek misin? İşte tam da bu yüzden erkek arkadaşın geceyi çıkaramayacak."

Oh Tanrım, oh Tanrım, oh Tanrım. Sert mavi gözlerine baktım. Lachlan'a zarar vermiş miydi, yoksa benimle dalga mı geçiyordu? Daha sonra bunu yapmayı mı planlıyordu? Onu uyarmam gerekiyordu. Marissa ve Prescott'u uyarmalıydım. Birilerine söylemem gerekiyordu. Tekrar çığlık attım ama bu sefer titrek bir hıçkırıktı.

"Onu rahat bırakın! Onu bir daha görmeyeceğim. Onunla konuşmayacağım! Lütfen!"

Gözleri kısılırken dudaklarından sert bir kahkaha kaçtı. "Buna inanmam mı gerekiyor?" diye sordu, bağırmadan önce sesi alçaktı, "SENİ GÖRMEYE DEVAM EDECEĞİNİ SÖYLEDİĞİNİ DUYDUKTAN SONRA BUNA İNANMAM MI GEREKİYOR?"

Tüm gücümü bir yumrukta topladım ve kasiğine diz atmaya çalıştım. Tüm gücümle bağırarak yumruklar, dizler ve tekmeler atmaya başladığımda vuruşlarım çaresizleşti. Aniden formamı bıraktı, beni geriye doğru sendeletti ve yüzüme öyle sert bir yumruk attı ki anında geriye düştüm. Düşerken kulaklarım çukurlaştı, gözlerim yanan yaşlarla iki katına çıktı. Canım o kadar çok yanıyordu ki kaldırıma düştüğümde düşüşümü hissetmedim bile. İçimden kopan çığlık hayvani bir sestti. Bulanık görüşümde onun diz çöktüğünü ve yaklaştığını gördüm.

"Onun hayatı için yalvarıyor musun?" Yüzüme tükürdü. Boğazımı yakaladı ve sıktı. "Sen bana aitsin, küçük kız."

Dudaklarını benimkilere o kadar sert bastırdı ki diş etlerimi kıracağından emindim. Ona yumruk attım ama saldırı sırasında kollarım zayıflamıştı. Ona tekrar diz çöktüm ve bir şeye temas ettiğimi hissettim. Geri çekildi, bu hareket beni serbest bıraktı ve ayağa kalkmaya başladım, ama çok çabuk toparlandı ve beni tekrar aşağı çekmeden önce ancak dizlerime kadar gelebildim.

"Küçük kızlar itaatsizlik ederse böyle olur," diye tısladı. "Başka bir adamın sana sahip olmasına izin vermeye çalıştığında bunu hatırla."

Yüzüme keskin bir darbe daha indi - her şey karardı. Kulaklarım yüksek sesle çınlıyordu ve tekrar kendime geldiğimde ağzımı demir tadı doldurdu. Gözlerimi açmaya çalıştım ama tam olarak açılmadılar. Beni kot pantolonumun üzerinden kavradı ve sıktı. İnledim, aşağı çekmesini bekledim ama bıraktı. Ayağa kalkarken şekli üzerimde yükselen siyah bir gölge gibi görünüyordu. Gövdemin üzerine sert bir şey koyduğunu hissettim, ayağı olabilirdi. Sertçe bastırdı ve içime farklı türde bir acı gönderdi. Her şey tekrar karanlığa gömülmeden önce boğazımdan bir çığlık çıkabildi.

Yakınlarda sesler duydum - çok fazla ses. Biri bana dokundu ve tüm vücudum sarsılırken tekrar çığlık attım. Hissettim

Biri beni hareket ettirdi, taşıdı ve sert bir zemine koydu. Kolumdaki bir çimdik beni inletti.

"Acı için. Sadece dayan," dedi kişi.

Başımı sallamaya çalıştım ama hıçkırıklar yine içimi parçaladı. "Acıyor. Acıyor. Acıyor."

"Hey, ben buradayım. İyi olacaksın." Marissa'nın titreyerek söylediğini duydum.

"Lachlan," demeye çalıştım kısık sesimle. "Lachlan."

Sonra her şey tekrar karardı.

Gözlerimi açmak imkânsız gibiydi ama hastanede olduğumu biliyordum. Makinelerin bip sesini duydum; serum taktıkları elimdeki bandın acısını hissettim. Tüm bunları daha önce bir kez, astım krizi geçirdiğimde ve bir gece hastanede kalmak zorunda kaldığımda hissetmişim. Yüzüm hala acıyordu ama eskisi kadar değil ve sormadan bana morfin verdiklerini biliyordum. Gözlerimi yavaşça açtığımda bulanık görüyordum.

"Hey." Prescott elimi sıktı. Zor nefes almaya başladım, gözlerim yaşlarla doldu.

"Lachlan," dedim kırık bir sesle. "Lütfen. Lachlan." "O iyi." Parmaklarını usulca benimkilerin üzerinde gezdirdi.

"Onlar

onu başka bir hastaneye götürdük ama durumu iyi."

Keskin bir feryat odayı doldurdu ve benden geldiğini fark ettim. Ona zarar vermişti. Onu hastaneye yatırarak kadar yaralamıştı. Yaşayacak mıydı? Aman Tanrım. Göğsüm kabardı.

"Hey, hey," dedi Prescott. "O iyi. O iyi, Lyles.

O iyi."

"Uyandı mı?" Arayan Marissa'ydı. Ayak seslerini duydum, boğazında düğümlenen gözyaşlarını duydum, "Oh, Tanrı'ya şükür. Çok endişelendik."

"Lachlan," diye fısıldadım.

"O iyi," dedi Marissa çabucak. "İyileşmene odaklanman gerekiyor."

Başımı sallamaya çalıştım. Belki de yaptım. Gözyaşlarım yüzümden akmaya devam ediyordu. Artık onu göremiyordum. Nereye gittiğinin bir önemi yoktu. Ben etrafta olduğum sürece tehlikede olacaktı. Bunun farkına varmak göğsümde hiçbir morfinin uyuşturamayacağı keskin bir acıya neden oldu. İnsanların hayatları boyunca aradıkları şeyi bulmuş ve bir anda kaybetmişim. Gözyaşlarım bitene kadar ağlamama izin verdiler. Hemşireler geldi, serumla oynadılar ve uyuşukça cevapladığım sorular sordular. Tekrar baş başa kaldığımızda, anlayabilecekleri titrek ve boğuk kelimeler kurabiliyordum.

"Pres, onu artık göremiyorum." Göğsümün ortasında bir hıçkırık oluştu ama onunla savaştım.

İki elini de yüzünde gezdirdi. "Lyles, öylece çekip gitmene izin vermeyecek. Şimdiden seni sorup duruyor."

Bu beni tekrar ağlamaya itti. Yumuşak, titrek nefesler aldıktan sonra tekrar arkadaşşıma baktım.

"Gitmem gerek." Yutkundum. Canım yanıyordu. Her şey acıtıyordu ama en çok da ağzımdan çıkan kelimeler. "Bunun neye mal olacağını bilmiyorum. Kimliğimi değiştirmek. Onun gitmeyi düşünmeyeceği bir yere taşınırım. Umurumda değil. Yapamam. ." Gözlerim yaşlarla dolarken titrek bir nefes daha aldım. "Onu bir daha göremem."

"Lyles," diye fısıldadı Marissa, elini başımın üzerinde gezdirerek. "Polise haber vermenin bir yolunu bulmalıyız. Güvenli bir yerdeyken telefonla bile olsa, bunu yapmaya devam edemez."

Başımı salladım. "İzimi kaybettirdiğimde ararım ve o da peşimden gelmez."

"Dinlen," dedi Prescott. "Daha sonra döneceğim."

"Onu görmeye mi gidiyorsun?" diye sordum. Kahretsin, sormak acı veriyordu. "Evet."

"Benim için bir şey yapabilir misin? Siyah güller bulmaya çalışabilir misin?"

"Elbette. Kimsenin gotik g ller sattığından emin değilim ama deneyebilirim."

Bu beni biraz gülümsetti ama gülümseme kısa sürede hıçkırıklara dönüştü.

"Onun için bir Şeyler yazmalıyım."

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," dedi Marissa.

Pres, "Ortadan kaybolmak istiyorsan, bunu ger ekleŐtirebileceęime eminim, ama ona bir Şeyler yazmanın meselelere yardımcı olacağını sanmıyorum," dedi.

"Yapmam gerek. Bunu yapmam gerek."

"Tamam. Onu ziyarete gitmeden önce dönerim o zaman." Kapıya doğru yürüdü.

"Pres."

Durdu ve arkasını dönüp bekledi.

"Seni seviyorum." Tekrar hıçkırmaya başladım. "Sen isteyebileceğim en iyi destek sistemisin."

Geri yürüdü. Üçümüz sarıldık. Geri  ekildiğimizde hepimiz yüzümüzü siliyorduk.

"Geri döneceğim," dedi ve çıkıp gitti.

"İyi olacaksın, tatlım." Marissa yatağa oturdu. Bunu söyledi ama yüzüme her baktığında ağladı. Yüzünü sildi. "Fotoğraf  ekmeliyiz. Bunu onun yaptığına dair elimizde bir kanıt olmalı."

"Katılıyorum."

Fotoğraf çekmesine izin verdim. Onlarda kendimi tanıyamadım. Düşüncelerim Lachlan'a döndü. Kafamda aynı sorular dönmeye devam ediyordu: Ona ne yapmıştı? Yüzü neye benziyordu? Onu benim yüzümden hastane yatağında yatarken hayal ettiğimde ağzım titriyordu. IŐıęım sönmüŐtü. Yeterince uzaklaşır uzaklaşmaz polisi arayacağıma dair kendime söz verdim. Sadece beni dinleyeceklerini umuyordum.

BÖLÜM 21

LACHLAN

Etrafım insanlarla çevrili bir hastane yatağında uyandım. Ne oluyor lan? Hareket etmeye çalıştım ve başım patlayacakmış gibi hissettim, bu yüzden hemen durdum. Oyun sırasında bir şey mi oldu? Düşünmeye çalıştım ama zihnim bomboştu. Arenaya gittiğimi ve Lyla'yı aradığımı hatırlıyordum. Geldiğinde bana haber vermesini söyleyen bir mesaj gönderdiğimi hatırlıyorum. Sonra dışarı çıktım ve sonra. . .hiçbir şey.

"Kamera görüntülerine bakamazlar mı?" Koç Jameson talep etti. "Her yerde kameralar var."

"Bu doğru. Ve insanlar hâlâ oraya ulaşmaya çalışıyordu," diye ekledi Koç Rob. "Ellis'ten bir öğrenci onu buldu ve 911'i aradı."

"Kamera görüntülerini almaya çalışıyoruz," dedi bir başkası.

"Neler oluyor?" Sesim çatallaşarak sordum. Ne zamandır burada yatıyordum?

Annem, "Geri dönüp sorularını daha sonra sorman gerekiyor," dedi. "Dinlenmeye ihtiyacı var."

Bir adam, Memur Hughes, fark ettim, iç çekti. "Sadece bir soru. Bir şey hatırlıyor musun?"

"Hiçbir şey." Kendi sözlerime kaşlarımı çattım.

Odadan çıkarken hepsi bana veda etti ve sonra sadece annem ve Liam kaldı. İkisinin de yüzünde kalbimi yerinden oynatan endişeli bakışlar vardı. Kollarımı hareket ettirdim ve

çalıştıklarından emin olmak için bacakları. Çalışıyorlardı. Neden bu kadar endişelendiler? Ben iyiydim. İyi olacaktım. İyi olurum, değil mi?

"Ne zamandır dışarıdayım?"

"Üç gündür," dedi Liam.

"Üç gün mü?" Kalkmaya çalıştım ama anında yine pişman oldum. Annem tekrar uzanmama yardım etmek için öne atıldı.

"Dinlenmen gerek, Lach." Yastığımı kabarttı.

"Lyla nerede?" "Kazandık mı?" diye sordum ve soruyu "Kazandık mı?" diye takip ettim.

Gözlerini kırptırdı. "Ciddi olamazsın." "Yaptık mı yapmadık mı?"

"Lanet olası hastanedesin ve aptal bir oyun için mi endişeleniyorsun?" Liam tükürdü. "Sen hükmen kazandın. Oyun oynanmadı," diye cevap verdi annem.

"Bunun yüzünden mi?" diye sordum. Annem başını salladığında gözlerimi kapattım ve takım arkadaşlarımı düşündüm.

Çoğu ya yeterince iyi olmadıkları ya da istemedikleri için profesyonel olmamıştı. Son maçları olduğu için bu maçı dört gözle bekliyorlardı. Önceki iki maçı da kazandığımızı hatırlatarak kendimi rahatlatmaya çalıştım ama yeterli olmadı. Suçluluk duygusu beni hâlâ ele geçirmişti. Gözlerimi kapattım ve uyukladığımı hissettim. Lyla'nın düşünceleri zihnime, rüyalarımaya sızdı. Gözlerim tekrar açıldığında, onun orada olmasını bekliyordum. Ama yoktu. Annem hâlâ oradaydı ama Liam gitmişti.

"Ben kahve almaya gidiyorum," dedi annem alnımdan öperek. "Liam yemek almaya gitti. Benden önce dönecek."

Prescott içeri girdiğinde o da dışarı çıkıyordu.

"Hey, dostum," dedi. "Nasıl hissediyorsun?"

"Bok gibi. Son maçta oynamadığımı duydum."

"Kimin umurunda?" Pres kaşlarını çattı. "Bize seçenek sundular ve takımdaki tek bir kişi bile evet demedi. Ellis de aynı şekilde. Olanları duyduklarında seriyi bitirmeyi tercih ettiler. Biz zaten öndeydik."

"Bu çok boktan." Başımı salladım.

"Biz kazandık." Omuz silkti. "Böyle iyiyiz."

Ona inandım. Takımım böyle özveriliydi.

"Lyla nerede?" diye sordum. Yüzündeki ani ifade değişikliği kalbimin sıkışmasına neden oldu. "Ona bir şey mi oldu?"

Derin bir iç çekti. "Hemen döneceğim."

Kapıya doğru yürüdü, hafifçe açtı, bir şey aldı ve tekrar kapattı. Arkasını döndüğünde elinde bir buket siyah gül tutuyordu. Kalbim tekrar düştü. O gelmiyordu. Bundan emindim. Vazoyu aldığım diğer çiçeklerin yanına koydu - hepsi de canlı ve pozitif. Onunki benim favorimdi. Yutkundum ve hemşirenin daha önce getirdiği sudan bir yudum aldım. Pres ekli kartı koparıp getirdi ve bana uzattı. Kartı alırken elim titredi. Gittiğini anlamak için okumama gerek yoktu. Onun yokluğunu zaten hissediyordum.

"Gitti, değil mi?" Sesim kısık bir şekilde sordum.

Pres yere baktı, tekrar yukarı baktığında yüzünde üzgün bir ifade vardı. Cevap vermeden önce yutkunmasını izledim. "O gitti, Lach."

Kalbimin atışı durdu. "Ne demek gitti?" "O güvende," dedi çabucak, "Ne olduğunu söyledi

bir uyandırma çağrısıydı ve her ihtimale karşı sana yakın bir yerde olmaktan çok korkuyor." Durakladı, tekrar yutkundu. "Onu bir daha görmeyeceksin."

Vücudumun içinde o kadar çok şey oluyordu ki patlayacağımı sandım. Yedi yaşımdan beri ilk kez ağlayacak gibi hissettim. Bir an duraksadım ve ağladığımı fark ettim. Yüzümü sildim ve duygularımın geri kalanını tutmak için çenemi sıktım. O odadan çıkar çıkmaz kendimi kaybedeceğimi biliyordum. Atacak bir şeyim olmadığından, öfkem gözyaşı olarak ortaya çıkacaktı. Bunu biliyordum. Derin bir nefes aldım.

"Gittiğinde nasıldı?"

"Lanet olası yok edildi." Pres daha fazlasını eklemek istermiş gibi bir kahkaha attı ama kendini tuttu. Yapmak zorundaydım

Tekrar yutkun. "Onu hiç böyle görmemiştim. Sonra bile. . ." Durakladı, kendi gözleri de yaşlarla doldu. Burnunun kenarını sıktı. "Luke'tan sonra bile. Annesinden sonra bile." Derin, titrek bir nefes aldı ve gözlerini sildi. "Seni kaybedebilirdik, Lach."

"Onu bulacağım," dedim sessizce.

"Üzgünüm dostum," diye fısıldadı. "Onu aramanı istemiyor."

Keskin bir kahkaha attım. "Bu ona bağılı değıl."

"O artık bir hayalet, Lach. Sana söylüyorum, onu bulamayacaksın. Hayalinizdeki hayatı yaşamamanızı istiyor ve o içindeyken yaşayamayacağınızı söylüyor."

Bu beni güldürdü. Hayalimdeki hayatı onsuz yaşamamı istiyordu. Ne sikim bir. Dişlerimi sıktım. Bunu yapmamı nasıl bekleyebilirdi ki? Prescott biraz daha kaldı. Gittiğinde, düşündüğüm gibi ağlamadım. Daha önce hissettiğim üzüntünün yerini öfke almıştı. Kartı açtım. Keskin kalemle yazılmıştı, onun el yazısıydı. Okudum. Gözlerimi diktim. Tekrar okudum.

Çok özür dilerim.

Seni çok
seviyorum. X, Lyla
James

Kelimeler sanki yazarken gözyaşları dökülmüş gibi lekelenmişti. Yüzümde bir gülümseme oluştu. Mutludan çok uğursuz görüldüğünü söylemek için aynaya ihtiyacım yoktu. Bunu iliklerime kadar hissettim. Beni terk edeceğini mi düşünmüştü? Beni sevdiğini yazdıktan sonra, bunu gerçekten yazdıktan sonra, gitmesine izin vereceğimi mi düşünmüştü? Oh, hayır. Düşüncelerime kıkırdadım. Onu bulacaktım ve bulduğumda benden kaçmamış olmayı dileyecekti.

İKİNCİ BÖLÜM

3 YIL SONRA

PROLOGUE

NHL All-Star Maçı'nda rol almak, patenlerimi asmadan önce gitmek için iyi bir yol. Takımımız rakiplerimizi yok etti. Diğer üç takım iyi olmadığı için değil. Harikaydılar ama bizim jenerasyonumuzun en iyi üç hokey oyuncusunu aynı takıma koydular. Adil bir mücadele olmasını bekleyemezlerdi. Bugün eğlenceli antrenmanlar yaptığımız için rekabet daha az agresif. Umarım hafta sonu boyunca karşılaştığım tüm sorulardan bir an olsun kurtulurum.

Burada geçirdiğim zamanın büyük bölümünü birlikte çalıştığım arkadaşlara emekli olacağımı söyleyerek geçirdim. Bunu ESPN'de duymalarını istemiyorum ve bu piçleri tanıyorsam, gün sonuna kadar haberi bir spor spikerinin önüne oturtacaklardır. Bunu duyurmak için buradaki son medya zamanımı kullanacağım. Her yerde haber olacağını zaten biliyorum. Bunu kaçırma şansı yok. Bu noktada önemli değil. Olan oldu ve her geçen gün öfkem daha da artıyor.

"Duuuke," diyor Nolan, önümde durup bana bir yumruk atıyor.

"Hey, dostum. Kahvaltıyı kaçırdın."

"Evet, bazı şeylerle uğraşıyordum." Kalabalığa doğru bakarken gözleri kararıyor.

Onunla birlikte koltuklara bakıyorum. Atış mücadelesi bir saat sonra başlayacağı için hâlâ oldukça boş.

Seeneklerimiz buza çıkmak ya da medya zamanı yapmak. Zekice bir karar. Nolan Astor ve ben zaten yakın arkadaşlık ama profesyonel lige seildiğimizde aramızdaki bağ daha da güçlendi. Neler olup bittiğini anlamak için birbirimize çok güveniyorduk. Neyse ki Logan Fitzgerald sorularımızı yanıtlamak için etrafımızdaydı. Hayatınız boyunca rekabetçi liglerde oynamanın iyi yanı da bu. Yol boyunca arkadaş ediniyorsunuz. Nolan ve Fitz ile çeşitli vesilelerle oynamıştım ama bu All-Star Maından önce üçümüz hiç aynı takımda yer almamıştık.

"Senin için birini becermemi ister misin?" Bir süre sonra ona soruyorum, çünkü hala çoğu koltukta kaşlarını çatıyor.

Gülüyor. "Hayır, ama olsaydı, aranacaklar listemde sen de olurdun."

"Hizmetinizdeyim," diyorum.

"Emekli olduğuna inanamıyorum." Ciddileşiyor ve başını sallıyor. "Bu haberi düşünmek için üç günüm vardı ve hâlâ kafamı toparlayamıyorum. Neden? Gerçek sebep ne?"

"Sana söyledim. İlgilenmem gereken bazı şeyler var ve babam. . . ."

"Siktir git," diyor, sesini alçaltarak ama gözlerini kısarak. "Bana bir daha babanla ilgili o saçmalıkları anlatmaya çalışma. Ondan ne kadar nefret ettiğini biliyorum. Hayatın boyunca pisliğin tekiydi. Senin maçlarına kaç kez geldiğini bir elin parmaklarını geçmez ve biz ortaokuldan beri birlikte oynuyoruz, o yüzden saçmalamayı kes."

"İlişkimiz üzerinde çalışıyorduk," diyorum ve göğüslerinde isimlerimizin yazılı olduğu tişörtler giyen iki kadının pleksiglasa bastırıldığı tribünlere bakıyorum.

Onlara doğru baktığımı fark ettiklerinde, tişörtünde ismim yazılı olan gülümsüyor, elindeki giriş kartını sallıyor ve tüneli işaret ederek beni orada bekleyeceğini söylüyor. Nolan dikkatimin dağıldığını fark etti.

ve bakar. Onun adını taşıyan kadın da aynı şeyi yapıyor. Selamlamak için sopasını kaldırıyor ve biz de onlara sırtımızı dönüyoruz.

Nolan başını sallar. "Hiç durmuyorlar."

"Az önce sopanı salladın," diye işaret ettim. "Bu açık bir davettir."

"Hayır. Bana erişemeyecekler. Güvenliğe zaten hiçbir puck tavşanının geçmesine izin vermemesini söyledim. Artık dalga geçmiyorum."

"Ne kadar onurlusun," diyorum dudaklarımın seğirdiğini hissederek. "Bakın kim konuşuyor." Bana bir bakış fırlatıyor. "En az beş

Boston'a son gelişinde kadınlar oturmuş seni bekliyordu ve sen onları görmezden geldin."

"İlgilenmiyorum."

Bir geceden fazla kaldığımız her şehirde aynı şey oluyor - disk tavşanları ve partiler. Benim için hiçbir şey yapmıyor. Ya da Nolan'a. Üçümüz - ben, Nolan ve Fitz - hayatımız boyunca kadınlarla aynı deneyimi yaşadık. Gülümsüyoruz ve onlar da külotlarını indiriyorlar. Bizim için bu kadar kolay. Muhtemelen bundan bıkmamızın sebebi de bu.

Bir süre sonra "Burada da mı şansın yaver gitmedi?" diye sorar.

"Hayır." Yakındaki diske doğru kayıyorum. Konuşurken ve pistin etrafında kayarken birbirimize pas atmaya başlıyoruz.

Tüm takım arkadaşlarım Lyla'yı biliyor. Partilerde görünmediğinizde ve oynadığınız her şehirde aynı kişiyi aradığınızda böyle bir sırrı saklamak zordur. Başlangıçta bu konuda benimle dalga geçmeleri can sıkıcıydı ama ciddi olduğumu anladıklarında gözlerini ondan ayırmamaya başladılar. Fitz ve Nolan biliyor çünkü geçen yılki All-Star maçında bir gece çok fazla içtik ve her şeyi konuştuk. Bu noktada, üzerinde onun resmi olan bir tişört de giyebilirdim.

Nolan'ın kuru kahkahası beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor. "Gezegendeki en sinir bozucu, en imkânsız kadınlara aşık olmayı bize bırakın."

"En azından seninkinin nerede olduğunu biliyorsun."

Cevap olarak kısa ve acı bir kahkaha atıyor. "İnan bana, bu cehennemin farklı bir türü."

"Eminim öyledir, ama onu bulman sadece birkaç ayını aldı." Diski durduruyorum ve onunla biraz daha kayarak başka bir açıdan pas veriyorum.

"Şu lanet koşullara bak." Diski durduruyor ve gülümseyerek arkamda kayan kişiye başıyla selam veriyor.

Fitz'in bize doğru kaydığını görüyorum, dikkati dağılmış bir şekilde tribünlere bakıyor. Bize ulaştığında durdu ve etrafına bakmaya devam etti.

"Kimi arıyorsun, sikik?" Çok iyi bildiğim halde soruyorum.

Bana bir bakış fırlattı. "Mae'nin şimdiye kadar burada olması gerekiyordu."

"Belki de diğer eşlerle takılıyordur," diyor Nolan, pakı tekrar vermek için biraz daha uzağa kayarak.

Logan'a pas veriyor, o da gözleri hâlâ tribünlerde olduğu için topu elinden geçiriyor. Pak tavşanlarını tekrar görüyorum. Artık altı kişiler. Hepsi bize bakıyor ama dikkatimizi çekmeye çalışmıyorlar, bu garip.

"Pak tavşanları artık onunla vakit bile harcamıyor, çünkü reddedileceklerini biliyorlar," diyor Nolan, pakı geri getirirken kafamdaki soruyu yanıtlarken.

"Eminim bu konuda acıma partisi yapmışlardır," diyorum.

"Kimin umurunda? O şanslı bir orospu çocuğu," diyor Nolan. "Mae'ye kazık atsa ben bile onu döverdim."

Fitz telefonu kulağına götürürken gözlerini omzunun üzerinden kısıyor, muhtemelen biz konuşurken Mae'yi arıyor.

"Fitz'in o kadar aptal olacağını hiç sanmıyorum," diyorum yüzünün yan tarafına bakarak. "Seninle birlikte onun kıcını tekmelerdim, sonra da hamlemi yapar ve Mae'yi elde etmeye çalışırdım."

"Dövüşmek mi istiyorsun, Duke? Bu mudur yani?" Fitz hemen bana döndü, yüz ifadesi tehditkârdı. Ben gülüyorum. O gülmüyor. Bana yaklaşıyor ama başka bir şey söyleyemeden sesini yumuşatarak telefonla konuşuyor. "Hey, neredesin?".

"Her şey yolunda mı?" Telefonu kapattığında sordum.

"Evet. Kardeşi otelden ayrılmış ve Biz gidene kadar bavulunu odamıza koymasını için." diyor.

"Logan'ın sevgilisi olmasaydı bile," diye başlıyor Nolan, çünkü bu işin peşini bırakacak gibi görünmüyor. "Onunla birlikte olmaya çalışmazdın."

"Ve sen yapardın?" Bir kaşımı kaldırıyorum.

"Lanet olası karım hakkında konuşmayı kes," diye homurdanıyor Fitz.

"Onun için gitmeyeceğimizi söylüyoruz," diyor Nolan.

"Çünkü biz acınacak haldeyiz."

Ciddiyetle başımı sallıyorum. Fitz gözlerini deviriyor.

"Neye sahip olabileceğimize bir bakın." Nolan sopasını pak tavşanlarına doğru kaldırıyor.

Üçümüz bakıyoruz.

"Çok seksiler," diyor Nolan.

"Öyleler," diyorum her birine bakarken.

Bu işin nasıl biteceğini zaten biliyorum ve sikim hiçbirinin ağzına girmeyecek. Akli başında hiç kimsenin onları es geçmeyeceğinden eminim ama ben ne anlarım bu işten? Lyla akıl sağlığımdan geriye kalanları da yanında götürdü.

"İkiniz de bekârsınız," diyor Fitz, onlara sırtını dönüp bize bakarak. "Bunun farkındasınız, değil mi?"

Ona ters ters bakıyorum ve ben de onlara sırtımı dönüyorum.

"Bu yüzden zavallı olduğumuzu söyledim." Nolan onlara sırtını döner. "Hâlâ orada durduklarına inanamıyorum."

"Bize bu atışları yaptırdıklarına inanamıyorum," diyor Fitz, pakı benden çalarak. Beş kez atışlardan şikâyet etti.

"Seni pataklayacağımı bildiğin için mi korkuyorsun?" Pistin diğer tarafına doğru kayarken pakı ondan çaldım.

"Lütfen." Alay ediyor.

"Kıç tekmelemekten bahsetmişken," diye başlıyor Nolan. "Hangi salak üçümüzü aynı takıma koymanın iyi bir fikir olduğunu düşündü?"

"Kıçımın tekmelenmesini izlemek isteyen biri," diyorum. Nolan bana sert bir bakış atarak, "Bahse girerim bir kulüp şu anda üçümüzü de kadrosuna katmaya çalışıyordur," diyor. "Ama bir emekli oluyoruz, bu yüzden böyle bir şey olmayacak."

"Emekli olmanın gerçek sebebi ne?" Fitz durduğumuzda soruyor. Pakı Nolan'a veriyor, o da bana.

"Sana söyledim, babam. . ."

Fitz, arkadaşımızın daha önce yaptığı gibi sözümü keserek, "Hadi oradan," diyor. "Bundan kurtulacaksın." Arenanın etrafını işaret ediyor. "Sık kafalı baban için mi? Bana bu saçmalığı anlatma."

Nolan, "Final maçlarının hiçbirine gitmedi bile, üstelik maçlar onun binasının hemen yanındaydı," diyor.

O turnuvadan bahsedildiğinde hala midem sıkışıyor. Kimse maçın yapılmamasından beni sorumlu tutmuyor, en azından kamuoyu önünde, ama her düşündüğümde suçluluk duygusu içimi kemiriyor. Saldırının benim hatam olmadığını ve oynamamın mümkün olmadığını biliyorum ama bunun diğer herkesi de etkilemiş olması beni kızdırıyor. Bu düşünceyi bir kenara itmeye çalışıyorum. Bu hafta sonu yarı iyi bir ruh halindeydim, çünkü bunun her anının tadını çıkarmaya çalışıyorum - buzda olmanın, yoldaşlığın, atmosferin - hepsinin. Lyla James'le ilgili olumsuz düşüncelerin çoğunu bir kenara itmeyi başardım ama Chicago'da uçaktan indiğimde kızgınlığımın artacağından hiç şüphem yok.

"Bak, ara vermek mi istiyorsun? Olur. Zaten sezon dışı," diyor Fitz. "Ama sakın emekli olma."

"Onu bulmanın mümkün olmayabileceğini hiç düşündün mü?" Nolan ekliyor.

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Bu mümkün değil."

"Eğer hayatına devam ederse ne yapacaksın?" Fitz soruyor, yüzümde gördüğü şeye tepki olarak kaşları havaya kalkıyor.

"Yapmadı." Sopayı daha sıkı tutuyorum.

Hayatına devam ettiği o orospu çocuğunu öldürürdüm; olacak olan bu, ama biliyorum ki o devam etmedi. Ben hayatıma devam edemediysem, o da edememiştir. Bundan kurtuluş yok.

"Onu bulduğunuzda ne yapacaksınız?" Nolan, Fitz kadar endişeli görünerek soruyor. "Onun hakkında her konuştuğunda, onu öldürmek istiyormuşsun gibi görünüyorsun."

"Haksız değil," diye ekliyor Nolan.

İkisine de bakıyorum. Yüz ifademini nasıl olması gerektiğini söylemesi için aynaya ihtiyacım yok. "Onun hayatını cehenneme çevireceğim."

Bununla birlikte kaleye doğru kaymaya başlıyoruz, diski birbirimize geçiriyoruz. Mükemmel bir şekilde senkronize olmamız inanılmaz. Daha önce hiç böyle biriyle oynamamıştım. En azından hemen değil. Mason'la oynadığımda oluyor ama o da çok uzun zamandır birlikte oynadığımız için. Bu farklı. Üçümüz birlikte buza çıktığımız an sihir gibi oluyor. Jordan, Pippen ve Rodman gibiyiz. Wade, Lebron ve Bosh. Fitzgerald, Astor ve Duke'un kulağa hoş gelen bir ismi vardı. Belki başka bir hayatta. Herkesin iyiliği için, umarım o hayatta bu kadar acımasız olmam.

BÖLÜM 22

DELILAH

"HAYDİ! GEÇ ONU! PAS VER!" Wade sahanın diğer tarafından bağılıyor.

Arkamı dönmeye fırsat bulamadan ağzımı kapatıyorum ve gülüyorum. Tanrım, umarım kimse beni görmemiştir. İhtiyacım olan son şey bugün bir ebeveynin saçmalıklarıyla uğraşmak. Yine de Wade'in onlarla sanki ciddi futbol oynuyorlarmış gibi konuşması komik. Daha beş yaşındalar, Tanrı aşkına. İçlerinden biri karşı takıma gol attı bile. Diğer yorgun olduğu için kalenin yanında oturuyor.

"Hadi, RIGBY!" Wade'den bir bağıris daha.

Rigby orada öylece duruyor, topun yanından geçip rakip takımın kalesine yaklaşmasını izliyor. Gerçekten gülmemeliyim ama bu benim eğlence kaynağım. Hafta sonları, gençleri eğitmediğim ve Tackle Sports Center'da çalışmadığım zamanlarda eğlenmek için yaptığım şey bu. Cumartesileri antrenman günüdür, ancak izin günüm olduğu için Wade arayıp küçük çocuklara hakemlik yapmamı istediğinde kabul ettim. Eğer etmeseydim, Marissa'ya smoothie dükkanında (çiçekçi dükkanının yanındaki) yardım ediyor ya da evde çamaşır yıkıyor olurum. Hayatım artık bu işlerin etrafında dönüyor. Geçtiğimiz üç yıl boyunca tıp fakültesi ve cumartesi günleri Tackle'daki stajım etrafında dönüyordu, ancak şimdi bitti ve uzmanlık eğitimime başlamadan önce başıboş bırakıldım.

Şimdiden tatilden korkmaya başladım. Belki Marissa'ya tam zamanlı olarak yardım ederim ya da tesise bana daha fazla eğitim vermesini söylerim. Uzun süre ayakta kalmamak için her şeyi yaparım. Ayakta durmak düşünmeye, düşünmek depresyona, depresyon da hissizliğe yol açıyor ve nihayet bir şeyler hissetmeme izin vermeye başlıyorum - en azından bunu deniyorum. Terapi için şükürler olsun, sanırım.

Terapi Prescott'un Lachlan'dan sırrımı saklamak için koyduğu tek şarttı. Ayrıca onu ve Marissa'yı bana ondan asla bahsetmemeleri konusunda ikna edebilmemin tek yolu da bu. Zorla ya da değil, yalan söyleyip terapinin yardımcı olmadığını söyleyemem. Kesinlikle oldu, ancak kederimi çözerken kendimi sahip olmak istemediğim duygulara açtım. Açılmaya başlamam beş seansımı aldı ve şimdi bile bunu sadece hipnoterapi yoluyla yapıyorum. Çok yoğun.

Terapistime seanslarımı kaydettiriyorum. Nedenini bilmiyorum, çünkü bir kova patlamış mısır alıp travmamı yeniden yaşarken kendimi izleyecek değilim. Yine de kaydetmek istiyorum. Terapistim "duygularını gösterme" konusunda çok başarılı, bu yüzden benimle bir gün geçirdi. Hâlâ duygularımı sık sık göstermiyorum ama her şey alev almadan önce de böyle olduğumdan eminim. Artık bilmiyorum.

Her gece oturuyorum, gözlerimi kapatıyorum ve rahatlamama yardımcı olması için nefes alma seansları yapıyorum ve geçmişteki sahneleri yeniden oynuyorum. Acıtıyor tabii ki. Acıya aç biriyim. Annemi, Lach'ı ve Luke'u düşünüyorum. Arkadaşlarımın onun hakkında konuşmasına izin vermediğim için, sanki Lach ölmüş gibi hissediyorum. Nedense Luke'u kaybettiğimden çok daha fazla acıyor. İtiraf etmesi boktan bir şey ama Lachlan çok farklı. Kimse yapamazken o kalbime giden bir yol buldu. Kimse hissedemezken o hissettirdi. Bazen sadece sesini duymak ve bıçağı göğsümün biraz daha derinine saplamak için onu aramak istiyorum.

Kendimi çok cesur hissettiğimde, yetkililere gidip olanları anlattığımı hayal ediyorum ama bu her zaman kısa sürüyor. İndiğimiz anda bunu denedik.

Kaliforniya ve hiçbir şey olmadı. Bize inanmadılar. İnanmayacaklarını hep biliyordum, bu yüzden oraya geri dönüp bunu şahsen yapsam bile, kendimi boşu boşuna cehennem çukurlarına geri sürüklemiş olacaktım. Bir hiç uğruna gizli kalmak için tüm kimliğimi değiştirmiş olurdum. Lachlan Duke'u geri kazanacak değilim. Belki affeder ama bu bile çok zor görünüyor. Ayrıca, bildiğim kadarıyla evli de olabilir. Bunu düşündüğümde karnıma ağrılar giriyor. Evli olmasa bile, bahse girerim bir kız arkadaşı ya da kız arkadaşları vardır. Bilmek istemiyorum. Bilmemem en iyisi. Sürekli onun hakkında konuştuklarını fark ettiğimde spor kanallarını izlemeyi tamamen bıraktım. Çok acı veriyor. Yardımcı olan tek şey onun iyi olduğunu hatırlatmak. O hastaneden çıktı, profesyonel bir takımla anlaştı ve hayalini yaşıyor. Onun hakkında bildiklerim bu kadar ve bu benim için yeterli. Mutlu olmayı hak ediyor.

Telefonum çapraz askı olarak taktığım bel çantamın içinde çalışıyor ve hemen yüzüm kızarıyor. Marissa'ya mesaj atıp bu gece gideceğimi haber vermeyi unutmuştum. Wade maçın bittiğini haber veren düdüğü çaldığında düşüncelerimden sıyrılıp telefonumu kontrol ediyorum.

Marissa: Bu geceyi hatırla

Ben: Gerçekten doğum gününü unutacağımı mı sandın?

Marissa: Hayır, gerçekten bilerek gelmeyeceğini ve evde kalıp lanet bir inek gibi ders çalışacağını düşünüyorum.

Ben: FU

Marissa: FU da

Akşam görüşürüz.

Telefonumu elimden bıraktığımda aileler hâlâ tezahürat yapıyor ve çocuklarını kucaklıyordu. Futbol topunu almak için eğildiğimde mavi bir parıltı görüyorum ve sarı saçları sevimli terli yüzüne yapışmış Danica'nın sahanın diğer tarafından bana doğru koştuğunu gördüğümde ayağa kalkıyorum. Her zaman vaktinde gelen birkaç kişiden biri, ki bu kesinlikle babasının işi ve beni gördüğünde her zaman benimle fotoğraf çektirmek istiyor.

"Koç Dee, sizinle bir fotoğraf çektirebilir miyim?" diye soruyor, nihayet bana ulaştığında zor nefes alıyor.

Onun seviyesine iniyorum. "Tabii ki tatlım. Baban nerede?"

"İşte burada," diyor Cooper, yürürken telefonunu sallayarak. "Geçen hafta burada olmadığın için üzgündü."

Küçük bedenini yanıma sıkıştırıyorum. "Bazen büyük kızlara koçluk yapmam gerekiyor."

"Biliyorum," diye suratını asıyor, alt dudağını dışarı çıkarıyor.

"Ona artık ihtisasa başladığını ve muhtemelen eskisi kadar burada olmayacağını söyleyip duruyorum ama bunu kabullenmek istemiyor." Cooper gülümseyerek başını sallıyor. "Sen onun en sevdiği koçsun."

Eğilip Danica'nın kulağına yaklaşarak fısıldıyorum: "En sevdiğim oyuncu olduğun için bu çok hoş."

Önce bana, sonra da fotoğrafı çekerken babasının telefonuna bakıyor.

"Milyonlarca fotoğrafım olmalı sende." Ayağa kalkarken dizlerimin tozunu alıyorum.

"Sanırım yapabilirim." Gülüyor.

Cooper Tackle'ın sahibi, yani ona rapor vermesem de teknik olarak benim patronum. Nazik ve her zaman gülümseyen biri. İyi bir gülümseme, benimkinin de olmasını dilediğim gibi gözlerine ulaşan gerçek bir gülümseme. Henüz o noktaya gelmedim.

"Tamam o zaman, gelecek Cumartesi görüşürüz?" Cooper Danica'nın eline uzanıyor ama mavi gözlerini benimkilerden ayırmıyor.

"Sanırım öyle," diyorum. "Pazartesi günü beni işte görebilirdin ama beni tesisten kovdun."

Gülüyor. "Bir molaya ihtiyacın var!"

"Evet, her neyse," diye şaka yapıyorum onlar uzaklaşırken.

Wade sahanın diğer tarafındaki birkaç anneyle konuşurken ben futbol toplarını, konileri ve ağırları toplamaya devam ediyorum. Wade buradaki anneler arasında popüler. Yakışıklı biri ama sanırım ABD Erkek Futbol Takımı'ndaki statüsü onları gerçekten etkiliyor.

Onlar öyle tipler. Bunu biliyorum çünkü onların yanında yeterince durdum.

sadece sporcular hakkında konuştuklarını duydum. Delilah olarak "sen yap" kişiliğini uygulamaya çalıştım ama bu beni rahatsız ediyor. Paraya ihtiyaçları yok ki. Zengin kocalarıyla tanışmadan önce de zengin olduklarına eminim. Kendime karşı dürüst olursam, sanırım beni üzen şey bunun Lach'ın başına geldiğini görebilmem. Ben külahları toplarken Wade bana bakıyor ve "yardım et" der gibi bir bakış fırlatıyor. Geri kalanları kovaya atıp koşarak yanlarına gidiyorum ve yanlarına vardığımda annelere el sallayıp selam veriyorum.

Wade'e dönüyorum. "Beşe kadar ekipmanlarla birlikte dönmüş olman gerekiyordu."

"Kahretsin. Bunu unutmuşum." Bayanlara gamzesini göstererek kıkırdıyor.

Gözlerimi devirmek için içimdeki dürtüyle savaşıyorum. Yine de bahane işe yarıyor. Zamanını aldıkları için özür diliyorlar ve o da bunu yapmalarını sevdiğini söylüyor. Kulak misafiri olmadıkları anda inliyor ve kovayı alıyor.

"Şikayet bile edemiyorsun," diyorum. "Her zaman gamzeni gösteriyorsun ve onlarla konuşmayı sevdiğini söylüyorsun, bu yüzden bu sürekli oluyor."

Bana yan gözle bakıyor. "Gamzelerime ve cazibeme karşı bağışıklığın var gibi görünüyor."

"Rodos'ta böyle hissedenden tek kişi ben olabilirim."

Kolunu benimkine çarpıyor ve ben birkaç adım sendeliyorum. Dengemi yeniden sağladığımda, onu tökezlemesine neden olacak kadar sert itiyorum ve eşyalar kovadan fırlıyor. Bana öldürücü bir bakış fırlatıyor ve o düşen malzemeleri toplarken ben de arabama doğru koşmaya başlıyorum. Arabayı çalıştırdığımda hâlâ benimle konuşuyordu ama o beni tekrar durduramadan yola koyuldum. Eve gidip duş almak için can atıyorum. Ve hâlâ zihinsel olarak kendimi Marissa'nın bu akşamki doğum günü için heyecanlanmaya hazırlamam gerekiyor. Değişmeyen tek şey bu.

BÖLÜM 23

DELILAH

Mutfağa doğru yürürken televizyonu açıyorum ve ESPN'i açtığında inliyorum. Lanet Prescott. Hiç televizyon izlemem ama izlesem de en son baktığım kanal o olur, özellikle de bu saatlerde. Altta bir son dakika haber başlığı var. Buzdolabından yoğurt almak için arkamı döndüğümde telefonum çalıyor.

"Hey," dedim, kafam karışmıştı. "Henüz giyinmiyorum."

"Biliyorum ama bir şeyler oluyor ve bunu bu gece Medley's'de televizyondan değil benden duymanı istedim."

Kalbim durdu. "Ne oldu?"

"Lachlan. . ."

Kalbim sıkışıyor. Sözümü bitiremeden sözünü kesiyorum. "Aman Tanrım. Ne oldu?"

Tekrar televizyona bakıyorum ve eminim ki onun muhteşem yüzü orada. Yoğurdu bıraktım.

"Emekli oluyor," diyor.

"Tanrım, Marissa. Bununla başlamalıydın."

"Hey, beyninizin otomatik olarak her şeyin en kötüsünü varsayması benim suçum değil" diyor.

Bu konuda haksız değil. Cenazesine gittiğimi ve kırık bir kalpten öldüğümü hayal etmeye başlamıştım bile. Şu anda bu yüzden ölmememin tek nedeni onun hayatta ve iyi olduğunu bilmek ve onu tekrar göreceğimi düşündüğümde içimde sürekli zonklayan aptalca küçük umut kıvılcımı.

"İşin tuhafı, ben buraya geldiğimde televizyon zaten ESPN'deydi. Sanırım Pres en son buraya geldiğinde izliyordu," diyorum Lach'ın düzenlediği basın toplantısına bakarak. Neyse ki sessizdeydi. Onu görmeye ve duymaya dayanabileceğimi sanmıyorum.

Bir an sessiz kaldı. "Sen iyi misin?" "Evet."

Televizyona sırtımı döndüm.

"Medley's'i iptal edip buraya gelmemi ister misin?" diye soruyor.

"Hayır." Gözlerimi kapatıyorum ve başımı sallıyorum.

"Saat sekizde orada olacağım."

"Başka bir yerde yer ayırtmamı ister misin?" diye soruyor kararsızca.

Gülüyorum. "Evrenin neresinde bu haber bu gece yayınlanmayacak?"

"Siktir," diye nefes alıyor.

"Sekizde görüşürüz. Tamamen iyiyim, söz veriyorum."

Telefonu kapattık ve kışım yere gelene kadar buzdolabının kapısından yavaşça aşağı kaydım. Dizlerimi yukarı kaldırıp yüzümü ellerimin arasına gömüyorum. Medley'e gitmek istemiyorum. Hiçbir şey yapmak istemiyorum. Orada otururken üzüntü içimi kaplıyor. Neden emekli olsun ki? Belki sakatlanmıştır? Tanrım, umarım Fairview'de olanlar yüzünden değildir. Bu sporu çok seviyor ve en başta yaralandığı için zaten kendimi çok kötü hissediyorum. Ölebilirdi. Bunu her düşündüğümde olduğu gibi gözlerim yaşıyor. Ben de ölebilirdim, biliyorum. Bazen keşke ölseydim diyorum. Her şeyi tüketen suçluluk duygusu terapinin asla tamamen ortadan kaldıramayacağı bir şey. Geçmiş takıntı haline getirmenin onu değiştirmeyeceğini herkesten daha iyi biliyorum ama yanlış giden her ayrıntıyı düşünmemek çok zor. Bir süre sonra kendimi bu konuyu - onun hakkında - düşünmemeye zorluyorum ve zaten korktuğum geziye hazırlanabilmek için kendime yoğurt yediriyorum.

"Buradasın!" Marissa kollarını bana sararken sessiz bir çığlık atıyor.

"Mutlu yıllar, sürtük." Sesim saçlarına karışıyor. Uzaklaştığımızda Prescott ve Wade'in kapının yanında konuştuklarını görüyorum. "Hediyelerini taşıyamadım, o yüzden benim evimdeler."

"Oh, kes şunu. Benim hediyem seni giydirmek ama sen kendi başına gayet iyi iş çıkardın." Bana bir göz attı.

"En iyisinden öğrendim,"
diyorum. "Kesinlikle öyle."
Gülümsüyor.

"Ölüme bir yıl daha yaklaştığın için heyecanlı mısın?" Kolumu onunkine doladım ve yürümeye başladım.

Bana alaycı bir bakış fırlattı. "Evet, çünkü bu, bu kadar uzun süre hayatta kaldığım anlamına geliyor."

"Sanırım bu da bir bakış açısı." "İyi olduğuna emin misin?" diye soruyor.

"Eminim." Nefes alıyorum.

"Gerçekten iyiyim."

"Bu gece biraz da olsa heyecanlanacağını düşünüyor musun?" diye soruyor.

Burada kutladığımız önceki doğum günleri, sahte gülümsememden, eve erken gitmemden ve oturma odamda şarap içip hüngür hüngür ağlarken son ses Adele dinlememden ibaretti. 10/10 duyguları tavsiye etmiyorum. Gerçekten berbatlar.

"İçten içe
heyecanlıyım." "Hm."

"Erken ayrılmayacağım ya da ağlamayacağım,"
diye fısıldıyorum. "Bu gece."

"Duygularını göstermeyeceğini bilmek güzel," d i y e
fısıldıyor.

"Pislik."

Kahkahalarla başını geriye atıyor ve ben de onunla birlikte hafifçe gülüyorum. Sonunda çocuklara ulaştığımızda, Pres

beni kaldırıyor ve döndürüyor. Bana bir kez daha bakıyor ve beni yere bıraktığında keskin bir şekilde başını sallıyor.

"Hoşunuza gidiyor muyum, Majesteleri?"

Gözlerini deviriyor. "Yemek yediğinden emin oluyorum." "Dur. Harika görünüyor," diyor Marissa.

"O her zaman harika görünür. Mesele bu değil," diye yanıtlıyor Pres. "Çok fazla kilo kaybediyordu."

"Tüm o bol kıyafetleri giydiğinde o kadar da harika görünmüyordu," diye belirtiyor.

"Evet, öyle yaptı," diye yanıtlıyor Pres.

"Benim hakkımda konuşmayı keser misin? Ben buradayım." "Ne bol kıyafeti?" Wade soruyor.

Marissa, "Kendisine üç beden büyük gelen şeyler giyerdi," diyor.

"Birincisi, iki beden büyük geldi. İkincisi, kendimce sebeplerim vardı," diyorum. "Üçüncüsü, kıyafetimin herhangi birinizi nasıl etkilediğini anlamıyorum."

Pres, "Pekâlâ, Lyla acıkmadan ve biz de onun şirretlikleriyle daha fazla uğraşmak zorunda kalmadan gidelim," diyerek bizi içeri götürüyor.

Bir kabine oturduğumuzda - Pres ve Marissa bir tarafta, ben ve Wade diğer tarafta - içki ve meze sipariş ediyoruz.

"Lach'ın emekli olacağını biliyor muydun?" Marissa Pres'e sorar, Pres de ona bir bakış fırlatır. "O zaten biliyor."

"Bunu kaçırmanın imkânı yok," diyor Wade, kaçındığım televizyonları işaret ederek.

"Olabileceğini hissediyordum," diyor Pres. "Babası kanserdi ve şirketten ayrılmak istiyordu, dolayısıyla bu sadece bir zaman meselesiydi."

Kaşlarımı çattım. "Babasından nefret ediyor."

"Sanırım kanser teşhisi her şeyi bir perspektife oturttu," diyor. "En azından babası için. Sanırım Lach hâlâ biraz kırgın ama babası lanet olası bir milyarder, yani eminim bunun yardımı olacaktır."

"Babasını görmek istediğini hayal bile edemiyorum," diyorum.

"Annesi ve babası birlikte yaşıyor, yani artık ondan kaçabilecek gibi değil." Pres omuz silkiyor. "Sanırım baba-oğul ilişkisinden geriye ne kaldıysa onu idare etmeye çalışıyorlar."

"Pres'in onun hakkında konuşması senin için sorun olur mu?" Mar sorar. "Evet, iyiyim. Gerçekten." İkisine de sert bir bakış attım.

ve onları yatıştıran bir gülümseme.

Söylemek istediğim ama söyleyemediğim şey, hiçbir zaman baba-oğul ilişkisi yaşamadıkları. Az önce söylediklerinden bir anlam çıkarmak zor. Lachlan buzda olmak için doğmuş. Öylece bırakacağını düşünemiyorum. Futbolu bıraktığım için bunu söylemem muhtemelen ikiyüzlülük olur ama o farklıydı. Bu benden alındı. Emekliliği hiç mantıklı değil. Babası ona bir ton para teklif etmediyse. Hokey yerine parayı kabul edeceğini düşünemiyorum. Ugh. Durmam lazım. Bu beni ilgilendirmez.

"Hey, iyi misin?" Wade masadaki elime dokunarak soruyor.

"Evet, ben iyiyim." Göz kırpiyorum ve menüye bakıyorum. "Neden onu aramıyorsun?" Pres soruyor.

"Nedenini biliyorsun." Menüye bakıyorum.

"Hokeyle işi bitti, Lyles," diyor, "Ve üç yıl oldu."

"Sence zamanın önemi var mı?" Menüümün üzerinden ona bakıyorum. "Lach artık halka mal oldu. Biri fotoğrafımızı çekerse. . ."

"O ünlü değil," diyor Marissa. "O sadece bir atlet." "Bir sürü hayranı var," diye karşılık veriyorum.

Televizyon ekranlarından kaçınıyorum. "Orada bir fotoğrafımızın çıkma ihtimali var ve ben bunu riske atamam. Henüz değil."

"Yine de ona ulaşmayı düşünüyor musun? Artık emekli olduğuna göre?" diye soruyor.

"Ben... Ben öyle düşünüyorum. Bakalım nasıl sonuçlanacak." Menüümü tamamen indiriyorum. "Tüm

bildiğim, muhtemelen bir

kız arkadaş, ya da kız arkadaşlar, ya da bir eş." Tanrım, bunu yüksek sesle söylediğimde midem bulanıyor.

"Evlenseydi sana söylerdim." Prescott gözlerini devirir ve başını sallar.

Gerisini doğrulamıyor ya da yalanlamıyor, bu da beni kahrediyor ama bunu ben istedim. Eğer gerçekten emekli olur ve öyle kalırsa Prescott'tan daha fazla bilgi isteyeceğim. İhtiyacım olan son şey onu bir kız arkadaşıyla ya da bir disk tavşanıyla görmek. Sanırım bu olursa gerçekten öleceğim - aptal, aptal duygular.

"Bahsettiğin eski sevgilin bu mu?" Wade yukarıyı göstererek soruyor, "Hokeyci çocuk mu?"

Başımı salladım. Wade profesyonel futbol oynuyor ve hokey hakkında hiçbir şey bilmiyor, bu yüzden bir gün birimiz onu gündeme getirene kadar Lach'ı hiç duymamıştı; Marissa ona "tüm dedikoduları" anlatırken ben de duyduklarım beni öldürmemiş gibi davranarak oturdum. Saldırıyla ilgili kısmı atladi ve sanki onu bırakıp gitmişim çünkü onu engellemeden hayallerinin peşinden koşmasını istemişim gibi gösterdi. Soru sormasını sağlamadan söyleyebileceği gerçeğe en yakın şey buydu.

"Evet," diyorum sessizce.

Wade bana bir uzaylıymışım gibi bakarak, "Üç yıldan biraz fazla bir süredir buradasın," diyor. "Tabii ki, o hayatına devam etti. Futbol muhtemelen Amerika'daki en az popüler spor ve kadınlar hep bana saldırıyor."

Karşımızda, Marissa gülüyor. Prescott gülmemeye çalışıyor gibi görünüyor. Ben sadece Wade'e bakıyorum.

"Profesyonel sporcuların ne kadar çok para kazandıkları konusunda bizi aydınlattığın için teşekkür ederim," diyorum. "Benim de ligde oynayan arkadaşlarım var, biliyorsun."

Artık onlarla konuştuğumdan değil, ama haklı olduğunu bilmek için onlarla konuşmak zorunda değilim. Sadece bunu duymamayı tercih ederim. "Yani," diye başladı Pres.

Ona bakıyorum. "Geçen gün Banks'i gördüm. gün. Seni sordu."

"Ah?" Arkadaşımı düşündüğümde kalbim sıkışıyor. Bugünlerde konuşamadığım için gerçekten üzüldüğüm tek kişi o.

"Seni bir ya da iki kez gördüğümü ve sürekli ondan bahsettiğini söyledim." Hüzünle gülümsüyor.

Menümü tekrar elime aldım. Öz babam Pres'e beni sormayı bıraktı. Başlangıçta çok peşine düşmüştü, hakkını vereyim ama sonra bıraktı. Prescott'a göre, babam veda etmeden gittiğim için gerçekten incinmiş. Buna inanır mıyım bilmiyorum. Babamla ilgili tüm düşünceleri, düşünmekten nefret ettiğim diğer her şeyle birlikte kafamın içindeki çöp kutusuna atıyorum. Akşam yemeğinin geri kalanını başka şeylerden konuşarak geçiriyoruz, yakında çıkacak olan popüler Broadway gösterisi ve biletlerin nasıl hemen tükendiği gibi, çünkü burası daha çok genç profesyoneller ve üniversite şehri. Çocuklar banliyölerde yaşıyor ve buraya sadece spor ve müzeler için geliyorlar. Ne zaman çocuk dostu bir şey olsa, ebeveynler onları götürebilecekleri yeni bir yer buldukları için seviniyor ve gösteriler on dakikadan kısa sürede tükeniyor. Buranın bu yönünü seviyorum. Harika bir şehir ama küçük bir kasaba cazibesine sahip. Herkes birbirini tanımıyor ama sürekli aynı yerlere giderseniz aynı insanları görürsünüz.

Gece ilerledikçe, hepimiz çok fazla içki içiyoruz ve biraz gülüyoruz, bu da güzel. Bu normaldir - hiçbir şey hakkında endişelenmeden arkadaşlarla akşam yemeği yemek ve bir şeyler içmek. Bu tür şeyler benim için paha biçilemez. Hayatımda aşık olduğum tek erkeği kaybettiğimi düşünürsek, bunun oldukça ağır bir bedeli var ama bunun dışında sorun yok. Yememiz ve içmemiz bittiğinde dışarı çıkıyoruz ve Marissa birkaç blok ötedeki bir gece kulübüne gitmemizi öneriyor.

"Bilmiyorum, Mar." Dudaklarımı büzüyorum.

"Hadi, Lyles. Bugün Marissa'nın doğum günü," diyor Pres. "Ve biz senin tıp fakültesini bitirmeni kutlamadık!"

"Kutladık ama sen burada değildin," diyor Marissa.
"AMA bugün benim doğum günüm! Hadi, Lyles."

"Ve sen hiç kulübe gitmedin," diyor Pres.

"Hiç kulübe gitmedin mi?" Wade çığlık atıyor. "Nasıl?"

"İnsanları sevmiyorum. İşte böyle."

Kaşlarını çattı. "Bütün gün çocuklarla çalışıyorsun." "Tamam o zaman, yetişkinlerden hoşlanmıyorum."

Bir süre bana baktı. "Hadi bir süreliğine gidelim. Eğer gitmek istersen, seni eve bırakırım."

"Peki." İç çektim. "Gideceğim ama her saniyesinden nefret edeceğimi biliyorum."

"Etrafın çocuklarla çevrili değilse ya da Tackle'da çalışmıyorsan günün her saniyesinden nefret ediyorsun. . ."
Bu Prescott, Wade'in önceki açıklamasını duymamış. O ve Marissa Pres'e katılıyor ve benden bir orta parmak alıyor, bu da onları güldürüyor.

Ben de güldüğüme eminim. O kadar çakırkeyifim ki, o yöne doğru yürürken merakım beni ele geçiriyor ve şimdi dans kulüpleri hakkındaki şamanın ne olduğunu görmek için can atıyorum.

BÖLÜM 24

DELILAH

Gece kulüplerinin bana göre olmadığını doğrulamam tam üç saniye sürdü. Etrafıma bakarken yüzümün sıkıştığını hissediyorum. Güzel ve lüks bir yer, hakkını vereyim. Müzik gürültülü, ki bunu sorun etmiyorum. Birbirine sürtünen insan denizi? Kesinlikle hayır. Marissa endişemi görmüş olmalı ki elimi sıkıca tutuyor. Beni kalabalığa doğru çekmeye başladığında, ölmek istiyorum. Gerçekten. Elleri sırtıma, kışıma dokunduğunda tüylerim diken diken oluyor. Beni ellemeye çalışmadıklarından eminim ama yine de tüylerim diken diken oluyor. Nefes almaya odaklanıyorum ve hareket etmeye devam ediyorum. Dans ederken eğlenmelerinin garip olduğunu düşünmüyorum. Dans etmeyi severim. Bence karanlıkta bir hoparlörden bangır bangır müzik dinlemek, terlemek ve bir grup yabancıyla yapış yapış bir zeminde dans etmek için para ödemekten hoşlanmaları garip. Hiç mantıklı değil. Ve flaş ışıkları. Tanrım, sanırsın burada bir suçlu arıyorlar.

Kendi kanepelerimiz ve masamızın olduğu VIP bölümüne geçtik,
ve bir şişe şampanya. Prescott'un işi tabii ki. İtiraz etmiyorum çünkü yapış yapış zemindeki insanlardan uzaktayım. Oturuyorum ve topuklu ayakkabılarımın verdiği acıya iyi gelip gelmediğini görmek için ayaklarımı biraz oynatıyorum. Annemin lise mezuniyet hediyesiydi. Güzel bir jestti. İnsanların sırf etiketi yüzünden rahatsız edici şeylere neden bu kadar para ödediğini anlamıyorum, ya da bu durumda,

Tabanları. Prescott'un bana uzattığı şampanya kadehini alıyorum. Üzerimizde geziniyor - Wade ve Marissa da oturuyor - ve ifadelerine bakılırsa çok sıcak görünen bir konuşma yapıyor. Ne yazık ki hiçbir şey duyamıyoruz. Yine de onun hatırı için duyuyormuş gibi yapıyoruz ve daha fazla alkol içmeye başlamadan önce yüksek sesle şerefe diyoruz.

Prescott'un burada olması güzel. Sürekli Fairview, Rhodes ve New York arasında gidip geliyor - Fairview'e ailesini görmeye, Rhodes'a bizi görmeye, New York'a ise hem çalıştığı hem de burada bir dairesi olmasına rağmen asıl evi olarak gördüğü yer olduğu için. Hemen ailesinin hukuk firmasına girmek yerine New York'ta staj yaptı ve şirket tarafından işe alındı. Her yerde müşterileri var, bu yüzden sürekli seyahat ediyor. Burada bir şirket açmaktan ve burayı daimi evi yapmaktan bahsediyor ama bunu yapar mı bilmiyorum.

New York'ta çıkmanın berbat olduğunu söylüyor. Fairview'de biriyle çıkmak istemiyor ve buradaki randevu havuzu çok büyük, yani sanırım bu bir olasılık. O ve Marissa bir süredir ara sıra takılıyorlar ama tek yaptıkları bu. Mar, ondan seksten daha fazlası için hoşlanmak istediğini ama kendini sonsuza kadar onunla birlikte göremeyeceğini söylüyor. Pres de Marissa için aynı şeyi söylüyor ve şimdiye kadar bir hamle yapmış olmaları kadar uzun zaman geçtiğine göre, gerçekten ciddi olmalılar. Bir de birbirlerine çıktıkları randevuları anlatıp gülüyorlar.

Pres yanıma oturduğunda ona "Karışmamamız gerekiyordu," dedim. "Şimdi yarın iki kat bok gibi hissedeceğiz."

"Ah, sadece bir kez yaşarsın." Omuz silkiyor ve şampanyasının geri kalanını tek seferde içiyor.

Omuz silkip aynısını yapıyorum. Marissa onu takip ediyor ve Wade'in bunu yapmaktan başka seçeneği yok. Aklımın bir köşesinde tek düşünebildiğim, boku yediğimiz. Daha sonra, ne kadar sonra olduğundan emin değilim çünkü kulüpte zaman diye bir şey yok, kalkıyorum

ve Marissa ile dans ediyorum. Hâlâ VIP bölümündeyiz, ama burada da dans eden gruplar var, bu da alan için ödeme yapmanın amacının ne olduğunu merak etmeme neden oluyor. Kanepeler mi? Beş, altı ya da yedi şarkıdan sonra şampanya bitti ve biz de bittik.

Dışarıda, Marissa ayakkabılarını çıkarmak için duvara yaslanıyor ve bana da aynısını yapmamı söylüyor.

Başımı arkaya atarak gülüyorum. "Yok artık. Bu iğrenç bir şey."

"Ayakların seni öldürüyor ve bunu sen de biliyorsun," diyor, geveleyerek. "Çıkar onları ya da Wade ya da Pres sana sırtçılık yapsın ki çok fazla su toplamasın."

"Kesinlikle olmaz." İkisine de öldürücü bakışlar fırlattım. "Sakin buna cüret etme."

Wade beni dinlemiyor, sırtına çıkabilmem için çömelmek yerine beni bir gelin gibi kollarına alıyor ve yürümeye başlıyor. Kollarımı kavuşturup ters ters bakmaya devam ediyorum, bu da onu histerik bir şekilde güldürüyor. Ben de onunla birlikte gülüyorum çünkü elimde değil. Prescott yanıma geliyor ve fotoğraflarımızı çekiyor.

"Bunları yayınlama!" Onu işaret ediyorum.

"Bana biraz kredi verin," diyor Prescott, "Yakın arkadaşlar hesabı açtım ve içinde sadece on kişi var. Fairview ile bağlantısı olan kimse yok."

"Ah, her neyse. Ben bunu aştım." Pres telefonu yere doğru tutup her ne yapıyorsa ona konsantre olurken ben elimi sallıyorum. "Gerçekten güzel kokuyorsun, Wade. Yani kül tablası gibi kokuyorsun ama onun altında parfümün çok güzel."

Yine gülüyor. "Sarhoşken çok komik oluyorsun, Delilah."

De-li-luh. Bazen tam adımları unutuyorum - Delilah D. Guzman diye imzalıyorum. Annemin kızlık soyadını ekledim ama ilk adım da değiştiği için kimsenin beni bulamayacağını biliyordum. Tüm belgelerde adım Delilah Duke Guzman. Marissa ve Pres beni vazgeçirmeye çalıştılar ama ben kabul etmedim. Beni dava et.

Bana yaşadığımı hissettiren tek şeyin bir parçasını saklamak. Bunu neden yaptığımı bilmiyorum, çünkü onu bir belge üzerinde her gördüğümde kesik daha da derinleşiyor. Sanırım bunu, elimdeki iki fotoğrafın çıktısını alıp bilgisayarımın yanına koymamla aynı sebepten yaptım. Ben duygusal bir mazoşistim. Düşündüğümde komik geliyor. Her zaman duygu hissetmiyorum ve sürekli hissettiğim tek şey acı. Terapistim saçmalıklarımdan o kadar bıktı ki, böyle şeyler söylediğimde sadece başını sallıyor ve iç çekiyor.

Lach isim değişikliğini asla öğrenemeyecek, ama eminim öğrenirse beni silmeye zorlayacaktır. Muhtemelen buna layık olmadığımı, şansımı kaybettiğimi ya da gerçek karısıyla aynı soyadına sahip olmamı istemediğini söyleyecektir. Kahretsin, bu acıtıyor. Yutkunuyorum ve derin bir nefes alıyorum. Beni tekrar gördüğünde ne diyeceğini olması gerekenden çok daha fazla düşünüyorum. Ne yapacağını. Benden nefret edip etmediğini, ki bu aptalca bir soru, çünkü Lachlan kimseye kin beslemez. Muhtemelen beni hor gördüğünü biliyorum ama belki de aramızda geçen zaman onu daha bağışlayıcı yapmıştır. Belki kollarını bana dolayacak ve beni o kadar uzun süre öpecek ki, onsuz olduğumu bile unutacağım. Bunlar beni ayakta tutan aptalca küçük umut ışıkları. Gerçek şu ki, eğer beni düşünüyorsa, bu muhtemelen geçici bir anıdır. Neden olmasın ki? O muhteşem biri ve şimdi de hem muhteşem, hem popüler, hem de zengin. Ve görünüşe göre babası sayesinde daha da zengin. Yani, evet, muhtemelen Lachlan Duke'un aklındaki son şey benim.

BÖLÜM 25

LACHLAN

"DELILAH D. GUZMAN." Liam masama bir dosya bıraktı.

Benim masam. Bunu söylemek çok garip. Buna hazırlanmak için yeterince zamanım oldu, bu yüzden şimdiye kadar beni vurmuş olacağını düşünürdünüz. Ama gelmedi. Geleceğinden de pek emin değilim. Kendimi hiç kurumsal bir dünyada hayal etmemiştim. Neden düşüneyim ki? Anlaşma anlaşmadır ve ben sözümün eriyimdir. Babamla yaptığımız anlaşma her zaman açıktı: Üç yıl profesyonel hokey oynayacak ve sonra emekli olup onun şeytani imparatorluğunu devralacaktım. Bu, üzüldüğüm şeyler listesinde bile değil. İleride hokeyi özleyeceğimden eminim ama gerçekten burada olmak istiyorum. Buna ihtiyacım var.

Duke Tech Solutions bana dünyadaki herkese ve her şeye erişim sağlıyor. Birkaç tıklamayla birinin hayatının her ayrıntısını, hangi mağazalardan alışveriş yaptığına kadar öğrenebiliyorum. Benim gibi birinin erişebileceği en kötü şey muhtemelen bu. Bu Lyla James'e başkanın nükleer futbol topuna erişim izni vermek gibi bir şey olurdu. Hiçbirimiz ondan kurtulamazdık. Herkes onun o düğmeye basmasını beklerken felç edici bir endişeyle etrafta dolaşırdı. İmzaladığım sözleşmede, hiçbir bilgiyi kişisel çıkarım için kullanmayacağımı kabul ettim, bu yüzden Duke Tech'ten faydalanmayacağım. Liam bana İncil üzerine yemin ettirecek kadar ileri gitti ki bu onun için oldukça aptalcaydı. Annem bize içindeki bölümlerin yarısını ezberletti ve bana göre bu sadece

başka bir kitap. Sahip olduğum erişimden gerçekten yararlanmayacağım. Bunun için kuralları biraz esnetmek zorunda kaldım.

Teknik olarak bu benim kişisel çıkarım için değil; şirketin geleceği için. Buna karar veren babamdı, bu yüzden bilgileri nasıl edindiğim konusunda bir şey söyleyemez. Şehrin manzarasını seyretmek için sandalyemi döndürdüğümde kardeşimin kafamın yan tarafına delikler açtığını hissediyorum. Bunun için bana kızgın, ama hey, bu onun seçtiği bölümdü. En azından ne bok yediğini biliyor. Bırakın binlerce çalışanı ve dünya çapında dört lokasyonu olan milyar dolarlık bir şirketi, herhangi bir şirketin CEO'su olmayı bile bilmiyorum. Bu çok ürkütücü. Elbette işletme diplomam var ama o kâğıt beni gerçek hayata asla hazırlayamaz. Şimdilik babamla yakın çalışıyordum ve sadece sözleşmelere bakıyor, onunla birlikte kararlar alıyordum. Teknik olarak, bu küçük aksaklık yüzünden, ücretsiz çalışıyordum ve bu da beni kızdırıyordu. On dakika içinde ofisinde buluşacaktık, bu yüzden Liam'ın masama attığı dosya tam zamanında geldi.

Ona baktım. "Geç kaldın."

Bana ters ters bakıyor. "Onu bulmak zordu. Bildiğiniz gibi."

Bildiğim gibi. Evet, biliyorum. Onu tek başıma bulmamın mümkün olmadığını da farkındayım ve babamdan bu konuda -herhangi bir konuda- açıkça yardım istemek istemedim. Onu hayatımıza tamamen kabul etmek, yardım istemeden de yeterince zor oldu. Liam'ın bu konuda hiçbir çekincesi yoktu. Annemin eşyalarını Henry'nin evine taşımasına bile yardım etmişti. O çok iyi biri.

Bunu kabul ettiğim günü asla unutmayacağım. Fairview'de bir hastane yatağında yatıyor, lavabonun yanında duran siyah güllere bakıyordum. Artık oradaki tek aranjmandı. Annemden geri kalanını eve götürmesini istemiştim. O atmak istedi ama ben her bir yaprağın soluşunu izlemek istedim. Babam ziyarete geldi, ki bu zaten yeterince şok ediciydi, ve sonra daha fazlasını içeren bir teklifte bulundu

Hayatım tersine dönmeden önce yapmayı beklediğim sıfırlardan daha fazla. Bunu düşünmem birkaç günümü aldı. Başlangıçta Duke Tech'e bir an önce başlamamı istediği için üç yıllık hokey maddesini de ekledim. Tüm öfkemi Lyla'ya aktarmayı başardım. Ne de olsa burada olmam onun suçu.

Onu bulmak için elimden gelen her şeyi yaptım. Prescott'la iletişim halindeyim ama o herif hiç ağzından kaçırmıyor ve bana bir bok söylemiyor, bu yüzden sosyal medya hesaplarını takip etmek zorunda kalıyorum. Pres'e özel dedektif bile tuttum ama bir şey çıkmadı ama nerede olduğunu bildiğini biliyorum. Bazen ondan bilgi almak için dövmek istiyorum. Onu ve ona olan sonsuz sadakatini bildiğimden, bir şey vermeden önce onu öldüresiye dövmeme izin verirdi. Masamda duran dosyaya bakıyorum.

Duke Tech'te, benim üç yılda yapamadığımı birkaç günde yapmayı başardık ve şimdi cevabımı aldığıma göre, ne bulacağımı görmek için heyecanlıyım. Her sabah, onu tekrar gördüğümde ne yapacağımı hayal ediyorum. Günün sonunda o kadar kızgın oluyorum ki, emin olduğum tek şey onun hayatını cehenneme çevireceğim, ki gittiği andan beri orada yaşıyorum. Cehennemde geçen üç yıl. Nerede olduğunu ve kiminle olduğunu merak etmekle geçen üç yıl.

Hayatım o gelip her şeyi altüst etmeden önce dikkatlice planlanmıştı. Onun yüzünden, bana vaat edilen her şeyin içine sıçtım. İki aydan kısa bir sürede, hayatım boyunca uğruna çalıştığım her şeyi paramparça etmeyi başardı. Peki ne için? Ciddi şekilde sakatlandım, sözleşme imzalamam gereken takım tarafından becerildim ve kızı bile alamadım. Ben alamadım. bile. bile alamadım. Kızı. Kızı. Ve o sadece kaçmadı. Hayır, Lyla James hiçbir şeyi yarım yamalak yapamaz. Gidip lanet kimliğini değiştirdi, böylece onu bulmak imkansız hale geldi. Kim kimliğini değiştirir ki? Birinden kaçan biri. Belli ki öyle. Kim olduğunu öğrenmeliyim ve öğrendiğimde

üç kez ödeteceğim - bir kez ona yaptıkları için, bir kez benden kaçmasına neden oldukları için ve bir kez de beni becerdikleri için.

Ama önce, bunu ona ödeteceğim. Üç yıl boyunca onu bol kıyafetleri içinde yüzünde sürekli bir çatık kaşla sıkıcı bir hayat sürerken hayal ettim, bu yüzden birkaç gün önce onun resmini gördüğümde çok üzölmekten öfke duymaya başladım. Marissa'nın doğum gününde, her yıl yaptığım gibi Prescott'un IG'sini daha yakından izledim. Son iki yıldır küçük şeyler paylaşıyordu - içki, akşam yemeği, ama nerede olduğunu ya da kiminle olduğunu ortaya çıkaran hiçbir şey yoktu. Bu yıl, sanki konser bileti kuyruğundaymışım gibi her birkaç saniyede bir akışımı yenilerken, sonunda beklediğim paylaşımı yaptı.

Sabahın ikisinde yakın arkadaş grubunda bir fotoğraf paylaştı. Bir hata yapmış olma ihtimaline karşı hemen tıkladım. Karnıma yediğim yumruk anında geldi. Resmi duraklatıp ekran görüntüsünü alırken ellerim titredi. Parmağım ekrandayken, görüntüyü sabit tutarak Lyla Motherfucking James'e baktım. Hayatta ve iyi, başka bir adamın kollarında çok seksi bir kıyafet giyiyordu. VE GÜLÜYORDU. Kahrolası gülüyordu. Bir sonraki gönderi, aslında hiçbir şey göstermediği için yüklemek istemediğinden emin olduğum bir videoydu.

Ama Wade adında bir pisliğe "kül tablası gibi kokuyordu ama altında güzel kokuyordu" derken sesini duydum. Bunu o alaycı ses tonuyla söylemişti. Yüksek sesle güldü ve ona komik olduğunu söyledi ve ben de telefona uzanıp onu boğmak istedim. Gecenin bir yarısı kardeşimi aramıştım, çünkü usta bir ekran görüntüsü alıcısı olmama rağmen şimdiye kadar birinin hikayesinden bir video kaydetmek zorunda kalmamıştım. Liam anlattı ama keşke anlatmasaydı. Sayamayacağım kadar çok kez dinledim ve her seferinde bir öncekinden daha fazla sinirleniyorum. Şimdi bunu düşünmek bile tansiyonumu yükseltiyor. Yumruklarım masama bir kez vuruyor.

"Lach!"

"Ne?"

"Sakinleşmen gerek," diyor yavaşça, sanki ona saldıracağımdan korkuyormuş gibi.

Dosyayı yaklaşıtıyorum. "Peki ya birlikte olduğu adam?"

"Ne olmuş ona?" Liam karşıma oturdu. "Kimmiş o?"

"Yüzünü zar zor görebiliyoruz ve elimizde sadece bir isim var. İlk mi son mu olduğunu bile bilmiyoruz."

Gözlerimi kapatıyorum ve öfkemi kontrol etmek için üç derin nefes alıyorum. Bugünlerde beni kızdırmak için fazla bir şey gerekmiyor. Birinin beni patlatacak kadar zorlamasını bekleyen saatli bir bombayım. Son üç sezonda kaç kez kendimi günah kutusunda bulduğumun sayısını unuttum. Burnumun kenarını sıkıyorum ve nefes almaya odaklanıyorum. Yeterince sakinleştiğimde tekrar kardeşime bakıyorum.

"Burada yaptığımız şey bu değil mi?" Ben soruyorum. "İnsanları bulmak için her türlü ekipmana sahip değil miyiz? Yüz tanıma programlarımız falan yok mu?"

"Evet, ama bu en iyi ihtimalle kısmi bir yüz," diyor. "Muhtemelen yapabiliriz ama biraz daha uzun sürer."

Bir an için bununla oturuyorum. Biraz daha zamanım yok ve adamın kim olduğu önemli değil. Eğer erkek arkadaşıysa, ondan ayrılmak zorunda kalacak. Eğer arkadaşıysa, lanet olsun, ona kiminle arkadaş olup olamayacağını söyleyemem. O kadar da pislik değilim. Bu saçmalığı önemseydiğim için kendime çok kızıyorum. Şu anda, o bir amaç için bir araç. Onu elde ederek bir taşla iki kuş vuracağım - ondan istediğimi alacağım ve beni terk ettiği için acı çekmesini sağlayacağım. Ondan sonra ne olacağından emin değilim ama hiçbir şeyin onun bana çektirdiği acıyla boy ölçüşemeyeceğini biliyorum. Ayrıca, ikimiz söz konusu olduğunda, tartışmasız en büyük pislik o. Tartışmasız değil. Öyle. Savunma mekanizması olarak ördüğü duvar bir süper güç de olabilir.

Bir nefes alıyorum ve dosyayı açıyorum.

Delilah Duke Guzman. Oh-ho-ho. Hayır, yapmadı. Yüzümde bir sırtışla sandalyeme geri oturdum. Bu boku beklemiyordum. Bu resmi olarak daha da iyi oldu. Dosyayı okudum. Bir spor merkezinde çalışıyor ve tıp fakültesini yeni bitirmiş. Buna göre, iki yıllık ihtisasını tamamladığında resmen doktor olacak. Etkileyici. Muhtemelen ona diğer seçenekleri araştırmasını söylemeliydim, çünkü bu kariyer her gün insanlarla bire bir ilgilenmesi gerektiği anlamına geliyor ve bu konuda en iyisi değil. Her neyse, benim sorunum değil. Orada çalışmadığı zamanlarda futbolculara koçluk ve antrenman yapıyor. Sayfayı çeviriyorum ve içinde resimler olan bir zarf buluyorum. Her birine bakıyorum, daha fazlası için açlıktan ölmeme rağmen ilgisizmişim gibi davranıyorum. İlk resimde Marissa ile birlikte. Diğerinde, Wade karakteri olabilecek bir adamla konuşuyor. Bu da başka bir kısmi çekim. Bu orospu çocuğu ne kadar şanslı olduğunu bilmiyor. Yine de resmi bir kenara koydum. Diğerlerinde, bazı gençlerle antrenman yapıyor ve küçük çocuklara koçluk yapıyor. Bir sonraki resim beni büyülüyor. Çömelmış küçük sarışın bir kızla konuşuyor.

Lyla'nın gülümsemesini alan küçük kız. Benim gülümsememi. Benim gülümsemem. kalbim sıkışıyor. Tanrım, hayatım gerçekten bu hale mi geldi? Ben en gözde bekârlardan biriyim - dedikodu dergileri tarafından bir numara olarak gösterildim. Öyle olmasam bile, değerimi biliyorum. Kadınları elde etmek hiçbir zaman sorun olmadı. Ama onlara odaklanmak yerine, bu fotoğrafı düşünüyorum. Bir gülümsemeyi sahiplendim ve şimdi onu çektiği için lanet olası bir çocuğu kıskanıyorum. Fotoğrafların geri kalanına bakıyorum ve oradaki yüzüne dikkat ediyorum. Hepsi kibarca gülümsüyor. Bu kibar bir mutlu gülümseme mi yoksa sadece kibarlık mı bilmiyorum. Bunu bizzat görmem gerekecek. Artık herkese kaşlarını çatmıyor olmasından memnun olmalıyım, ama bu içimdeki başka öfke noktalarını tetikliyor. Yine de onu bulduk. Sonunda onu bulduk. Bundan dolayı mutluyum. Kardeşimin gözlerini üzerimde hissediyorum,

Ben bilgiyi alırken. Başından beri onu aramaktan çekiniyordum. Onu bulduğumda yapacaklarımdan korktuğumu düşünmeye başlıyorum. Haklı da. Sonunda yüz yüze geldiğimizde bunun nasıl sonuçlanacağından tam olarak emin değilim. Ona asla fiziksel olarak zarar vermem, yani bu konuda endişelenecek bir şey yok. Onu incitmenin ona dokunmayı içermeyen başka yolları da var. Sanırım onu gördüğümde nasıl hissedeceğimi görmemiz gerekecek.

Delilah Duke Guzman. Başımı sallıyorum ve tekrar gülümsüyorum. En son ne zaman gerçekten gülümsediğimi hatırlamıyorum. Delilah Duke Guzman. İsterse ilk ismi kalabilir. Muhtemelen ona hiç böyle hitap etmeyeceğim, o yüzden fark etmez. Duke kalıcıdır. James'i oraya geri koymalıyım.

"Lach?" Liam karşımda konuşuyor. Hâlâ gülümsüyorum ve yüzündeki dehşet ifadesi beni daha çok gülümsetiyor.

"Rhodes hangi cehennemde?" Kısmi yüz resmini masanın üzerine kaydırıyorum ve ona dokunuyorum. "Bunu da kullan."

Babamın kapısını çalıyorum ve beni içeri davet edene kadar bekliyorum. Ofise girdiğimde sırtlıyor ve bana sarılmak için ayağa kalkıyor. Henry'yi her zaman görmek hâlâ çok garip. Yirmi yıldan fazla bir süre beni görmezden geldikten sonra tamamen çıldırmış olması ve şimdi sürekli bir araya gelmemizi istemesi daha da garip. Beyin tümörü yüzünden kalbinin büyüdüğüne ikna oldum. Evlerinde her hafta akşam yemeği yiyoruz, bazen misafirlerle, bazen de sadece dördümüz. Zamanım elverdiğince gitmeye çalışıyorum ama bunun tek nedeni o kısa molalarda zaten annemi ziyaret edecek olmam. Her şey çok garip ama o gerçekten çok çabalıyor, ben de çabalıyorum. Annem sürekli onun emekli olmasını istediğini, böylece sürekli seyahat edebileceklerini söylüyor ama o buna hazır değil. Bu arada, yılda birkaç seyahate çıkmayı kabul etti ve her şeyi öğrenmemizi istiyor, böylece seyahat ederken endişelenmeyecek.

Gitti ve zamanı geldiğinde emekli olabilir. Gerçekten emekli olacağından şüpheliyim. Henry bu bok için yaşıyor. Annem olmasaydı muhtemelen burada uyurdu. Bana sımsıkı sarılmaya çalışıyor ama ben sırtını iki kez sıvazlayıp hızla karşısındaki sandalyeye geçiyorum. Ben sarılmayı seven biri değilim, olsaydım bile ona sarılmazdım. Henüz o noktada değilim. Çok daha iyiye gidiyorum ama gerçekten tam anlamıyla sarılma aşamasına gelebileceğimden emin değilim.

"Yani." Otururken bir elini masasına vuruyor. "Bugün neyi tartışıyoruz?"

"Satın alma ekibi yeni insansız hava araçlarıyla ilgili olarak FBI'a ulaşmak istiyor," diyorum, "Bunlardan faydalanabileceklerini düşünüyorlar."

Başıyla onaylıyor. "Ne düşünüyorsun?"

"Benim ne düşündüğüm gerçekten önemli değil," diyorum. Ona hükümetle herhangi bir sıfatla çalışmaktan nefret ettiğimi zaten söylemiştim. Bu teknolojiyle barışı koruyalım gibi yasal bir iş yapıyor olsalardı sorun olmazdı ama bunu ne için kullandıklarını kim bilebilir ki? Tüm bunları onuncu kez söylemek yerine, "Para doğruysa ve uzun bir sözleşme imzalarlarsa, onları geri çeviremeyiz. Özellikle de muhtemelen başka bir şirket de onları üretmek için peşimizdeyken."

Başını sallıyor. "Ekibe ne söyledin?"

"Bir teklif hazırlamak ve bize e-posta ile göndermek için." "Güzel."

"Teksas ile görüşme her zamanki gibi iyi geçti. Rapor edecek bir şey yok. Yeni güvenlik şefini inceledik. . ."

Raporumun ortasında "Onun hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Akıllı başında biri. İyi bir adama benziyor."

"Annen onun 'seksi' olduğunu düşünüyor," diyor kaşlarını çatarak.

Bunu onun söylemesi komik, çünkü ofisteki tüm yaşlı bayanlar babam için salya akıtıyor. Hatta genç olanlardan bazıları ona "Baba Henry" diyor. Bu çok garip. Bunu biliyorum çünkü sekreterim dedikodu yapmayı seviyor ve

beni bilgilendirdi. Ona göre, genç kadınlar artık beni arzuluyormuş ama böyle bir şey olmayacak. Lyla'dan hoşlanmasaydım bile, birlikte çalıştığım biriyle asla yatmazdım.

"Sanırım yakışıklı biri," diyorum sonunda. "Onu nasıl gördü ki?"

"Dün o odadan çıkarken geldi." Sanki sahne tekrarlanıyormuş gibi kapıya bakıyor. "Bu önemli değil. Başka erkekleri çekici bulmaya hakkı var. Sadece, o genç ve ben yaşıyorum, biliyorsun." Kıkırdıyor. "Komik, daha önce böyle şeyleri hiç umursamazdım."

Başımı salladım. Bu anlaşılabilir bir şey, çünkü kalbi tedaviden sonra büyüdü.

"Konuşmamız gereken başka bir şey var mı?" diye soruyor.

"Liam hala birkaç bilgisayar korsanının Duke Tech'in hizmet verdiği bazı zenginlerden kripto çalmasını engellemek için BT ile birlikte çalışıyor, ancak bu devam ediyor ve henüz gerçek bir çözümümüz yok."

"Beni haberdar et," diyor. "Mirasınız ne olacak?"

"Hâlâ bunun saçmalık olduğunu düşünüyorum," diyorum. "O parayı hiçbir şarta bağlı olmadan almalıyım."

Kısa bir an için, boktan bir baba olduğu için onu karşılıksız almam gerektiğini eklemeyi düşünüyorum ama yapmıyorum. Gerçekten öfkemden kurtulmaya çalışıyorum. Ayrıca, her ay ondan gördüğümüz tek şey para olduğu için konuyu paraya getirmek anlamsız.

"Biliyor musun, ben de babama aynı şeyi söylemiştim," diyor gülerek.

"Sonra annemle evlendin ve onu sadece işine geldiği zaman gördün," diye belirtiyorum.

Tam da bunun üzerine yürüdü. Omuz silkiyor ama kendini savunmak için hiçbir şey söylemiyor. Ona biraz kredi vermeliyim.

Bana anlaşmayı satarken, sadece mirasımı alacağımı söylemeyi unuttu - ki bu da

En yüksek NHL oyuncusunun kazandığının üç katı - en az yirmi beş yaşında ve evli olsaydım. Şu anda bu kutulardan sadece birini işaretliyorum. Beni üzen şey, onun da bir zamanlar benim durumumda olması, yani bunun ne kadar saçma olduğunu biliyor. Annem onun yanına taşındığında, bize evliliklerinin mantık çerçevesinde olduğunu ve tesadüfen aşık olduklarını itiraf etti. Annem aşık oldu ve babam buna karşı çıktı çünkü babasından miras kalan milyonları milyarlara dönüştürmekle meşguldü. Bize yıllar önce söylemediği için hâlâ üzgünüm.

"Evliliğin neden denklemin bir parçası olduğunu anlamıyorum. Evraklarda yirmi beş yaşına girdiğim yazıyor." Masasının üzerindeki kâğıt yığınının işaret ediyorum, sanki miras sözleşmem orada bir yerdeymiş gibi.

"Yirmi beş yaşında ve evli. Eğer anlaşmanın bu kısmını yerine getirmezsensiz, maaşınızı alamazsınız" diyor ve ekliyor: "Ve bu oldukça büyük bir maaş. Herhangi bir hokey sözleşmesinden çok daha büyük."

"Biliyorum. Rakamları gördüm." Dişlerimi sıkarak söylüyorum.

"Sadece bir tavşanla evlen," diyor. "Eminim istekli olurlar."

"Bir puck tavşanıyla evlenmeyeceğim."

"Kim olduğu önemli değil, Lachlan."

Benim için öyle, ama kendimin bile zar zor anladığım bir şeyi babama açıklayamam. Kolaylık olsun diye bile olsa, rastgele bir kadınla evlenmek istemiyorum. Yanına bile yaklaşamazlar. Onunla tanışmadan önce kadınlar ilgimi çekmek için yarıştılar ama asla elde edemediler. Asla elde edemezlerdi. Lyla James'in prototip olduğunu ve benim taklitlerle işim olmadığını fark ettim. Ve bu duygunun her iki taraf için de geçerli olduğunu biliyorum. O resimlerdeki adamın onun için bir şey ifade ettiğine inanmayı reddediyorum. Paylaştığımız şey kopyalanamaz.

Bunların hiçbirini yüksek sesle söylemiyorum - asla - çünkü kulağa ne kadar çılgınca geleceğini biliyorum. Ona tamamen aşık oldum. Şu an ona karşı hissettiğim şey aşk değil. Ne olduğunu bilmiyorum,

ama bunun çok sağlıksız olduğunu biliyorum. Tek panzehirin o olduğunu da biliyorum, o yüzden bunu kabul etmesini istiyorum.

"Peki, ne yapacaksın?" Ellerini masasının üzerinde kavuşturuyor. "Eş pozisyonu için insanlarla görüşmeye başlamak ister misin?"

"İnsanlarla görüşmeme gerek yok. Zaten bir tane var." Kaşları atıldı. "Bir karın mı var?"

"Henüz değil, ama yakında yapacağım." Sadece onu sulamam gerekiyor. Boğazımı temizliyorum. "Bu işi halletmek için haftanın geri kalanında izin almam gerekecek."

"İki tane alın. Yanınıza bir bilgisayar alın ve telefonunuzu açık tutun" diyor. "Bugün bana sormak istediğiniz bir şey var mı?"

"Aslında var." Öne doğru kayıyorum. "Elimizde sadece yüzünün kısmi bir görüntüsü olan biri hakkında ne kadar hızlı bilgi edinebiliriz?"

BÖLÜM 26

DELILAH

Bütün gün midemde garip bir his vardı. Eve döndüğümde beni izlediğini düşündüğümde hissettiklerimin aynısı, ki buraya taşındığımdan beri hiç böyle hissetmediğim için bu endişe verici. Evimden Marissa'nın smoothie dükkanına giderken sanki takip ediliyormuşum gibi hissettim. Dükkânından Tackle'a doğru yürürken de izlendiğimi hissediyorum. Midem bulanıyor ve ön kapıya doğru koşmadan önce iki kez omzumun üzerinden bakıyorum. Kilidi açarken tekrar omzumun üzerinden bakıyorum ve nihayet içeri adım attığımda hemen kapatıp kilitliyorum. Buraya gelmek muhtemelen en akıllıca karar değildi. Eğer o buradaysa ya da öldürme niyeti olan akli dengesi yerinde olmayan biri buradaysa, kapıyı kilitleyerek kaderimi imzalamış oluyorum.

Koridorda koşarak ofisime doğru ilerlerken içimden soğuk bir ürperti geçiyor. Derin bir nefes alıyorum ve kendime beni bulamayacağını hatırlatıyorum. Bulamaz ama olan oldu. İçgüdülerim asla yanılmaz ve şu anda bana birinin beni takip ettiğini söylüyor. Buraya bakması gerektiğini bilemez. Asla bulunmamam için yaptığım her şeyi düşünürken kendime tekrar tekrar bunu söylüyorum. Daire, isim değişikliği ve çoğu insanın bakmayı düşünmeyeceği bir şehir seçmek.

Memleketimden sadece Prescott ve Marissa ile konuşuyorum. Fairview'in geri kalanı ülkenin öbür ucuna taşındığını sanıyor. Kimsenin umurunda değil. Babam o gece bana mesaj attı.

Lach saldırıya uğradı ve iyi olup olmadığını sordu, ki kesinlikle değildim, ama yine de evet dedim ve hepsi bu kadar. Yapabileceği tek savunma numaramı değiştirmiş olmamdı.

Wade, "Bu hafta izinli olduğumu sanıyordum," diyor.

Yüksek sesle çığlık atıyorum ve yerden bir karış yükseğe sıçıyorum, ona doğru dönerken titriyorum. "Tanrım, Wade."

"İçeri girdiğimde kapıların kapandığını duymadın mı?" Gözleri büyüdü. "Ya da yüksek sesle şarkı söylediğimi?"

"Hayır." Sakinleşmek için bir nefes daha alıyorum. "Ve evet, bu hafta izinliyim."

"Yani, buradasın çünkü. . .?"

"Bilgisayarımı almak için ugradım." Ofisime doğru yürümeye devam ediyorum.

Hepimizin özel ofisleri var, bu oldukça havalı ve Wade'in "kendini gerçek bir yetişkin gibi hissetmesini" sağlıyor. Sanırım faturalarını ödemek ve işe zamanında gelmek onun için yeterli bir kanıt değil. Normalde USMNT için oynuyor ama diz sakatlığını atlatmak için bu yıl izin aldı ve bu süre zarfında burada çalışıyor. Sezon dışında zaten burada antrenman yapıyordu, bu yüzden doğal bir ilerleme gibi geldi. Önümüzdeki sezon profesyonel futbola geri dönecek. Masamın yanına bıraktığım çantayı alıyorum ve Wade'in çerçeveye yaslanmış halde durduğu kapıya dönüyorum. Tam önünde durduğumda olması gerektiği gibi hareket etmiyor.

Bunu zaten kafamda canlandırmıştım. Ben aptal değilim. Wade'in benden hoşlandığını biliyorum. Kendimi ona sevdirmek için yapabileceğim hiçbir şey olmadığını da biliyorum. Bu sinir bozucu çünkü onda kesinlikle yanlış bir şey yok. Hoş biri, harika bir kişiliği var ve çok ısrarcı. Kırpmaya devam ettiği kahverengi saçları, koyu mavi gözleri ve o acayip vücuduyla kesinlikle yakışıklı. İş arkadaşlarımız sürekli bizi bir araya getirmeye çalışıyor, bu da sinir bozucu. Bir keresinde, biri tarafından lanet olası dolaba kilitlendik ve Cehennemde 7 Dakika gibi hissettik. Eminim ki

"Ona aşık olmamam mümkün değil" diye herkes bahse giriyor. Keşke haklı olsalardı. Marissa bile bunun olmasını destekliyor. Tanıştığım her erkeği Lachlan'la kıyaslamayı bırakmam gerektiğini söylüyor ki bu imkansız olduğu kadar doğru da. Beni karanlıktan çekip çıkarabilen ve bana ışık verebilen tek kişi oydu. Artık karanlıkta yaşamıyor olsam da etrafımdaki her şey hâlâ loş. Ayrıca, bir sürü erkekle tanışmıyorum. Sadece birlikte çalıştıklarımı tanıyorum ve hiçbirisiyle ilgilenmiyorum. "Kıpırdayacak mısın, yoksa seni tartaklamam mı gerekecek?"

Wade'e bakarak soruyorum.

"Manhandle Ben mi?" O yükseltir bir kaş.

"Kulağa cazip geliyor."

Gözlerimi deviriyorum ve sert karnına bir tokat atıyorum.

"Çekil."

"Peki," diye homurdanıyor. Hareket ediyor ve otoparka varana kadar beni binanın içinden ve kapıdan dışarı kadar takip ediyor.

Yürümeyi bıraktım ve ona döndüm. "Burada ne işin var senin?"

"Bazı evrakları bırakıyordum."

"Oh." Otoparktaki arabalara baktım. Sadece üç tane var ve onunki de onlardan biri. "Buraya kadar yürüdüm."

"Marissa'nın evinden mi?" diye soruyor.

"Evet." Dükkânının olduğu bloğun aşağısına bakıyorum ve o tarafa yöneliyorum. "Sonra konuşuruz."

Yanımda yürümeye başladı.

"Araban şuraya park edilmemiş miydi?"

"Evet." Bana bütün kadınların delirdiği o orantısız gülümsemeyi atıyor.

"Eee. . . ?" Önümüzdeki kaldırımla aramıza işaret koyuyorum ama yürümeyi bırakmıyorum.

"Bu gece Medley'de olacak mısın?" diye soruyor.

"Yine mi?"

"Ne yani, iki hafta sonu üst üste takılamaz mısın?"

Yüzümü soğukkanlı tutuyorum ve gözlerimi bile devirmiyorum ya da aptalca sorusuna cevap vermiyorum. Cevabım kesin bir hayır. Gerçi bunun Medley's ile bir ilgisi yok. Harika yemekleri var.

ve içecekler, ve bizim takılma noktalarımızdan biri haline geldi. Aynı zamanda herkesin takılma noktası haline geldi. Yaz boyunca çok sayıda aile ve genç profesyonel Rodos'a taşındı ve nüfus rekor bir hızla neredeyse iki katına ıktı.

"Dur tahmin edeyim," diyor ben cevap vermeyince.

"Medley's senin için fazla gürültülü." "

"Hayır. Ben sadece. . ." Başımı sallıyorum.

"Sıkıcı mı?" diye soruyor arsız bir sırtışla.

"Madem bu kadar sıkıcıyım, neden benimle takılmayı bu kadar çok istiyorsun?" Bir kaşımı kaldırıp ona bakıyorum.

Gözlerini deviriyor. "İyi, sıkıcı değilsin."

"Ben giderim," diyorum, kendimi şaşırtarak. Bir arkadaşla bir ikiden zarar gelmezdi ve çok fazla işim de yoktu.

"Harika." Gülümsemesi gamzesini gösteriyor ve şimdi gözlerimi deviriyorum. O görmezden geliyor. "Saat sekizde mi?"

"Elbette."

"Seni yedi kırk beşte alırım," diyor.

"Bekle. Beni sen mi alacaksın?" Ben olduğum yerde duruyorum, o da dönüp az önce geldiğimiz yöne doğru yürümeye başlıyor.

"Evet," diyor kaldırımın diğer tarafından, geriye doğru koşarak uzaklaşırken, hâlâ bana gülümsüyor. "Bu bir randevu."

"Bu bir randevu değil," diye bağırıyorum.

"Ben ciddiylim." "Seni duyamıyorum."

Zahmet bile etmedim. Sadece arkamı dönüyorum ve Marissa'nın işyerinin önüne park etmiş olan arabama varana kadar yürümeye devam ediyorum. Kilidini açıyorum, çantamı içine koyuyorum ve smoothie dükkanına giderken tekrar kilitliyorum. İçeri girdiğimde inanılmaz derecede sinirli hissediyorum, ki bu normal, ama bugünlerde inanılmaz derecede sinirli olduğumda bu belli oluyor. Bundan nefret ediyorum. Marissa tezgâhın arkasından başını kaldırıyor ve tavrımı görünce kaşlarını çatıyor.

Ona ulaştığımda "Sana ne oldu böyle?" diye soruyor.

"Wade beni Medley's'e davet etti, beni alacağını söyledi ve sonra bunun bir randevu olduğunu söyledi."

"Vay be." Kaşları havaya kalktı. "Sonunda bir çift büyüdü."

Ellerimi kaldırıp sallıyorum, sanki söylemek istediğim kelimeleri çıkarmama yardımcı olacakmış gibi. "Çıkmak istemiyorum. Hazır değilim."

"Asla hazır olamayacaksın, Lyles. Kabul et, başarana kadar numara yapmak zorunda kalacaksın. Annemle babam da böyle başlamıştı, bir de onlara bak."

Tüm bunlar yüzünden gergin olan enseme masaj yapıyorum. "Wade'le çıkmak istemiyorum ve bir randevuya çıkmak onu tahrik edecektir."

Sanki hatırlatmaya ihtiyacım varmış gibi "Üç yıl oldu!" diyor. Ona bir bakış fırlatıyorum. "Tam olarak ne kadar olduğunu biliyorum." "Sonunda o kedi kadınlardan biri olacaksın."

"Kedilere alerjim var."

Bana alaycı bir bakış attı. "Ciddi misin?"

"Gerçekten öyleyim ve 'kedi kadın' olmanın olumsuz bir şekilde kullanılmasından nefret ediyorum, oysa gerçekte muhtemelen partnerleri olan çoğu insandan daha mutlular."

"Her neyse. Kedi yok o zaman. Benimle dışarı gel. Senin kanat-kadının olabilirim." Kocaman sırıtıyor. "Ya da Pres'e iş yerinden seksi arkadaşını aramasını söyleyebilirim ve onunla dışarı çıkarız, böylece onunla tanışabilirsin."

"Tanrım, hayır." Kaşlarımı çatıyorum. "Avukatlardan nefret ederim." "Hiç biriyle birlikte olmadın ki!"

"Ve şimdiden onlardan nefret ediyorum." Arkamı döndüm.

"Pres'i seviyorsun ve o bir avukat," diye arkamdan işaret ediyor.

Kapıyı açarken, "Onu avukat olmadan önce tanıyordum," diyorum. "Ondan hoşlandığımı kim söyledi?"

Ben dışarı çıkıp arabama binerken gülüyor. Eve dönerken, "bu bir randevu değil" diye bağırarak ne

giyebileceğimi düşünüyorum. Ona bol gelebilirdim ama yapmayacağım. Bu amacına hizmet etti (zar zor) ve hayatımda o aşamayı geçtim. Duş alıyorum, giyiniyorum ve

Ayna. Cildim her gün güneşte kaldığı için altın rengini koruyor ve saçlarımı daha kısa kestiriyorum, böylece plaj dalgaları yapmaya karar verdiğimde omuzlarımda duruyor, ki bu gece yaptım. Makyajım iyi, doğal ve randevu görünümlü değil (umarım) ve Marissa'nın geçen yıl doğum günümde bana verdiği kısa yazlık elbisenin içinde vücudum harika görünüyor. Dudak parlatıcımı sürmeyi bitiriyorum, ayaklarımı sevimli ama rahat taba rengi sandaletlerimin içine sokuyorum ve geri çekiliyorum. Tamam, belki de bir randevuya gidiyormuşum gibi görünüyorum. Siktir, her neyse. Gerekirse bütün gece ona hatırlatmam gerekecek.

BÖLÜM 27

DELILAH

Kalabalık barda dururken Wade elini benimkine sürttüğünde tenim yine izlenme hissiyle ürperiyor. Sıçırıyorum ve sırtımı bara yaslayarak tekrar etrafa bakmaya başlıyorum. Şüpheli görünen kimseyi görmüyorum ama his devam ediyor. Kafanızdaki uyarı zillerini görmezden gelebilirsiniz. Hain kalbinizi bile görmezden gelebilirsiniz. Ama içgüdülerinizi asla görmezden gelemesiniz. Bunu zor yoldan öğrendim.

"Kimi arıyorsunuz?" Wade soruyor.

"Kimse yok. Sadece etrafa bakıyorum. Çok fazla yeni yüz var."

"Biliyorum, değil mi?" Yan dönüyor ve omzunu bara dayıyor. Şimdi gerçekten çok yakın, neredeyse bana sarılıyor. "Bana mesaj attılar, masa kuyruğunda yirmi numaraymışız, bu da bir saatten fazla zaman demek."

Eski moda içkimden bir yudum daha alıyorum. Hafta sonları, önceden rezervasyon yaptırmadığınız sürece, kabinler bir meta haline geldi. Biz zaten barda ayakta meze ve iki içki içtik, bu yüzden gerçekten bir kabine ihtiyacımız yok. Bir tane istememin tek nedeni karşılıklı oturabilmektir. Barda ayakta durmak Wade'e yüzünü tamamen bana dönmek ve elini etrafımdaki barın üzerine koymak gibi şeyler yapma fırsatı veriyor, böylece bir randevudaymışız gibi görünüyor. Hay sikeyim. Ona bunun bir randevu olmadığını zaten iki kez söyledim, bu yüzden içkimin geri kalanının tadını çıkaracağım ve ona tekrar söyleyeceğim.

Bir hamle yapmaya alışıyor. Nefes nefese kaldım ve bir kez daha etrafıma bakındım. Kafamı kaldırıp televizyonda bir üniversite hokey maçı oynandığını görüyorum ve barmenden bir içki daha istiyorum. Ben eve gitmek istediğimi söylemeden önce Wade iki tane daha içti.

Dışarı çıktığımızda, viskiyle boğmaya çalışmama rağmen içimdeki o rahatsız edici his hâlâ orada. Birden sigara kokusu burnuma geliyor ve gerçekten paniklemeye başlıyorum. Etrafıma bakınırken kalbim boğazıma düğümleniyor. Kapının yanında elinde sigarasıyla telefonuna bakan bir kız görüyorum. Aman Tanrım. Derin bir nefes alıp veriyorum. O burada değil. Burada olamaz.

Wade arabasını park ettiğı yere doğru gitmeye başladığında, "Yürümek zorundayız," diyorum.

"Öyle mi düşünüyorsun?"

Ona bir bakış attım. "Öyle olduğunu biliyorum."

"Peki." DUI'de düz çizgide yürüme numarasını yapmaya çalışıyor ve fena halde başarısız oluyor.

"Bunun için tutuklanabilirdin."

"Belki." Bana bakıyor. "Tabii bir kadın memur değilse ve gamzemi ona göstermezsem."

"Evet, eminim seninle bir randevu için rozetini ortaya koymaya razı olacaktır."

Gülüyor. "Birçok kadın yapardı."

"Evet, onları sahada her zaman görüyorum," diyorum.

Tekrar omzumun üzerinden bakıyorum, o his içimde kıvrılıyor ve birinin beni izlediğini söylüyor. Burayla hiçbir bağlantım yok. Beni bulmuş olamaz. Yine de omurgamdan aşağı soğuk bir ürperti akıyor.

"Neden onlardan biri olmadığını anlamıyorum. Neden benimle ıkamıyorsun?" diye sorarak beni paranoyamdan çekip çıkartıyor.

"Yapamam," diyorum omzumun üzerinden bakarak. "Üşüdün mü?"

"Evet." Tamamen yalan değil. Onun düşüncesi beni yakalamak kanımı donduruyor.

Wade bir kolunu omzuma doluyor. Sertleşiyorum ama orada bırakıyorum. Beni kendi tarafına doğru tutuyor falan değil. Prescott benimle her zaman böyle yürür ve bunun hiçbir anlamı yoktur.

"Bu bir randevu değil," diyorum ona tekrar hatırlatarak. "Öyle demiştin," diyor.

"Olabilir." "Değil." Kolundan sıyrılıyorum.

Öfkelendi. "O adam yüzünden mi?"

"Adam falan yok."

"Hokeyci adam," diyor ve tırnak işareti yapıyor, "'Lachlan Duke'."

"O kurgusal bir karakter değil, biliyorsun. Hava tırnakları gereksiz."

"Neden onu unutamıyorsun? Hem zaten sevişmiştik, unuttun mu?" diye biraz fazla yüksek sesle soruyor ve yaya geçidinde durduğumuzda bana dönüyor.

"Evet." Yüzümü buruşturma isteğime direniyorum.

Neden, neden, neden yaptım bunu? Beni onunla takılmaya iten n e y d i ? Evet, alkol, can sıkıntısı ve yalnızlık. Tehlikeli bir üçlü tehdit. Bir kere oldu. Bir kere ve adam her zaman bunu gündeme getiriyor. "Tekrar yapabiliriz." Uzandı ve elini

çapraz kollarımın arasında

işaretçi. "Yapamayız."

"Birlikte iyi oluruz ve bunu sen de biliyorsun." Elini kaldırıyor ve parmaklarını yanağıma sürtüyor. "Bunu hissediyorsun, değil mi?"

"İstemiyorum." Kollarımı indiriyorum ve cadde boyunca yürümeye başlamak için dönüyorum.

Bu konuda kötü hissetmeliyim ama hissetmiyorum. Aynı şekilde hissetmediğim için özür dilemem mi gerekiyor? Annem özür dilemem gerektiğini söylerdi. Bu beni rahatsız ediyor ama ağzımı açtığımda kelimeler ağzımdan çıkmıyor. Bugünlerde sık sık onu düşünmeme izin veriyorum ve kendimi onun bazı şeyleri onaylayıp onaylamayacağını sorarken buluyorum. Artık bir yetişkin olduğum için bana nasıl davranacağını bilemem ama

Hayattayken bana verdikleriyle elimden gelenin en iyisini yapıyorum.

"Gerçekten hiçbir şey hissetmiyor musun, yoksa hiçbir şey hissetmek istemiyor musun?" Binamın sonunda durarak soruyor.

"Gerçekten hiçbir şey hissetmiyorum," diyorum, yere ve ona bakarak.

"Nasıl hiçbir şey hissetmezsin?" diye sorar. "Bu hiç mantıklı değil."

Gökyüzüne bakıyorum ve ona tekrar bakmadan önce yardım istiyorum. "Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Ben sadece. . .hiçbir şey hissetmiyorum. Özür dilerim."

"Hiçbir şey mi?" diye tekrar sorar, açıkça inanamamaktadır. "Hiçbir şey."

"Tamam." Bir elini saçlarında gezdiriyor. "Ya öpüşürsek?"

"Ne?" Gözlerim büyüdü. Bir adım geri atıyorum ve arkamdaki tuğla duvara çarpıyorum.

"Bir öpücük," diye tekrarlıyor. "Takıldığımızda hiç öpüşmemiştik."

"Oh." Takip edilmediğimizden emin olmak için bir aşağı bir yukarı bakarken öpücük konusunda aptalı oynuyorum.

Midem o kadar daraldı ki, ona benimle daireme kadar yürümesini söylemeliyim. İzlediğini biliyorum. Biliyorum amına koyayım. Ellerim titremeye başlıyor ama bakmaya devam ediyorum.

"Delilah," diyor
Wade. Göz
kırpıyorum. "Öyle
mi?"

"Bir öpücük."

"Ben öpüşmem." Bunu söylerken ona bakıyorum ve umarım suratımdaki donuk ifadeden vazgeçer.

Ayrıca, gerçek bu. Başka kimseyi öpmek istemiyorum. Asla. Tanrım, acınacak haldeyim. Çok zavallıyım. Belki de Marissa haklıdır ve bu adama bir şans vermeliyim, sadece Lach'ı bir anlığına aklımdan çıkarmak için bile olsa. **A m a** ne olacağını biliyorum. Onun yaptığı her şeyi

Lachlan'ın yaptıklarını hatırlayacak ve ondan ayrılmak zorunda kalacağım. Ya da o benim beklentilerimi asla karşılayamayacağını anladığında benden ayrılacak. Bunun üzerine duraksadım. Kendi düşüncelerim saçma geliyor. Resmen delirdim. Tekrar Wade'e odaklanıyorum. Sevimli biri. Hatta seksi. Bu çok sinir bozucu. Neden benim için hiçbir şey yapmıyor?

"Gerçekten mi?" diye sorar inanamayarak. "Pekala, şimdi bunu yapmak zorundayız. Bir öpücük. Sadece bir tane."

"Tamam, ama bunu sadece bir kez yapacağız." "Hoşuna gitmediği sürece," diyor.

Gözlerimi deviriyorum.

"Bu bir öpücük Delilah, Olimpiyatlar değil." Başını sallayarak gülüyor.

Dudaklarım seğiriyor ve ben de başımı sallıyorum. Saçmalıyorum. Seks gibi değil, ama bir şekilde bu daha samimi hissettiriyor. Yine de bunu yapıyorum. Wade bir an bana bakıyor, bir adım öne çıkarken gözleri benimkileri arıyor.

Bir adım daha atıyor ve daha önce içtiği viskinin kokusunu alabiliyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve başımı hafifçe eğiyorum.

"Dudaklarını onun üzerine koyarsan sana lanet dişlerini yuttururum." Ses o kadar beklenmedik, o kadar alçak ve çığ ki vücudumdaki her hücre alarma geçiyor.

Aynı anda pek çok şey oluyor: Sarsılıyorum, gözlerim açılıyor, kalbim hızla çarpıyor, sonra mideme iniyor ve nefes almayı bırakıyorum. Ne olduğu hakkında hiçbir fikri olmadığı için bir adım geri çekilen Wade'den neredeyse sıçrayarak uzaklaşıyorum. Sesin geldiği yöne döndüğümde hâlâ nefes almıyorum ve kendimi bir çift yeşil göze bakarken buluyorum. Bacaklarım titremeye ve başım hafiflemeye başladığında kendimi sabitlemek için bir elimi tuğla duvara koyuyorum. Sanırım bayılıyorum. Onu içime çekerken bir tür ses çıkarıyorum - yarı nefes nefese, yarı çığlık -. Lachlan James Duke burada. Buradaydı. Ve bana sanki beni öldürmek istiyormuş gibi bakıyor.

BÖLÜM 28

DELILAH

"SEN DE KIMSIN LAN?" Wade ona ters ters bakıyor ve beni korumak istercesine bana yaklaşıyor.

Wade'le aramda biraz mesafe bırakmak için kolumu kaldırıyorum çünkü Lach boynunu kıracaktı gibi görünüyor. O da benimkini kıracaktı gibi görünüyor. Tamamen siyah kıyafetine ve genel görünümüne bakıyorum. Hâlâ çok yakışıklı ve biçimli olan yüzünde sanki birkaç gündür tıraş olmamış gibi kirli sakallar var ve bu onu bir şekilde daha da seksi gösteriyor. Öfkeli bakışları beni yakıp kavururken çenesi gergin. Birden içgüdülerimin beni uyardığı kişinin o olduğunu fark ediyorum ve anlıyorum. Karşımda duran adamın yüksek sesli çanlar ve trompetlerle duyurulması gerekiyor. Yemin ederim, kızginken bile eskisinden daha ateşli. Kelimeleri oluşturmamıyorum. Konuşamıyorum, düşünemiyorum.

"Dostum, ciddi, ne istiyorsun?" Wade birkaç saniye sonra sorar.

Lachlan'ın çenesi gerilir. "Sende bana ait olan bir şey var ve onu geri istiyorum."

Bir şey o ait için
Ben.

OhmygodImgonnafuckingdie.

"Bu da ne-" Wade başlıyor.

Lachlan'ın gözleri şu anda o kadar koyu ki neredeyse siyah görünüyor. Wade'in tek kelime daha etmesine izin vermiyor ya da belki de veriyor. Bilmiyorum ve bunun bir önemi yok. Öne atılıyor, bir kolunu bana doluyor ve beni yerden kaldırıyor,

ve ağzını benimkinin üzerine kapatıyor. İnledim. Bu vahşi bir öpücük. Öfkeli bir öpücük. Dudaklarımdan daha fazlasında iz bırakacağını bildiğim bir öpücük. İçgüdüsel olarak kollarımı ona doluyorum ve öpücüğü derinleştiriyorum. Ağzımın içinde hırlıyor, gürleyen bir ses vücudumun içinde ping-pong yapıyor. Dünya buharlaşıyor. Benim tadıma bakmıyor, beni yiyip bitiriyor. Sanki ayrı kaldığımız her dakikayı ve her günü telafi ediyormuş gibi, sanki beni cezalandırıyormuş gibi öpüyor. Aklımın bir köşesinde, dillerimizin atışmayı bırakması gerektiğini ve ayrılmamız gerektiğini biliyorum ama bunu istemiyorum ve onun da istemediğini söyleyebilirim. Uzaklaşırken isteksizliğini hissediyorum. Boğazımın arkasında itiraz eden bir ses oluşuyor. Hâlâ birbirimize tutunuyoruz, ikimiz de nefes nefese birbirimizin gözlerine bakıyoruz, serap olmadığımızdan emin olmaya çalışıyoruz. Gözlerinde sıcaklık, özlem ve öfke görüyorum. Çok fazla öfke. Omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor. Onu daha önce de kızgın görmüştüm elbette ama bana hiç kızmamıştı. Benim yüzümden, elbette, ama bana yönelik değildi. Her bir parçasını hak ettiğimi biliyorum ama daha az acıtmıyor.

"Öpüşmediğini söylemiştin," diyor Wade. Hâlâ biraz çakırkeyif olduğu kesin. "Vay anasını. Sen o adamsın."

"Evet." Lach bakışlarını benden ayırmıyor. "Ben o adamım."

Bir an için gözlerimi kapatıyorum. Gözlerimi açtığımda bir şey söylemek için yüzümü Wade'e doğru çevirmeye başlıyorum ama Lachlan elini kaldırıp çenemi sıkıca kavriyor ve gözlerimin onunkilerde kalmasını sağlıyor. İşte o anda beni bir yılanın avını kavradığı gibi kavradığını fark ediyorum. Beni özlediği için mi tutuyor, yoksa tekrar kaybolmam ihtimaline karşı beni rehin mi tutuyor anlayamıyorum. Yüzümü bıraktığında, Wade'e tekrar bakmaya çalışmadan önce bir süre daha ona bakıyorum. Lach çenemi tekrar kavriyor ve yüzümü eski pozisyonuna getiriyor.

"Sakın buna cüret etme," diyor nefesinin altından. "Lach," diye nefes alıyorum.

"Sakın ona bakma." Sırtımdaki tutuşu daha da

sıkılaşıyor.

"Ondan kurtulmalıyım," diye fısıldıyorum. Lachlan'ın Wade'in ağzını burnunu kırmasını gerçekten istemiyorum ama yapacağını da biliyorum. Bu bakışı görmüştüm. "Yine de veda etmeliyim." Kımıldamıyor. "Lachlan, lütfen."

"Çabuk ol." Hoşnutsuz bir ses çıkarıyor ama ayaklarım yere değene kadar beni indiriyor ve gitmeme izin veriyor.

Yarım adım geri çekiliyor ve kollarını kavuşturuyor. Bir an için ona bakakaldım. Neler olduğunu zar zor algılayabiliyorum. Bir an her gün yaptığım gibi Lach'ı düşünüyorum, sonra o burada ve dudakları dudaklarımda. Wade'e ne söylemem gerektiğini bile bilmiyorum ama bir şeyler söylemeliyim. Dizlerim hâlâ titriyor ama onunla yüzleşmeyi başarıyorum. En azından daha az sarhoş görünüyor.

"Yemek ve içkiler için teşekkürler," diyorum nefes alarak.

"I.
. Özür dilerim."

"Delilah." Sertçe göz kırpmıyor, Lach'a bir bakış fırlatıyor ve tekrar bana odaklanıyor. "Haydi."

Hakem aynı fikirde olmadığınız bir karar verdiğinizde kullandığınız ses tonuyla söylüyor.

"Onun yüzünden kaderimize son mu veriyorsun?" İnanamayarak soruyor. Evet, kesinlikle hala biraz sarhoş.

Yemin ederim Lach hırlıyor.

"Sana defalarca bunun bir randevu olmadığını söyledim," diyorum. "Yemek ve içkiler için ve beni eve bıraktığın için teşekkür ederim."

Sadece bakıyor. Neden sadece gitmiyor? Ona yardım etmeye çalıştığımı anlamıyor mu? Wade, Lach'tan beş santim daha kısa ve en az yirmi kilo daha az kaslı. Öyle olmasaydı bile, yapıları tersine dönseydi bile, Lach'ın öfkesi iki adam için geçerli. Wade'in buradan sağ salim çıkmasına imkan yok.

"İyi olacak mısın?" diye soruyor kaşlarını çatarak.

"İyiden de öte olacak. Başka bir gösteriye ihtiyacın var mı?" Lachlan ileri atılıyor ama ben kolumu uzattığımda yanımda duruyor. "Onu duvara karşı mı sikeyim? Anlaman için bu mu gerekiyor?"

"Lachlan!" Ona ters ters bakıyorum, yanaklarıma sıcaklık yayılıyor. O da sırıtıyor. Hoş değil ama yine de kalbimi hoplatıyor.

Wade inanamayarak gülüyor. "Üzüldüğün adam bu muydu?"

Muhtemelen bir kez daha kötü çocukların her zaman kızları elde ettiğini kanıtlayıp kanıtlamadığımı merak ediyor, ama bu öyle değil. Lach'in her zaman böyle olmadığını nasıl açıklayabilirim? Evet, bana karşı sahiplenici ama aynı zamanda eğlenceli ve sevecen olduğunu nasıl açıklayabilirim? Lachlan deli gibi davranırken buna inanmasının imkânı yok.

"Bu gerçekten karmaşık," diyorum. "Yarın seni arayıp açıklayacağım. İstersen kahvaltıda buluşabiliriz ve orada açıklarım."

Lach alay ediyor. Onu görmezden geliyorum.

"Kahvaltı," diyor Wade, "Bizim yerimizde," derken Lachlan'a bakıyor.

Yemlikteki İsa Mesih. Erkekler neden böyle? Lach'ın derin ve alaycı olmayan kıkırdaması tüylerimi ürpertiyor, her ne kadar bunun bu işin hızla yokuş aşağı gidebileceğinin bir başka göstergesi olduğunu bilsem de.

"Yarın görüşürüz," diye onaylıyorum.

"Tamam, bu kadar. Hadi gidelim." Lach kolumu tuttu ve yürümeye başladı. "Şimdi, Lyla."

Wade'e bir özür daha fısıldıyorum ve Lachlan'ın hızına yetişmek için arkamı dönüyorum, ki bacakları benimkilerden çok daha uzun olduğu için bu imkansız. Beni sıkı sıkı tutuyor. İz bırakacak kadar değil, sadece beni bir bez bebekmişim gibi tuttuğunu hissettirecek kadar sıkı.

"Delilah," diye sesleniyor Wade kapıya yaklaştığımızda. "Eğer aramaz ya da gelmezsen, polisleri arayacağım."

"I. . ." Başlıyorum ama cevap veremedi Lachlan beni içeri çekiyor. Kolumu tuttuğu yerden çekiyorum. "Ne oluyor, Lachlan?"

"Git." Asansöre doğru başını salladı, çenesi sıkılmıştı.

Onu görmenin ilk şoku geçti. İnançsızlık ve sevinçten doğrudan öfkeye geçtim. Yumrukladım

sanki olanların suçlusu oymuş gibi yumruğumu üç kez düğmeye vuruyorum. İçeride, o arkamda dururken ben kollarımı kavuşturmuş önüme bakıyorum. Belki on dördüncü kata ulaştığımızda sakinleşmek için yeterli zamanımız olur. Pek olası değil. Bunun gerçekleşmesi için muhtemelen bir üç yıla daha ihtiyacımız olacak. Korkutucu bir düşünce. Üzücü bir düşünce. Üç yıldır onsuz yaşıyorum ve elbette hayatımı Fairview'de yaşadığımdan çok daha iyi yaşayabiliyorum ama kalbimdeki boşluk hâlâ boş. Eminim ki tıp fakültesi beni tüketmeseydi, boyun eğmeden ve onun numarasını çevirmeden üç yıl daha dayanamazdım. Asansörden dışarı adımımı atıyorum ve neredeyse tepinerek kapıma gidiyorum, kilidini açıyorum ve çekerek açıyorum. Bıraktım ve yüzüne çarpıp çarpmayacağına kaderin karar vermesine izin verdim. Lachlan yakaladı.

Dönüp ona bakıyorum. "Ne oluyor lan?"

"Ne oluyor lan, De-li-luh?" diye homurdanarak yaklaşıyor.

"Durup dururken hayatıma giremezsin, arkadaşımın önünde benimle öpüşemezsin ve bana el kaldıramazsın." Kollarımı kavuşturup dişlerimi gıcırdatıyorum. "Beni nasıl buldun?"

"Arkadaş mı?" diye yüksek sesle soruyor, sonra tekrar daha yüksek sesle söylüyor, "Arkadaş mı? Bütün arkadaşlarını öper misin, De-li-luh?" Aşağı bakıyor, ateşli gözlerle bedenimi süzüyor. "Arkadaşların için mi böyle giyiniyorsun?"

"Beni utandırmaya mı çalışıyorsun? Bu mudur yani? Çünkü bir an için bile sevişmediğine inanacağımı düşünüyorsan. ."

"Terk eden ben değildim!" Kükrüyor.

Gözlerimin yandığını hissettiğimde arkamı dönüp oturma odasındaki yarım pencereye bakıyorum. Sertçe yutkunuyorum. Birbirimizi tekrar gördüğümüzde işlerin böyle gideceğini düşünmemiştim. Kalbimi alıp bilerek ezeceğini kesinlikle düşünmemiştim. Terk eden kişinin ben olduğum konusunda haklı. Kızgın olmakta ve bana bağırmakta haklı. Bugüne kadar cevapsız kalan sorulara cevap istemekte haklı.

ama başka kadınlarla yattığını doğruladığını duymak hiç de kolay değil. Bir keresinde Wade ile birlikte olduğum için bunun beni ikiyüzlü yaptığını biliyorum ama elimde değil. Aklımda - kalbimde - Lachlan bana ait. Wade'e benim ona ait olduğumu söyledi. Şimdilik, bu küçük umut ışığına tutunacağım. Arkamı dönüp odanın ortasına doğru yürüyorum.

"Beni nasıl buldun?"

"Neden gittin?" O da karşılık veriyor. "Neden lanet kimliğini değiştirdin?"

Öfkesi o kadar aşikâr ki bunu iliklerime kadar hissediyorum. O gece ona her şeyi anlatacaktım ve bakın nasıl sonuçlandı. Üç yıldır kendime, birbirimizi tekrar gördüğümüzde ona her şeyi ayrıntılarıyla anlatacağımı söylüyordum. O zamanlar ayrıntılara girecek kadar güçlü değildim. Şimdi öyleyim ama karşımdaki adamın beni burada bırakıp Fairview'e gideceğinden ve tüm bunlardan sorumlu olan kişiyi öldüreceğinden hiç şüphem yok.

Hayatının geri kalanını hapiste geçireceği anlamına gelmese buna izin verirdim. "Ayrıldım çünkü senin için tehlikeliydim." Yutkunuyorum. Hay sikeyim. I Ağlamak istemiyorum ama yine de gözyaşları görüşümü bulandırıyor. Başka tarafa bakıyorum. "Daha önce gitmeliydim. Seni hiç içeri almamalıyım."

"Oh, ama o eziği içeri alabiliyorsun?" Alay ediyor.

"O bir ezik değil." Kollarımı açarken gözlerim ona kayıyor. "Kıskançlık yüzünden kötü davranma. Onu içeri aldığımı da kim söyledi? Onu hiç öpmedim. Mesele de buydu zaten. Onu öpmemi istedi ve ben öpemedim. Senin yüzünden hiçbir şey yapamıyorum."

İki elini saçlarında gezdiriyor ve volta atmaya başlarken hırlıyor. Esaretten yeni kurtulmuş vahşi bir hayvan gibi görünüyor. Adımları bir an durdu ve bana baktı, gözleri sert ve öfkeliydi. Volta atmaya devam ediyor ve ben orada öylece durup bakıyor ve tamamen aklını kaçırıp kaçırmadığını merak ediyorum.

BÖLÜM 29

LACHLAN

Neden bunu yapabileceğimi düşündüm ki? Onu kaçırıp bana getirmesi için birini göndermeliydim. Bütün gün onu izledim, sadece buradaki hayatına bir göz atmak için, ama gördükçe daha da üzüldüm. Hayatını yaşıyor. Gerçekten yaşıyor. Etrafta yüzünde bir gülümsemeyle dolaşmıyor ama onu tanıyorum ve burada Fairview'de olduğundan daha mutlu olduğunu söyleyebilirim. Bu beni mutlu etmeli. Bunun yerine öfkemi körüklüyor çünkü burada bensiz, ona vermek istediğim hayatı yaşıyor. Onunla paylaşmak istediğim hayatı. Onu o ezikle yakalamadan önce tüm bu düşünceler aklımdan geçti. Bütün gece onları birlikte izledim. Öfkemi bu kadar uzun süre dizginleyebildiğim için madalya almalıyım. Lanet olsun, öfkemi dizginlediğim için - nokta. Ona bakışı, dokunuşu, neredeyse öpüşü yüzünden hâlâ canını yakmak istiyorum. Sözümü tutup dişlerini kırmadığım için şanslı.

"Çantayı hazırla," diyorum, hissettiğimden daha sakın bir şekilde. "Ayrılıyoruz yarın."

"Ne? Nereye gideceksin?" Gözleri kocaman oldu. "Öylece gidemem."

Vücudum yeniden ısınmaya başladı. "Neden? Onun yüzünden mi?"

"Hayır! Şu anda kendini duyuyor musun?" diye tersliyor. "Onun önünde bana saldırdın ve o orada öylece durdu."

Eğer birlikte olsaydık bunu neden yapsın? Bunu bir düşün." "Çünkü o bir korkak."

Bu bana hafif bir kahkaha ve başını başka yöne çevirerek saklamaya çalıştığı bir gülümseme kazandırdı, ama ben gördüm. Duydum. Bu ses kalbimin etrafındaki zincirleri zangırdatıyor. Gülmemek için dudaklarını nasıl birbirine bastırdığını görmek ağzımın seğirmesine neden oluyor, sanki bunca yıldan sonra nihayet bir gülümseme oluşturacakmış gibi, ama kendimi tutuyorum. Bu sefer gülümsemem için çalışan o olacak.

"Çantanı hazırla" dedim yine.

Göz kırıyor. "Sen istiyorsun diye öylece gidemem."

"Hayır mı?" Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum. "Bence bunu bana borçlusun."

"Seninle gitmeyi sana borçlu muyum?" "Bana pek çok şey için borçlusun."

Bana bakıyor, baş döndürücü kahverengi gözlerini benimkilere sabitliyor. Bir an için dudaklarıma düşüyorlar ve biliyorum ki onları yine dudaklarında hayal ediyor. Onu o kadar çok öpmek istiyorum ki canım acıyor ama yapmayacağım. Bunu en başta yapmamalıydım, ama onun gözlerini kapattığını ve o bok kafalının öne doğru adım attığını gördüğümde, yerin dibine çekiliyormuşum gibi hissettim. Ya elbisesi? Tanrım, o lanet elbise. Onu öperken elini elbisenin altına soktuğu görüntüler kafamda canlandıktan sonra onu yakmak istedim. Neyse ki bunların hiçbiri olmadı ama yine de bu ihtimal beni daha az üzmüyor. Onu öpmek planın bir parçası değildi, ama her zaman bildiğim şeyi doğrulamam için gereken tek şey buydu - o benim için yaratılmıştı. Benim için. Başka kimse için değil.

"İşim var," diyor sessizce.

"Sana ödeme yapacağım."

"Ne?" Sesi titriyor. "Bana tam olarak ne için ödeme yapacaksın?"

"Benimle gelmen için."

Uzun bir süre bana bakıyor ve sonunda hafifçe gülüyor. "Sonra ne olacak? Ben çantamı toplayıp seninle ayrıldıktan sonra planın ne?"

"Benimle evleneceksin."

"Ne?" Çığlık atıyor, öfkemi daha da körükleyen dehşet dolu bir bakışla bir adım geri çekiliyor. "Ben evlenmiyorum."

"Ama sen öylesin." Kollarımı kavuşturup sırtıyorum. "Yine de sorun değil. Zaten soyadım olan De-li-luh Duke'u taşıdığın için fazla evrak işi yapmana gerek kalmayacak."

Çenesi düşüyor. Şok ona çok yakışıyor. Bana sırtını döndü. O bunu düşünürken ben de avantajı kullanıp onu kontrol ettim. Hafızam onun gerçekliğini tam olarak yansıtmıyordu. Bir süre kendimi bunun sadece bir üniversite kaçamağı olduğuna ve ilgimi çekmesinin tek nedeninin diğerlerinden farklı olması olduğuna ikna etmeye çalıştım. Onu tekrar gördüğümde, o zamanlar hissettiklerimi hissetmeyeceğime inanmak için kendimi kandırmaya çalıştım ve haklıydım. Daha fazlasını hissettim. Bu nasıl mümkün olabilir ki? Nasıl olur da o zamanlar hissettiklerimden daha fazlasını hissedebilirim, o benim her düşüncemi tüketirken? Bir nefes alıyorum ve yavaşça veriyorum. Bunu kabul etmesine ihtiyacım var.

"Sen. Borçlusun. Bana, Lyla James." Etkili olması için duraklıyorum. "Yoksa Delilah Duke'u mu tercih edersin?"

"Neden seninle evlenmem gerekiyor?" Geri dönüyor. "Beni nereye götüreceksin?"

"Chicago, sonra Fairview'de bir mola vereceğiz. Ondan sonra, eğer istediğin buysa seni buraya geri getirebilirim."

Gözlerini benimkilerden ayırıyor. Bu haberi nasıl değerlendirdiğini izliyorum. Yüzü daha anlamlı, sanki her zaman sahip olduğu duvarlar yavaş yavaş yıkılıyormuş gibi. (Bu da beni kızdırıyor.). Bir süre sonra iç geçiriyor. Konuşmasını bekliyorum. Konuşmadı. Sanki onu bir arada tutan tek şey kollarıymış gibi kollarını kendine sarıyor. Yenilgi ifadesi ağzımda acı bir tat bırakıyor ama buraya işleri onun için kolaylaştırmaya gelmedim.

"Bir yıl evli kalırsak bir milyon dolar alacaksın, iki yıl olursa iki milyon" dedim.

Bakışları benimkine kayıyor. "Neden?"

"Mirasımı alabilmek için evlenmem gerekiyor."

"Ah." Kaşları çatılıyor ama ifadesi çabucak düzeliyor.

Başını iki yana sallar. "Bunu yapamam."

Ona aval aval bakıyorum. Kim bu kadar parayı geri çevirir ki? Kaçmadan önce açtığı banka hesabındaki tek kuruşa bile dokunmadığını biliyorum. Bazı şeyleri yenisine aktardı, bu yüzden hala üzerinde onun adıyla satılan üniversite ürünlerinden artık kazanıyor, ama bu ikimiz için de azalıyor. Uygulamalarına bile girdim, Prescott'un bir süre ona yardım ettiğini bu sayede biliyorum. Yine de ona parasını geri ödedi ve bu daire kiralandı. Tek mali yükü öğrenci kredileri ve arabası, ama kira, yemek ve diğer masraflarla birlikte eminim hızla artıyordur. İsteddiği her şeye sahipken sadece ihtiyacı olan şeyleri almaya başladı. Spor merkezinde iyi bir maaş alıyor ama bu hiçbir zaman bir milyon dolara yaklaşmayacak. Bu onun için hiç de zor olmamalı.

"Bana borçlusun," diye tekrarlıyorum.

"Bunu söyleyip duruyorsun ve neden üzgün olduğunu anlıyorum. Benim yüzümden ciddi şekilde yaralandın ve hastanelik oldun ve bu beni öldürüyor." Sertçe yutkunuyor. "Bunun beni ne kadar üzdüğü hakkında hiçbir fikrin yok. Ama yine de profesyonel oldun ve istediğin hayatı yaşadın."

"İstedğim hayat mı?" Dudaklarımdan sert bir kahkaha dökülüyor. "Profesyonel oynadın ve kış tekmeledin," diyor beni inceleyerek

yakından. "Bu yüzden üç yıl sonra neden emekli olduğunuzu anlamıyorum."

"Demek bana ayak uyduruyordun."

"Hayır, yapamam," diyor sessizce, sanki acı çekiyormuş gibi. "Yine de insanlar bana bir şeyler anlatıyor."

Doğru. İnsanlar. Prescott ve Marissa. Bu ikisine çok kızgınlım ama ona olan sonsuz sadakatleriyle daha sonra ilgileneceğim.

"Çok fazla öğrenci krediniz var," diyorum.

"Aman Tanrım." Gözleri genişledi. "Bunca zamandır nerede olduğumu biliyor muydun?"

Parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum ve bir nefes alıyorum. "Gerçekten nerede olduğunu bilseydim sana ulaşmam bu kadar uzun sürer miydi sanıyorsun?"

Uzun bir süre yüzümü inceliyor. Mesele şu ki, ikimiz de onun bunu yapacağını biliyoruz. Eğer durum tersine dönseydi ve ben de onun hissettiği kadar suçlu hissetseydim, bunu çoktan kabul etmiş olurdum. Sadece acısının bir kısmını telafi etmeye çalışmak için bile olsa. Kaşlarını hafifçe çattı ve sanırım sonunda onu yakaladım.

"Öylece gidemem," diyor sessizce ve gözlerini kapatıyor. "İnsanların bana burada ihtiyacı var."

Ona bakıyorum. İNSANLARIN SANA BURADA İHTİYACI MI VAR? Benim sana ihtiyacım vardı. Hâlâ sana ihtiyacım var. Bunu düşündüğüm için kendimden nefret ediyorum, hatta avazım çıktığı kadar bağırmak istediğim için kendimden daha çok nefret ediyorum. Ona bu zevki tattırmayacağımdan değil. Bunu beni kızdıran şeyler listesine ekliyorum. Bu uzun bir liste.

"Bir hafta," diyorum. "Şimdilik."

"Neden ben?" diye fısıldıyor, yüzüme dikkatle bakarak.

"Bu olay yüzünden ne kadar çok şey kaybettiğimi biliyor musun?"

Saldırı mı?" Ben sordum. "Askerlikten düştüm. Bana vaat edilen parayı alamadım. Oynamak istediğim, benimle ilgilenen takımlar pas geçti. Ve sonra sen. . ."

Ve sonra beni orada tek başıma bıraktın, sana aşık olacak kadar aptal olduğum için paramparça ettiğin kalbimin lanet parçalarını toplamam için. Açıkçası bunu söylemiyorum ve söylemem gerektiğini de sanmıyorum. Gözlerinde aynı şekilde hüznün parlıyor. Çabucak kayboluyor ve yerini ciddi bir ifadeye bırakıyor. Ağzını açıp birkaç kez kapatırken yüzünde küçük bir kaş çatma ifadesi oluşuyor. Ben sadece

Söyleyeceği her şeyin ya onu ya da beni inciteceğini biliyorum. Bekliyorum.

"Başka biriyle evlenemez misin?" diye soruyor sonunda, sesi titrek bir fısıltıya dönüşüyor.

Bunu söylerken gözlerimin içine bile bakmıyor. Bakamaz. Yapamayacağını biliyorum. Bu sözleri söylemenin onun için ne kadar zor olduğunun tadını çıkarmak için bir an duruyorum.

"Hayır," diyorum açıkça.

"Lach." Omuzları düştü. "Fairview'e geri dönemem."

Her şey dönüp dolaşıp buna geliyor, zaten spor yemeğine katılmayı kabul etmemin nedeni de tam olarak buydu. Hiç şüphem yok ki Fairview'den bahsetmemiş olsaydım şimdiye kadar bana saldırganın adını verecekti. Bunu ondan çıkarabilirim. Siktir et onu. Bana izin vereceğini biliyorum. Mesele şu ki, artık sadece bir isim istemiyorum. Ona ve bana yaptıklarının bilgisiyle çok uzun süre oturdum. Sabırlı olmayı öğrendim. Bu biraz abartı olabilir ama sabırlı olmakta ustalaştım. Siktir, tamam, daha iyi oldum.

İyileştikten sonra, yaralarım ya da nasıl oldukları beni rahatsız etmiyordu, ona ne yaptıklarını bilmek beni rahatsız ediyordu. O zamanlar sadece yüzeyine dokunmuştu. Bu sefer, bana ne yaptıklarını tüm detaylarıyla anlatmasını istiyorum. Bir isim istemiyorum, henüz değil. İçimde bastırdığım tüm öfkeyle, kendi planımı daha ortaya çıkmadan bozacağım ve bu kadar uzun süre sırf intikam almak için aceleyle her şeyi berbat etmek için beklemedim. Hayır. Bu kez Fairview'e varana kadar ayrıntılarla uğraşacağım ve sonra ondan bir isim talep edeceğim. Bana vermeyebilir ama ben hazırım. Oradayken kimliğini belli etmeden bizi takip etmesi için birini tuttum bile. Yaptığı her hareketin belgelenmesini istiyorum. O kişi kendini ifşa ettiğinde, bana yaptıkları gibi onun da ağzının payını vermek için orada olacağım. Bana yaptıklarından daha beterini ve onları ucuz bir vuruşla hazırlıksız yakalamayacağım. Gidiyorum.

Bunu yaparken gözlerinin içine bakacağım, çünkü ben korkak değilim. Daha önce gölgelerde saklanarak kurnazlık yapmış olabilirler ama artık oyunlarını biliyorum. Beni ortadan kaldırmaya çalıştılar çünkü beni bir tehdit olarak görüyorlardı. Ona sahip olduklarını ve onu korkutarak tekrar boyun eğdireceklerini düşünüyorlar. Kötü bir tehdit olduklarını bile düşünüyor olabilirler ama nasıl bir canavar yarattıklarından haberleri yok.

"Benimle geri döneceksin," diyorum, sesimde gözlerini kısmasına yetecek kadar zehirle.

Ben de bundan zevk alıyorum. Bu onun pek fazla insanın göremediği bir yönü. Çatık kaşlarını kibar bir gülümsemeyle değiştirmiş olabilir. Ama Lyla James derinlerde, bir cadı tarafından kazanda kaynatılan ve devrilmeyi bekleyen öfkeli bir karışım.

"Bunun için senden nefret edeceğim," diyor, gözleri hâlâ kısıp. Omuz silkiyorum. "Gerçekten umurumda değil."

Bu onun ağzını kapattı. Şimdi beni yakından izliyor. Bunu beklemiyordu. Nasıl bekleyebilirdi ki? Aşık olduğu adam şimdiye kadar kendini onun ayaklarına atar, ona dönmesi için yalvarırdı ama ben artık o adam değilim. Yalvarmıyorum. Talep ediyorum. Ve ondan talep ettiğim şey de bu. Bunu kolay yoldan mı yoksa zor yoldan mı yapmak istediği ona kalmış. Her iki şekilde de yapıyor, ama onun küçük oyununu biraz daha oynayacağım ve isteyerek gelmeye karar verip vermeyeceğini göreceğim.

"Tamam. Yapacağım," diyor. "Bir milyon dolar."

"Bir yıl için iki," diyorum.

"Bu haftayı atlatıp atlatamayacağımı bile bilmiyorum," diye mırıldanıyor.

Yumruklarım iki yanımda sıkılı. Bu yorumun benimle hiçbir ilgisi olmadığını biliyorum. Beni gördüğünde kendinden geçmişti. Şok olmuştu ama kendinden geçmişti. Ve beni öpüş şekli? Beni hâlâ istememesine imkân yok. Bu Fairview'le ilgili. Ona tüm planımı anlatmazsam, ikimize de zarar vermeyeceğine onu ikna edemeyeceğimi biliyorum, ama bunu henüz açıklayamam.

"Birkaç güne ihtiyacım var," diyor bir süre sonra. "Sana bir gün vereceğim."

"Bunu yapmamı istiyorsan bana iki tane vereceksin." O saçma sapan bakışlarından biriyle beni iğneliyor ve lanet olası A, bu bana hala bir şeyler yapıyor.

"Neden iki?"

"Yarın koçluk yapmam gerekiyor." Bunu söylerken yere bakıyor ve bunun onun için çok şey ifade ettiğini söyleyebilirim. "Bunu kaçıramam. Onlar. . ." Bir nefes alıyor. "Onlar genç. Hayal kırıklığına uğrayacaklar."

Bunu ondan alabilirim. Onu yine de gitmeye zorlayabilir, bağlayıp ağzına bir çorap sokabilir ve sürebilirdim ama yapmayacağım. Onun kim olduğunu ve burada ne yaptığını izlemek istiyorum. Belki buradan ayrıldığımda, onu boğazlamak ve aramızda duran her şeyi yakmak istemeyeceğim. Pek olası değil ama belki.

"Sonra gideriz," diyorum.

Başını iki yana sallıyor. "Bütün gün çalışıyorum. Saat on birde küçük çocuklara hakemlik yapıyorum ve öğleden sonra gençleri eğitiyorum."

"Bir hafta izin aldığını sanıyordum," diyorum. Bütün bunları bildiğime inanamıyormuş gibi kaşları kalkıyor. Başımı eğiyorum. Hadi ama, Lyla James.

"Spor merkezine bir haftalığına ara verdim," diye açıklıyor. "Aynı tesisi kullanıyorum ama bu ondan ayrı."

Hah. Evraklarda bu açık değildi, ama sanırım hepsi aynı şirket altındaysa mantıklı. Belki de bu yüzden iyi para kazanıyordur.

"İki gün," diyorum.

"İki gün," diye tekrarlıyor.

Başımı sallıyorum ve ağzımın boktan bir sırtışa dönüşmesine izin vermemeye çalışıyorum. Bunu yapacağını biliyordum. İhtiyacı olmayan bir şey varsa o da daha fazla suçluluk duygusu. Yine de bunu para için yapıyor olabilir ve bu düşünce beni kızdırıyor. Kızdırmamalı ama kızdırıyor.

Bir süre sonra, "Dokuz buçukta Wade ile kahvaltıya gideceğim," dedi.

Çenem gerildi. Gerçekten gideceğine inanamıyorum. Sakin kalıyorum ve kendime birkaç gün içinde evleneceğimizi ve o küçük sivrisinek için endişelenmek zorunda kalmayacağımı hatırlatıyorum, ama bu onu ezme isteğimi azaltmıyor.

"İstersen gelebilirsin," diyor sessizce, yere bakarken dudağını ısırtıyor.

Sadece onu tanıdığım için böyle demek istediğini biliyorum. Başka biri olsa, sadece nazik olmaya çalıştığını düşünürdüm ama Lyla James kastetmediği bir şeyi söylemektense sessiz kalmayı tercih ediyor. Bunu düşündüm. O pislikle kahvaltı etmek istiyor muyum? Hayır. Yalnız gitmesini ister miyim? O da hayır. Yine de onu mahvetmeden oturabileceğime söz veremem. Suratını dağıtmadan önce kahveye kadar gidebilir miyim bilmiyorum. Riske girmemeye karar verdim.

"Bunu düşüneceğim," diyorum sonunda.

"Ne zaman döneceğiz?" diye soruyor, tekrar bana bakarak. "İhtisasınıza başlamak için zamanında dönmüş olacaksınız."

"Tamam," diye nefes alıyor, gözlerimi süzüyor. Bana çok uzun süre bakıyor ve ben de ağzından çıkacak her şeye karşı kendimi hazırlıyorum. "Döndüğümde nerede olacaksın?"

Ha. Bu bir tuzak, eğer duyduysam. "Göreceğiz."

Telefonumu çıkarıp sözleşmeyi açıyorum ve ona uzatıyorum. Okurken elleri kıpırdamadan duruyor.

"Bu neredeyse bir evlilik sözleşmesi gibi," diyor taramaya devam ederken.

"Teknik olarak, ama yine de mahkemede evlenmemiz gerekiyor." "Hisse mi?" Kaşları yukarı kalktı. "Bu delilik."

Dişlerimi sıkıyorum. Ne de olsa parayla ilgili olabilir. Fark etmez. Önemli olan bunu imzalayacak olması. Kaydırmaya devam ediyor. Sonunda parmağının ucuyla imzalıyor ve telefonu bana geri veriyor. Teknolojiye bayılıyorum. Yatak odasına fırladı ve ben de

Şoförümü arıyorum. Onu kovmuştum ama yarına kadar uçamayacağı için hâlâ otelde. Beni odamdan erken çıkarmasını ve çantamı getirmesini söyleyeceğim. Ondan ayrı uyumamın imkanı yok.

BÖLÜM 30

DELILAH

En azından huzur içinde duş almama ve üstümü değiştirmeme izin veriyor. Bunu yaptığıma inanamıyorum. Bir kabusu tekrar yaşayacağımı bile bile beni oraya geri götürdüğüne göre benden gerçekten nefret ediyor olmalı. Peki ya evlilik? Buna karşı değilim. Er ya da geç, içten içe eski Lachlan'la evleneceğimi biliyorum. Peki ya bu? Pek değil. Ama bunu yapacağım çünkü lanet olsun, ona değer veriyorum ve eğer mirasını almasının tek yolu buysa, ona yardım edeceğim. Ayrıca, bir son kullanma tarihi var ve belli ki ihtisasımı bitirmeme izin verecek. Sadece bu bile iki yıl sürer. Sonunda paramı çekip tüm kredilerimi geri ödeyeceğim. şu anda böyle bir pislik olmasaydı paramı çekmeyi düşünmezdim bile. Benimle öpüştü, binanın içinde beni tartakladı, bana bağırdı ve onunla gitmemi istedi. Her şeyi tekrar tekrar yaşıyorum ve hâlâ aklım almıyor.

Bunu düşündükçe daha da üzüliyorum. Biliyordum. Birbirimizi tekrar gördüğümüzde, başlangıçta her şeyin zor olacağını biliyordum. Yine de böyle olacağını düşünmemiştim. Onun üzüleceğini biliyordum, bu yüzden tartışmaya hazırdım. Aradaki fark, kafamda canlandırdığımda, tartışacak, makyajlı seks yapacak ve sonsuza dek mutlu yaşayacaktık. Aptalca, biliyorum. Açıkçası, şu anki durumumu düşünürsek, gerçekten aptalcaydı.

Marissa'yı arayıp bu konuyu onunla konuşmam gerekiyor. Elime geçen ilk pijamayı hızlıca değiştiriyorum - kırpılmış bir tişört

ve eşleşen şortlar. Bu acayip bir Snoopy pijama takımı ama uyumak için çok fazla seçeneğim yok. Onunla yatarken tişört ve külot giyiyordum, hâlâ da giyiyorum. Bu Lachlan Duke'ün önünde iç çamaşırlarımla dolaşmamın imkanı yok. Bana ikinci bir bakış atacağını da sanmıyorum. İçimden bir ses bana duyduğu nefretin, cazibesinin ve eskiden bana karşı hissettiği her şeyin önüne geçtiğini söylüyor. Bu düşünce kalbimi acıtıyor ama bunu görmezden gelip odaklanıyorum. Toplanmam gerekiyor, ki bunu yapmaktan nefret ediyorum, çünkü ya fazla eşya alıyorum ya da her şeyi unutuyorum. En azından banyo malzemelerim biraz düzenli ve kolay olacak.

Banyodan çıktığımda ciğerlerimdeki havanın boşaldığını hissediyorum ve olduğum yerde donup kalıyorum. O kadar muhteşem ki. Ona saatlerce bakabilirim. Ona saatlerce baktım. Onu yatağında oturmuş, telefonuyla yazışırken görmek gerçek dışı. Yatak odamda hiç erkek olmadı ve onu burada hayal etmeme hiç izin vermedim. Onu burada istemediğim için değil, ona sahip olamadığım için. Bu görüntü olmadan da kendimi yeterince incitiyordum zaten.

Onu uydurmadığımdan emin olarak bakmaya devam ediyorum. Artık tamamen ayığım. O konuşmadan ve duştan sonra ayık olmamam mümkün değil ama o hâlâ bir serap gibi görünüyor. O burada ve o kadar yakın ki ona dokunabilir, öpebilir ve kucağına tırmanabilirim. Kendimi bunu yaparken hayal ettiğimde kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Bu hayalin yerini hemen onun beni üzerinden ittiği ve bunu yapmaya hakkım olduğunu düşündüğüm için bana bağırdığı bir görüntü alıyor.

Bu incitici düşünce beni kendime getiriyor ve dolaba doğru ilerlememi sağlıyor. Bavulumu aldım ve toplanmaya odaklandım. Çorap çekmecemi açıyorum ve ne paketleyeceğimi bilmediğimi fark edince duraklıyorum. Çok fazla seçeneğim yok gibi ama beyaz bir elbisem var. Çok da önemli değil. Bu gerçek bir düğün değil, o yüzden ihtiyacım da yok. Bu düşünce kalbimi biraz kırıyor. Bir kenara koyuyorum. Ayrıca koyu yeşil ipek bir elbisem ve küçük siyah bir elbisem de var çünkü açıkçası burada yürüyen bir klişe haline geldim.

Sadece siyah olanı giydim ve o da bu yıl Tackle'daki tatil partisindeydi. Bazı insanlar kırmızı ve yeşil, bazıları da beyaz ve mavi giymişti. Ben siyah giydim. Diğer ikisini sadece mağazada denediğimde giydim ama onları da paketlemem gerektiğini hissediyorum. İş etkinlikleri için yeterince kotum, bluzum ve elbise kıyafetim var. Kıyafetlerimin çoğunun bir amacı var. Muhtemelen ihtiyacım olmayan şeyleri sadece ağladığım, müzik dinlediğim ve şarap içtiğim gecelerde satın alıyorum. Ona ne yapacağımızı sorsam iyi olacak. Tanrım, sürprizlerden nefret ediyorum. Bunu kabul ettiğime inanamıyorum.

Dolaptan çıktığımda kafasını telefonundan kaldırıyor ve bir kez daha donup kalıyorum. Beni yavaşça içine çekerken gözleri ısınıyor ve ardından bir cehennem yaratıyor. Sanki her santimimin tadını çıkarıyormuş, bakışlarıyla beni soyuyormuş gibi tekrar yapıyor. Ayaklarımın üzerinde kayıyorum. Lachlan'a karşı pek çok şey yaptım ama çekingenlik bunlardan biri değil. Kendimi açıkta, tahrik olmuş hissediyorum ve bu geceki tepkimden biraz utanıyorum. Bakışları benimkilerle buluştuğunda, içlerindeki ateş beni yalayıp geçiyor ve içime doğru yayılıyor.

"Ne paketleyeceğimi bilmiyorum," diyorum, sesim alçak ve muhtaç.

Bir saniye daha bakıyor, sonra telefonunu yatağımın üzerine atıyor ve ayağa kalkıp bana doğru geliyor. Onu izlerken nefesim kesiliyor ve aklıma bunun berbat bir fikir olduğu geliyor. Para kulağa harika geliyor ama bu riske değer mi bilmiyorum. Bu sefer ondan kurtulabileceğimi sanmıyorum. Tam önümde durdu. Siyah gömleğine bakıyorum ve kokusunu içime çekmek için gözlerimi kısa süreliğine kapatıyorum. Gözlerimi açtığımda kelebekler karnıma üşüşüyor ve onu gözlerindeki o bakışla beni izlerken buluyorum. Bana bakışı nefes almamı zorlaştırıyor. Bana ulaştığında, ikimiz de hareket etmiyoruz. Gözlerimi onunkilerden ayırmıyorum, kalbim düzensiz bir şekilde çarpıyor, sadece dudaklarını dudaklarıma değdirmesiyle son bulacaksa ilgilendiğim bakışma yarışına devam ediyorum.

Öyle değil.

Ayrılıyor ve dolabıma giriyor. Tamamen dışarı çıktım. Neyse ki titremiyorum. En azından bedenim ne zaman uslu duracağını biliyor. Ona bakmak için dönüyorum. Gömme dolap hiçbir şekilde büyük değil - bu, hareket etmeden her köşeye kolayca ulaşabilen Lachlan tarafından kanıtlanan bir şey. Üç elbiseyi, topuklu ayakkabıları, kot pantolonları, üstleri ve dikkatsizce bavuluma attığı birkaç şeyi alıyor. Bunun beni deli ettiğini biliyor. Komodinimin üzerinde dağınık bir kitap yığını olabilir ama kıyafetlerimin düzgünce katlanmış olması gerekiyor. Bunu bilerek yapıyor. Pislik herif. Tepki vermiyorum. Sonunda iç çamaşırı çekmeceme yöneliyor ve içimdeki her şey çılgılık atarak duruyor.

Saklayacak ya da utanacak bir şeyim yok. Vibratörlere sahip olmak ve kullanmak normaldir, ama onun kaba olacağını biliyorum. Eski Lach gözlerinde bir parıltı, dudaklarında bir sırıtişla alay eder ve hemen üzerimde kullanırdı. Bu ise. Bu yeni Lachlan'ın ne halt edeceğini bilmiyorum. Sakin kalmak için savaşıyorum ve onu durdurma dürtüsüne direniyorum. Sahip olduğum tüm külotları tek tek çıkarıp inceliyor. Sadece üç tane güzel külotum var, onlar da hemen çantaya giriyor. Diğerlerinden bazılarını omzunun arkasına fırlatıyor, nereye düştüklerini umursamıyor bile. Aynı şeyi sütyenler için de yapıyor. Çekmecenin arkasına ulaştığında kaşları havaya kalkıyor ve bulduğunu anlıyorum. Bu çok güzel bir zaman olacak, bunu biliyorum. Çıkartıyor ve inceliyor. Mor ve sık sık kullanılıyor.

İç çekiyorum. "Devam et. Benimle dalga geçin."

"Neden seninle dalga geçeyim ki?" Elindeki vibratöre, bana ve tekrar ona bakıyor. "Neden bir kaktüse benziyor?"

"Sen. . ." Gülmeye başlıyorum ama duruyorum ve onu almak için adım atıyorum. Sanki ortaokuldaymışız gibi uzanamayacağım bir yerde tutuyor. Ona ters ters bakıp kollarımı kavuşturuyorum ve bir adım geri çekiliyorum.

"Lachlan."

"Lyla."

"Lütfen yerine koy."

Gülümsemesi yavaş ve acımasız. "Eğer birkaç soruya cevap verirsen vereceğim."

"Sorularınız mı var?" Bir şekilde umursamaz görünmeyi başararak soruyorum. "Şaka yapıyorsun."

Kafasını sallıyor. Sırtışı beni çok kızdırıyor. Bunu görüyor olmalı, gözleri acımasız bir eğlenceyle parıldıyor. Önce o şeyle, sonra da ona ihtiyaç duyduğum için benimle dalga geçmesini beklerdim, ama sorular? Seksle ilgili sorulara cevap vermenin beni rahatsız ettiğini çok iyi biliyor. Bunu travmaya bağla. Seks yapabilirim ama bunu tartışmak istemiyorum. Lachlan bu konuda konuşurken kendimi rahat hissettiğim tek kişi ve o da bunu biliyor. Bunu hatırlaması gerektiğini biliyorum.

Yine de buraya geldiğinden beri yaptığı her şey kasıtlıydı, o yüzden bunun neden farklı olmasını beklediğimi bilmiyorum. Zaten gerginim ve tüm yıl boyunca hissetmediğim kadar çok duyguya sahibim. Aptalca bir nedenden dolayı, bunun canımı yakacağını bildiğim halde, olduğum yerde kalıyorum. Belki de duygusal mazoşizmimi daha berbat besinlerle beslemek için.

"Sorularınızı sorun." Kollarımı açıyorum ve saldırıyı bekliyorum.

"Ne sıklıkla kullanıyorsunuz?"

Gözlerimi deviriyorum. "Ne fark eder ki?"

"Sadece merak ettim. Haftada bir mi? Ayda bir mi? Günde bir kez mi?" Gözleri her soruda içimi titreten acımasız bir bakışa bürünüyor ama lanet olsun, gözlerimi onunkilerden ayırmamaya çalışıyorum.

"Bu lanet olası nüfus sayımı mı?" Sıkılarak soruyorum. "Belki haftada dört kez."

"Seni boşaltması için porno izler misin? Hikaye olmadan tabii ki."

Dudağımı ısırıyorum ve yere bakıyorum. Neredeyse gülümseyecektim ama aramızdaki şakayı o sert tonda duymak biraz acıttı. Kahretsin, bunu beklemiyordum. Konuşmak için kendime güvenmiyorum, bu yüzden gözlerimi onun spor ayakkabılarından ayırmıyorum ve başımı sallıyorum.

"Bunu kullanırken özellikle birini düşünüyor musunuz?"

Yaklaşıp kişisel alanımı işgal ederken kokusu beni sarıyor. O kadar yakın ki ayakkabıların ucu neredeyse ayak parmaklarıma değecek. Şu anda uzanıp ona dokunabileceğimi ve onun da bana aynı şeyi yapabileceğini fark ettiğimde kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Üç yıl boyunca kendimi ona doğru fırlatıp kollarımı ve bacaklarımı ona dolamayı hayal ettim. Gözleri, sesi, dudakları ve vücudu uyanırken gördüğüm her rüyaya kazındı. Üç yıllık özlem ve ne için? Hiçbir şey için. Anlamlı bir konuşma yapmak yerine, onu eğlendiren şu aptal küçük oyunları oynuyor.

Yapabilmeyi o kadar çok isterdim ki. .bilmiyorum, ona sarılmayı ya da onu öpmeyi, ama beni iteceğinden o kadar korkuyorum ki bunu yapmaya cesaret edemiyorum. Beni iteceğini biliyorum. Bir anda oluyor. Tüm bunları düşününce gözlerim yaşarmaya başlıyor. Sonra ne olacağını biliyorum. Bana ona sahip olabileceğimi ama bunun yerine sanki başka bir seçeneğim varmış gibi ondan saklanmayı seçtiğimi hatırlatacak. Ağlamamak için gözümü hızlıca kırpmam gerekiyor ama yine de koca bir damla gözyaşı ayağıma düşüyor. Umarım bunu görmez. Dudağımı daha sert ısıyorum ve sorusuna cevap vermek için başımı sallıyorum. Evet, özellikle birini düşünüyorum, seni lanet olası pislik.

"Gerçeğini aratmıyor mu?"

Üzüntü, öfke ve aşağılanma gibi sayısız duygu aynı anda üzerime çöküyor. Nefes alışım keskin ama titrek. Yine de soruya hayır demek için başımı sallamaya zorluyorum. Bir adım geri atıyor. Çekmeceye çarparken çıkan gümbürtüyü duyuyorum. Dönüp dolaptan ve odadan dışarı fırlarken başımı eğiyorum, yüzümdeki gözyaşlarını öfkeyle siliyorum. Bunu yapamam. Yeterince güçlü değilim. Bu gerçeğin farkına varmak gözlerimi yaşartıyor. İçimde öfke kabarıyor - Travmamın bir kısmını atlatmama yardımcı olan o lanet terapist, ama en çok da bana bunu yapmasına izin verdiğim için kendime kızıyorum. Sen ona bunu yapmasına izin vermedikçe kimse seni kıramaz.

ve ben de ona tüm gücümü verdim. Bu yüzden bugüne kadar beni bu kadar yoğun hissettirebilen tek kişi o oldu. Bu bir ihanet gibi geliyor ve bunu bana karşı kullandığı için ondan nefret ediyorum. Tanrım, umursamayı bırakmalıyım. Tekrar yapabileceğimi biliyorum. Bana duygusal duvarlar inşa ettiren kişinin aynı zamanda onları yıkmama yardım eden kişi olması canımı acıtıyor.

Ondan gitmesini isteyebilirim. Gidebilirim. İkisi de gerçekçi bir seçenek değil. Gideceğini biliyorum ama dışarıda kalır. Eğer gidersem, beni takip edecektir. En kötüsü de şu anda ondan ne kadar nefret etsem de gitmesini istemiyorum. Onu daha yeni geri aldım. Tanrım, bu çok boktan. İçimden bir hıçkırık geçiyor ama onu bastırıyorum. Yaklaşan ayak seslerini duyduğumda buzdolabını açıyorum ve neredeyse içine dalıyorum. Çilekli yoğurda uzanıyorum ve sanki iki gün önce almamışım gibi elimde çeviriyorum.

"Hemen döneceğim," diyor arkamdan.

Hiçbir şey söylemiyorum.

"Ben çıktığımda kapı kilitlenecek mi?" Başımı sallıyorum.

Ağır ağır iç geçiriyor. "Tekrar içeri girebilecek miyim?" Başımı salladım.

Bir süre daha arkamda kalıyor. Yoğurdu yerine koyuyorum ve çilek kabını inceliyorum. Kapının arkamdan kapandığını duyduğumda bir adım geri atıyorum, buzdolabını çarparak kapatıyorum ve banyoya koşuyorum, böylece onun beni görmesi konusunda endişelenmek zorunda kalmadan yıkılabiliyorum. Bunun için onu sikeyim. Cidden, siktir et onu. Ağlamam bittiğinde yüzüme soğuk su çarpıyorum ve Marissa'yı ararken birkaç nefes alıyorum.

"Hey," diyor. Bulunduğu yer çok gürültülü. "Lachlan burada."

Sessiz ama hâlâ etrafındaki gürültüyü duyuyorum, bu yüzden telefonu kapatmadığını biliyorum.

"Mar?"

"Sen lanet olsun sıçmak Bana." o fısıltıyla bağılıyor. "Nasıl?"

"Bilmiyorum, ama. . . .söyleyebileceğim çok şey var. Saat dokuzda kahvaltı için Wade'le buluşacağım. Gelebilir misin?"

"Elbette. Hemen gelmemi ister misin?" diye sorar.
"Şimdi geliyorum."

"Hayır, o burada. Bir şey için dışarı çıktı ama hemen geri gelecek."

"Umurumda değil. Sesin iyi gelmiyor."

"Ben yatmaya gidiyorum. Bunu yapamam." Sesim bu kelimedede kesiliyor.

"Sen Yapabilirsin, Tatlım. Sikeyim, I olabilir olmakOrada içinde yirmi dakika."

"O zamana kadar uyumuş olurum," diyorum sessizce, çünkü şu anda yapacağım şey tam olarak bu. "Kahvaltı."

Nefes veriyor. "Oraya gidemeyeceğime emin misin?" "Benimle dokuz buçukta orada buluş."

"Orada olacağım."

Banyodan aceleyle çıkıyorum, yanımdaki komodinin üzerine şarj olması için koyuyorum, ışığı kapatıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Bedenim içten ve dıştan bitkin düşmüştü. Bir an için uyuyamayacağımı düşünüyorum ama o gelmeden önce uyuyakalıyorum.

BÖLÜM 31

LACHLAN

Daha bir gün bile onun yanında olmadım ve bu durum şimdiden itiraf etmek istediğimden daha fazla canımı sıkmaya başladı. Odaya geri döndüğümde uyuyordu ve zor uyuyordum, yatağın onun tarafına geçmediğimden ve ona sarılmadığımdan emin olmaya çalışıyordum. Bunu yapmak istediğimden değil, ama sanırım bedenim bana ihanet eder ve rızam olmadan bunu yapar. O yattığım son kadın - gerçekten sadece yattığım. Tek kadın. Bu farkındalık sarsıcı. Yıllarca kafamda onu tekrar gördüğümde işlerin nasıl gideceğine dair sahneler canlandırdım. Hiçbiri yatak odasının köşesinde bir sandalyeye oturup uyumasını izlememi içermiyordu. Bir saat boyunca. Bir sürünge gibi. En azından sandalye rahat. Eminim hep orada uyuyordur, sevdiği gibi top gibi kıvrılıp yatıyordur. Sandalyenin üzerinde duran örtüyü elime alıyorum, kokusunu içime çekiyorum ve ne yaptığımı fark ettiğimde örtüyü bırakıyorum.

Perdelerinin arasından belli belirsiz bir parıltı geliyor. Loş odada yeterince iyi. O kadar güzel ki. O zaman olduğundan daha güzel olması mümkün mü? Yemin ederim öyle. İçimde onu boğma isteği uyandırıyor. Onu sikip atasım geliyor. Ben onu sikerken ve adımları haykırarak boşalmasını sağlarken onu boğmak istememe neden oluyor. Bana yaşattığı onca şeyden sonra hala üzerimde bu kadar güç sahibi olması anlaşılır gibi değil.

O kıpırdandığında, e-postalarımı kontrol etmek için telefonumu elime alıyorum. Son bir saattir yapmam gereken şey buydu. Bir süre sonra telefonu komodinin üzerinde vızıldamaya başladığında, daha iyi düşündüm ve telefonumun yan düğmesine bastım. Burada olduğumdan haberi yok. Ne yapacağını görmek için onu biraz daha izleyeceğim. Zaten hayatımın bir kısmını bunu yaparak boşa harcadım. Onu on dakika daha izleyebilirim. Önce kurduğu bir alarm olduğunu düşünüyorum ama hiç bakmadan uzanıp ekranı kaydırıyor. Bu küçük hareket beni rahatsız ediyor. Bu numaraya sahip olan herkese cevap vereceği anlamına geliyor.

"Evet." Sesi ilk uyandığında olduğu gibi hırıltılıydı.

Aletim anında sertleşti. Daha da sertleşti. Sikeyim. Yemin ederim vücudumu bu şekilde tepki vermesi için şartlandırdı. Sabahki hışırtılı sesi mi? Anında sertleşiyor. Şirret tavrı? Anında sertleşme. Bana gülümsemesi? Anında sertleşme. Futbol yetenekleri hakkında konuşurken sözlerindeki inanç? Anında sertleşme. Tahrik olduğunda gözlerindeki ateş? Bu çok açık. Beni bir B.F. Skinner çalışmasındaki lanet bir laboratuvar faresine çevirdi, Tanrı aşkına. Kendimi toparlamam lazım.

"Evet, biliyorum. Sana orada olacağımı söylemiştim." Bir kolunu yüzüne atıyor. "Evet. Ben de orada olacağım, sorumsuz değilim." Bir an sessiz kalıyor. "Elbette, oraya birlikte yürüyebiliriz. Hayır, gelmez. Bunu yapmaz. Her şey yoluna girecek." Çabucak doğruluyor, çarşafı hışırdıyor. "Beni kahvaltıyı hatırlatmak için mi aradın yoksa bir suçun şüphelisiymişim gibi beni sorgulamak için mi?"

Onun hızlı ses tonuna karşı dilimi ısırdım. Hay sikeyim. Hoşça kal bile demiyor; sadece telefonu kapatıyor. Neredeyse gülümseyecektim ama sonra numarasının onda olduğunu ve bende olmadığını hatırladım. Aslında bende var ama o bana vermedi. Telefonunu dikkatsizce yatağın üzerine fırlatıyor ve orada yatıyor olabileceğimi hatırlayınca nefesi kesiliyor. Bir eliyle benim olmam gereken yere bastırıyor. Hayal kırıklığına mı uğradı yoksa

Orada olmadığım için rahatladım ve bu da beni kızdırıyor.

"Beni mi arıyordunuz?"

Çıglık atarak geri çekiliyor ve elini kalbine götürerek yatak başlığına vuruyor. "Tanrım, Lachlan! Ne oluyor be?"

Kalkıp panjurları açıyorum, sert güneş ışığına karşı gözlerimi kısıyorum. Lyla tek kelime etmeme bile izin vermiyor. Yorganı üzerinden atıyor, yataktan kalkıyor ve ben daha sandalyeye dönmeye fırsat bulamadan banyoya gidiyor. Tuvaletin sifonunu, musluğun açılıp kapandığını ve duşun çalışmaya başladığını duyuyorum.

Acaba yanına hiç kıyafet almadığının farkında mı? Muhtemelen etrafta çıplak dolaşmaya alışkındır. Gözlerimi kapatıyorum ve nefes alıyorum. Şu anda onu çıplak hayal etme. Eğer başlarsam aptalca bir şey yaparım ve onu becermeyi göze alamam. Kesinlikle yapacağım. Daha önce birkaç kez mastürbasyon yapmam gerekecek, böylece bir saniyede boşalmayacağım. O kadar uzun zaman oldu. Yine de, yakında tamamlamamız gereken bir evliliğimiz olacak. Tekrar e-postalara odaklanmak için gerçekten çok uğraşıyorum ve sonra kendimi banyoya girerken ve onu duş duvarına karşı becerirken hayal etmemek için daha da çok uğraşıyorum.

Su kapanıyor ve bir dakika sonra havluya sarınmış bir şekilde kapıyı açıyor. Başka tarafa bakmalıydım. Düzgün bir adam bunu yapabilirdi, ama üç yıl önce beni hastane yatağında bıraktığında benim dürüstlüğüme de yanında götürmüştü. Dolaba giriyor, iç çamaşırı ve spor sutyeni alıyor ve gömme çekmecenin üstüne koyuyor. Dönüp birkaç giysi buluyor ve onları da iç çamaşırlarının yanına yerleştiriyor. Onları alıp banyoya gitmesini bekliyorum ama onun yerine havlusunu düşürüyor. Çenem de onunla birlikte düşüyor.

Bana bakmıyor ama izlediğimi bildiğini biliyorum. Onun çıplak haline bakıyorum. Daha önce sertleştiğimi sanıyordum ama bu. . .çok fazla. Sikimi serbest bırakmak ve bu görüntüye mastürbasyon yapmak istiyorum. Daha sonra yapacağım, ama şimdi yapma dürtüsü çok güçlü. Ya bu ya da oraya gidip

Kıçını, kalçalarını, memelerini ve ağzını... Bu da kaçınılmaz olarak amına, oradan da sekse gidecektir ama bu henüz gerçekleşmeyecektir. Giyinmeyi bitirir, ayaklarını bir çift kaydırağın içine sokar, çoraplarını ve kramponlarını alır ve dolaptan ve odadan dışarı çıkar.

Bana bakmıyor ya da bir kez olsun beni tanımıyor. Bu beni kızdırıyor ama ona bunu veriyorum. Hayatını işgal ettim ve kökünden sökmek üzereyim. Onu, adım atmaktansa yakmayı tercih edeceğini bildiğim bir yere geri götürüyorum. Vibratör olayı yüzünden bana kızgın olduğunu biliyorum ama umurumda değil. Benden zevk aldığı için vibratörü kırmak istesem bile, benim hatıramla kendini tatmin ettiğinin teyidi sormaya değerdi. O bok kafalının seviştiklerini söylediğini duyduktan sonra daha da sinirlendim.

Nerede seviştiler? Bu yatakta mı? Lanet yatağı yakacağım. Üzgün olmamam gerektiğini biliyorum. Üç yıl uzun bir süre, ama söz konusu Lyla olduğunda, elimde olmayan pek çok şeyi yapmamalıyım. Bir nefes alıyorum. Belli ki çok kötü yatıyor. Bunu bir mil öteden bile anlayabilirdim. Nefes alıyorum ve düşünmeyi bırakıyorum. Olan oldu. Bunu değiştiremem. Hayatıma devam etmeliyim. Anahtarlarını aldığını duyduğumda telefonumdaki saate baktım ve hemen kalktım.

"Nereye gidiyorsun?" Yatak odasının kapısında duruyorum. "Kahvaltıdan önce hâlâ otuz dakikan var."

"Doğru." Bana ters ters bakıyor. "Ve bu arada, sırf yapabileceklerini düşündükleri için bana duygusal olarak saldırmayacak bir yabancından kahve alacağım."

"Seninle gelmem için beni davet ettiğini sanıyordum."

"Siktir git." Hızla dönüyor, kapıyı açıyor ve arkasından çarparak kapatıyor.

Gülüyorum. Evet, kızgın olduğu doğru. Kızgın ve kalbi kırıkların lanet kulübüne hoş geldin, Lyla James. Kurabiyeleri paylaşmayız, sadece şikayetlerimizi.

Neyse ki ondan iki saat önce hazırlandım ve onu kahvaltıya kadar takip edebildim. Muhtemelen onu takip ettiğimi biliyor, ama gözlerden uzak durmaya çalışıyorum. Marissa'yı gördüğüm için rahatladım. Onun varlığı Bok kafalıya bunun önemsiz bir kahvaltı randevusu olmadığını açıkça göstermeli. Marissa endişeli görünüyor. Bok kafalı şaşkın görünüyor. Lyla ifadesiz. ..ifadesiz görünüyor. Bu durum onun kabuğuna geri dönmesine neden oluyor, bu da beni rahatsız ediyor ama her şeye bir son verecek kadar değil. Benimle evlenecek ve ben de bana bunu yapan kişiden intikamımı alacağım - ona.

İzlemeye devam ediyorum. Marissa ağlamaya başladı. Bok kafa üzgün görünüyor. Lyla hala ifadesiz. Bu bir saat boyunca devam ediyor. Lyla'nın ifadesi hiç değişmeyen tek ifade. Bok kafa gerçek bir yemek yiyen ve hepsini yiyen tek kişi. Marissa bir simit yiyor. Lyla da aynı şeyi sipariş ediyor, bu beni şaşırtıyor çünkü simitlerin sadece "her şey" kısmını yiyor ve alt kısmını görmezden geliyor. Bir ısırık alıp yere bırakmasını izliyorum. Bir tane daha alıp bırakıyor. Tüm yediği bu.

İşlerini bitirdiklerinde Marissa Lyla'ya sarılır ve yanağına bir öpücük kondurur. Söylediği her şey Lyla'nın hayalet gülümsemesini ortaya çıkarıyor. Marissa daha sonra Bok Kafa'ya sarılıyor ve ters yöne doğru gidiyor. Muhtemelen smoothie ya da çiçek işine gidiyordur. Lyla ve Bok Kafa yürümeye başlıyor. O konuşurken Lyla saçlarını atkuyruğu yapıyor. Gözleri benim hoşuma gitmeyecek kadar sık Lyla'nın dudaklarına kayıyor. Onu bir şeye ikna etmeye çalışır gibi ellerini hareket ettirmeye başlıyor. Muhtemelen benimle gelmemesi için. Eğer öyleyse, nefesini boşa harcıyor. Bunun gerçekleştiği bir gerçeklik yok. Ya kendi isteğiyle gidecek ya da ben aşırı önlemler almak zorunda kalacağım ve bundan kaçınmaya çalışıyorum. Ayrıca, onun hayatını daha iyi hale getiriyorum. Her şey bittiğinde, bir milyoner olacak. Bunu kim istemez ki?

Tackle'ın arkasındaki futbol sahalarından birine geldik. Binanın içinde kayboluyorlar ve hemen kurdukları ağlar ve konilerle dışarı çıkıyorlar. Bu iş bittikten sonra, Bok kafa binaya geri dönüyor ve futbol toplarıyla dolu bir kova çıkarıyor. Birini Lyla'ya atıyor, o da topun yanından geçmesini engelliyor. Baktığını bile sanmıyorum; tepkisi tamamen içgüdüsel. Hemen topla numaralar yapmaya başlıyor. Büyüleyici. Onu oynarken hiç görmemiştım. En azından şahsen. Bazı oyunlarının videolarını görmüştüm ama bunu yaptığını hiç görmemiştım. Yaptığı şeye tamamen odaklanmış durumda - dalga geçiyor olsa da ciddi.

Bok kafa sahada ona katılıyor ve topu çalmaya çalışıyor. Teke tek oynama kolaylığı beni sinirlendiriyor. Futbol hakkında hiçbir şey bilmiyorum ama hokeye benziyor. Onunla bire bir oynayabilmek için topla manevra yapmayı öğrenirdim. Kıcımlı tekmelerdi ama yine de yapardım. Onu kandırıyor, diğer ayağıyla topu tutarken vücudu bir yöne doğru hareket ediyor, bacaklarının altından vuruyor ve peşinden koşuyor. Her şey çok hızlı oluyor; gözünüzü kırparsanız kaçırsınız ama dikkatinizi vererseniz oyunun tamamı çok güzel. O gülümseme - benim gülümsemem - yüzüne yayılıyor, ama sırtı ona dönük olduğu için anlamıyor.

Adam ona yetişmeye çalışırken kız sahada hızla koşuyor. Topu ondan alma şansı olmadığını anladığında, farklı bir taktik uyguluyor ve koşmasını engellemek için kollarını ona doluyor. Yaslandığım ağaç gövdesini itiyorum. Yemin ederim bu adam ölmek istiyor. Lyla onu kaldırırken ciyaklıyor ve onu yere bıraktığında oraya koşup onu elinden çekip almaktan bir milisaniye uzağım. Ayakları yere değdiği anda onu sertçe itiyor ve atılan topu almak için uzaklaşıyor. Yüz ifadesi düştü. Gülümsüyorum ama şimdi onu bu şekilde kucağıma alsam ne yapacağını merak ediyorum. Muhtemelen beni bıçaklayacak bir şey bulurdu.

Kısa bir süre sonra insanlar gelmeye başladı - çim sandalyeleri ve soğutucuları olan ebeveynler ve sahaya koşmak için formalarını giyen küçük çocuklar. Yemek siparişi vermeyi bitirmiştım ki bir grup annenin Bok Kafa'ya doğru yürüdüğünü gördüm. İçlerinden ikisi onunla açıkça flört etmeye başladı. Bir ipucu bulup içlerinden birinin teklifini kabul etmek yerine Lyla'ya bakıyor. Sadece arkadaşı olsaydı umurumda bile olmazdı (o kadar), ama onu becermek isteyen bir arkadaşı ve bu onu otomatik olarak bok listemin başına koyuyor. Ona daha ne kadar katlanabileceğimi bilmiyorum.

En azından Lyla dikkatini vermiyor. Çömelmiş, küçük bir çocuğun ayakkabılarını bağlıyor ve arkasında dört çocuk daha duruyor, aynı şeyi onlar için de yapmasını bekliyorlar. Bağcıkları düğümlemeyi bitirir bitirmez, her biri öne fırlıyor ve ona sıkıca sarılıyor. Saçlarını okşarken yüzünde bir gülümseme beliriyor. Bu benim gülümsemem değil, ama yine de bir gülümseme ve onunkilerin hepsi inanılmaz, bu yüzden onu yiyorlar. Onlarla nasıl etkileşime girdiğini görmek midemi boş hissettiriyor. Onun çocuklarımızla oynarkenki görüntüsü aklımdan geçiyor. Onu aşağı itiyorum ve gömüyorum.

Fotoğraflarda gördüğüm küçük sarışın kız, çocukların işi bittiğinde koşarak geliyor ve kendini Lyla'nın üzerine atarak onu kış üstü yere düşürüyor. Lyla gülüyor. Uzakta duruyorum ama duyuyorum ve kahretsin, o kahkahayı özledim. Kolaylıkla ayağa kalkıyor ve küçük kızın kalkmasına yardım ediyor. Babası olduğunu tahmin ettiğim sarışın bir adam yanıma geliyor ve gülerek başını sallıyor. Küçük kız Lyla'nın şortunu çekiştirip dikkatini babasından uzaklaştıran kadar konuşuyorlar. Adam kızın ne söyleyeceğini zaten biliyormuş gibi gülümsüyor. Yanlarına gidiyorum. Ne konuştuklarını ve neden onunla bu kadar çok fotoğraf çektiğini duymam gerekiyor. Lyla'nın beni gördüğünü biliyorum. Beni fark etmemesi zor ama yokmuşum gibi davranıyor. Kulak misafiri olurken mesafemi koruyor ve yemeğimi getiren şoförün ne kadar uzakta olduğunu kontrol etmek için telefonumun ekranına bakıyorum.

"Koleksiyonun için bir tane daha," diyor Lyla ayağa kalkıp şortunu fırçalarken.

"Telefonumda olman umurumda değil." Gz kırpıyor. Fark ettiyse de belli etmez.

Kim lan bu adam? Kadın arkasını dönüp kızını tarlaya götürdüğünde, adam bariz bir şekilde onu süzüyor. Fotoğrafını ekip Liam'a gönderdim.

Ben: Bu kim?

Liam: idk, kim o?

Beni kızdırmak için yaptığını biliyorum. İe yarıyor.

Ben: Bilseydim sormazdım

Cevap vermiyor.

Ben: YÜZ TANIMA

Liam: Neden? Banka mı soydu?

Kardeşim, lanet komedyen. **Ben:**

sadece yap

Liam: Lyla ile konuşan her erkeğin yüzünü tanıyamayız. Ona kim olduğunu sor.

şimdi cevap vermeyen benim. Liam hastaneden ıktığımdan beri benim samalıklarım ile uğraşıyor. Hastaneye bilinçsiz ama umutlu bir şekilde girdim ve acı ve öfkeyle ıktım. Kardeşimin onu tekrar görmenin beni eski haline döndüreceğini düşündüğünü biliyorum. Mesele şu ki, o gitmeden önce nasıl biri olduğumu bile hatırlamıyorum. Yalan söyleyip onu görmenin bir fark yaratmadığını söylemeyeceğim, çünkü gözleri benimkilerle buluştuğu anda kendimi her zamanki gibi hissettim - hokey diskini merak içinde izliyordum. Yine de teslim olamayacak kadar fkeliyim. Belki de onu bol tişörtleri içinde özgün ve kıt kanaat geçinirken bulsaydım, öfkem hemen yok olurdu. Bunun için tam bir pisliğim. Öyle olduğumu biliyorum ama bu da ne? Her gün lanet bir zombi gibi yaşıyordum. Hokey antrenmanı, hokey maçı, ev, durula ve tekrarlar. şimdi Duke Tech'teyim ve yine aynısı - sıkıcı ve tatmin edici değil. Yani evet, onu biraz zgn görmek isterdim.

Kardeşim kızgınlığını anlamıyor. Annem de anlamıyor. Onunla birkaç saat takıldılar.

ve ona anında aşık oldular. Tabii ki aşık oldular. Nasıl aşık olmasınlar ki? İşte bu yüzden Liam'a onunla evlenebilmek için onu bulmam gerektiğini söylediğimde hemen kabul etti. Zavallı, iyi kalpli kardeşim buraya Eros gibi geleceğimi sandı; Anteros'un bokunun üzerinde olduğumu fark etmedi. Altında durduğum meşe ağacına doğru yürümeye başladım.

Ben: Onun kim olduğunu bulmanı ve telefonuna girip fotoğraflarını silmeni istiyorum

Beni çağırıyor. Ağır bir nefesle cevap veriyorum.

"Biliyorum, tamam mı?" Beyzbol şapkasını kafamdan çıkarıyorum ve tekrar takmadan önce parmaklarımı hızlıca saçlarımda gezdiriyorum.

"Aklını mı kaçırdın sen?" diye tükürüyor, sözlerimin üzerine basıyor.

Adımlarımın ortasında durakladım. "Bu ciddi bir soru mu?"

"Tanrım, Lach," diyor sinirli bir şekilde. "Ona neden orada olduğunu söyledin mi?"

"Tabii ki."

"Ne dedi?"

"Benimle gelmeyi kabul etti." Sırtımı ağacın gövdesine yaslıyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

"Yani bunca zaman seni görmedikten sonra seninle evlenmeyi kabul ediyor mu?"

"Tabii ki. Neden olmasın ki?"

Bir an sessiz kaldı. "Fairview'de evleneceğini biliyor mu?" Cevap vermeyince, "Ona söylemedin mi?!" diye bağırdı.

"Anlatacak ne var ki? Benimle evlenmeyi kabul etti. Fairview ve Chicago'ya gitmeyi kabul etti," diyorum. "İstediğim şeyi yapabilir misin? Bu adam sürüngenin teki. Telefonunda kızın çok fazla fotoğrafı var. Rahatsız edici."

"Aman Tanrım. ." Liam kahkahayı patlatıyor. "Rahatsız edici bulduğun şey bu mu?"

"Her neyse, Lee. Yap ya da yapma, ama beni arayıp gri ahlakım hakkında ders verme. Bu onun hatası."

Bu."

"Lachlan," diye nefes alıyor hatta.

"Evde görüşürüz."

"Evet," diye mırıldanıyor.

"Nişan partisinde olacak mısın?"

"Müstakbel gelinin muhtemelen henüz haberinin bile olmadığı düğünden mi bahsediyorsun? Evet, orada olacağım." Telefonu kapatır.

Pislik.

Şimdi düşündüm de, Marissa ve Prescott'u da düğüne davet etmeliyim. Asıl planım bu kadar ayrıntılı değildi. Onu sadece adliyeye götürüp evlendirecektim, ama çarklar dönmeye başladı ve tüm bunlardan sorumlu olan her kimse, onu kurtulmaya çalıştıkları biriyle evlenirken görürlerse çok kızacaklarını fark ettim. Annem Lyla'nın Fairview'i sevdiğini düşünüyor. Liam da ben aptalca daha fazla güvenlik tutmamın nedeninin Lyla'nın orada kendini güvende hissetmemesi olduğunu ağzımdan kaçırana kadar aynı şeyi düşünüyordu. Bu onları ilgilendirmez. Bu benimle Lyla arasında ve yolumuza çıkmak isteyen herkes tehdit olarak kabul edilir. Teslimatçıdan yemeğimi alıyorum ve yerken gözlerimi babamdan ayırmıyorum. Oyunun geri kalanında telefonunu nasıl alabileceğimi bulmaya çalışıyorum.

BÖLÜM 32

LACHLAN

Oyun bitmek üzereyken, sahaya doğru geri yürüyorum. Bu sefer kamufle olma zahmetine girmedim. Bu bir Clark Kent durumu değil. Muhtemelen bir ceset torbasının içinde olabilirdim ve Lyla kim olduğumu bilirdi ama burada olduğumu bildiğini bildiğimi bildiğinden emin olmak istiyorum. Lyla hayatıma girmeden önce nasıl bir adam olduğumu zar zor hatırlıyorum ama hiç kimseyi kendimi küçük düşürecek kadar önemsemediğimi biliyorum. Bir de şimdi bak. Bay Asla Kimsenin Peşinden Gitmem ve bu sıcak havada, hiç gitmediğim bir şehirde, bir futbol sahasında durmuş, şu anda ben yokmuşum gibi davranan birini kovalıyorum. Ne boktan bir durum.

O koşarken şapkamı çıkarıp arkaya doğru koyuyorum. küçük bir çocuğun bağcıklarına yardım etmek için tarlanın diğer tarafına geçtim. Kalbim yine sıkışıyor. Bu tepki beni sinirlendiriyor. Bu işin sonunda ciddi bir psikolojik değerlendirmeye ihtiyacım olacak. Çevresel görüşümde birinin yürüdüğünü görüyorum ve o yöne bakıyorum. Bok kafa ile flört eden seksi annelerden biri bana doğru geliyor. Gülümsüyor ve kişisel alanımda dikiliyor. Hemen beni yalnız bırakmasını istiyorum. Bu şehirdeki insanların nesi var böyle? Bahse girerim burada arkadaşlık uygulamalarının başarı oranı ülkenin diğer yerlerinden daha yüksektir.

"Oynuyor musun?" diye soruyor. Ona bakıyorum. "Hayır."

"Oh." Mavi gözleri vücudumda bir aşağı bir yukarı dolaşıyor. "Ama bir şeyler oynuyorsun. Bir sporcuya benziyorsun."

"Hokey."

"Oohhh, bir temas sporu," diyor göz kırparak.

Bana öyle bir gülümsüyor ki eminim pek çok insan anlaşılmayı imzalamak için yerinden zıplıyordur; ben de karşılık vermiyorum. Çok kızgın olabilirim ama şu anda buna ihtiyacım yok. İhtiyacım olan son şey Lyla'nın başka biriyle uzaktan yakından ilgilendiğini düşünmesi. Olmadığım çok açık ama Lyla her zaman en uç sonuçlara atlar. Sadece bu kadını becermek istediğini düşünmez. Hayır, bu çok basit olurdu. Bu kadını çirkin minibüsünde becereceğimi, hamile bırakacağımı ve onunla evleneceğimi düşünür. O böyle hasta. Bu yönünü seviyorum. Şu anda, Bok Kafa'nın ya da aptal babanın bu kadının dikkatini benden almasını diliyorum. Lyla'ya bakma şekliyle baba, kızının sahada oynadığını unutmuş gibi görünüyor. Kollarımı kavuşturdum ve bakışlarımı ona yönelttim. Keşke şu anda Süpermen'in lazer ışınlarına sahip olsaydım.

"Çocuğunuz burada mı oynuyor?" diye soran anne beni düşüncelerimden kopardı.

"Henüz değil."

"Oh," diyor cilveli bir ses tonuyla, yanlışlıkla kolumun yan tarafına sürtünürken. "Buraya yeni mi taşındın?"

"Henüz değil," diyorum dişlerimi sıkarak, çünkü tabii ki Lyla tam o sırada buraya bakmaya karar veriyor. Çabuk oldu ama gözlerimiz buluştu.

Bu lanet kadından kurtulmam lazım. Sessiz kalıyorum. Belki onu görmezden gelirim gider. Baba telefonunu tarlaya doğrultuyor ve yerimden kıpırdamamak için kendimi zor tutuyorum. Gerçekten kızının fotoğraflarını çekiyor olabilir. Tanrım, o telefonu çalmam lazım. Anne kayıyor ve boğazını temizliyor. Tam uzaklaşmama iki saniye kalmıştı ki onun işe yarayabileceği aklıma geldi. Liam bana yardım etmiyor ki.

"Seçeneklerini mi araştırıyorsun?"

diye soruyor. "Öyle de diyebilirsiniz."

Ona tekrar baktığımda sol elimde yüzük olup olmadığını kontrol ediyor, sanki bu beni minibüsüne götürmeye çalışmasına engel olacakmış gibi.

"Burada çok fazla baba yok," diyorum, etrafıma bakmaya özen göstererek. Gerçekten de yok.

"Hayır. Cooper genelde tektir." İzlediğim sarışın adamı işaret ediyor.

Cooper. "Ne iş yapıyor?"

"Spor merkezinin sahibi." Omzunun üzerinden Lyla'nın çalıştığı binaya doğru bakıyor. İlginç.

"Sahibi o mu?" Soruyorum ve ona tekrar bakıyorum. "O bir atlet mi?"

"Öyleydi. Futbol. O da iyiydi. Bir süre yurtdışında profesyonel olarak oynadı ama çok fazla sakatlık geçirdi ve kramponlarını asmaya ve sporcuların antrenman yapmalarına, sakatlıkların üstesinden gelmelerine ve sağlıklı kalmalarına yardımcı olmak için Tackle'ı açmaya karar verdi. Ülkenin her yerinden insanlar geliyor."

"Peki ya ko?" Bir numaralı bok kafalıya başımı salladım. "Wade mi?" O soruyor. "ABD Futbol Takımı'nda oynuyor." "Oynuyor mu?" Kaşlarım havaya kalktı. "Neden burada?"

"Bir sezon ara verdi. Ve Delilah'ya karşı bir şeyler hissediyor." Bunu söylerken gözlerini deviriyor.

enem sıkıştı.

"ok güzel olduğu kesin ama bu kadar abartılmasını anlamıyorum." Kadın omuz silkiyor. "Neredeyse bir münzevi olduğunu duydum."

Bir münzevi. Ha. Onu dışarıda gördüm. İki kez. O kesinlikle bir münzevi değil. Bu kadın muhtemelen banliyöde yaşıyor ve hava karardıktan sonra şehirde neler olduğunu bilmiyor. Bok kafalıya tekrar baktım. Profesyonel futbol, ha? Profesyonel futbol, ama Lyla onu kolayca kandırabiliyor. Muhtemelen yedek kulübesindedir.

"Ben Tammy, bu arada," diyor bir süre sonra.

"Memnun oldum Tammy." Kibarca başımı sallıyorum ama sahaya bakarken kollarımı kavuşturuyorum, gözlerim

De-li-luh'un her hareketinde.

Yanımda, Tammy sessiz, muhtemelen ona adımı söylememi bekliyor. Vermiyorum.

Lyla üç kez ıslık çalıyor.

"Oyun bitti." Tammy dönüyor ve çok açık bir şekilde gözlerinin vücudumda dolaşmasına izin veriyor. Tekrar. "Sana şehri gezdirmemi ister misin?"

"Hayır." Gözlerinin içine bakıyorum. "Zaten bana her şeyi gösteren biri var."

Hayal kırıklığına uğramış görünüyor, ama gülümsüyor ve onu bekleyen diğer ateşli annelerin yanına geri dönüyor. Yanıma kimin geleceği konusunda anlaşıp anlaşmadıklarını ve beni baştan çıkarıp çıkarmayacağı konusunda iddiaya girip girmediklerini merak ediyorum. İnsanlar böyle konularda bahse girdiklerinde erkeklere bok atmayı severler, ama kadınlar bunu yaptığında sorun olmaz. Sinir bozucu olan bu.

"Şaka yapıyor olmalısın," diyor tanıdık bir ses arkamdan.

"Marissa." Gülümsüyorum ve yavaşça arkamı dönüyorum. "Uzun zaman oldu."

"Sen korkunç bir insansın, bunu biliyor musun?" Aramızdaki mesafeyi kapatırken gözlerini kısıyor. İki avucunu göğsüme koyuyor ve beni itiyor. Kıpırdamıyorum, bu da onu daha da sinirlendiriyor, bu yüzden yumruklarını iki yanında sıkıyor. "Onu Fairview'e geri mi götürüyorsun? Senin derdin ne lan?"

"Orada yarım kalmış bir işim ve katılmam gereken bir öğle yemeği var." Omuz silkiyorum.

"Bunu ona neden yaptın?" diye soruyor. "Sence yeterince şey yaşamadı mı?"

"Oh, yeterince şey yaşadı mı?" Bir kahkaha attım. "Özür dilerim, hastaneye gönderildiğimi hatırlamıyor musun?"

"Aman Tanrım. ." Sanki öfkesini dizginlemeye çalışıyormuş gibi derin bir nefes alıyor. "Yani hastanede olmana sebep olduğu için ondan intikam almaya mı çalışıyorsun?"

"Hayır, bunu yapan kişiden intikam almaya çalışıyorum," diyorum. "Ve ondan, beni hiçbir şey yapmadan bıraktığı için."

açıklama."

"Vay canına," diyor yüzüme bakarak. "Onu sevmiyorsun."

"Oh." Esprili bir şekilde kıkırdıyorum. "Şimdi bana nasıl hissettiğimi mi söyleyeceksin?"

"Eğer onu sevseydin, onu oraya geri göndermezdin. Bunun için senden nefret edeceğini biliyorsun" diyor.

"Umurumda değil." Omuz silkiyorum.

Uzun bir süre bana baktı. "Onunla ilgilendiğini anladığımda sana söylediğim ilk şeyi hatırlıyor musun?"

"Hayır, neden beni aydınlatmıyorsun?" Ne dediğini çok iyi hatırlıyorum ama siktir et. Zaten burada dikiliyorum.

"Eğer çuvallarsan, seni asla affetmez," diyor. "Eğer bunun seni geri almasıyla biteceğini düşünüyorsan, şu anda bunu unutsan iyi edersin."

Uzaklara bakıyorum, alanı tarıyorum. Anneler hâlâ küçük toplantılarını yapıyor ve arada bir göz ucuyla bakıyorlar. Baba hâlâ Lyla'ya bakıyor. Bok kafa yakınımnda duruyor, çocuklarla konuşuyormuş gibi yapıyor ama Lyla'ya öyle olamayacak kadar çok bakıyor. Onu isteyen erkeklerden oluşan küçük bir hayran kulübü olmasına hiç şaşırmadım. Buradaki davranışları, giyiniş tarzı - bu Lyla tam bir paket. Her zaman gülümsemiyor ya da gülmüyor olabilir ama onlara daha fazlasını istemelerine yetecek kadar şey veriyor. Onlar için üzölmeliyim. Onu kaçırmak için burada olmasaydım bile, bu asla olmazdı. Bana her şeyini vermişken başka bir adama daha fazlasını veremez.

"Birkaç gün içinde Fairview'e gitmelisin," diyorum Marissa'ya dönüp bakarak.

"Neden?"

"Ailen hala orada yaşamıyor mu?"

"Evet. ." diyor kararsızca.

"Gitmelisin."

"Birkaç gün sonra ne var?" diye soruyor.

"İşte o zaman Lyla ile evleneceğim."

"Orada mı evleniyorsun?" Gözleri tahmin ettiğimden daha fazla açıldı. Bir adım geri çekildi, bir elini göğsüne koydu ve nefes aldı. "Lanet olsun, Lachlan. O biliyor mu?"

"Evleneceğimizi biliyor."

Marissa bana bakıyor ve gözlerinde bulduğum şeyin öfke olmasını diliyorum. Onun yerine, hayal kırıklığı. Bunu hak ettiğimi düşünüyor, biliyorum. Bir zamanlar onun en iyi arkadaşını koruyacağıma söz vermiştim ve şimdi tam tersi olarak gördüğü bu şeyi yapıyorum. Yine de onu koruyorum. Fairview'de işim bittiğinde, artık saklanmak zorunda kalmayacak. Lyla James olmaya geri dönebilir. Umarım Lyla James Duke.

"Tehlikede olmayacağız," diyorum.

"Lach." Kaşlarını çatıyor. "Yoldan çıkmış. Oraya vardığı anda tehlikede olacak." Bir an için gözlerini kaçırıyor. "Neden onu nefret ettiği bir yerde seninle evlenmeye zorluyorsun?"

"Nerede evlendiğimizin ne önemi var?"

"Mesele de bu, değil mi?" Çenesi düşüyor ama hemen toparlanıyor. "Onun acı çekmesini istiyorsun. Ne kadar acı çektiğini biliyor musun? ." Nefes alarak başını sallıyor. "Unut gitsin. Bilmeyi hak etmiyorsun." Tekrar gözlerimin içine bakıyor. "Biliyorsun, kazadan sonra, Luke'tan sonra, onun gözyaşlarına ve çığlıklarına katlanmak zorunda kaldım ve sonra hiçbir şey. Sen ortaya çıkıp ona tüm bu farklı duyguları hissettirene kadar hiçbir şey. Tanrım, onu doğduğumuzdan beri tanıyorum ve onu hiç seninle olduğu kadar mutlu görmemiştim." Lyla'nın olduğu yere doğru bakıyor. "Senin için çok minnettardım ama şimdi anlıyorum ki sen onun başına gelen en kötü şeysin."

Boğazımda düğümlenen duyguları yutuyorum. Bu benim için yeni bir şey değil. Lyla bana, uzun süre hissiz kaldıktan sonra onu hissettirdiğimi kendisi söylemişti. Bundan zevk almıştım. Onun başka kimsede olmayan bir versiyonuna sahip olduğumu bilmek beni kral gibi hissettirmişti. Onun gözyaşlarını, onun

Gülümsemeleri, kahkahaları. Ona tamamen sahiptim. Ta ki sahip olamayana kadar. Onu muhtemelen benden daha iyi tanıyan birinin bunu söylediğini duymak, itiraf etmek istediğimden daha zor. Önemli değil, çünkü her iki taraf için de geçerli. İkimiz de birbirimize daha önce hiç yaşamadığımız şeyleri yaşattık ve sonra o hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi çekip gitti.

"O zaman sanırım ödeşтік," diyebildim. "O başıma gelen en kötü şey."

Marissa başını sallıyor ve gitmeye başlıyor.

"Bekle," diyorum o bir adım daha atmadan.

Tekrar bana dönüyor. "Ne?"

"Kim bu adam?" Babaya doğru başımı salladım.

"Oh, gerçekten mi?" Mizahsızca gülüyor. "Şimdi de sana tehdit oluşturan erkekleri tanımlamana yardım etmemi mi istiyorsun?" Alay ederek uzaklaşmaya başladı ama sonra vazgeçip tekrar bana döndü. "Bu, sonunda hamlesini yapabilmek için sabırla onun sorunlarını çözmesini bekleyen bekâr bir baba. Aynı zamanda onun patronu ama artık stajını bitirdiğine göre ona çıkma teklif edebilir."

O adamdan nefret ettiğimi biliyordum.

"Neden etmiyor?"

"Ciddi olduğunu bilmediği sürece kızının yanında hiçbir kadını, Lyla'yı bile evine getirmez." Marissa omuz silkiyor. "Sekiz aydır biriyle bile çıkmadığına göre Lyla'yı bir olasılık olarak görüyor olmalı."

Ona tekrar ters ters baktım. "Bütün bunları sana o mu anlattı?"

"Hayır, ama insanlar konuşuyor. Herkes bunu biliyor," diyor. "Tıpkı Wade'in ona aşık olduğunu bildikleri gibi. Merkezde ne zaman pes edeceğine dair bir iddiaya girmişler. Cooper malum sebeplerden dolayı katılmıyor."

Çenemin titrediğini hissediyorum. Eğer beni kızdırmaya çalışıyorsa, başarıyor ve bunu biliyor.

"İkisinden de hoşlanmıyor," diyorum, oyun parkındaki lanet bir çocuk gibi.

"Haklısın."

Nefes alıyorum. "Burada mutlu görünüyor."

"Sana bunu düşündüren ne?" Kaşları birbirine yaklaşıyor ve sonunda sesi yumuşuyor.

"Sen onun en iyi arkadaşısın. Sanırım benden çok daha iyi bilirsin." Tekrar Lyla'ya bakıyorum. Wade bir grup anneyle konuşurken o da külahları topluyor. "Sadece mutlu görünüyor."

Marissa hiçbir şey söylemiyor. Yüzünde anlamadığım üzgün bir ifadeyle Lyla'ya bakıyor, ben de konuşmaya devam ediyorum çünkü onun bu konudaki düşüncelerini bilmem gerekiyor.

"Burada gülümsüyor," diyorum.

"Burada gülümsüyor mu?" Kocaman gözlerini benimkilere dikti, "Elbette gülümsediği anlar oluyor. Çocuklarla birlikteyken mutlu oluyor."

"Onu gülümserken gördüm." Lyla'ya bakıyorum. "Geçen gün Prescott bir numaralı bok kafalı onu taşıırken güldüğü bir fotoğraf paylaştı."

"Doğum günümde mi?" "Evet."

Göz kırpıyor. "Doğum günümde mutlu göründüğünü mü düşündün?"

"Ne gördüğümü biliyorum." Telefonumu çıkarıp ona çektiğim ekran görüntüsünü gösterme isteğimi bastırıyorum. Bana farklı bir dil konuşuyormuşum gibi bakıyor, ben de tekrarlıyorum, "Onu gördüm. Gülüyordu."

"Tanrım, Lachlan. Bazen çok aptal oluyorsun." Marissa gülerek başını sallıyor. "O mutlu değil. Sadece rol yapmakta çok iyi."

Bununla birlikte, yürüyüp gitti. Bu sefer onu durdurmadım. Bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyorum. Ne gördüğümü biliyorum. Ne gördüğümü biliyorum. Marissa, Lyla'nın kalan eşyaları toplamasına yardım etti. Muhtemelen birkaç dakika önce o başladığında yardım etmek için oraya gitmeliydim, ama o alana adım atmak istemiyorum. Kızgın olabilirim. Acı çektiğini görmek isteyebilirim ama bunu ondan almak istemiyorum. Bu işin sonunda ya beni sevecek ve evli kalacak ya da beni terk edecek ve

kimliğini tekrar değiştirebilir. Gerçekten fark etmez. Eğer bunu yaparsa, onu tekrar bulurum ve bir dahaki sefere çok daha hızlı olurum. Lanet uçaktan adımını attığı anda onu yakalayacağım.

BÖLÜM 33

DELILAH

Üç saatlik bir molam var ama eve gidemem. Lachlan'ın beni dünyanın dört bir yanında takip etmesi umurumda değil ama ben böyle hissederken onun orada olmasını istemiyorum. Evim benim sığınağım ve o beni deli gibi hissettiriyor. Şu anda ona katlanamıyorum ama Tammy'nin onunla flört etmesini izlemek çıldırtıcıydı. Eve gitmek yerine, Marissa'nın smoothie dükkanına gidiyorum. Bugün biraz kalabalık ama neyse ki en sevdiğim köşedeki iki rahat aksenli sandalye boş. Her zamanki smoothie'mi alıp sandalyeye doğru ilerliyorum. Wade içeri girip sipariş ettiği smoothie'yi alıyor ve beni görünce yanıma geliyor. Keşke gelmese. Şu anda sadece yalnız kalmak istiyorum. Yine de yanıma gelirken gülümsüyor ve bu o kadar içten ki kızgınlığımı bir kenara itiyorum. Karşıma oturmak yerine sandalyelerin arasındaki ahşap sehpaye oturuyor ve bana bakarken kollarını kalçalarının üzerine koyuyor.

"İyi misin?"

"Ben iyiyim." Smoothie'mden bir yudum alıyorum.

"Kalıp antrenmana yardım etmemi istemediğine emin misin?" diye soruyor.

"Hayır. Sen zaten plan yapmıştın. Ben iyiyim," diyorum.
"Ben ciddiylim."

"Sana söyleyemem." Ağır ağır nefes veriyor. "Bu da bana hiçbir şey hissetmediğini söylediğinde şaka yapmadığını düşündürüyor, ama sonra o geliyor ve"

Detaylandırmasını isteme zahmetine bile girmedim. Lach etraftayken nasıl olduğumu biliyorum. Yani, yeni bir müşterinin geldiğini haber veren kapı ziline onun şu anda burada olduğunu söylemesine bile ihtiyacım yok. Onun varlığında tüm vücudum canlanıyor. Bundan nefret ediyorum. Kafamı kaldırıp bakıyorum, tezgâhın yanında durmuş, smoothie'sini beklerken bize ters ters bakıyor.

Wade'e baktım. "Buna ne diyeceğimi bilemiyorum."

Onu tanımıyorum ama çevresel görüşümden Lachlan'ın elinde smoothie'siyle yanıma geldiğini görüyorum. Karşımdaki sandalyeye oturduğunda da başımı kaldırıp ona bakmıyorum. Wade'e odaklanmaya devam ediyorum. Bize başka birinin katıldığını fark etmiyor bile. Belki de fark ediyor ama dükkân çok kalabalık olduğu için Lachlan olduğunu düşünmesi için bir neden yok.

"Bir şey söylemek zorunda değilsin." Bana yaklaştı. "Sadece ona bir şans verebiliyorsan, belki bana da verebilirsin diye düşünüyorum."

Gözlerimi kaçırıyorum ve arka kapıya giden koridora bakıyorum.

"Delilah," diyor Wade bir süre sonra. Yüzümü tekrar çevirdiğimde Lachlan'ın bakışlarını yakalıyorum. Yine onu görmezden geliyorum.

"Yapamam," diye fısıldadım. "Özür dilerim. Sadece yapamam."

"Senin için yeterince pislik değil miyim?" Wade soruyor.

Bu beni güldürdü. Dudağımı ısıırıyorum ve şimdi kızgın olmaktan çok eğlenmiş görünen Lachlan'a tekrar bakıyorum. Sanki buna cevap vermemi bekliyormuş gibi kaşlarını kaldırıyor.

"Eğer bir pislik olmamı istiyorsan. . ."

Bir kahkaha attım. "Wade, sen nasıl pislik olunacağını bile bilmezsin ve bu yönünü seviyorum."

Nefes veriyor. Lachlan bana hançer gibi bakıyor. "Yani. . . .?"

"Karmaşık bir durum."

"Bak, önümüzdeki birkaç gün ikimiz de şehir dışında olacağız. Sadece.

. Buraya döndüğümüzde, benimle bir randevuya çık. Gerçek

bir randevu.
.."

"Öyle bir şey olmayacak," diyor Lach, sesi tehditkâr.

Wade'in gözleri bir an için açılıp kapanıyor ve ayağa kalkıp vücudunu Lach'a doğru çeviriyor.

"Biliyor musun, pislik?" Wade diyor ki. "Sen olmasaydın, benimle çıkıyor olacaktı."

Lach'ın dudakları seğiriyor. "Ama o değil."

"Bekleyebilirim," diyor Wade omuz silkerek. "Ona davranış şeklinden er ya da geç bıkacaktır."

"Belki. Belki de değil." Lach sandalyede arkasına yaslanırken bileğini dizinin üzerine koyarak bacağını çaprazlıyor. "Gerçek şu ki, o hala benimle birlikte olacak."

Wade, "Öyle olmayana kadar," diye karşılık veriyor.

Lach'ın yüzü hemen kararıyor ama oturmaya devam ediyor. "Buna inanmak istiyorsan sen bilirsin, ama sana şu anda söylüyorum, seninle asla çıkmayacak."

"Sadece iyi bir adam olduğum için. . . ."

"Bunun senin iyi bir adam olmanla hiçbir ilgisi yok," diyor Lach, bacağını açıp koltuğunda öne doğru eğilirken yeşil gözleri sertleşiyor. "Seninle çıkmayacak çünkü sen ben değilsin. Bu kadar basit."

Beni acıtan kelimeler, Wade'i güldürüyor. Başka tarafa bakıyorum. Haklı olduğu için acıttığını biliyorum. Son üç yıl bunu kanıtladı. Yine de, bunu bildiği ve bu kadar duygusuzca söylediği gerçeği canımı yakıyor. Keşke acıtmasaydı ama bana hissettirdiklerini değiştiremem. Nefes alıyorum ve sakın kalmaya ve sözlerinin beni ne kadar etkilediğini ona göstermemeye odaklanıyorum. Smoothie'mi yudumladığım süre boyunca gözlerimi arka kapıdan ayırmıyorum.

Wade, sanki Lach gerçek değilmiş ve burada oturuyormuş gibi, "Sözlerimi bir kenara yazın, 'Lachlan Duke'," diyor. Tekrar bakıyorum. "Er ya da geç onu yine kaybedeceksin ve ben burada parçaları toplamak için bekliyorum olacağım."

Lach'ın çenesi sıkılıyor ama cevap vermiyor. Dışarıda olsaydık yumruk olacağını bildiğim hançerler atmaya devam ediyor.

Wade bana "Mesaj at" dedi.

Onaylarcasına başımı sallıyorum. Ben ona bakmayınca derin bir nefes veriyor ve uzaklaşıyor. O uzaklaşır uzaklaşmaz ayağa fırlıyorum ve arka tarafa gidiyorum. Marissa'nın ofisi küçük ama rahat bir koltuğu var. Bardağımı masasının üzerine koyuyorum, sandalyeye yerleşiyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Yaptıklarım için kendimi suçlamamaya çalışıyorum ama şu anda çok zor. O belgeyi imzalamamalıydım. Onun için her şeyi yaparım ama akıl sağlığımı kaybetmek istemiyorum.

Burada iyiydim. Onu çok özledim ama iyiydim. Marissa gibi bazı insanların sadece hayatta kalmanın gerçekten yaşamak olmadığını savunduğunu biliyorum, ama benim için öyle ve ben bununla iyiyim. Uzun zamandır onu buraya getirmek istiyordum ve şimdi o gerçekten burada, ben sadece. Ne hissettiğimi bilmiyorum. Eğer gitmesini dilersem, onu özlerim. Eğer kalır ve bana huzur veren bu yeri lekelemeye devam ederse, ondan nefret edeceğim. Birkaç derin nefes alıyorum. Daha kötülerini atlattım ve bunu da atlatacağımı biliyorum. Keşke buna gerek kalmasaydı.

Gözlerimi açtığımda telefonumu kontrol ettim ve bir saat uyuduğumu fark ettim. Bir saat. Kahretsin. Wade'in yardımı olmadan gerçekten geç kalabilirdim. Hemen harekete geçiyorum ve burada tuttuğum acil durum çantasını alıyorum. Dişlerimi fırçalıyorum, at kuyruğumu düzeltiyorum, deodorant sürüyorum ve yüzümü yıkıyorum. Dinlenme alanına geri döndüğümde Lachlan hâlâ aynı sandalyede oturmuş, telefonunda bir şeyler yapıyordu. O kadar muhteşem ki, bir anlığına tüm numaraları bırakıp onu öpmek istiyorum. Ama yapmıyorum. Öpmeyeceğim. İyi görünüşler iyi kalpleri gölgede bırakmaz. Asla.

Fincanımı fırlatmak için elime aldığımda dışımdan onu görmezden geliyorum. İçten içe kalbim hızla çarpıyor. Marissa'ya veda edip sahaya doğru koşuyorum. Sadece bir blok ötede, yani çok büyük bir başarı değil, ama eğittiğim çocuklar buraya gelmeden önce yapmam gereken çok şey var. Zihnimde alıştırma gözden geçirmeye başladım. Daha önce hiç karma bir takımla çalışmadım, ama bu sadece alıştırma ve eğitim olduğu için, kaniş olabilirler ve

yine de yetişebilirler. Wade genellikle erkekleri eğitir ve

O şehir dışında oyun oynarken Cooper yapıyor ya da bazı arkadaşları uğruyor. Bugün ikisi de meşguldü, bu yüzden çocuklar bana kaldı. Bir kolumda koniler, diğer kolumda futbol toplarıyla dolu bir kovayı sürükleyerek binadan çıkıyordum ki, Lach yanımdayken kollarımdan başlayıp göbeğime kadar sızan karıncalanma hissine kapıldım.

"Dur sana yardım edeyim," diyor arkamdan.

Bunu düşündüm. Yardım etmesine izin verirsem, bir nevi onu içeri almış olurum, ama bu işi daha hızlı hallederim. Sikerler. Beni takip etmeye ve her fırsatta kendimi bok gibi hissettirmeye kararlıysa, yardım edebilir. Kovayı almasına izin verdim, konileri yere koydum ve ağlar için içeri döndüm. O etraftayken duygusal olmamın tek nedeni, bir keresinde onun için gardımı tamamen indirmiş olmam ve bunun iyi hissettirmesi. Bir şeyler hissettim. Şimdi, onun yanımdayken bir şeyler hissetmemek için kendimi zor tutuyorum. Beni kızdırıyor, üzüyor, kafamı karıştırıyor ve rahatlatıyor. En kötüsü de yanında kelebekler getirip onları midemde serbest bıraktı. Yine de o bir zamanlar tanıdığım Lach değil. Aynı görünebilir, aynı yürüyebilir ve aynı kokabilir ama bu o değil. Karşımdaki sahtekâr bana böyle hissettirmemeliydi bile ve bundan nefret ediyorum. Çok derin bir nefes alıyorum ve futbola odaklanıyorum. Bugünlerde beni harekete geçiren tek şey futbol ve insanlara yardım etmek. Onun yardımıyla, çocuklar gelmeden on beş dakika önce hazırlıklar tamamlandı.

"Teşekkür ederim," diyorum, gözlerim sahada.

"Bir şey değil." Tanrım, onun sesi. Lanet sesi hala beni öldürüyor.

En azından hâlâ terbiyeli. Su şişemi almak için içeri girdiğimde beni takip ediyor ve etrafa bakıyor. Bir yanım ona merkezi gezdirmek, ofisimi görmesini sağlamak, burada yaptığım ve yapmaya devam edeceğim her şeyi anlatmak istiyor ama yapmıyorum. Şu ana kadar aklım kalbime karşı savaşı kazanıyor. Bu kolay bir başarı değil. Beni tekrar öpmesini istiyorum ama istemiyorum. Beni becermesini istiyorum ama istemiyorum. Ona hayatımın bu kısmını göstermek istiyorum ama yapamıyorum.

Burada ne yaptığımı görmesine izin vermek onu daha fazla içeri almak anlamına gelecek ve bu konuda nasıl hissedeceğimi bilemiyorum. Bu üzücü bir farkındalık. Lachlan bir zamanlar en iyi arkadaşımdı. Şimdi ise sadece kalbimi hoplatan bir yabancı.

"Gatorade ister misin?" Buzdolabını açarak sordum. "Tabii."

Sarı olanı - en sevdiği - ve doldurulmuş su şişemi alıp kapıya yöneliyorum. Ben yaklaşırken kapıyı sırtıyla iterek açıyor ve benim için o şekilde tutuyor. Tam önüne geldiğimde, Gatorade'i göğsüne doğru itiyorum - yumruk atmaya en yakın şey. Bunu biliyorum çünkü darbe elimi acıtıyor.

Gözlerim hâlâ eline almadığı şişede. "Hâlâ en sevdiğin bu mu bilmiyorum. İstersen başka seçeneklerimiz de var."

Şişeyi kaptığı gibi elini benimkinin üzerine koyuyor. Kafamın içinde havai fişekler patlıyor, kalıntıları vücudumun geri kalanına sıçırıyor. Bir şekilde boğazımdaki nefesi tutmayı ve dışarıya tepki vermemeyi başarıyorum.

"Sadece tek bir seçeneğimiz var," diyor, sesi elimde titreşen alçak bir gümbürtüye dönüşüyor.

Oh. Aman Tanrım. Tanrım. Bunu neden yapıyor? Gözlerimi dikip ona bakıyorum ve yüzünde o ukala sırıtışı görüyorum. Kalbim, tabii ki, takla atıyor. Elimi tutuyorum ve sahaya doğru yürüyorum. Bugün sekiz kişiyi bekliyorum - dört kız ve dört erkek. Şu anda yedi kişi sayıyorum. Gözümün ucuyla bir hareket fark ediyorum ve arkamı döndüğümde koşarak gelen birini görüyorum. Dağınık açık kahverengi saçları, altın sarısı teni ve yontulmuş çenesiyle başının belada olduğunu şimdiden söyleyebilirim. Eğer saçları biraz daha koyu ve gözleri yeşil olsaydı, Lachlan'ın akrabası olduğunu söyleyebilirdim. Bahse girerim üniversitedeki en seksi futbolcu odur. Kızlara bakıyorum. İkisi çıldırmış gibi görünüyordu. Diğer ikisi gözlerini deviriyor.

"Acele et, Barlow," diye bağılıyor adamlardan biri.

"Sana dün gece partide kalmamanı söylemiştim," diyor bir diğeri.

Onlara bir dakika veriyorum. Eskiden antrenörlerim antrenmandan önce konuşmamıza izin vermediğinde nefret ederdim. Antrenman sırasında imkansızdı, sonrasında ise yorucuydu. Saatime baktım. Beş dakika erken geldiler, bu yüzden onlara hak veriyorum. Çocuk, Barlow, sonunda bize ulaştı. Bana bakıyor ve ıslık çalıyor, herkesin gördüğünü beğendiğini belli eden o çizgi film ıslıklarından biri.

Gözlerimi deviriyorum. "Gerinmeye başla."

Tüm bilgileri içeren panomu almak için sandalyeye geri dönüyorum - isimler, yaşlar, okullar, nerede oynadıkları, ne kadar süre oynadıkları vb. Lach sandalyede oturuyor, bacaklarını tamamen rahatmış gibi uzatmış, ki bunun yalan olduğunu biliyorum. O sandalye berbat. Spor ayakkabıları, siyah joggers ve düz açık gri kısa kollu bir tişört giyiyor. Eminim sahaya geleceğini bildiği için bu şekilde giyinmiştir ama havanın ne kadar sıcak olabileceğini fark ettiğini sanmıyorum. Normalde yılın bu zamanları biraz daha serin olur ama tuhaf bir kış geçirdik ve tuhaf bir bahar yaşıyoruz. Bugün hava seksen beş derece ve güneşli. Bence siyah koşucu havası değil, ama bu onun suçu. Aramızdaki mesafeyi kapatarak sandalyenin altından panoyu alıyorum ve tararken onun yanında duruyorum. Başka hiçbir yerde gölge yok ve yaklaşık otuz beş dakika içinde, güneşten kurtulmak anlamına geliyorsa kucağına oturmaya razı olacağım.

"Bahse girerim bu piçler senin burada olacağını duyduklarında kaydolmak için kendilerini parçalıyorlardır" diyor.

"Bu bahsi kaybedersin." Ona hızlı bir bakış attım. "Genelde karma antrenman yapmam."

"Güzel," diyor. "Buraya gelen son şerefsiz şimdiden sinirlerimi bozmaya başladı."

"Neden?" Bir kaşımı kaldırıyorum. "Sana birini mi hatırlatıyor?"

Kaşlarını çatıyor. "Sana birini hatırlatıyor mu?" "Biraz, evet."

Kaşları çatıldı. Okumaya devam ediyorum. Sahadayken bunu ona söylemenin bir anlamı yok, benim için o sadece çalıştırdığım başka bir çocuk. Lach'ın umurunda olmaz. Bir bebek bana ılık çalsa muhtemelen rahatsız olurdu. İtiraf etmeliyim ki, erkeklerden gördüğüm ilgiye üzüldüğünü görmek beni biraz şaşırttı. Bana karşı bu kadar düşmanlık beslerken, hala kıskanç olacağını düşünmezdim. Üç yıl boyunca beni alenen takip eden tek kişinin Wade olduğunu söyleyebilirim, bu yüzden Lach buradayken bunun olması komik. Kıskançlık, eski Lach'ın şu ana kadar gördüğüm tek kısmı ve bunu sevdim.

Tam bir ikiye bölünmüşüm. Babam çok kıskanç bir adamdı ve anneme sürekli bunun zehirli bir özellik olduğunu söylerdim. Şimdi bana bakın. Panoyu yanıma alarak gruba doğru koşuyorum. Kalan bir dakika içinde bunların hiçbirini ezberlemem mümkün değil. Onlara ulaştığımda hepsi hâlâ geriniyordu.

"Başlamadan önce," diyorum yüksek sesle. Burada yüksek sesle konuşmaya alışmıştım. "Benim adım Koç Delilah; bana öyle ya da Lyla veya Dee diyebilirsiniz. Benim için fark etmez," diye başlıyorum.

"Bana ne istersen diyebilirsin," diyor Barlow'un çocuğu.

"Kapa çeneni. Bunu duymak isteyebilirsin," diye tersliyorum ve söylediğim şeye geri dönüyorum. "Ben hızlı giderim. Eğer yeterince iyiysen, çabuk öğrenirsin. Yeterince iyi değilsen, bu dayanıklılığın için iyi olacak ve oraya ulaşacaksın. Oraya ulaşmak için çalışmak istemiyorsan, sahadan defolup evine gidebilirsin, çünkü seninle zamanımı harcamayacağım."

Bazıları keskin bir şekilde nefes alır. Bazılarının gözleri büyür. Barlow, küçük pislik, gülümseyerek başını sallıyor. O kadar da genç değil, şimdi onu yakından görüyorum. Benim yaşında olmadığını biliyorum, çünkü burada olmaktan hiçbir çıkarı yok, ama çok da uzakta olamaz.

"Bir şey daha, boş boş konuşmak yok," diyorum. "Dedikodu yapmak istiyorsanız, bunu molanızda ya da işimiz bittiğinde yapabilirsiniz."

Kurduğum ilk talime kadar beni takip etmeleri için başımı iki yana sallıyorum. Saha hemen hemen bir engelli parkur. Bu talimlerin hepsini şimdiye kadar milyonlarca kez yapmışlardır ama burada onlar yapacak ve ben de zaman tutacağım. Onları hiç eğitmedim ama buranın müdavimleri olduklarını biliyorum ve daha iyi olup olmadıklarını anlamamızın tek yolu onları zamanlamak.

"Burası başlangıç noktanız." Kurduğum küçük sarı konileri gösteriyorum. "Parçalara ayırıp teker teker gideceğiz. İşimiz bittiğinde doğrudan geçeceğiz. Bu bittiğinde, ağa gideceğiz."

"Merdiven talimleri," diye anons ediyorum ve sıradaki ilk kişiye bakıyorum. "Natalie, sıra sende."

Zamanlayıcıyı ayarladım. O bitirdiğinde, bir sonrakine bakıyorum. "Priya, sıra sende."

Zamanlayıcıyı ayarladım. O bitirdiğinde, bir sonrakine bakıyorum.

Sıranın sonundaki Barlow'a ulaşana kadar bu şekilde devam ediyorum. Sıra ona geldiğinde şaka yapmasını bekliyordum ama o tamamen iş yapıyordu. Hah. O da onlardan biri. Bunu yapabilen, açıp kapatabilen tanıdığım tek kişi Lachlan. Ben hiç yapamadım. Top ayağımdayken ya da bir alıştırmaya odaklanmışken, neredeyse hiçbir şey duymuyorum, o kadar kilitlenmiş durumdayım. Zamanlayıcıyı ayarlıyorum ve ona gitmesini söylüyorum. Bitirdiğinde zamanını kaydediyorum ve bir sonrakine geçiyoruz.

"Tek bacak örgüsü," diye anons ediyorum, ilkinde başımı sallayarak. "Başla."

Ona zaman tutuyorum.

Bu, onlar bitene kadar devam ediyor. Teknik olarak, zamanın çoğunda bu konilerle çalışmaya devam edebilirdik, ancak biraz farklı olması için ayrı olarak ayarladım. Turuncu konilere geçiyoruz. Barlow'u yanındaki adamla konuşurken ve gülerken yakalıyorum. Adam benim baktığımı görüyor ve hemen durup düz bir yüzle ileriye bakıyor. Barlow da durup ileriye bakıyor ama sırtıyor. Ben

Yalan söylemeyeceğim, ben oynarken o benim üniversitemde olsaydı, muhtemelen o ukala küçük pisliği severdim.

"Sırayı değiştirin. Sonuncu kişi önce, ilk kişi de sonuncu olsun."

Yer değiştirmelerini bekliyorum. Barlow yüzünde ciddi bir ifadeyle konilere odaklanmış durumda. Zamanı yeterince iyiye konuşmasına izin vermeye karar verdim. Değilse, herkes talimi bitirirken o kurbağa zıplamaları yapmak zorunda kalacak.

"Dış ayak. Sağ ayağınla başla" diyorum ve başladığında zamanlayıcıyı ayarlıyorum.

Zamanı harika. Biz ayak değiştirmeden önce hepsi bunu yapıyor ve tekrar yapıyorlar. Biz devam ediyoruz.

"İçeride içeride," diyorum ve zaman tutuyorum.

"Croqueta," diyorum bir sonrakinde. Bundan sonra nefes nefese kalıyorlar ve terliyorlar. "Üç dakika ara verin."

Zamanlayıcıyı üç dakikaya ayarladım ve kaçtılar. Lachlan'ın arkamdan koştuğunu duyuyorum. Yemin ederim. .

"Başlangıçta yaptığın küçük konuşma hoşuma gitti," diyor, sesi alçak ve boğuk. Tepki vermemek için dudakımı ısırıyorum.

"Öyle mi? Hâlâ şirret tavırlardan hoşlanıyor musun?" Gözlerimi gruptan ayırmıyorum.

Şaşkın bir kahkaha attı. "Yorum yok."

Yorum yok. Pislik. Ona bakıyorum. Hava o kadar güneşli ki yüzümü korumak için panoyu kaldırmam gerekiyor. "Buraya bana gideceğini söylemek için mi geldin?"

"Hayır."

"Buraya seni de sıraya eklememi istediğin için mi geldin?"

"Bu hoşuna giderdi, değil mi?" Dizlerimi titreten o yavaş, seksi gülümsemesiyle gülümsüyor. Onları kilitliyorum.

"Aslında yapardım." Kolumu bıraktım ve gruba dönüp baktım.

"Senin için yaparım."

Gözlerim onunkilere takılıyor ve gözlerinde nabzımı

hızlandıran b i r şey görüyorum.

Düdüğümü çalıyorum ve bir adım öne çıkıyorum. "Mola bitti."

Arkamda, Lachlan'ın koşarak uzaklaşırken nefesinin altından "Evet, hanımefendi" dediğini duyuyorum. Kalbim yine küt küt atıyor. Geri kalan alıştırmaları bitiriyoruz, hepsini bir kez yapıyoruz ve sonunda fileye ulaşıyoruz. Orada istediklerini yapmalarına izin veriyorum ve kontrol listesinde doldurmadığım şeylerin üzerinden geçiyorum.

BÖLÜM 34

"BU ÇOK ZOR," diyor Barlow, nefesini toplarken yanımda duruyor.

"Hayat zor."

"Evet, ama sen bunu zorlaştırıyorsun."

Kaşımı kaldırıyorum. "Koçlarınız size bu antrenmanları yaptırmıyor mu?"

"Elbette, ama bu şekilde değil ve normalde mekik çekerek bitiririz, her şeyi tekrar yapmayız."

"Kendi zamanınızda mekik çekebilirsiniz." Panoyu indiriyorum.

"Hey, Koç D," diye sesleniyor çocuklardan biri sahadan. "Antrenmanları yapabilir misin?"

"Elbette tatbikatları yapabilirim," diyorum. "Önce test etmeden sana bir şey yaptırmam."

Barlow da dahil olmak üzere hepsi güler ama o yaklaşır ve "Beni test etmenize izin verirdim" der.

"Sen başka bir şeysin," diyorum ama dudaklarımın titremesine engel olamıyorum.

"Kaç yaşındasın?" diye ciddi ciddi soruyor, vücudunu bana doğru çevirirken.

"Seni ilgilendirmez."

"Hadi ama. Böyle yapma." Başını eğiyor, vahşi bukleleri gözlerinin üzerine düşüyor ve sonra onları geri topluyor. Bana Lach'ı bu kadar çok hatırlatması delilik.

"Yirmi beş."

Kaşları yukarı kalkıyor. "Bu kadar mı?"

Göz kırpıyorum. "Ne, yaşlı falan mı görünüyorum?"

"Hayır. Sen olmadığın için düşündüm. . ." Omuz silkiyor. "Senin daha yaşlı olduğunu ve genç erkeklerden hoşlanmadığını düşündüm ama benden sadece iki yaş büyüksün."

"Aman Tanrım." Bu beni gerçekten güldürdü. Yüzümü ona döndüm. "Senin avansına atlamadığım için bunun daha yaşlı olduğum anlamına geldiğini mi düşündün?"

"Hemen hemen." Omuz silkiyor. "Alınma Barlow," diye başlıyorum. "Asher," diyor.

"Alınma Asher ama bir tane." Parmağımı kaldırdım. "Bu bende işe yaramıyor. Ve iki," bir parmak daha kaldırdım. "Sana asla yüklemeyeceğim çok fazla yüküm var."

Lach arkamdan, "Ve üç, o alındı," diyor.

Karnım zonkluyor ama hareket etmiyorum, ona bakmıyorum, bir şey söylemiyorum. Gözlerimi önümdeki adamdan ayırmıyorum, başımın üzerinden bakarken kaşları bir anlığına çatılıyor.

"Kahretsin, sanırım erkek arkadaşın olup olmadığını sormalıydım," diyor Barlow kıkırdayarak.

"Ama yapmadın çünkü gerçekten umurunda değil. Onu yine de becerirdin," diyor Lach. Tanrı aşkına. Onu yukusunda öldüreceğim. Ona ters ters bakıyorum.

"Yani, demek istediğim. Beni suçlayabilir misin?" Barlow öyle diyor. Ellerini kaldırıyor ve gözleri aniden açılıyor; Lach'ın arkamda nasıl görüldüğünü hayal edebiliyorum. "Bunu saygılı bir şekilde söyledim. Yine de sormalıydım."

"Cevabım hayır olurdu çünkü erkek arkadaşım yok," diyorum.

Son kelime ağızımdan çıkar çıkmaz Lachlan'ın sıcaklığını sırtımda hissediyorum. Bir kolunu bana doluyor ve beni göğsüne çekiyor. Nefes alamıyorum, düşünemiyorum ya da cevap veremiyorum. Barlow bundan rahatsız olmuş gibi görünmüyor. İddiaya girerim ki itmemesinin tek nedeni anında dayak yiyeceğini biliyor olması. Lach'in beni tutmasına izin vermeye devam ediyorum.

İyi hissettirdiği ya da rahatlattığı için ya da kendimi anında onlara ait hissettiğim için değil. Hayır, sadece olay çıkarmak istemediğim için kollarını bana dolmasına izin veriyorum, ama bu insanlar gittiği an, her şey başlıyor. Tanrım, umarım onlar gidene kadar sakinleşebilirim.

"Peki o zaman, eğer fikrini değiştirirsen. . ." Barlow omuz silkiyor ve arkadaşlarına katılmak için sahaya doğru koşuyor.

"Tanrım, Lachlan." Sertçe kıpırdandım ve sonunda kolunu bıraktı. Dönüp ona bakıyorum, yüzünde o sert ifadeyi bekliyorum ama her şeyden çok özlediğim dans eden gözlerle karşılaşıyorum. Yutkunuyorum ve sesimi alçaltıyorum. "Yanıma gelen her erkeği öylece korkutup kaçıramazsın."

"Hayır mı?" Bir kaşını kaldırıyor. "İzle beni."

"Saçmalıyorsun," diyorum. "Sen gelmeden çok önce ona hayır demiştim."

"Sen hayır dedin ve o belki duydu." Yeşil gözleri sertçe benimkilere bakıyor.

"Şu anda seninle uğraşamam." Arkamı döndüm ve onu görmezden geldim.

Çocukların çoğuyla vedalaşıyorum ve bir anneyle kızı hakkında konuşuyorum. Herkes gittiğinde derin bir nefes alıyorum ve kurduğum konilere bakıyorum. Son talimlerinde onlara katılmak için can atıyordum ve o çocuk bana bunu yapıp yapamayacağımı sorduğunda, içimdeki dürtüyle gerçekten savaştım. Onların sürelerinden herhangi birini geçip geçemeyeceğimi görmek için bir kez geçmeye karar verdim. Yaptım, kronometreyi kontrol ettim ve listeye baktım. Hah. Barlow ve diğer çocuklardan biri benim zamanımı geçti, ama çok fazla değil.

İşim bittiğinde Lachlan yanıma geliyor ve her şeyi toplamama yardım ediyor. Tüm bu süre boyunca sessizdi, bu da beni biraz tedirgin ediyordu. Her şeyi kaldırmayı bitirdiğimde koridorda yürüyüp biraz Gatorade alıyorum ve terimi silmeye başlıyorum. Bitirmek üzereyken kapının açıldığını duyuyorum ve Lachlan'ın içeri girdiğini görüyorum. İçeri girmesinin bu kadar uzun sürmesine şaşırdım. Kapının arkasından kapanmasına izin veriyor ve

orada durup bir süre bana baktıktan sonra yanıma geliyor.
Soğutucudan kapiya kadar olan yürüyüşüm

On üç adım. Lachlan bunu üç adımda yapıyor gibi görünüyor. Gözleri karanlık, öfkeyle dolu ve kalbimin daha sert çarpmasına neden olan bir şey var.

Hiçbir uyarıda bulunmadan beni sol koluyla kaldırdı ve arkamdaki duvara yasladı. Aç bir öpücükle ağzını ağzıma çarpıyor. Vücudum her zaman olduğu gibi anında tepki veriyor - kollarımı boynuna doluyorum ve bacaklarımı beline dolamaya gidiyorum ama o beni durduruyor. Nedenini öğrenmek için tam geri çekilmek üzereydim ki kıcımlı sıkıca kavradığını hissediyorum ve diğer elini şortumun lastiğinden geçiriyor. Nefesimi ağzına verdim. Bunu burada yapamayız. Zihnim bunu haykırıyor ama bana dokunmaya başlıyor, parmakları kıvrımlarımda yavaşça yukarı ve aşağı gidiyor ve tüm duygularımı kaybediyorum. Dudakları dudaklarımdan ayrılıyor ve yüzünü boynumun kıvrımına koyup oramı ısıyor. Derinden inliyorum. Başparmağını klitorisime bastırıyor ve iki büyük parmağını içime sokuyor. Bir başka yüksek sesli inlemeyle başımı arkaya atıyorum. Bu güç bana bir beyin sarsıntısı yaşatırsa hiç şaşırmam. Parmaklarını o kadar ustaca hareket ettiriyor ki inliyorum ve tırnaklarımı sırtına geçiriyorum.

"Fuuuuuck," diyor, yemin ederim ki beni ve tüm binayı sarsan bir gümbürtü.

Tek başıma gelmediğime çok şaşırdım. Çok uzun zaman oldu. Boynumu ısıyor ve aynısını köprücük kemiğime yapıyor. Şu anda ne kadar terli olduğumu düşünecek zamanım bile yok çünkü parmakları her an beni azdıracak şekilde hareket ediyor. O da nasıl yapılacağını biliyor. İnlemelerimin ve nefes alışlarımın her birini incelemiş ve ezberlemiş. Bilerek uzakta tutuyor.

"F-f-f-f-uck. Oh my goooooood," diye nefes nefese kalçalarımı hareket ettirerek elini sürüyorum. "Lütfen, Lach, beni boşalt."

Yalvarıyor olmam umurumda değil. Görünüşe göre umurunda, çünkü parmaklarını oynatmayı bıraktı. Protesto için utanç verici bir ses çıkarıyorum. Başım hâlâ duvara yaslanmış, boynum ona erişebilmesi için gerilmiş durumda. Zor nefes alıyorum. Bekliyorum. Acaba neden

Ona iki kat hızda ihtiyacım olduğunda duraklar. Başımı eğip ona bakıyorum.

"Ne oluyor, Lachlan?" Sesim hırıltılı, muhtaç bir şekilde çıkıyor. Eğer bu bana işkence etme planının bir parçasıysa, işe yarıyor.

"Bana bak," diye homurdanıyor, alt dudağımı ısırıyor ve ağzına alıyor. Geri çekildiğinde parmaklarıyla beni sikmeye başlıyor ve beynim patlıyor. İstesem bile gözlerimi ondan alamıyorum. "Sen benimsin, Lyla James."

Üçüncü bir parmak ekliyor ve onunla beni kızdıracak bir şey yaptığında çığlık atıyorum.

"Ohmygodohmygodohmygod." Tüm vücudum titriyor.

O kadar sert boşalıyorum ki gözlerim geri yuvarlanıyor ve görüşüm bir anlığına kararıyor. Ben nefesimi tutmaya çalışırken elini hareket ettirmiyor. Beni bırakmasını bekliyorum, ama parmakları yavaşça yeniden başlıyor, başparmağı klitorisimin üzerinde yavaş, alaycı daireler çiziyor.

"Hayır, hayır, hayır," diyorum yüksek sesle soluyarak.

"Yapamam. Yapamam." "Bana bak." Bu reddedemeyeceğim bir emir. Gözlerimi açıyorum.

Gözlerimin içine öyle bir güçle bakıyor ki, bunun, başparmağının fırçasının ve içime soktuğu parmaklarının karışımı beni tekrar boşaltıyor.

"Lanet olsun. LANET OLSUN, LACHLAN!" Ona karşı kıvranıyorum, orgazm dalgasına biniyorum.

Parmaklarını içimden çıkarıp beni yere bırakırken, "Lanet olası benim," diye tekrar homurdanıyor.

Hemen eğildim, sanki maraton koşmuşum gibi titreyen ellerimle titreyen dizlerimin üzerinde nefes nefese kaldım. Bu da neydi böyle? Kendimi toparlamam biraz zaman alıyor ama toparladığımda yine ciddileşiyor, çenesi seğirirken gözleri hâlâ yanıyor. Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum. Ona dokunmalı mıyım? Öpmeli miyim? Onun yanında hiç huzursuz olmamıştım. Böyle hissetmekten nefret ediyorum.

"Bunu neden yaptın?" Cevabını ölçmek için sessizce sordum.

"Sana hatırlatmak için."

Söyleyecek sözüm yok. Onları benden çaldı. Artık her şeyimi çaldı - düşüncelerimi, duygularımı, kelimelerimi, özgürlüğümü ve akıl sağlığımı. Şu anda onu anlayamıyorum. Beni önemsedğini belli eden şeyler yapıyor ve sonra hiçbir şey olmamış gibi davranıyor. Beni hâlâ seviyor mu, yoksa sadece bana sahip olmak mı istiyor? Bunu öğrenecek kadar güçlü müyüm bilmiyorum. Beni aşık olduğum adama götürecekse tavşan deliğinden aşağı inmeye razıyım ama onu bulamamaktan korkuyorum.

BÖLÜM 35

LACHLAN

VAZGEÇTİM. Ben bir insanım, lanet olsun. Yeterince sabrettim. Daha önce tahrik olduğumu düşünmüştüm ama herkes gittiğinde Lyla boktan engelli parkurunun başına yürüdü ve zamanlayıcısını ayarladı. Her şeyi rekor bir hızla yapmasını izledim. Zamanlayıcıya baktı ve "fena değil" der gibi başını salladı. Neredeyse onu kollarıma almak için dışarı çıkacaktım ama yapmadım. Ellerimi kendime sakladım ve binlerce koni gibi görünen şeyleri toplamasına yardım ettim. Her şeyi kaldırmayı bitirdiğimizde bu kadar sinirli olmayacağımı düşünmüştüm ama daha kötüydüm. Tek yapabildiğim o küçük piç Barlow'u düşünmekti. Fotoğrafını bile çekmedim. Onun bir tehdit olmadığını biliyorum, ama onunla güldüğünü görmek benim için çok fazlaydı.

Dışarıda durdum, kapıya baktım, ikna etmeye çalıştım uzaklaşmak istedim ama yapamadım. Ona dokunmamak benim için fiziksel olarak imkânsızdı. Bütün gün onu öpmek, dokunmak, sahiplenmek ve aramızdaki nasıl bir his olduğunu ona hatırlatmak istedim. Dürüst olmak gerekirse, artık kime işkence ettiğimi bile bilmiyorum. - ona ya da kendime. Hâlâ öfkeliyim, ancak onu engelli koşu parkurunda koşmak veya bu sabahki küçük çocuklarla etkileşime girmek gibi onu canlandıran şeyler yaparken gördüğümde, onu omzuma atmak, en yakın yüzeye götürmek ve onu yutmak istiyorum.

Bu sabahki çıplaklıktan ve şimdi de bundan sonra, bugün bir buz duşuna ihtiyacım olacak. Normal soğuklar bunu yapmaz. Onu becerebilirdim. Hâlâ yapabilirim ama yapmayacağım. Şu anda çok kızgınım ve bu planın bir parçası değil. Bana tüm mantığımı kaybettiriyor ama ben öfkeme tutunuyorum. Beni mahvetti. Beni terk etti.

"Şimdi ne olacak?" Gatorade'ini bitirdiğinde sordum.

"Normalde duş alırım ama bugün evde duş alacağım." Gözlerini kapatıyor ve bir nefes alıyor. Gözlerini açtığı anda, "Sana etrafı göstermemi ister misin?" diye sorar.

"Elbette." Omuz silkiyorum. Burayı görmek için can atıyordum.

İtiraf etmeliyim ki burası çok etkileyici. Kapalı havuzlar, saunalar, birden fazla spor salonu ve doktorların hastalarla çalışabileceği alanlar. Bir röntgen cihazı. Liste uzayıp gidiyor. Ben şahsen Lyla'nın profesyonel futbol oynaması gerektiğini düşünüyorum ama onu bu kariyere ve bu yere çeken şeyin ne olduğunu anlayabiliyorum. Beni bir koridora yönlendiriyor ve sondaki kapıyı iterek açıyor, içeriye girebilmem için yoldan çekilirken ışığı yakıyor.

"Burası benim ofisim," diyor.

"Kendi ofisin mi var?" Gözlerim açılıyor. "Evet.

Altı ay sonra bir ofisimiz olacak" diyor.

Bir masa, üç sandalye ve küçük bir kitaplık içeren iyi büyüklükte bir alan. Pencere yok ama Lyla'nın pencere gibi şeylere ihtiyacı yok. Panjurları kapatır ve zaten dışarıya hiç bakmaz. Duvarın yarısını kaplayan koridor manzaralı cam bölmede panjur olmamasına şaşırıyorum. İçime çekiyorum ve onu burada hayal ediyorum. Ofis kıyafetleri giyiyor mu? Önlük mü? Kahretsin, her ikisini de giymesini ve beni ofisimde ziyaret etmesini istiyorum. Hiçbir kişisel eşyası yok, sadece kitap rafında küçük baykuşlar ve renkli kalemlerle dolu bir kavanoz var. Kurdeleleri ya da cam kupası da yok. Buraya sohbet etmek için girseniz, ne kadar yavan olduğunu fark etmezsiniz ama ben fark ettim. Gitmeniz gerektiğinde beş dakika içinde toparlayabileceğiniz türden bir ofis. Belki Marissa haklıdır. Belki de Lyla

Burada mutluymuş gibi davranmak. Başarana kadar numara yap, değil mi? Evet, bu benim için pek işe yaramadı.

Masasının etrafından dolanıyorum ve kapının yanında durduğunu görmek için yukarı bakıyorum. Birden çok gergin görünüyor, sanki hareket etmemek için kendini zor tutuyor. Onu hiç böyle görmemiştim. Dildo konusunda böyleydi, bunu anlıyorum. Ama ofisinde bunlardan bir tane olduğunu hayal edemiyorum.

"Ne yani, şu dangalakla bir fotoğrafın mı var?" Yarı şaka yapıyorum. Eğer varsa, yırtıp atacağım. Muhtemelen onu uyarmalıyım.

"Bir dangalakla fotoğrafım var," diyor sıkılmış bir ses tonuyla ve koridordan aşağı bakarken kollarını kavuşturuyor.

Masasının arkasına geçtiğimde bulduğum şeye hazırlıklı değildim. iMac'inin altına bantlanmış iki çerçevesiz resim var. Onları gördüğümde yaşadığım şoku gizlemenin bir yolu yok. Üzerlerinde katlanıp açılmış gibi kırıksıklıklar var - bir tanesi Fairview Blaze üniformamla çekilmiş. Fotoğrafi çektiğinde muhtemelen ona doğru kayıyordum. Diğeri ise onun kanepesinde uyurken, başı kalbimin üzerinde, kollarım ona sarılmış. Daha önce hiç görmedim ama sanırım Marissa çekmiş. Çok huzurlu görünüyoruz. Çok mutluyuz.

O günü hatırlıyorum. Evde kalmış, makarna yapmış ve Pocahontas'ı izlemiştik. John Smith göndermesini nihayet anladığımda alındım ve o da güldü ve güldü. Hay sikeyim. O kahkahayı hâlâ kulaklarımda duyabiliyorum. Yüzünü hala hayal edebiliyorum. Sertçe yutkunuyorum, kelimelerimi bulmaya çalışıyorum. Arkadaşlarının benim hakkımda konuşmasına izin vermediğini söylediğinde, bunun beni unutmaya çalışmak için olduğunu düşünmüştüm ama sanırım yanılmışım. Bunu kendine neden yapsın ki? Burada her oturduğunda bu resimlere bakmak zorunda kalacaktı. Bu canını yakıyor olmalı. Benim de canım yanıyor ve onları ilk kez görüyorum. Ona baktığımda, koridordan aşağı bakıyordu.

"Neden?" Sesim o kadar kısık ki duyduğundan bile emin o. değilim.

Bana bakıyor, gözleri benimkileri arıyor sanki Orada olduğundan emin olmadığı bir şeyi bulmaya çalışıyor. Keşke ne aradığını bilseydim de ona verebilseydim.

Uzun bir aradan sonra nihayet konuşur. "Artık bir önemi yok."

Dönüyor ve dışarı çıkıyor. Gittiği anda göğsüme bir sızı yerleşiyor. Resimlere tekrar bakıyorum. Planımı uygulamak zorundayım. Bunu yapacağım, ama lanet olsun, bu düşündüğümünden daha zor.

Onun evine gittiğimizde, sırayla hazırlanıyoruz. Konuşmuyoruz. Onun da benim kadar düşünceli olduğunu biliyorum. Muhtemelen acıkmıştır, ki bu en kötüsüdür ve muhtemelen şirretliğinin beni tahrik etmediği tek zamandır. Şimdiye kadar açlıktan ölmüş olmalı. Ben açlıktan ölüyorum ve sahada iki öğün yemek yedim, Marissa'da da 40 oz smoothie içtim. Onun da kocaman bir protein smoothie'si vardı ama bugün çok hareketliydi. Karşılıklı sessizliğimiz yüzünden nereye gittiğimizden ve nasıl giyineceğimizden emin değilim ama bu şehir pek iddialı görünmüyor. Erkekler muhtemelen akşam yemeklerinde balıkçı tişörtü falan giyiyordur. Ben de siyah v yaka bir tişört ve koyu renk bir kot pantolon giyiyorum.

Lyla'yı beşinci kez kontrol ediyorum. Kısa siyah bir tulum giyiyor. Gerçekten kısa siyah bir tulum. Tanrım. Ne isterse giyebilir ama kendimi nasıl kontrol altında tutacağımı bilmiyorum. Parmaklarıma geldiğinde nasıl görüldüğünü düşünmeden edemiyorum. Nasıl hissettiğini.

"Plan nedir?" Parmaklarımı nemli saçlarımda gezdirirken soruyorum.

Harekete bakıyor. İfadesinde hiçbir değişiklik yok ama güzel gözlerindeki özlemi görüyorum. Neredeyse onu kaldırıp oracıkta öpeceğim. Gösterdiğim itidal için şimdiye kadar en az üç altın madalyayı hak etmişimdir.

Siyah sandaletlerini giyip aynaya bakarken basitçe "Burger," diyor.

Bir şey söylememek için dilimi ısırıyorum ama tulumunun altına bakmaktan kendimi alamıyorum. Onu yana itip üzerindeyken onu becerebileceğim kadar bol. Bu treni raydan çıkarmadan önce etrafta dolanmayı bırakıp yola devam etmeliyim. Biliyorum, ama beni deli ediyor. Arkadan nasıl görüldüğüne bakmak için dönüyor. Mükemmel görünüyor. Neden üç kez kontrol etmekle uğraştığını bile bilmiyorum. Spor ayakkabılarımı giyip onu takip ediyorum, asansöre doğru yürürken kışına bakıyorum ve ona yapmak istediğim her şeyi hayal ediyorum.

"Burayı nasıl buldun?" Sokağın aşağısına doğru yürürken sordum.

İtiraf etmeliyim ki güzel bir şehir. Chicago ya da New York gibi değil ama güzel. Burada yaşayan bizim yaşımızdaki insanların sayısına bakarak gelişmekte olduğunu söyleyebilirim. Temiz ve herkes iyi görünüyor. Bazıları biraz fazla kibar.

"Bir seyahat dergisi." Yürümeyi bıraktım.

Fark etti ve arkasını döndü. "Ne?"

"Seyahat dergisi mi?"

"Kaliforniya'daydık ve kaçabilmemin tek yolunun adımı ve yerimi değiştirmek olduğunu zaten biliyordum, bu yüzden bir seyahat dergisine göz attık. Oraya anında aşık olduk ve beni programlarına kabul eden üniversitelerden birine sürüş mesafesindeydi, bu yüzden taşındık." Omuz silkiyor.

Tekrar yürümeye başladım. "Sanırım 'biz' derken sen ve Marissa'yı kastediyorsun."

"Evet."

İçimde oluşan kızgınlıkla savaşıyorum. Yapmak zorunda olduğunu hissettiği şeyi yaptığını biliyorum, ama bu da ne? Seyahat dergisi mi? Bu çok saçma. Tüm bu olanlar saçma. Söylemeyeceğim, çünkü geldiğimden beri yaptığımız ilk normal konuşma bu. Acıkmış olmasına rağmen bana kırılmış cevaplar vermiyor. Aslında samimi görünüyor. ..samimi. Söylemeliyim ki, o resimleri görmek sinirimi bozuyor.

"Aslında teknik olarak Marissa buna aşık oldu," diyor. "Ben de ona uydum."

"Yani Marissa yaşamak istediği yeri seçti ve sen de kabul mü ettin?" diye sordum.

"Evet," diyor. Yüzümdeki ifadeye baktığında ekliyor: "Marissa benim için çok şey yaptı. Çok fazla şey. Bana asla sırtını dönmedi ve benden saklanmak zorunda kalmadı. En azından nerede yaşamak istediğini seçmesine izin verebilirdim."

Marissa'nın onun için çok şey yaptığını söylerken şaka yapmıyor. Lyla'nın bu tek şeyi almasına izin vermesi mantıklı. Sonunda restorana vardığımızda, kapıyı onun için açık tutuyorum ve onu içeri kadar takip ediyorum. Burger dediğinde beklediğim gibi değildi. Lüks bir et lokantası.

"Tanıdık geliyorsunuz," diyor hostes yanına gittiğimiz anda.

"Tanıdık bir yüz olmalı," diyorum. "İki kişilik boş masanız var mı?"

Kaşlarını kaldırmış bana bakıyor. Muhtemelen her yerde emekliliğimle ilgili haberleri gördü ve bir türlü bir araya getiremiyor. Dürüst olmak gerekirse, başka zaman olsa ona söyledim ama açım ve bana bakmasını istediğim tek kişi şu anda yan tarafındaki duvarda asılı olan aptal eski dünya haritasına odaklanmış durumda.

"İki kişilik masa," diye tekrarlıyorum.

"Oh." Hostes göz kırpmıyor. "Hepimiz doluyuz. İsterseniz barda oturabilirsiniz."

Lyla'ya bakıyorum, o da omuz silkiyor ve "Ben zaten barı tercih ediyorum" diyor.

Onu oraya götürüyorum, yürürken içgüdüsel olarak elimi geri çekip onunkine uzanıyorum. Şimdiye kadar tuttuğum tek el onunki. Bunu ona söylediğimde yüzünde beliren gülümsemeyi hatırlıyorum - en sevdiğim gülümseme -. Beni terk ettikten sonra, kızgın hissetmediğim zamanlarda, toplum içinde onun elini tutamadığım için pişmanlık duydum. Beni görmezden gelmesini bekliyordum, ama elini elime koymakla kalmayıp parmaklarımızı birbirine geçirerek beni şaşırttı. Elimi tuttuğu için neredeyse kalp krizinden ölecektim. Barın köşesindeki iki tabureye ulaştığımızda istemeye istemeye elini bırakıyorum. Burada birkaç kişi daha oturuyor ama barmen neredeyse bize doğru koşuyor.

"Selam Delilah," diyor şarkıdaki gibi şakıyan bir sesle. Gözlerimi deviriyorum. Gerçekten zekice. "Yine mi cin?"

"Gin, yine." Ona hayalet gibi bir gülümseme veriyor. "Ama ben de hamburger istiyorum."

"Orta pişmiş keçi çizburgeri, değil mi?" diyor. Kadın kaşını kaldırıyor. "Evet."

Herif omuz silkiyor ve herkesin siparişini hatırlıyormuş gibi gülümsüyor. Evet, doğru. Aman Tanrım. Bu şehirdeki herkes onu becermek mi istiyor? Onları suçlayamam ama lanet olsun. Bana bir rahat ver.

Önümüze iki peçete koyarken genişçe gülümseyerek, "Bakıyorum bir arkadaşınızı getirmişsiniz," diyor. "Sizin için ne yapabilirim?"

Bir arkadaş. Sanki bu şehirdeki her erkek beni nasıl kızdıracağıının el kitabını okumuş gibi. Muhtemelen yerel bir bestseller'dır. Açlıktan ölüyorum ve hamburger onun bütün gün tükettiği ilk yemek olacak, bu yüzden yorumlarımı esirgiyorum. Lyla elini benimkinin üzerine koyduğunda hâlâ ona boş boş bakıyorum. Bu jest içimde bir sarsıntı yaratıyor. Gözlerim onunkilere kayıyor.

"Ona ne tür bir içki istediğinizi söyleyin ve bırakın sihrini konuştursun," diyor gözleri parlayarak.

Genelde içkimi sek içerim, ama bana dokunup öyle baktığında her şeye evet derim. Tekne mi? Araba mı? Uçak? Evet, evet, evet. Ne yazık ki, parayla satın alınabilecek hiçbir şey Lyla'nın listesine giremez.

Barmene baktım. "Cin alacağım."

"Herhangi bir özellik var mı?" diye soruyor. "Çok meyveli değil mi? Baharatlı mı?" "Şaşırt beni."

"Yiyecek bir şey var mı?" diye soruyor, uzaklaşmak üzereyken. "Onun yediği hamburgerin aynısından alacağım."

"Orta?"

"Elbette."

Genelde restoranlarda eti fazla pişirdikleri için orta boy sipariş etmem ama bu akşam işleri basit tutmaya çalışıyorum. O gittikten sonra koltuğumu hafifçe ona doğru çeviriyorum.

"Bu şehirdeki her erkek sana aşık mı?"

"Hayır." Gözlerini deviriyor. "Sadece tanıştıkların benden hoşlanıyor."

Ondan hoşlanıyorum. Tabii. Belki pantolonuna girmek isterim.

Barmene doğru başını sallayarak, "Bu seni ilgilendirmez," diyor. "Ama Pat eşcinsel ve kesinlikle benimle bu şekilde ilgilenmiyor."

Hah. Bunun önemli olmaması gerektiğini biliyorum ama yine de onu bok listemden çıkarıyorum. Şimdilik resmi olarak iyi listemdeki tek kişi o.

"Ayrıca," diyor ben bir şey söylemeyince. "Bakın kim konuşuyor, Bayım. Bir kıza gülümsüyorum ve külotu düşünüyor."

"Kıskanç mı?"

Elini benimkinden çekiyor ve koltuğunu bara bakacak şekilde çeviriyor. Bundan nefret ediyorum ama bunu beni hâlâ önemsedığının bir başka göstergesi olarak kabul ediyorum.

"Gerçekten mi?" diye soruyorum o konuşmayınca. "Bu şehirde suyun içinde bir şey mi var? İnsanların sınırları yok."

"Sınırların tanımını bile biliyor musun?" Gülüyor. Gerçek bir kahkaha. Özlediğim bir kahkaha.

Dudaklarımın titrediğini hissediyorum. Bir an için gözleri yumuşuyor ve sanki diske bakıyormuşum ve kalbim boğazımdan fırlayacakmış gibi hissediyorum. Ne hakkında konuştuğumuzu unutuyorum. Barmen martini bardaklarında iki sarımsı içkiyle geri geliyor. Zaten temkinliyim. Bardakları aynı anda alıp dudaklarımıza götürüyoruz.

Adam nefesini tutmuş bizi izliyor, umarım onun iyiliği için bu iyi bir şeydir. Bir yudum alıyorum. Vay be. İçinde ne olduğunu bilmiyorum ama hemen bayıldım. Biraz baharatlı ve biraz turunçgilli, ama aynı zamanda onu mükemmel bir şekilde dengeleyen bir miktar tatlılık da var. Bu benim yeni favori içkim olabilir. Bardaklarımızı yere koyuyoruz. Bizi izliyor. Muhtemelen Lyla'yı bu yüzden bu kadar çok seviyor. Pasif ifadesi ve sadece benim okuyabildiğim gözleriyle onu diken üstünde tutuyor.

Sonsuza dek sürecekmış gibi görünen bir sürenin ardından, ona iki başparmağıyla onay veriyor. "On üzerinden on."

Rahatlamış bir nefes alıp bana bakıyor.

"Bardağı gördüğümde biraz şüpheli yaklaşmıştım ama uzun zamandır içtiğim en iyi içki."

"İkinizin de beğenmesine çok sevindim," diyor Pat, genişçe gülümseyerek ve barın diğer tarafındaki kişiye doğru yürüyor.

Lyla hafifçe bana dönüyor. "Gerçekten hoşuna gitti mi, yoksa kibar olmaya mı çalışıyorsun?"

"Ne zaman iyi olmaya çalıştım ki?" Ona bir bakış attım ve ekledim, "Senden başka herkese."

Uzun bir süre beni inceliyor, gözleri yüzümde geziniyor. Sandalyesini öne doğru çevirmek için hareket ettiğinde ön kolunu tutuyorum, sonra elimi onunkine doğru uzatıyorum. Bunu neden yaptığımı bilmiyorum, çünkü şimdi onun her yerine dokunmak istiyorum. Yüz ifadesindeki hiçbir şey değişmiyor ama gözlerindeki ateşi görüyorum. Yeni başlayan bir alevin yalaması gibi ama orada. Kahretsin, onu istiyorum. Ona kızgın olduğumu kendime hatırlatmaya bile

zahmet etmiyorum. Ne anlamı var ki? İstediğim kadar kızgın olabilirim ama onu istemekten asla vazgeçmeyeceğim.

"Neden bu resimler?" Soruyorum çünkü spor merkezinden ayrıldığımızdan beri bu beni deli ediyor.

Hemen susuyor, elini geri çekiyor ve koltuğu tekrar öne bakacak şekilde döndürüyor. Aman Tanrım. Basit bir soru. Resimleri görmemden dolayı gergin görünüyordu ama bunu engellemek için bir hamle yapmadı. Bana ofisinin kapısını gösterip kapatabilirdi. Ben etrafa bakarken onları saklamak için öne atılabilirdi. O kadar insan varken benden onları sormamamı nasıl bekleyebilirdi?

"Sadece soruya cevap ver," diyorum sessizce. Sadece bir cevaba ihtiyacım var ve sonra bu konuyu kapatacağım.

Gözleri benimkilere kaydı. "Bana son soru sorduğunda beni aşağıladın. Buraya geldiğinden beri yaptığın tek şey bu, bu yüzden küçük oyununu oynamak istemediğim için beni affet. Yarın seninle ayrılıyorum. Ömür boyu kaçtığımı sandığım bir yere gidiyorum. Ve ne var biliyor musun?"

Taburesinden kalkıyor. Sadece bu bile beni şok etti. Gürültü yaptığından ya da olay çıkardığından değil, ama toplum içinde öfkelenmekten her zaman utanmıştır. Buna üzülmem gerektiğini biliyorum ama bu çok seksi ve ona hâlâ kimsenin hissettiremediği şeyleri hissettirebildiğimi gösteriyor.

"Bunu para için yapmıyorum. Senin için yapıyorum. Eğer isteseydim, sana kimin saldırdığını söyler ve başına ne gelecekse gelmesine izin verirdim," diyor, yüzümden sadece birkaç santim uzakta olacak şekilde yaklaşarak.

"Ama aptalca bir nedenden dolayı bunu yapamam, çünkü bana yaptığın onca pislığe rağmen sana bir şey olmasına dayanamam ve seninle gelmenin bir şekilde seni zarar görmekten kurtaracağını hissediyorum. O yüzden, siktir git,

Lachlan Duke." Derin bir nefes alıyor ve gitmek için dönüyor, ama öfkeli bakışlarında yeni bir ateşle geri dönüyor. "Ve başka ne var biliyor musun? O gün canı yanan tek kişi sen değildin. Ben de saldırıya uğradım ve hastaneye gönderildim.

sadece. . .sikeyim seni."

"Ne?" Geri çekiliyorum, itirafı göğsümün ortasına çarpıyor. "Saldırıya uğradım da ne demek? Hangi hastane? Sen neden bahsediyorsun?"

Bana inançsızca bakıyor. Bana söylemeyeceğini zaten biliyorum, bu da beni çok kızdırıyor. Çenem o kadar sert sıkılıyor ki, sanırım kırabilirim.

"Başıma gelen hiçbir şeyi bilmeyi hak etmiyorsun. Benim hakkımda hiçbir şey bilmeyi hak etmiyorsun," diyor sessizce. "Benden başka bir şey isteme. Verecek başka bir şeyim yok."

Peçetesini sandalyesine fırlattı ve uzaklaştı. Kimse görmesin diye alçak sesle bana yeni bir laf sokmayı başardı. Arkasından bakakalıyorum, köşeyi döndüğünde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ve artık onu göremiyorum. Hay sikeyim. Bunu içinde tuttuğunu söyleyebilirim. Muhtemelen dildo olayından beri. Belki ondan da önce. Bana söylediği şeyi sindiremiyorum bile. Hastaneye mi yatmış? Bu dosyada yoktu. Yarım yamalak işi için Liam'ın kışını tekmelemeliyim. Hâlâ sanki sihirli bir şekilde ortaya çıkacakmış gibi restoranın diğer ucuna bakıyorum. Sonunda koltuğumu çevirip hesabı ödemek ve yemeği götürmek için barmenin dikkatini çekmeyi bekliyorum.

"Lachlan, değil mi?" Pat bana doğru yürürken soruyor. Adımı nereden bildiğini anlamaya çalışarak uzun süre ona bakıyorum. Hokey hayranı olabilir mi?

"Evet," diye cevap veriyorum bir süre sonra.

"Bana senden bahsetti." Kızın kaybolduğu yöne doğru bakar.

Benim hakkımda neler söylemiş olabileceğini hayal bile edemiyorum. Ne söylemiş olabilir ki? Merakımı göstermiş olmalıyım çünkü gülümsüyor.

"Ne zaman senin yüzünü gösterecekler ya da adını söylecekler, bana kanalı değiştirtirdi." Barın diğer tarafındaki televizyonu işaret ediyor. "Bir gün seni ekranda gördü ve... ." Yutkundu, gözlerini kaçırdı.

Acıtıyor, bu da beni daha da acıtıyor. "Kim olduğunu sordum, o da bana söyledi."

"O zaman buraya çok geliyor," diyorum.

"Sadece ögle yemeği için, mekan neredeyse boşken. Her zaman orada oturur, hamburgerini ve patates kızartmasını yer, benim gevezeliklerimi dinler ve gider." Gözlerini kırıştırıp başını sallıyor ve tekrar bana odaklanıyor. "Eminim bunu benim söylemem pek bir şey ifade etmiyordur ama onu hiç gerçekten gülerken ya da gülümserken görmemiştim. Hele ki bu akşamki gibi."

Dudaklarımdan sert bir kahkaha döküldü. Evet, gülümsedi ve sonra ben gidip her şeyi berbat ettim. Boğazımdaki düğümden ve göğsümdeki suçluluk duygusundan kurtulacağımı umarak içkimden büyük bir yudum alıyorum. Ama geçmedi.

"Sanırım gülümsememesi ve kahkaha atmaması bir sorun değil. Çok fazla hayranı var," diyorum çünkü bu saçmalığın peşini bırakacak gibi görünmüyorum.

"Öyle." Pat kıkırdıyor. "Zavallı ruhlar." Biraz gülümsediğimi hissediyorum, bu da onu cesaretlendiriyor gibi görünüyor, çünkü devam ediyor, "Tamamen yabancı olduğumu biliyorum ve muhtemelen bunu söylememeliyim," diyor. "Ama o kız sana o kadar aşık ki, bu şehirdeki hiçbir erkeğin şansı yok."

Hay sikeyim. Duymak istediğimin bu olduğunu sanıyordum ama şu anda tek yaptığı beni daha kötü hissettirmek.

"Sizinle tanışmak güzeldi." Bara iki kez vuruyor ve başka birine yardım etmek için uzaklaşıyor.

Tam hesabı istemek için onu geri arayacaktım ki vücudum onun varlığının farkına vardı. Hücrelerimin onunkileri hissetme şekli açıklanamaz. Aynı zamanda bunun asla bitmeyeceğini de biliyorum. Lyla koltuğuna geri dönüyor, peçetesini alıp kucağına koyuyor ve hiçbir şey olmamış gibi içkisinden bir yudum alıyor. Yüzünün yan tarafına bakıyorum.

"Yapma."

Tek söylediği bu.

Tek söyleyeceği bu.

Sadece Pat ile konuşuyor. Onunla bile sadece kısa cevaplar ve küçük sahte gülümsemeler. Onun gözlerimin önünde içine kapandığını fark ediyorum ve düşünebildiğim tek şey ofisinde benim resimlerimin olması ve tüm bu insanlarla benim hakkımda konuşmuş olması. Hayatına ondan bir şeyler talep ederek girdim ve sadece suçluluk, korku ya da para yüzünden kabul ettiğini düşündüm, ancak önemseydiği için kabul ettiğini öğrendim. Bu yüzden Marissa ve Prescott onun tüm sırlarını koruyor. Bu yüzden erkekler onun mesafeli tavrına rağmen peşinden koşuyor. Bu yüzden ona bu kadar aşık oldum. Sayamayacağım kadar çok insanla tanıştım, bu yüzden cevherleri gördüğümde tanırım ve bu lanet kızın altın gibi bir kalbi var. Siyah altın, eğer öyle bir şey varsa, ama yine de altın.

Telefonumu çıkardım ve kardeşime mesaj attım.

Benim gittiğim gece hastaneye gitmiş. Bu neden dosyada yoktu?

Kahretsin. O iyi, değil mi?

Sözlerine bakakaldım. Bunu sormak aklıma bile gelmemişti. Yani, belli ki iyi. Buraya geldiğimden beri onu koşarken ve zıplarken gördüm, ama yine de. Ona iyi olup olmadığını bile sormadım. Burada mutlu olup olmadığını ya da beni özleyip özlemediğini sormadım. Özlediğini biliyorum ama ona sormalıydım. Güzelce. Soramadım. Bu öfkeyi çok uzun zamandır içimde tutuyorum. Beni terk etti. Beni en çok inciteceğini bildiği tek şey buydu ve bunu yaptı. Bunu yapmak zorunda olduğunu düşünmesini anlıyorum ama bunun için onu affedemem. Bıçak yaranın çok derinlerine gömüldü. Derin bir nefes alıyorum ve ona tekrar bakıyorum. Yüz ifadesi artık tamamen boş. Yüzünü eğip raftaki şişeleri incelediğinde, lanet olası gözlerini bile okuyamıyorum. Lanet olsun.

O iyi biri. Ne olduğunu öğren

Telefonumu kaldırıyorum ve o içtiğinde bir içki daha alıyorum. Üzüntülerimi içerek giderebilirim.

BÖLÜM 36

LACHLAN

Sessizlik içinde evine geri dönüyoruz. Karamsar, rahatsız edici ve beni kaşıdıran bir sessizlik. En son ne zaman birinden özür dilediğimi bulmaya çalışıyorum ve bulamıyorum. Özür dileyemediğimden değil. Hata yaptığımda bunu kabul edecek kadar erkeğim. Sadece. Ne için özür dileyebilirdim ki? Muhtemelen hayatımın bir noktasında annemden ve Liam'dan özür dilemişimdir. Bir kadından asla. Yine de ondan özür dilemeliyim. Berbat ettim. Onu öptüğüm, benimle evlenmesini ve Fairview'e geri dönmesini istediğim anda çuvalladığımı biliyordum. Biliyordum ama yine de yaptım çünkü öfkem her şeyin önüne geçti.

O bunu hak etmedi. Bunu hak etmiyor. Ve yine de, ben bu yanlış düzeltemem. Hala benimle evlenmesine ihtiyacım var. Hala Fairview'e geri dönmem gerekiyor. Bu halledilmediği sürece benimle olmayacağını biliyorum. Kendi düşüncelerimle alay ediyorum. Bunun artık bir seçenek olup olmadığını bile bilmiyorum ama ondan daha fazla ayrı kalma düşüncesi başka bir şey düşünemeyeceğim kadar canımı yakıyor. Hayatımın geri kalanında onun peşinden gideceğim ve ona layık olabileceğimi kanıtlayacağım, eğer bunun için gerekiyorsa. Lobiye, asansöre, koridora ve nihayet onun dairesine doğru yürürken sessiziz.

Kapı arkamızdan kapanır kapanmaz, "Özür dilerim," diyorum.

Çantasını bıraktı ve bana baktı. İfadesiz. Kahretsin, bunu yapmasına izin veremem. Ona izin veremem

bana boş ver. Eğer aramıza duvarlar örerse, bu sefer onları yıkamayacağıma dair bir his var içimde. Bu korkunç bir düşünce. Birlikte yaşayamayacağım bir olasılık. Onu yatak odasına kadar takip ediyorum.

"Lyla."

Beni görmezden geliyor, dolabına doğru yürüyor ve takılarını çıkarmaya başlıyor. Saçlarını bir yana savuruyor ve kolyesini çıkarırken boynunu biraz eğiyor. Bunu yapma şekli bile çok seksi. Bu mümkün mü? Girişte durup duvara yaslanarak beni kabul etmesini bekliyorum. Kaşlarını çatmak için bana bir bakış bile atmıyor. Bu çok kötü. Bu gerçekten çok kötü.

"Özür dilerim," diye tekrarlıyorum.

"Seni duydum," diyor.

"Gerçekten duydum."

"Seni duyduğumu söyledim." Gözleri benimkilere kaydı.

"Artık umurumda olup olmadığını anlamaya çalışıyorum."

Kalbim sıkışıyor. Hayır, lanet olsun. "Öyle söyleme."

"Bunu şu anda seninle yapamam. Yorgunum. Uzun bir gün oldu ve yarın da öyle olacak. Eminim bu sözleşme bitene kadar gelecek her gün de öyle olacak. Tanrı aşkına, bırak da kendi dairemde huzur bulayım."

Cevap vermiyorum. Ne diyebilirim ki? Pijamalarını alıyor ve dolaptan çıkıp banyoya gitmesine izin vermek için bir adım geri çekiliyorum. Kapıyı kapattı ve kilitledi. Ses o kadar sarsıcı ki, buraya geldiğimden beri ilk kez kilitlediğini fark ediyorum. Lanet olsun, bu çok kötü. Yatağın kenarına oturup onu bekliyorum. Ona ne için kızmam gerektiğini bile hatırlamıyorum. Hokey durumuma kızmıştım. Onu bulmak için engelleri atlamak zorunda kaldığım için kızgındım. Onu bulmak için hokeyi bıraktım ve sonunda bulduğumda o. . . Önemli değil.

Artık hiçbirinin önemi yok çünkü bunu bana çevirdi. Bu oyunu benden çok daha iyi oynuyor ve benim için sorun yok. Tanrım, lanet olası hastaneye gitmiş. O da benim kadar kötü mü saldırıya uğradı? Bu ihtimali düşününce boğazım düğümleniyor. Muhtemelen hastanede yalnızdı. Eminim Marissa da oradaydı. Kesinlikle Prescott, çünkü bana onun öldüğü haberini veren oydu. Ama hepsi bu kadar. Babası tüm koçlarımla birlikte beni ziyaret etti, yani onunla birlikte olamazdı. Onu orada istemezdi zaten. Tek bildiğim orada olmadığım. Muhtemelen çiçek bile almamıştır. Sikeyim. Bana o çiçekleri gönderdiğinde lanet bir hastane yatağındaydı. Bundan eminim. Dirseklerimi dizlerime koydum ve yüzümü avuçlarıma gömdüm. Bu kızı tekrar kaybedemem. Kendimi affettirmek için çok geç olamaz. Bunu nasıl başaracağımı bilmiyorum ama başarmak zorundayım.

Banyoda işi bitince beni görmezden gelip mutfağa gidiyor. Duşumu bitirdiğimde ya uyuyor ya da rol yapıyordu. Yanına uzandım, yatağın kendi tarafımda kalmaya ve tüm bu olanları yüzüncü kez düşünmeye çalışırken zihnim dakikada bir mil koşuyor. Sevdiğim, sahip olmak için her şeyimi verebileceğim - bulmak için her şeyden vazgeçtiğim - kadın sonunda yanımda ve bu kadar uzak hissettiğine göre başka bir gezegende de olabilirdi. Yan dönüyorum ve yüzümü ona dönüyorum. Karanlıkta onu göremiyorum ama yüzü bana dönük olduğu için sırtının şeklini seçebiliyorum.

Artık dayanamıyorum. Göğsüm çökecekmiş gibi hissediyorum. Sadece ona dokunmak, sarılmak istiyorum, bir şey, herhangi bir şey. Eğer beni kovmak isterse, giderim. Ellerimi ona sürmememi söylerse, sürmem, ama denemem gerek. Yanına gidiyorum, kolumu ona doluyorum ve onu göğsüme çekiyorum, o gitmeden önce yaptığım gibi. Hayatım anlamını yitirmeden önce. Öfkemin hareketlerimi yönlendirmesine izin vermeden önce. Öfkemi göğsüme gömdüğümde içimi anında bir huzur kaplıyor.

yüzümü boynuna yaslayıp kokusunu içime çekiyorum. O kadar güzel kokuyor ki. Çok iyi, çok mükemmel hissettiriyor.

"Çok özür dilerim, Lyla James. İlk olarak ne için özür dileyeceğimi bile bilmiyorum ama hepsi için özür dilerim," diyorum boynuna karşı. "Lütfen umursamayı bırakma."

Derin nefes alıyor ve bırakıyor. Hiçbir şey söylemiyor ama ona sarılmama izin veriyor ve bu şimdilik yeterli.

37. BÖLÜM

LYLA

Saat on gibi Chicago'ya indik. Üç buçuk saatlik uçuşun tamamını birinci sınıftaki küçük odamda kıvrılıp milyonlarca ödül kazanmış bir filmi izlemeye çalışarak geçirdim. Ne için, hiçbir fikrim yok, tabii en iyi uyuklama festivali için ödül vermiyorlarsa. Uçak yere inerken tekerleklerin patinaj sesiyle uyandım. Ben kendimi açıp eşyalarımı toplamaya başlarken kaptan kapımız hakkında konuşmaya başlıyor.

Telefonumu uçak modundan çıkarıyorum ve indiğimizi haber vermek için Marissa'ya mesaj atıyorum. O da hemen, şu anda konsantre olamadığım bir dizi emojiyle mesaj atıyor. Uçak park ediyor ve insanlar hemen yapacaklarını yapıyor, kalkıp çantalarını almaya çalışıyorlar, böylece uçaktan ilk çıkan onlar olabiliyorlar. Aktarmalı uçuşum yok ve havaalanının dışında beni nelerin beklediğinden korkuyorum, bu yüzden dışarı çıkmak için acele etmiyorum. Acele etmeden kulaklığımı takıyorum, şarj cihazımı alıyorum ve uçuşun ilk beş dakikasında yanlışlıkla düşürdüğüm chapstick'i arıyorum.

Lachlan gelip koridorun ortasında durup beni beklemeye başladığında ben de öyle yapıyordum. Restoranda kendimden nefret ettiğim öfke nöbetimden beri konuşmamıştık. Bunu yaptığımı hâlâ inanamıyorum. Soğukkanlılığımı bu şekilde kaybettiğim tek an, bir milyon yıl önce Marissa'nın partisiydi. Yemin ederim beni bu kadar sinirlendirebilen tek kişi o. Onun yanında tüm mantığımı kaybediyorum. Yukarı bakıyorum.

ve insanların onu geçmeye çalışırken kendilerini mazur gösterdiklerini görüyorum, o ise sadece orada duruyor ve açık bir alanın ortasındaymışız gibi bana bakıyor. Bu bile beni sinirlendiriyor. Hiçbir şey söylemiyorum. Dudak nemlendiricimi buluyorum ve onu uçaktan dışarı kadar takip ediyorum. Yükleme köprüsüne çıktığımızda bavullarımız bizi bekliyor. Bunlar el bagajı değil. Uçağın alt kısmında duran ve herkes bagaj teslimine koşarken bir şekilde burada olan büyük bavullar. Çalışan onları Lach'a verirken gülümsüyor ve bunun için bahşış aldığında daha da gülümsüyor. Lach ikisini de yuvarlıyor, ben de az önce olanları anlamaya çalışarak onu takip ediyorum. Muhtemelen bilmemem en iyisi. Her şey bir uyuşturucu alışverişi gibiydi. Onu tanıyorum, ne kadar bencil olsa da beni lanet olası bir uyuşturucu karteli olayının ortasına atardı.

Gerçekten delirecekmişim gibi hissediyorum. Belki uykusuzluktan belki de bir anda başıma gelen onca şeyden ama duygularımı bir türlü düzene sokamıyorum. Dün gece bana sarılmasına ve ben uyuyormuş gibi yaparken özür dilemesine izin verdim ama henüz bu konuda konuşmaya hazır değilim. Çok üzgünüm ve hâlâ sindirmeye çalışıyorum. Ondan gördüğüm tüm boş bakışlar ihtiyatlıydı, ki bu iyi bir şey. Korkmakta haklı. Muhtemelen son dakikada onu terk edeceğimi düşünüyor. Dürüst olmak gerekirse, eğer böyle düşünüyorsa, beni hiç tanımıyor demektir. Havaalanında sessizce yürüyoruz. Eşyalarımız zaten yanımızda olduğu için, dışarı çıkıyoruz ve herkesin kışını tekmeleyebilecekmiş gibi görünen koyu renk takım elbiseli bir adam bizi bekliyor. Korkutucu görünüyor ama Lach'ın elini sıkarken gülümsemesi gözlerine kadar ulaşıyor. Çantalarımızı alırken Ronnie bana kendini tanıtıyor. Kapılar açıldığında sert rüzgâr bana öyle bir çarpıyor ki bir adım geri çekilip kollarımı kavuşturuyorum. Hava durumunu kontrol ettim. Hava o kadar soğuk bile değil ama Chicago rüzgârı mevsimlerin değiştiğini anlamamış gibi görünüyor. Ailemle en son ziyaret ettiğimde yaz mevsimiydi ve geceleri hala serindi.

Çantalarımız, kapıları açmak için korkunç irilikte başka bir adamın beklediği, ağır renkli camları olan siyah bir SUV'nin bagajına yükleniyor. Bu hizmet de neyin nesi? Babam profesyonel olarak oynarken, gittiğimiz her şehirde bizi alırlar ve arabayla gezdirirlerdi ama adamlar böyle görünmezdi. Şikayet ettiğimden değil. Belki Lachlan da benim kadar paranoyaktır. Arka koltuğa oturduğumuzda ne giydiğine bakıyorum - kömür rengi elbise pantolonu, kahverengi bir kemer, uyumlu elbise ayakkabıları ve kolları kıvrılmış beyaz bir düğme. Bugünlerde çok resmi giyiniyor. Garip bir durum. Seksi ama garip. Ben kot pantolon, kolları kıvrılmış büyük boy beyaz bir gömlek ve düz beyaz spor ayakkabılar giyiyorum. Sırt çantamı açıyorum, siyah kablo örgülü kazağımı çıkarıp omuzlarıma bağlıyorum.

Nereye gittiğimizi bilmiyorum ama bir golf kulübüne ya da Ralph Lauren reklamına çok yakışacağımı biliyorum. Gözlerimi dışarıda tutuyorum ve manzarada kayboluyorum. Çok güzel bir şehir. Pek bir şey hatırlamıyorum - The Bean ve ağızlarından su tüküren bazı yüz heykelleri. Wrigley'de bir maça bile gidemedim, çünkü annem kendini iyi hissetmiyordu ve babam oynarken biz otelde kalmak zorunda kaldık. Ne yazık ki, bahar antrenmanları devam ettiği için bu sefer de kartlarda yok.

"Plan nedir?" Ben soruyorum.

"Gitmemiz gereken birkaç yer var." Saatine bakıyor. "Bir yardım etkinliği için şehirde bulunan eski takım arkadaşlarımdan bazılarıyla kahvaltı. Ondan sonra çatı katında bir toplantımız var ve bu gece ailemin bizim için düzenlediği bir kokteyl/nişan partisine gideceğiz."

"Harika," diyorum, soğukkanlı bir şekilde. "Havalı şehirleri ziyaret ettiğimde, zengin pisliklerle kaynaşmak her zaman programımda yer alır."

Lachlan gülüyor. Gerçek bir kahkaha, kaygısız bir kahkaha. Dudaklarımın seğirdiğini hissediyorum, gülümsemek için can atıyorum, ama onu bastırıyorum ve dışarı bakmaya devam ediyorum.

"Burada bir mahkeme salonunda mı evleneceğiz?" Bir süre sonra sordum.

"Biz. . . ." Boğazını temizliyor. "Fairview'deki adliye sarayında evlenmemiz gerekiyordu."

Başımı çevirip ona bakıyorum. "Pardon, ne dedin?" "Tanıştığımız yer," diyor yüzümü inceleyerek.

Oh. Aman Tanrım. Tanrım. Bu orospu çocuğu. İçimden bir sıcaklık dalgası geçiyor ve birden kendimi kulaklarından duman çıkan çizgi filmlerden biri gibi hissediyorum. Yine de tepki vermeyeceğim. Tepki vermeyeceğim. Beni affetmek istediğini iddia eden bu adam, nefret ettiğimi bildiği bir yerde benimle sahte bir evlilik yapmaya çalışıyor ve bunu romantik bir şeymiş gibi göstermeye çalışıyor. Ona biraz akıl vermeliyim. Ama yapmıyorum. Hiç tepki vermiyorum. Şu anda yapabileceğim en iyi şey bu. Onunlayken bunu yapmak çok zor ama o kadar öfkeliyim ki idare ediyorum.

"Vardı dedim, Lyla. Geçmiş zaman," diyor ben daha tek kelime edemedim.

"Bunu yapmayı düşünmüş olman bile." Dışarı bakıyorum.

En kötüsü de kendimi kızgın hissetmekten çok ihanete uğramış hissediyorum. Bir parçam bu işin bir şekilde yoluna girmesini istiyordu. Bunu yapacağımı ve bir şekilde eskiden nasıl birlikte olduğumuzun yolunu bulacağımızı düşünmüştüm ama bu imkansız görünüyor. Lachlan'ım, eğer oradaysa bile, çok derinlere gömüldü. Bunun bir olasılık olduğunu düşünmemin tek nedeni, imkansız olduğunu düşündüğüm bir anda bana bir şekilde ulaşabilmiş olması. Yine de onu asla bilerek incitmezdim. Arada bir şirretlik yapmış olabilirim ama onu asla bilerek ağdılamazdım. Onu asla nefret ettiğini bildiğim bir yere götürmez ve orada benimle evlenmeye zorlamazdım. Kollarımı kavuşturdum ve araba The Bean'in karşısındaki bir otelin önünde durana kadar gözlerimi dışarıda tuttum. En azından bunu görebiliyordum.

Arabadan iniyor ve sırt çantamdan küçük çantamı çıkarıp içine telefonum da dahil olmak üzere birkaç şey koymamı bekliyor. Kaldırımın kenarında olduğu için onun tarafına geçtiğimde elini bana uzatıyor. Parmaklarım onunkilerle buluştuğu anda hain kalbim yerinden fırlıyor. I

Elimi hızla geri çekip avucumu kotumun kenarına sürüyorum, sanki üzerindeki hissini silecekmiş gibi. Başımı kaldırıp caddeye bakıyorum ve çenesinin kenetlendiğini fark ediyorum, sanki onu elimden silmek onu bir şekilde kızdırmış gibi. Ön taraftaki adamla konuştuktan sonra tavsiyesine uyuyor ve bizi ziyafet salonuna götürecek işaretleri takip ediyoruz.

"Hayır kurumu nedir?" Ben soruyorum.

"Meme kanseri," diyor. "Oyunculardan birinin eşine geçen yıl teşhis kondu. Doğum günü için yapmak istediği şey buydu."

"Oh."

Sanırım nasıl olduğunu yakında öğreneceğim, ama yürürken sessizce iyi olmasını umuyorum. Tıp fakültesine birlikte gittiğim kızlardan birine biz oradayken teşhis konmuştu. Ameliyatlar ve kemoterapi gördü ve okulu hiç bırakmadı. Neyse ki şimdi durumu iyi. Son sorduğumda, sınırlarının temiz olduğunu ve kanser hastalarıyla çalıştığını söyledi.

Kapıda giriş yapıyoruz, Lachlan kadına cebinde katladığı bir zarfı veriyor ve içeri alınıyoruz. Açık büfe ve oda her masada pembe çiçeklerle güzelce düzenlenmiş. Hokey oyuncularından biri olması gereken bir adam yüzünde kocaman bir gülümsemeyle bize doğru yürüyor.

"Lach," diyor ellerini uzatarak ve yüksek sesle sırtını sıvazlayarak ona sarılıyor. "Burada olduğun için teşekkürler dostum. Morgan bunu takdir edecektir."

"Elbette." Lach gülümsüyor. "O nasıl?"

"İnanılmaz," diyor adam haberi verirken sırtarak, "Taramaları temiz çıktı. O . . . sağlıklı."

"Kahretsin, bu harika." Lach ona yandan sarılır ve sırtını sıvazlar.

Adam sonunda bana baktı ve gülümseyerek elini bana uzattı. "Gunner."

"Lyla," diyorum gülümseyerek. Benden Lach'a ve tekrar bana bakarken gözleri açılıyor. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum. Eşinizin iyi olduğunu duyduğuma çok sevindim. Neler yaşadığınızı hayal bile edemiyorum."

"Teşekkür ederim." Yüzündeki gülümsemeyi ve elimi tutmayı sürdürürken, bir tür onay için tekrar Lach'a bakıyor. Bana tekrar baktığında, elimi bırakırken daha geniş gülümsüyor. "Yıldırım Ailesi'ne hoş geldiniz."

"Uh. . .teşekkürler." Sanırım. O kısmı eklemiyorum çünkü bu yeterince garip.

Bize kahvaltıdan ve kendimize yardım etmemizden bahsediyor; ona teşekkür ediyoruz ve uzaklaşmaya başlıyoruz. Belli ki Lachlan onlara benden bahsetmiş. Tanrı bilir ne dedi. Muhtemelen onu terk eden koca bir sürtük olduğumu. Gunner'ın karısı Morgan'la konuşuyoruz, çok tatlı biri. Geri kalan zamanda konuşmanın çoğunu Lach yapıyor. Beni kız arkadaşı olarak tanıttı ki bu biraz abartılı. Yine de teknik olarak onun nişanlısıyım. Takım arkadaşlarından bazılarıyla konuşurken karnım guruldamaya başlıyor ve ben de kendimi dışarı atıyorum. Tam bir tabak almak üzereydim ki çok tanıdık bir ses adımı söyledi ve Mason'la yüzleşmek için arkamı döndüm. Çenem düşüyor ve o yanıma gelirken ben de sıradan çıkıyorum.

"Bugün Fairview'in yeniden buluşma günü olmalı," diyor beni kucaklayıp kollarının arasına alırken. Beni yere bırakırken gülümsüyorum. "Nasılsın bakalım?" diye soruyor bana şöyle bir bakarak. "Görünüyorsun. Her zamanki gibi inanılmaz."

"Teşekkürler." Gülümsedim. "Sen nasılsın? Hâlâ oynuyor musun?"

Bana sahte-kirli bir bakış fırlattı. "Bunun cevabını bilmemen beni yaraladı."

"Eğer seni daha iyi hissettirecekse, üç yıldır hiç hokey maçı izlemedim," diyorum. Elimi tutuyor ve konuşmak için biraz mahremiyetimiz olsun diye beni sıradan uzaklaştırıyor.

"Son duyduğumda ortadan kaybolmuştun" diyor, gözleri benimkileri arıyor. "İyi misin?"

"Ben iyiyim. Sanırım geri döndüm?" Dedim, sonra güldüm. "Neler olduğunu anlamıyorum. Bir dakika önce Rodos'ta her gün yaşıyordum, sonra Lachlan çıkageldi ve beni buraya getirdi."

"Senin hakkında konuşmayı hiç bırakmadı," diyor gülerek. "Yani, hiç."

Bundan ne anlam çıkaracağımı bilmiyorum. Dudağımı ısırıyorum ve bakışlarımı başka yöne çeviriyorum, bakışlarım odanın diğer tarafındaki Lachlan'ınkilerle çarpışıyor. Ne düşündüğünü anlayamıyorum. Yine de Mason'la olan etkileşimimden dolayı hiç üzgün görünmüyor ki bu çok hoş.

Tekrar Mason'a baktım. "Nasıl oldu da aynı takımda oynamaya başladınız?"

"Çılgınca, değil mi?" Kaşları havaya kalktı. "Seçmelerde çok aşağılara düştü ve benim yanıma geldi. Onlar tarafından seçildi ve kısa bir süre sonra ben de takas edildim. Çok güzeldi."

"Eminim."

"Peki ya sen? Futbola geri döndün mü?" diye soruyor.

"Ya da tıp fakültesine. Başvurduğun okul tıp fakültesiydi, değil mi?" "Evet. Geçenlerde bitirdim. İhtisasa başlamak üzereyim."

bir hafta içinde."

"Vay anasını." Kaşları havaya kalktı. "Yani bu. Bu ne?" diye soruyor ve Lach'tan bahsettiğini anlıyorum.

"Gerçekten bilmiyorum." Tekrar Lach'a bakıyorum ve onun hâlâ beni izlediğini görüyorum.

"O adam. . . ." Başını sallıyor. "Diyelim ki tüm ekip senin tam adını biliyor."

"Bundan ne anlam çıkaracağımı bile bilmiyorum," diyorum sessizce.

Omuz silkiyor, bir an için gözlerini kaçırıyor. "Keşke emekli olmasaydı."

"Ben de," diyorum. "O buzun üzerinde olmak için doğmuş."

"Onu geri dönmeye ikna edebilecek biri varsa, o d a

s e n s i n . " Mason bana gülümsüyor.

Bağlayıcı olmayan bir ses çıkarıyorum ve konudan uzaklaşıyoruz. Herkesin hayatında neler yaptığını konuşuyoruz ve çok geçmeden başımı kaldırıp Lachlan'ı izliyorum, yeşil gözleri sadece benimkilere bakıyor. Kalbimin hızla çarpmasına neden olması sinir bozucu. Ona karşı hissettiğim tüm öfke ve hayal kırıklığına rağmen beni hala bu şekilde etkilemesinden nefret ediyorum. Mason'ın hâlâ konuştuğunu biliyorum ama düzensiz kalp atışlarım yüzünden herhangi bir şeye odaklanmak çok zor.

"Kız arkadaşımı rahat bırak," diyor Lach, bir kolunu bana dolayarak ve beni yanına çekerek.

Mason gülüyor. "Ben de ona ikinizin birlikte olması gerektiğini söylüyordum."

"Katılıyorum," diyor Lach, derin sesi midemin takla atmasına neden oluyor. Ağzını kulağıma doğru indiriyor. "Yemek yedin mi?"

"Henüz değil."

Lach, "Mase, kızımın yemeğe ihtiyacı var, bu yüzden bizimle sıraya girebilir ya da bu sohbete başka bir zaman devam edebilirsin," diyerek beni sıraya geri götürdü.

Bir saat ve iki tabak yemekten sonra herkesle vedalaşıp çıkıyoruz. Onunla tekrar arabada yalnız kalmaktan korkuyorum. Kafamda pek çok şey dönüp duruyor: Takım arkadaşlarıyla benim hakkımda konuşmuş, bu güzel bir şey ama aynı zamanda beni bu duruma o zorladı ve beni nefret ettiğimi bildiği tek yere götürmek istiyor. Benimle orada evlenmeyi planlıyordu. Bu düşünce midemin çukurunda bir his yaratıyor ve az önce yediğim her şeyden sonra onu uzak tutmak için mücadele etmek zorunda kalıyorum.

"Bu güzeldi," diyor.

"Öyleydi."

"Harikaydın." Bunu söylerken sesindeki gülümsemeyi duyuyorum ama buna aldırmıyorum. Çıldırıcı derecede yakışıklı yüzüne bakmak için can atıyor olsam da bakmayacağım.

"Biliyorum

." Gülüyor.

Arabada camdan dışarı bakıyor, günün ikinci etkinliğine doğru yol alırken şehrin her bir parçasını içime çekiyorum. Umarım çabuk geçer.

BÖLÜM 38

"BEYAZ BİR ELBİSEYE İHTİYACIM VAR MI?" Sessizlik çok yüksek olduğunda soruyorum.

"Bir tane ister misin?"

"Bir tane ister miyim?" Ona göz kırpıyorum ve alaycı olmayan bir kahkaha atıyorum. Bu adamın yüzsüzlüğü. "Sahte bir ilişki ve sahte bir düğün için protokolü bilmiyorum."

O konuşmadan önce sırtımda bir hareket ve onun sıcaklığını hissediyorum. Kendimi buna hazırlıyorum.

"Sahte değil," diyor alçak bir hırıltıyla, nefesi kulağımın kabuğunda. "Bu gerçek. Bu," diyor bir kolunu etrafıma doluyor ve beni kendine doğru çekiyor, "gerçek. Üzülmemekte sonuna kadar haklısın, bunu kabul ediyorum ama sakın sahip olduğumuz şeyin sahte olduğunu söylemeye cüret etme."

"Her neyse, artık gerçekten umurumda değil," diye fısıldıyorum, tüm vücudum bana ihanet ediyor olsa da.

Beni bırakıyor, diğer tarafa dönüyor ve o kadar yüksek sesle hırlıyor ki ön koltuktaki iki adam da iyi olup olmadığını görmek için arkalarına bakıyorlar. Gözlerimi yanından geçtiğimiz çiçeklerden ayırmıyorum - bu gri, karanlık dünyaya yeni, renkli bir hayat getiriyorlar.

Sonunda Cindy's Rooftop adında, şehir manzarasının muhteşem olduğu bir yere varıyoruz. Ben sadece kısmen

görebiliyorum.

Bu yüzden kendimi affettirmek için sosyal olarak kabul edilebilir bir anı bekliyordum. Neden burada olduğumuzu bile bilmiyorum, kayıp babasının şirketi için çalışan insanlarla kaynaşıyoruz, ama sormuyorum. Belki insanları etkilemeyi bitirdiğinde sorarım. Burada olduğumuz süre boyunca yüzünde o sahte milyon dolarlık gülümsemesi vardı ama düşünceli olduğunu biliyorum. Sahte yorumumdan dolayı üzgün ve gerçekten umurumda değil. Söylediğimi söyledim ve arkasındayım. Buna rağmen, içkimi bana vermeden önce bir yudum aldı, bu küçük bir jest gibi görünüyor ama benim için çok şey ifade ediyor.

Kırk dakikalık sohbetten sonra, sınıırıma ulaştım. Bu fırsatı değerlendirip izin istiyorum ve cam kapılara yöneliyorum. Dışarı çıktığımda serin esintinin tadını çıkarıyorum ve çatının etrafını saran bir yüzeyin bulunduğu kenara doğru ilerliyorum. The Bean'in, çevredeki parkın ve güzel bir ufuk çizgisinin net bir görüntüsü var. İçkimi yüzeye bırakıyorum ve telefonumu çantama koymadan önce Marissa'ya bir fotoğraf gönderiyorum. Erkek kolonyası kokusu alıyorum ve bardağımı elime aldığımda birinin yanımda durduğunu hissediyorum. İçkimden bir yudum alıyorum ve bir ipucu bulup beni rahat bırakmalarını umarak gözlerimi önümdeki manzaraya dikiyorum. Gerçi bu bir networking etkinliği, bu yüzden bunun gerçekleşeceğine dair pek umudum yok.

"Güzel, değil mi?" diye soruyor adam.

Gözlerim ona kayıyor. "Burası çok güzel." "Geceleri daha da güzel."

"Eminim."

"Şirkette yeni misin?" "Hayır.

Sadece. . .ziyarete geldim."

"Sesin emin değil gibi geliyor," diyor eğlenen bir gülümsemeyle.

Ona tekrar baktım. Kibar kara gözleri ve içten bir gülümsemesi var. İkisi de bugünlerde nadir rastlanan şeyler.

"Ziyarete geliyorum," diyorum daha inançlı bir şekilde.

"Geçen yılki bendim, bir de şimdiki halime bak." Kollarını açıyor.

"Sanırım bu burayı sevdiğin anlamına geliyor," diyorum içkimden bir yudum alarak. "Duke için mi çalışıyorsun?"

"Evet. Yeni terfi ettim."

"Neye?"

"Siber Güvenlik Müdürü."

"Süslü." Kaşlarımı kaldırıyorum ve The Bean'e bakıyorum. "Bu herhangi birinin bilgisayarına girebileceğin anlamına mı geliyor?"

Gülüyor. "Yapabilirim ama yapmıyorum."

"Yaptın mı?" Ona döndüm. "Bir zamanlar inek bir gençtim."

"Peki ya şimdi?"

"İnek bir yetişkin." Kıkırdıyor.

Dudaklarım seğiriyor. "İnekler her zaman son gülen olur." "Bunun şerefine." Küçük şeffaf fincanını kaldırıyor. "Ben Sean,

Bu arada."

"Lyla." Benimkini onunkine vuruyorum.

"Yani, eğer şirkette değilseniz ve kalıp kalmayacağınızı bilmiyorsanız, burada biriyle birlikte olduğunuzu varsayıyorum."

"Haklısın."

"Şanslı adam kim? Yoksa bayan mı?"

"Guy. Ve şu anda kendisini çok şanslı gördüğünden emin değilim."

"Oh, inan bana, öyle" diyor. Yine de beni kontrol etmiyor. Gözlerini benimkilerden ayırmıyor.

Omzumun üzerinden bakıyorum, gözlerim hemen Lachlan'ınkilere takılıyor. Gergin çenesini buradan görebiliyorum. Derin bir iç çekiyorum ve arkamı dönüyorum. Son etkinlikte bana destek olmuştu, o destek olmadığında ve ben takım arkadaşlarımdan biriyle ufak bir konuşma yaptığımda da üzülmemişti. Şimdi ise üzgün. Buraya geldiğimizde de üzgündü ve umurumda değil. Duygularımla oturup tüm bunları düşündükçe daha da öfkeleniyorum - öfkeli ve talepkâr bir şekilde ortaya çıkışı, beni bir evlilik sözleşmesi imzalamaya zorlaması, beni hayatımdan koparıp alması. Bunun için ben de suçluyum.

Nihayetinde bunu seçtim. Bunu biliyorum çünkü dün gece söylediğim her şey doğrudu. Onun tekrar incinmesinden önce bunu yapmayı tercih ederim. Aşk berbat bir şey. İşin özü bu. Kendimi ona olan aşkımdan vazgeçiremiyorum. Onu görmezden gelebilirim ve onu istememeye çalışabilirim, ama ne anlamı var ki? Daha da kötüsü, ortaya çıkıp gerçekten evlenme teklif etseydi muhtemelen evet derdim diye düşünmeden edemiyorum. Üç yıl ayrı kaldıktan sonra bile. Kulağa ne kadar çılgınca gelse de, onun tekrar benim Lach'im olmasını istiyorum.

"Karmaşık bir durum," diyorum bir süre sonra. "İlişkiler zordur."

Ona bir bakış attım. "Belki de benim için onun beynine girmeli ve bana ne düşündüğünü söylemelisin."

Başını arkaya atarak yüksek sesle gülüyor. "Keşke o güce sahip olsaydım. Evliliğimi kurtarabilirdi."

Gülüyorum. "Dürüst olmak gerekirse, bence en iyisi başkalarının düşüncelerini okuyamamamız."

"Gerçekten mi?" O yükseltir bir kaş.

"Değil Hatta erkek arkadaşının mı?"

"Özellikle de erkek arkadaşımınkini." Tekrar güldüğünde dudaklarım seğiriyor.

"Onu tanıyor muyum?" diye soruyor, partiye doğru dönerek. Ben de onunla birlikte dönüyorum.

"Bundan şüpheliyim," diyorum.

Lach o kadar sert bakıyor ki, oracıkta patlamadığıma şaşıyorum. Parmaklarımın fincanımdaki yerini değiştiriyorum, böylece orta parmağım belli belirsiz ona doğru uzanıyor. Çenesi tekrar kıpırdıyor. Bu sefer olduğu yerde kalmıyor. Konuştuğu gruptan ayrılmaya başladığını izliyorum. Hay aksi. Nefesimi tutuyorum ve dikkatimi tekrar Sean'a veriyorum, umarım aniden tuvalete gitme ihtiyacı duyar ve Lach aramızdaki mesafeyi kapatmadan oradan ayrılır. Lach'ın aptalca bir şey yapmayacağını biliyorum ama bu adama sert bakışlar atması düşüncesi beni rahatsız ediyor.

"Seninle tanıştığıma memnun oldum Sean," diyorum, bir ipucu bulmasını umarak.

Gülömsüyor. "Memnun oldum, Lyla."

"İnsanların bilgisayarlarına girmemeye çalışırken iyi şanslar," diyorum o uzaklaşmaya başlarken.

Gölüyor. "Erkek arkadaşının beynini hacklemekte iyi şanslar."

Hafifçe gülüyorum. Tekrar kafamı kaldırdığımda Lachlan elinde ateşle yürüyordu, öyle yoğun yanıyordu ki saldıran bir boğaya benziyordu. Çok sıcak bir boğa ama yine de bir boğa. Boş fincanımı fırlatıp bir kaşımı kaldırıyorum.

"Gidiyor muyuz?" Ben soruyorum.

"Evet." Elimi tutuyor ve beni asansöre götürmeden önce Sean'ın uzaklaşmasını izliyor. "Sean'la konuşmak hoşuna gitti mi?" diye soruyor, sesi alçak ve kontrollü. Onu boğmak istiyorum.

"Evet, aslında. Çok iyi bir adam." Ona bakıyorum, keskin çenesinin nasıl gerildiğini izliyorum.

"Sanırım iyi adamlardan hoşlanmaman iyi bir şey," diyor.

Yalnız değiliz, bu yüzden yolun geri kalanında sessiz kaldık. Arabada, daha fazla soru soracağını düşünüyorum ama bir telefon görüşmesi yapıyor ve menajeri olduğunu tahmin ettiğim biriyle konuşuyor. Emekli olup olmayacağını öğrenmek için konuşmalarını dinlemeye çalışıyorum ama neredeyse fısıldayarak konuşarak bunu zorlaştırıyor. Çıldırııcı. Bilmek istediğimden de kötü. Bu durum beni delirtiyor.

BÖLÜM 39

Binasına vardığımızda, asansör için bekleyen bir grup adam var. Belli ki gündüz içmişler. Ya öyle ya da hepsi deli. Kafamın içinde, ayaklarımı yere vuruyorum. İhtiyacım olan son şey sinir bozucu, aşırı büyümüş kardeşlik çocuklarıyla uğraşmak. Neden, neden, neden evren bana böyle şeyler yapıyor? Ne pahasına olursa olsun göz temasından kaçınıyorum, bir adım öne çıkıp zaten yanan düğmeye iki kez basıyorum. Bunun bir faydası olmayacağını biliyorum ama yine de bir şeyler yapıyormuşum gibi hissettiriyor. Düğmeden uzaklaştığımda ikisi bana bakıyor. Anında midemde kötü bir his belirliyor ve hepimizin iyiliği için benimle konuşmamaları için sessizce dua ediyorum. Diğer iki asansöre bakıyorum ve arızalı olduklarını görüyorum, yani sadece önümdekini bekliyoruz. Ne güzel. Arkamda, dün gece ne kadar çok kışkırttığıyla övünen bir adam var ve bir başkası da bekarlığa veda partisinde yapması gerekenin bu olduğunu söyleyerek onu kışkırtıyor.

Midemde tiksinti kıvrımları oluşuyor. Arkama bakıyorum, çünkü çok merak ediyorum ve okumaya konsantre olmak istemediğim kelimelerin ortasında GROOM yazan bir rozet takan birini görüyorum. Şimdi de sikini yalayan sarışından bahsediyor. Önce yüzüne, sonra arkadaşlarına bakıyorum, sonra kollarımı kavuşturup tekrar arkamı dönüyorum. İnsanlardan nefret ediyorum. Midemin çukurunda oturan his daha da kötüleşiyor. Umarım gelin, David'e benzeyen bir adam tarafından

Beckham ya da Idris Elba, ve kalçalarını Channing Tatum gibi hareket ettiriyor. Belki de dörtlü yapıyordur. Tanrım, umarım öyledir. Keşke onu arayıp diğer tarafa kaçmasını söyleyebilseydim. Sağıma bakıyorum ve Lachlan'ın yumruklarının kıvrıldığını görüyorum. Bir adım öne çıkıp düğmeye iki kez daha basıyorum.

"Bunun daha hızlı hareket etmesini sağlayacağını sanmıyorum," diyor adamlardan biri.

Bunun için on tane cevabım olmasına rağmen onu görmezden geliyorum. Aynı adam yüksek sesle soluyor ve çatıdan ayrıldığımızdan beri çenesi tıkırdayan Lach'a dönüyor. Daha fazla gıcırdatırsa dışçıye gitmesi gerekecek.

"Heeeyyy, Duke, değil mi? Lachlan Duke?" diyor adam. Lach sadece ona bakar ve adam yüzündeki hiçbir şeyin biriyle konuşmak istediğini göstermediğini anlayamayacak kadar sarhoş olduğu için devam eder. "Kahretsin dostum, neden emekli oldun? Bir süredir sahip olduğumuz en iyi pivot ve en iyi dövüşçüydün."

Bazıları bir numaralı sarhoş adama katılmak için atlıyor. İki elimle yüzümü kapatıyorum. Öldür beni şimdi. Hiçbiriyle uğraşmamak için merdivenlerden çıkmak üzereyim. Hangi kata gittiğimizi bilmediğimden değil. Lachlan'ın buna göre cevap verdiğini duyuyorum, ona aile işi hakkında bir şeyler anlatıyor. Daha fazla soru soruyorlar. Asansör nihayet - nihayet - geldi. İçeri girerken Lach beni yanına çekiyor ve ona olabildiğince yakın duruyorum, böylece yanımdaki adama sürtünmüyorum bile. Hiçbirini tanımıyorum, bu yüzden emin olamıyorum ama sanırım en sarhoşu o olabilir.

Burada o kadar kalabalığız ki, bir konserve kutusundaki sardalyalar gibiyiz, omuz omuzayız ve hareket edecek yerimiz yok. İçlerinden biri sayılara ulaşmayı başarıyor. Bir diğeri konserve kutusundaki sardalye şakası yapıyor. Herkes sanki çelik bir tüpün içinde sıkışıp kalmamışız da açık bir alandaymışız gibi konuşmaya devam ediyor. Ağırlık kapasitesine ulaşp ulaşmadığımızı ve gerçek hayattaki Terör Kulesi durumuna düşmek üzere olup olmadığımızı görmek için işarete bakmaya çalışıyorum. Bunu hayal ediyorum

ve hemen çürütmek. Bu lanet moronlarla ölemem.

"Peki nerelisin ve seni tekrar görmek için ne yapmam gerekiyor?" diye soruyor sağımdaki sarhoş adam, biradan aldığı nefesi yüzüme çarparak.

Benimle sadece sarhoş olduğu için konuştuğunu biliyorum, asansördeki tek kadın benim ve küçük bekarlığa veda partisi saçmalıklarına bakılırsa, muhtemelen beni tavladığını düşünüyor, ama bu durumu daha az rahatsız edici hale getirmiyor. Gözlerimi ileri dikeyorum ve dilimi ısıyorum.

"Tatlım," diye tekrar başladı adam. "Ben sadece-"

"Tamam, siktir et," diye mırıldanıyor Lachlan ve ben gözlerimi kapatıp nefesimi tutuyorum. "Eğer biriniz ona dokunursa, sizi öldürürüm. Onunla flört ederseniz, sizi öldürürüm," diyor Lach, alçak tehditkâr sesindeki hırıltı konuşmalarını kesiyor. "Ona bakmayın. Onunla konuşma. Onu aklından bile geçirme."

Sessiz kaldılar. Yanımdaki adam sertleşiyor ve benden uzaklaşmaya çalışıyor. Gözlerim fal taşı gibi açılıyor ve kahkahalarımı bastırmak için dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Gerçekten dinlediklerine ve sustuklarına inanamıyorum. O tam bir deli ve onlar da bir avuç aptal. Lachlan'dan sayıca çok üstünler. Eğer bir şey olursa, boku yiyen o olacak, ama çılgın bir nedenden dolayı onu dinliyorlar. Belki boyu ve genel fiziği, belki de buzdaki ünü ondan önce geliyor. Kapılar açılıyor ve hepsi özürler ve vedalar mırıldanarak hızla dışarı çıkıyor. Kapılar kapandığında ondan uzaklaşıyorum ve içimde tuttuğum kahkaha patlıyor. Başımı kaldırıp Lachlan'a bakıyorum ve onun kızgın ama eğlenmiş bir ifadeyle beni izlediğini görüyorum. Asansör tekrar duruyor.

"Sen delisin, biliyor musun?" Gülüşmeler arasında söyledim.

"Bunun çılgınca olduğunu mu düşünüyorsun?" Asansör kapıları açıldığında bana doğru hamle yapıyor ve beni omzunun üzerinden kaldırıyor.

Şaşkın bir gıcirtı çıkarıyorum ama olduğum yerde kalıyorum. Bu konuda onunla kavga etmeye çalışmanın gerçekten bir anlamı yok. Şifreyi giriyor ve dairesinin kapısını açıyor, kapıyı arkamızdan tekmeleyerek kapatıyor. Kendini otomatik olarak kilitliyor. Omzunun üzerinden sarktığım için pek bir şey göremiyorum ama yerler mermer ve yatak odası olduğunu tahmin ettiğim yere ulaşması çok fazla adım atmasını gerektiriyor, bu yüzden evin büyük olduğunu biliyorum. Beni yatağa bıraktığında bir oomf sesi çıkarıyorum. Giysilerini -ayakkabılarını, çoraplarını ve gömleğini- çıkarmaya başlarken hiçbir şey söylemiyor. Büyülenmiş bir şekilde izliyorum. Lachlan Duke çok ateşli, bu delilik. Bunu asla unutamam, ama şu anda vücudunu, yüzünü, gözlerini görmek bana anında bir hatırlatma veriyor.

Onunla ilgili her şey mükemmel. Sanki biri bir avuç seksi erkeğin en iyi parçalarını almış ve onu yaratmak için hepsini bir araya getirmiş gibi. Kemerini çözerken dudaklarım hafifçe aralanıyor, nefesim hızlanıyor ve vücudum beklentiyle karıncalanıyor. Beynimin küçük bir kısmı bana ona kızgın olduğumu hatırlatıyor, ama daha büyük bir kısmı, yapmak üzere olduğu şeyi yapmasına izin vermem için beni destekliyor.

Kemerıyla uğraşırken "Kıyafetlerini çıkar," diyor. Ben hâlâ bakıyorum. Kemerini ilmiklerinden çekip şiltenin üzerine öyle sert vuruyor ki bir gıcirtıyla sarsılıyorum. "ŞİMDİ, LYLÀ."

Vay anasını. Tamam. Hemen harekete geçtim, ayakkabılarımı çıkardım ve gömleğimin düğmelerini açtım. Pantolonumu çıkarmak için onun yanında duruyorum. Aç gözleri beni yavaşça içine alıyor, tüm vücudumu uyandırıyor, soyunmayı bitirirken - pantolonunu ve boxer'ını aynı anda çıkarıyor. Onu görünce nefesim kesiliyor. Ben daha durduramadan dudaklarımdan yumuşak bir inilti çıkıyor ve uzun parmaklarını aletin etrafına sarıp kendini okşamaya başlıyor. Lanet olsun. Onun yokluğunda kurduğum hiçbir fantezi bu adamın hakkını veremezdi. Baktıkça ıslandığımı hissediyorum. Dudaklarımı yalıyorum. Bunu yapmak istemediğime eminim ama yaptığımı

biliyorum çünkü gözlerim tekrar onunkilere döndüğünde
erimiş oluyorlar.

"Bunu mu istiyorsun? Seni becermemi mi istiyorsun?" Gözleri çıplak halimi tekrar incelerken eli yavaşlıyor. Benimkilere ulaştıklarında her zamankinden daha karanlık, bir gece yarısı ormanı. Sertçe nefes alıyorum ve başımı sallıyorum. "Yoksa beni beceremeyecek kadar kızgın mısın, De-li-luh?"

Elbette bana böyle seslenerek beni daha da kızdırdığını biliyor ama üç yıldır içime girmede ve beni sıkmezse ölecekmişim gibi hissediyorum. Şu anda bana ne dediği umurumda değil. Sonra kızabilirim.

"İstiyorum," diyorum, şehvet dolu sersemliğimin içinden ona bakarak. "Buraya gel."

Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum, bir an için önünde duruyorum ve dizlerimin üzerine çöküyorum. Bunu yapmamı istiyor mu bilmiyorum ama yapmam gerekiyor. Ellerimi kaslı kalçalarına koyup tırnaklarımı geçirdiğimde derin bir homurtu çıkarıyor ve yüzümü ona yaklaştırıyorum. Daha onu yalamaya fırsat bulamadan saçlarımdan tutup beni öyle sert çekiyor ki gözlerimden yaşlar fışkırıyor. Bana bakarken gözleri soğuk ve kapalı. Bu onun yüzünde daha önce hiç görmediğim bir manzara ama şu anda sadece ne yaptığım ile ilgileniyorum.

"Nazik olmayacağım," diyor saçlarımı daha sıkı kavrayarak. Nefes alıyorum, acıyı biraz dindirmek için sırtımı kamburlaştırıyorum.

"Umurumda değil," diyorum ve acıya rağmen gözlerimi kısımayı başarıyorum. "Sadece becer beni. Belki bu şekilde sonunda seni sistemimden çıkarabilirim."

Bir kaşını kaldırıyor. "Bunu söylediğine pişman olacaksın."

Başımı tekrar yerine itiyor. Ona bakıyorum ve ben taşaklarından aletin ucuna kadar yalarken onun da beni izlediğini görüyorum. Tıslıyor. Kendimi dizlerimin üzerinde yeniden ayarlıyorum ve dilimi onun etrafında alaycı bir şekilde döndürmeye başlıyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve kontrolünü kaybetmek üzereymiş gibi saçlarımı her kavrayışında gülümsüyorum. Başına geri dönüp onu yavaşça ağzıma alırken gözlerimi açıp ona bakıyorum, dilimi etrafında döndürürken ağzımı germesine izin

veriyorum.

"Kutsal. . . ." Saçımı sıkıca kavırıyor. "Lanet olsun, Lyla."

Adımı böyle söylediğini duymak daha hızlı gitmemi ve onu daha derine almamı sağlıyor. İki elini saçlarıma daldırıyor ve başımın arkasını tutarak beni daha fazla içime çekmeye zorluyor. Yavaş yavaş yapmaya başlıyorum. Elleri saçlarımda sıkılaşıyor ve hiçbir uyarıda bulunmadan, onu alabileceğimden daha derine itiyor, o kadar ki onu boğazımın arkasında hissediyorum. Öğürüyorum, ama ağzımı sikmeye başlarken vazgeçmiyor, her itiraz sesi çıkardığımda hızını artırıyor.

Tırnaklarım kalçalarına batıyor ve o kadar derinden inliyor ki bir milisaniyeliğine acıyı unutuyorum. Tekrar itiyor ve gözlerimden yaşlar süzölmeye başlıyor. Tekrar boğazımın arkasına ulaşana kadar ağzımı sikiyor ve tekrar, her seferinde derinden inliyor, bu da rahatsızlığa rağmen beni tahrik ediyor. Sonunda yavaşça çekiyor ve saçlarımla bırakıyor. Ellerimin üzerine düşüyorum ve yüzümü silerken nefes nefese kalıyorum. Onu azarlamak için başımı kaldırıyorum ve yüzünde o çıldırtıcı, kurnaz gülümsemeyi buluyorum.

"Ne oldu?" diye soruyor, çenesi titreyerek. "Umurunda değil sanıyordum?"

Pislik herif. Ona ters ters baktım. "İstemiyorum."

Ben tepki veremedim beni bir bez bebek gibi kaldırıp yatağa oturttu. Yüzündeki ifade öldürücüydü. Kesinlikle sinirlendirdim ama siktir et onu. Bu oyunu oynamak mı istiyor? Tamam o zaman. Hadi oynayalım. Ağzım hâlâ acıyor ama ona en sahte gülümsememi vermeyi başarıyorum ve gözlerinin yarıklara dönüşmesini izliyorum. Arkamı dönüyorum, ellerimin ve dizlerimin üzerine çöküyorum ve kıcımı ona doğru itiyorum. Benden önce kadınları sikerken tercih ettiğı pozisyon buydu. Bunu bana bir gece söylemişti. "Onlar sadece sikişiyorlardı, başka bir şey değil. Yüzlerine bile bakmadım. Umurumda değildi." Her birinden nefret etsem de, benimle farklı olduğunu bilmek beni delirtiyordu.

Ben şahsen bu pozisyonu seviyorum ama bunu yapmamın nedeni bu değil. Bu bir güç oyununa dönüştü ve onu tanıyorum. O

Beni az önce yaptığını bildiği şekilde incitecek kadar kızgın olabilir, ama beni sikerken yüzümü görmemek onu daha çok incitecek. Hareket etmediğinde omzumun üzerinden ona bakıyorum ve kıcımlı tekrar geriye itiyorum. İleri doğru adım atarken çenesi çalışıyor, gözleri parlıyor, her iki kıkırana da beni inletecek ve öne doğru sarsacak kadar sert vurduğunda.

"Oyun oynamak ister misin, Lyla James?" Kalçalarımı kavrayıp beni kendine doğru çekerken acımasızca gülümsüyor. "Bu mudur yani?"

"Sadece çeneni kapa ve beni becer," diye nefes alıyorum, arkamı dönüp altımdaki beyaz pelüş yorgana bakarken.

Saçlarım bir perde gibi yüzümün iki yanına dökülüyor. Aldığım tek uyarı, parmaklarının etime girmesi. Beni o kadar sert mızraklıyor ki, gerçekten nefesim kesiliyor. Gerçekten ıslanmıştım ama hiçbir şey beni onun büyüklüğüne hazırlayamazdı.

Çığlık atıyorum.

"Fuuuuuuuuuck," diyor alçak sesle, tüm vücudumu geren hayvani bir iniltiyle. Bir an için hareket etmeyi bırakıyor, çekiliyor ve tekrar yapıyor. "Lanet olsun, Lyla. Kendini çok iyi hissediyorsun."

Tekrar yapıyor ve tekrar çığlık atıyorum. Ne söylediğimi ya da sesimin nasıl çıktığını bilmiyorum ama beni sikmeye başlamadan önce bir anlığına duraksamasına yettiğini biliyorum. İticileri derin ve acımasız. Her biriyle karnım ve amım sıkışıyor. Bunun olduğunu hissettiğinde nefesinin altında küfrediyor. Tekrar bağdırmamak için dudakımı ısııyorum. Çok iyi hissettiriyor. Çok iyi. Karmakarışık düşüncelerimin arasında bir yerde prezervatif kullanmadığını fark ediyorum. Şu an umurumda değil, çünkü onu tanıyorum. Ona güveniyorum. Bunu sadece benimle yapacağını biliyorum. Yine de sonra soracağım. Şu anda, eğer beni sikmeyi bırakırsa, öleceğim. Beni sikmeye devam ederse, ölebilirim. Islak bir parmağın diğer deliğimi okşadığını hissettiğimde nefesim kesiliyor ve geriliyorum.

"Rahatla," diyor, itişlerini yavaşlatarak.
Rahatlayamıyorum,

Gerçi. Diğer eliyle kırımını sıkıyor. "Siktiğimin

Rahatla."

Dudağımı ısıyorum ve denerken başımı öne eğiyorum.

"Bana bak." Bu reddedemeyeceğim bir talep. Omzumun üzerinden ona bakıyorum. Keşke bakmasaydım. Bu sadece onun ne kadar muhteşem olduğunu hatırlatıyor. Bakışlarımı tutuyor. "Bana güveniyor musun?"

Gözlerim açıldı. Güven hakkında şimdi mi konuşmak istiyor? Bunun ortasında mı? Bunu bana daha önce de yapmıştı ama o zaman benim kesin güvenime sahipti. Parmağı tekrar hareket ediyor. Geriliyorum ve gözleri beni daha da ıslatıyor. Bu beni hasta hissettiriyor ama her şeye rağmen ona güveniyorum. Güvenmeseydim, o aptal sözleşmeyi körü körüne imzalamazdım.

"Bana güveniyor musun, yoksa o da mı gitti?" Soruyu sorarken gözleri sertti. Üzgün olduğunu biliyorum ama lanet olsun, neden şimdi? Nefes alıyorum ve başımı sallıyorum. Gözleri kararıyor. "Kelimeleri duymaya ihtiyacım var."

"Sana güveniyorum," diye fısıldıyorum, ona bakarak.

"O zaman benim için rahatla," diyor, sesi şimdi daha yumuşak.

Parmağını soktuğunda vücudumun gevşediğini ve titrediğini hissediyorum. Bunu hissettiği anda beni tekrar sertçe sikmeye başlıyor. Her şeyi çok iyi hissettiriyor, bunu bile. Kıç yanağımı sıkıca kavırıyor ve diğer deliğimde daha hızlı hareket ediyor, bir elimi göğsümü avuçlamak ve meme ucumla oynamak için getirdiğimde. Boşalacağım. O durmadığı sürece boşalacağımı biliyorum.

"Durma." Çekiştirirken inliyorum, gözlerim geri dönüyor. "Lütfen durma."

"Siktir, bebeğim." Bir an için yavaşlıyor ve meme ucumla oynamamı izlediğini biliyorum.

Hareket etmeye devam edebilmesi için kıcımı geri itiyorum, bu hareket parmağının daha derine inmesini sağlıyor. Etrafında sıkıyorum ve yüksek sesle inliyorum, tüm vücudumun bir orgazmın başlangıcıyla uğultusunu hissediyorum. Diğer eliyle kıcıma sert bir tokat atıyor ve bu beni uçurumun kenarına getiriyor. Çarşafı sertçe kavrayarak sarsıyorum, onun etrafında sıkılıp nabız

atarken tüm şehrin duyduğundan emin olduğum yüksek bir
çığlık atıyorum.

duyabiliyorum. Gözlerim yoğunluğundan geri yuvarlanıyor. Durmasını istemiyorum. Az önce benim yaptığım gibi aklını kaybetmesini istiyorum. İçinden öfkeli bir hırıltı kopuyor ve aniden hareket etmeyi kesiyor. Önce parmağını çekti. Kendimi tutarken kollarım ve bacaklarım titriyor. Hareket etmeyi bıraktığında başka bir orgazmın eşliğindeyim.

"Hayır, hayır. Durma," diyorum nefes nefese.

Omzumun üzerinden bakıyorum ve içimden tamamen çıkarken çenesinin kasılmasını izliyorum. Tekrar içime girmesini bekliyorum ama orada duraklıyor, sanki kendini kaybetmek üzereymiş gibi bana bakıyor.

"Hayır." Kıcımlı sallayarak tekrar söylüyorum. Hareketime bakarken gözleri kararıyor ama öylece durmaya devam ediyor. "Ne halt etmeye durdun?"

Bakışlarını kaçırıyor ama cevap vermiyor. Beni becermeye devam edecek gibi görünmüyor, ki bu da ne demek oluyor? Dönüp oturuyorum, bir sorun olup olmadığını anlamak için sikine bakıyorum, ama sert ve az önce bana verdiği zevkle parlıyor. Bu da cezasının bir parçası mı? Benimle boşalmasına izin vermeyecek mi? Bunu düşününce içimden geçen her bir duyguyu gömüyorum.

"Lachlan," diyorum. "Ne oldu?"

Bana tekrar bakıyor, gözleri karanlık ve erimiş. Eğilip beni kaldırırken ve yatağın ortasında sırtüstü yatmam için nazıkçe iterken hiçbir şey söylemiyor. Boğazımı tutup sıkıyor ve tekrar bacaklarımın arasına yerleşip yavaşça içime giriyor. Beni santim santim doldururken gözlerim geri yuvarlanıyor. Elini boğazımdan çekip başımın yanına koyuyor ve kendini bana yaklaştırıyor. Hamleleri yavaş, ama bir o kadar derin ve daha az etkili değil. Hâlâ düşünmemi ve nefes almamı zorlaştıran yerlerime vuruyor. Daha da yavaşlıyor ve başını göğsüme doğru eğerek ağzını göğüslerime götürüyor. Her biriyle zaman geçiriyor, her bir meme ucunu yalıyor, ısıyor ve ağzına alıyor.

"Ah, lanet olsun," diye fısıldıyorum, gözlerim geri dönüyor ve kalçalarım onun her itişini karşılamak için kendi başlarına hareket ediyor.

Yine çok yaklaştım. Çok yaklaştım. İstese beni hemen boşaltabilirdi, ama bunu bir ceza olarak ya da kaybettiği zamanı telafi etmek için uzun tuttuğunu söyleyebilirim. Artık bir fark var mı emin değilim. Anda kalmaya çalışıyorum ve karın kasları ile kollarındaki her bir kasın nasıl sıkıldığını izliyorum. Bir elimi kaldırıyorum ve parmaklarımın ucunu yavaşça göğüs kafesinden aşağıya doğru gezdiriyorum. Dokunuşumla ürperiyor ve ben de ona bakıyorum. Gözlerinde bulduğum şey karşısında kalbim sıkışıyor. Evet, yoğunlar ama bu öfkeli bir sevişme değil. Bu tamamen farklı bir şey. Bu onun önceki hali. Bu, ikimiz de kelimeleri yüksek sesle söylemesek de beni sevdiği zamanki hali.

Yıllar boyunca peşimi bırakmadı. Bunları yazdım ama ona söylemeliydim. Bana bakışı bambaşka bir acı veriyor, göğsümü ezen ve parçalara ayırmakla tehdit eden türden bir acı. Bir an için onun koyu yeşil gözlerinde tamamen kayboluyorum. Acısını, özlemini, aşkını görüyorum. Bu çok fazla. Çok çiğ. Gözlerimin akmayan yaşlarla dolduğunu hissediyorum ve bunu istemediğime karar veriyorum. Eğer tam bir pislik olmaya geri dönecekse, onun bu halini istemiyorum. Göğsüm çökecekmiş gibi hissediyorum, çok acıyor. Başımı başka tarafa çeviriyorum. Yüzümü tutuyor ve geri çeviriyor. Gözlerimi kapatıyorum. Ona bakamıyorum. Bakamıyorum. Bakamıyorum. Bakamıyorum.

"Bana bak," diye mırıldanıyor, şimdi biraz daha hızlı hareket ediyor. Baskının arttığını hissediyorum. Dudağımı ısırıyorum ve başımı sallıyorum.

"Yapamam," diye fısıldıyorum.

"Bana bakmanı istiyorum."

"Yapamam," diye biraz daha yüksek sesle tekrarlıyorum, gözyaşlarım yüzümün kenarlarından yuvarlanıp boynuma çarpıyor.

"Sana ihtiyacım var. . .bana bakmanı istiyorum." Derin bir nefes veriyor ve hareket etmeyi kesiyor. Gözlerim açıldı.

Karnımın derinliklerinde kelebekler uçuşuyor. Keşke her birini yok edebilseydim , ama faydası yok. O sadece

Onları diriltmek. Çekiliyor ve dizlerinin üzerine çöküyor, kalçalarını kaldırıyor, böylece yataktan kalkıp ona doğru eğilmiş oluyorum. Yavaşça tekrar sokarken bakışlarımı tutuyor. Ağzımdan bir dizi anlaşılmaz kelime çıkıyor. Boyumdan büyük işlere kalkıştığımı hissediyorum. Deniyorum ama o bana böyle bakarken bakışlarını tutamıyorum, sanki o da benim kadar benim tarafımdan tüketilmiş gibi. Gözlerim yine yaşıyor. Neden durmuyor? Bunu bana neden yapıyor? Neden ona izin veriyorum? Başımı hızla çeviriyorum ve göz kırparak onları uzaklaştırmaya çalışıyorum. Keşke bir yastığın altına saklanabilseydim. Keşke tekrar dört ayak üstüne düşebilseydim. Ya da yerde ağzımı sikerken. Bunun dışında herhangi bir şey. Yine yüzümü tutuyor ve gözlerim ona kayıyor. Onları kapatabileceğimi biliyorum ama o açmanın bir yolunu bulur.

"Bu sana sahte geliyor mu?" diye homurdanıyor, şimdi beni daha sert becerirken, itiş gücü ses tonundaki öfkeyle eşleşiyor. "Öyle mi?"

Yanıt veremiyorum. Sadece nefes alıp başımı sallayabiliyorum. İtişini yavaşlatıyor ve vücudumu alçaltıyor, yüzünü yüzümden akan gözyaşlarını yalamak için aşağı indiriyor. Yavaşça itmeye devam ediyor, yüzü benimkinden birkaç santim uzakta. Müdahaleci hissettiriyor. Tıpkı bağımlılık haline gelmeden önceki gibi.

"Bu sadece sisteminden atabileceğin bir şey gibi mi geliyor?" Ağzımı morartıcı bir öpücükle alıyor. "Söyle bana."

"Hayır," diye nefes nefese kaldım. "Öyle değil. Öyle değil."

Kalbim yerinden çıkmadan buna daha ne kadar dayanabilirim bilmiyorum. Yüz yaşına kadar yaşasam da onu içimden atamayacağımı biliyorum. Aramızdaki bağ, hissedebileceğimiz tüm düşmanlıklardan daha derin. Bizi bağlayan zincirler çok güçlü. Bunu söndürebilecek tek şey ölümdür. Göğsüm biraz kabarıırken dudağımı daha sert ısıyorum. Tekrar ağlamaya başlayacağımdan korkuyorum. Söylediğim ve yaptığım diğer her şeyin içini gördüğü gibi bunu da görüyor olmalı, çünkü dudaklarını tekrar

dudaklarıma götürürken gözleri yumuşuyor.

"Haydi, Lyla James," diye geveliyor, alt dudağımı ağzına alıyor. "Her şeyi istiyorum. Bana her şeyi ver." "Oh lanet olsun, Lach," diye yüksek sesle inliyorum. Kalçalarının açısı, beni tam ihtiyacım olan yerden vuruyor. Gözlerim geri dönüyor, ama hareket etmeyi bırakmayacağından emin olmak için onları tekrar onunkilere getiriyorum. "Tam oraya. Tam oraya. Lütfen durma."

"Fuuuuck çok iyi hissediyorsun. Çok mükemmel." Dudaklarını ısırtıyor ve bir elini meme ucuma götürüp sıkıştırıyor. "Sikime gel, bebeğim."

Hemen boşalıyorum, titriyorum ve onun altında çırpınıyorum. Orgazmını bulurken içimde genişlediğini ve sarsıldığını hissediyorum. Boşalmaya devam ederken ismim dudaklarından yüksek bir hırıltıyla dökülüyor. Gördüğüm manzara karşısında midem sıkışıyor. Bıraktığında o kadar güzel oluyor ki. Alnını bir anlığına benimkine dayadığında ikimiz de nefes nefese kalıyoruz, sonra çekilip sırt üstü dönüyor. Yüzünü bana dönüyor ve bir elini belime koyuyor, böylece ben de ona dönüyorum. Bacaklarımın arası ıslak ve yapış yapış ama olduğum yerde kalıyorum. Gözlerinin içine bakıyorum ve ciğerlerimdeki hava tekrar kayboluyor. Lachlan Duke tarafından tüketilmek kadar bunaltıcı bir şey yok. Siz dikkat etmediğinizde içinize sızıyor. İçinizde küçük delikler açar ve istila etmek için doğru zamanı bekler. Siz fark ettiğinizde, kendisine karşı savaşılan duygulara karşı çoktan bir hükümet darbesi oluşturmuştur.

Bir elini kaldırıp yüzümü avuçluyor. "Özür dilerim." "Ben de."

Derin bir nefes veriyor ve beni kollarına çekiyor. Ben de ona aynı sıklıkla sarılıyorum. Bir süre bu şekilde kaldık. Keşke sonsuza kadar sürse.

BÖLÜM 40

LACHLAN

O daireyi keşfetmek istediği ve bizim de zamanımız kısıtlı olduğu için ayrı ayrı düşün alıyoruz. Acele etmezsek kokteyl etkinliğini kaçıracağız ve az önce yaptıklarımızdan sonra ellerimi kendime saklamamın imkanı yok. Onu fuayeye kadar takip ediyorum. Üzerine elbise gibi oturan siyah tişörtlerimden birini giyiyor. Muhtemelen en iyi seçim bu değildi, çünkü hâlâ bacaklarına bakmaktan kendimi alamıyorum. Etrafı incelerken yüzünü izliyorum. Lyla zenginlikle büyümüş olabilir ama aşırı abartılı şeylerden nefret eder, o yüzden bu ilginç olacak.

Daire, eğer öyle denebilirse, benim değil. Babamın sahip olduğu birçok lüks konuttan biri. Önemli bir müşterisi onunla görüşmek için şehir dışından geliyorsa, onları bunlardan birine yerleştirir. Sanırım milyarderler böyle şeyler yapabiliyor. Beni sahip olduğu en büyük, en lüks olana gönderdi. East Grand Ave'de iki katlı, yedi bin metrekarelik, dört yatak odalı, altı banyolu, tamamen mobilyalı, şehrin en muhteşem 360° manzarasına sahip müstehcen bir çatı katı. Buraya ilk girdiğimde ilk düşüncem "Lyla buradan nefret ederdi" oldu. Eminim güzel olduğunu düşünecektir, çünkü öyle, ama ailesi olmayan biri için çok fazla. Öyle olsa bile, burada çocuk yetiştirmenin çok fazla dezavantajı var. Sol tarafa bakıyor ve kaşlarını çatıyor. Ben de kalkıp onunla birlikte bakıyorum. Teknik olarak, ben de

Tüm mekânı keşfetmeyi umursamadığım için bir tur da atabilirim. Birkaç adım atıyor ve sol tarafa bakıyor.

"Bu bir asansör mü?"

"Evet, ama şu anda babamın isteği üzerine döşemeleri ve aynaları değiştiriyorlar, bu yüzden diğerini kullanmak zorundayız."

"Köylüler gibi," diye fısıldıyor koridorda yürümek için dönerken.

Gülüyorum. Evet, buradan gerçekten nefret edecek. Mutfğa doğru yürüyor, sonra oturma odasına, sonra da benim kullandığım yatak odasının kapısında duruyor ama içeri adım atmıyor. Dönüyor ve tüm bunların diğer tarafına doğru yürüyor, spiral bir merdivene açılan ikinci bir fuaye var. Eşikte donup kalırken yüzündeki ifadeye gülmemek için dudağımı ısıyorum. Nefesinin altından duymak için can atacağım bir şeyler mırıldanıyor ve merdivenlere doğru yürüyor. Bir elini demir tırabzana koyarak yavaşça merdivenleri çıkıyor. İkinci kata ulaştığımızda, televizyonlu geniş bir oturma odası daha buluyor ve başını sallıyor.

"Düşüncelerin?" Soruyorum çünkü artık

dayanamıyorum. "Bilmek bile istemezsin," diyor devam ederken. Onu bir sonraki alana kadar takip ediyorum - dolu bir barı olan bir oda,

bilardo masası ve altı büyük deri sandalye. Daha sonra, biri kral boy, biri iki kraliçe ve bir diğeri de yürümeye başlayan çocuk yatağı ve sevimli oyun çadırı bulunan üç mobilyalı yatak odasına geçiyoruz. Aslında oldukça güzel. Lyla derin bir nefes alıyor ve aşağıya, benim yatak odama gitmek için arkasını dönüyor. Yatağın yanından geçip kitaplığın ve iki pelüş beyaz sandalyenin bulunduğu oturma alanına doğru yürüyor. Onlardan birine oturuyor ve pencereden dışarı bakıyor. Manzarayı seyrederken ellerimi ceplerime sokuyorum, keşke şu anda onun bir fotoğrafını çekebilseydim. Dağınık saçlı, makyajsız, büyük beden bir gömlek giymiş ama yine de gördüğüm en güzel kadın. O kadar mükemmel ki.

Dönüp bavullarımızı alıyorum, Ronnie'nin biz çatıdaki etkinlikteyken getirdiği ve aklıma bile getirmemeye çalıştığım bavulları. Sean'ın onun söylediklerine gülme şekli beni çok kızdırdı. Başka bir adamla konuştuğu ve onu güldürdüğü için değil (tamam, bu da nedenin bir parçasıydı). Daha çok, onu bulduğumdan beri bana vermediği bir şeyi başkasına verdiği için üzölmüşüm. Hıyarlık ettiğimi ve benimle şakalaşmak için bir nedeni olmadığını biliyorum, anlıyorum. Ama yine de, bu bok acıttı. Özellikle de bana umursamadığını ve aramızdaki şeyin sahte olduğunu söyledikten sonra. Bu gerçekten canımı yaktı. İçten içe umursadığını ve bunun gerçek olduğunu bildiğini biliyorum ama bu sözleri duymak işimi kolaylaştırmıyor. Onu hissettirebilen ve önemseyen tek kişi ben olduktan sonra olmaz. Bunu kaybedemem. Kaybetmeyeceğim. Ayağa kalkıp bana doğru yürürken ellerini bacaklarına vuruyor. Kalçalarını sallarken ve bakışlarımı tutarken kalbim biraz daha hızlı atıyor. Kahretsin, çok ateşli. Bana ulaştığında bavulların diğer tarafında duruyor. Bana bakarken güzel yüzü hiçbir şey ele vermiyor. Gerçekten de gördüğüm en iyi poker suratına sahip.

"Nefret ediyorum," diye fısıldıyor.

Dudaklarım yukarı çekildi. "Yapacağını biliyordum."

Gözlerindeki şaşkınlığı görüyorum ama bavulunu alıp dolaba götürürken başka bir şey söylemiyor. Eşyalarını yerleştiriyor olmalıydım. Bunun yerine, uzun dolaplardan birine yaslanıyorum ve bavulunu açmaya başlamasını izliyorum, her farklı bir kıyafet bulduğunda başını sallıyor.

"Sen bir pisliksin, bunu biliyor musun?" Bana ters ters bakıyor.

"Biliyorum." Ona özür diler gibi görünmesini umduğum bir gülümseme sunuyorum.

Onun gibi kıyafetlerini düzgünce katlamayı seven biri için eşyalarını bu şekilde bavula atmak saçma bir hareketti. Ne paketleyeceğini bilmediğini söyledi, ben de daha az biliyordum, bu yüzden dolabının çoğunu attım. Şimdi kıyafet yığınınına bakınca kendimi kötü hissediyorum. I

Ona yardım etmek için bir adım öne çıktım. Bana tekrar bakıyor - ne bir bakış, ne bir gülümseme, sadece sert bir bakış.

"Lütfen yardım etmeye çalışmayın," diyor. "Yeterince şey yaptın."

Gerçek bu değil mi? Bavulunda yaptığım karışıklık, ona yaptıklarımın yanında hiçbir şey.

- bize. Yani, lanet olsun, basit bir soruya bile cevap vermedi çünkü bunu onunla alay etmek için kullanacağımı düşündü. Bunu bir şekilde telafi etmem gerekecek. Ayakkabıları istediği yere koyduktan sonra elbiseleri çıkarıp asmaya başladı. Sadece yeşil olanın kırışmış olmasına şaşırdım. Onun için ütülenemem gerekecek. Ya da buharda. Ya da kırışıklıkları gidermek için o malzemeye ne yapabilirsem. Beyaz olanı askıya koyuyor ve asıldıktan sonra ona bakıyor. Üstü bir korse. Kadınların yatak odasında eşlerini etkilemek için giydikleri türden. Sanırım bir elbisenin üzerine dikip evin dışında giymek artık moda. O elbisenin içindeki göğüslerinin görüntüsü aklıma geliyor. Yüce İsa, bunun iyi bir fikir olduğuna kim karar verdi?

Boğazımı temizliyorum. "Bu gece giymelisin."

Gözleri benimkilere kayıyor. "Eğer bu gece bunu giyersem, sahte düğünümüzde giyecek hiçbir şeyim olmayacak."

"Ah, Tanrı aşkına," diye mırıldandım.

Yine düğün saçmalığı. Dolabı itiyorum ve parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum. Hiçbir şey umurunda değilmiş gibi davranan biri için, bunu çok önemseydiği kesin. Belki de ona dijital bir sözleşme yerine kâğıt üzerinde bir sözleşme imzalatmalıydım. Belki de sadece şöyle yazan yeni bir tane hazırlamalıyım: BU GERÇEK BİR EVLİLİK. Herhangi bir şey. Hangi kısmın onu rahatsız ettiğini anlayamıyorum. Lyla'yı tanıyorum. Elbette, sözleşmeyi benim iyiliğim için imzaladı, ama üzüldüğü şeyin bu olduğuna inanmıyorum. Eğer gerçekten istemeseydi, imzalamazdı. Suçlu ya da değil. Kimin ne dediği umurumda değil. Ayrıca, sözleşmenin kendisi hakkında da otuz tane iğneleyici yorum yapardı. Bu o mu?

koridorda yürümek mi istiyor? Siktir. Belki de gerçek olması için bir yüzüğe ihtiyacı vardır. Bunu düşünmemiştim bile. Lyla materyalist biri değil, ama kabul etse de etmese de içinde derinlerde, çok derinlerde, çok derinlerde umutsuz bir romantik var. Muhtemelen diz çöküp ona olan aşkımı ilan etmemi istiyordur. Hay sikeyim. Bu böyle bir şey olmalı.

Avuçlarım birden terlemeye başladı. Onları şortuma sürtüyorum. Aslında onun için bir yüzüğüm var - onun için bir yüzüğüm vardı

- ve sayısız kez prova ettiğim bir evlenme teklifi konuşması. Bu gece eve gittiğimizde ona evlenme teklif edebilirim. Ama ona bir seçenek sunarsam, hayır diyebilir. Hay sikeyim. Bu kadının önünde diz çökersem ve o bana açıkça hayır derse. ..bunu düşünemem. Hayatım boyunca her şeyin kesin olması (babamın varlığı bir yana) ama onun yanında nerede duracağımı asla bilememem beni şaşırtmaya devam ediyor. Bu benim gibi birinin gerçekten canını sıkıyor.

"Gelinlik alabilirsin," diyorum bir süre sonra. "Bana gelinlik alabileceğini mi söylüyorsun?" diyor, gözlerinde bir pırıltıyla.

Sadece gülümsüyorum. Eğer şimdi konuşmaya ve şakalaşmaya başlarsam, bu işi gerçekten başaramayız. Sonunda elbiseleri ve ütülenmesi gereken birkaç bluzu asmayı bitiriyor. Şu anda bunun için kendime gerçekten kızıyorum. Ütü yapmaktan nefret ediyorum ama bu ona önemsemişimi gösterecek, o yüzden yapacağım. İç çamaşırlarına doğru ilerliyor, hepsini tek eline alıyor ve dolabın kendi tarafındaki çekmecelere doğru yürüyor. Onları katlamasını bekliyorum, ama sadece oraya atıyor ve en ufak bir dantel gezintisi olan küçük beyaz bir tanga çıkarıyor. Ağzım sulanmaya başladı bile. Ondakurtulamayacağım. Eğer onun yanında durmak zorunda kalırsam, o elbisenin içinde çok seksi görünürken, altında bunu giydiğini bilirim, babamın malikanesinde kalp krizi geçirebilirim.

"Elbisenin altına bunu mu giyiyorsun?" Sesim kulaklarımda boşuk çınlarken soruyorum.

Gözlerime bakıyor. "Ya bu ya da hiçbir şey."

Olamaz. Olabildiğince hızlı bir şekilde arkamı dönüyorum ve azgın bir ereksiyonla dolaptan çıkıyorum. Şu an bunun için vaktimiz yok.

BÖLÜM 41

Dolaptaki etkileşimimizden beri tek kelime konuşmadık. Garip bir şekilde rahat bir sessizlik. Üç yıldır ayrı olan iki insan arasında bastırılmış cinsel gerilim ne kadar rahat olabilirse o kadar rahat. Dolaptan elbisemle çıktığımda, birini yumruklamak ister gibi görünüyordu. Özel dikim siyah takım elbisesini giyip dışarı çıktığında, ben de onu yumruklamak istedim. Tam bir dakika durduk, birbirimizi süzdük. İkimiz de tek kelime etmedik ama gözlerimiz buluştuğunda, benim içimdeki ateşin onunkiyle eşleştiğini biliyordum. Her nasılsa birbirimizi hırpalamadan aşağıya indik - muhtemelen konuşmadığımız için. Sanırım asansörde bana "düğmeye bas" dese bile üzerine atlardım.

Sadece beş dakikadır cipin içindeyiz ve aramızda kocaman bir boşluk bıraktık. Paylaştığımız ateşli yan bakışlara bakılırsa, Ronnie'nin önünde sevişmeyi düşünmemeye çalışan tek kişinin ben olmadığımı biliyorum. Kahretsin, bu biraz ateşli olabilir. Düşüncelerimden hızla sıyrılıyorum ve bir günün ne kadar fark yarattığını düşünüyorum.

Fairview adliyesi konusunda kızmamayı tercih ediyorum. Bu hatayı daha yapmadan düzeltti, bu yüzden bunu ona karşı kullanamam. Yine de bu konuda farklı bir yol izlemesini isterdim. Bana kızgın olmasını anlıyorum, ama bu yaptığı hatayı mazur göstermez.

davranışı. Başımı çevirip bakıyorum ve kapüşonlu gözlerini göğüs dekoltemde bulunca kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

"Biraz müzik çalabilir misin lütfen?" Sonunda sordum. Bir şekilde dikkatimi dağıtmam gerekiyor.

"Tabii ki." Ronnie dikiz aynasından bana baktı. "Ne duymak istersin?"

"Dürüst olmak gerekirse, umurumda değil. Herhangi bir şey."

"Belki de sen seçmelisin," diyor Lach yanımda. "Berbat bir müzik zevki var."

"Affedersiniz, ben çok çeşitli müziklerden hoşlanırım," diyorum, ona bir bakış atarak.

"Bu konuda tartışamayız. Bunu kanıtlayacak gardırobun var," diyor, ağzının kenarları çekiştirerek.

Bir an birbirimize bakıyoruz - onun gözleri yanıyor, benim midem takla atıyor, sonra hızla tekrar başka tarafa bakıyorum. Uzun bir gece olacak. Ronnie radyoyu açık olan ilk istasyona çeviriyor ve bir Drake şarkısı boşluğu dolduruyor. Çeyrek saniyeliğine mutlu oluyorum, ta ki şarkının iletişim eksikliği ve bu sefer farklı olsaydı her şeyin ne kadar güzel olabileceği hakkında bir şarkı olduğunu fark edene kadar.

"Benimle dalga geçiyor olmalısın," diye mırıldandım.

Tekrar Lachlan'a bakıyorum ve gülüşüyoruz. Yeni bir şarkı bile değil, bu yüzden neden çaldıklarını bilmiyorum.

Baş belası olup Ronnie'den değiştirmesini istemek istemiyorum. Keşke telepatik olarak ileri sarabilseydim.

Aman Tanrım. Her biri ayet yapar Ben daha fazla rahatsız edici daha bir önceki. Bir rap sanatçısı tarafından duygusal saldırıya uğramış gibi hissediyorum. Eminim birileri bu yüzden ona dava açmıştır bile.

İki neşeli şarkıdan sonra, kapılı bir eve varıyoruz. Buraya ev denebileceğinden bile emin değilim. Otele benziyor. Ön çimenlik iki futbol sahası uzunluğunda ve ne genişliğinde, bilmiyorum ama devasa. Peki ya evin kendisi? Konak vardır, bir de konak vardır. Abartılı bir evde büyüdüm ve çok daha fazlasına gittim. Daha önce hiç

Böyle bir şey görmedim ama çok boktan şeyler gördüm. Yemin ederim araziye gitmek tam iki dakika sürüyor.

Oraya vardığımızda, önce Ronnie benim kapımı açtı. Dışarı çıktım ve etrafıma bakındım, her şeyi içime çektim. Ben büyürken böyle bir yeri karşılayacak paramız olsaydı bile, böyle yaşamayı hayal edemezdim. Ailem para konusunda oldukça dikkatliydi. Küçük yaşlardan itibaren, herkesin bizim sahip olduklarımıza sahip olacak kadar şanslı olmadığı ve ayrıcalıklarımızı göstermememiz gerektiği öğretildi. Bu gösteriş değil; bu ışıktandırma. Bunu düşünmemeye çalışıyorum. Benim param değil, benim sorunum değil. Bu mantrayı birkaç kez daha tekrarlıyorum.

"Etkileyici, değil mi?" Ben etrafa bakmayı bitirirken Lach yanıma geldi.

Gözlerine bakıyorum. "Bundan nefret ediyorum."

Gülüyor ve bu öylesine gerçek, kontrolsüz bir gülüş ki, genişçe gülümsüyorum ve konağa giden merdivenlere doğru döndüğümde hala gülümsüyorum. Bana yetişip elimi tuttuğunda çoktan kapıya varmıştım bile. Elimi tutmasına izin verirken gözlerinin içine bakıyorum ve parmaklarımızı birbirine geçiriyoruz, bana dokunduğunda göğsümde oluşan o anlık çarpıntıyı hissediyorum. Onun dokunuşunun beni hem tahrik etmesine hem de rahatlatmasına her zaman hayret etmişimdir. Şu anda ikisini de yapıyor.

Bir an için kapının hemen dışında durduk, el ele tutuştuk ve birbirimize baktık. Nerede ve neden burada olduğumuza rağmen doğru. Başka tarafa bakıyor ve parmak eklemiyle kapıya iki kez vuruyor. Diğer tarafta siyah takım elbiseli bir adam kapıyı açıyor ve bizi selamlıyor. Selamına karşılık veriyoruz ve büyük fuayeye giriyoruz. Lachlan beni şimdiye kadar gördüğüm en inanılmaz heykellerin ve duvarlarında bir müzeye ait sanat eserlerinin bulunduğu bir koridora götürüyor.

Bu arazinin tamamı müze olmalı. Ailenizin sizi götürdüğü ve bir şeye dokunursanız sizi evlatlıktan reddetmekle tehdit ettiği türden bir yer. Ne olur ne olmaz diye geçerken hiçbir şeye bakmamaya çalışıyorum. Koridor

Başka bir fuaye, aynı büyüklükte. Bunun üstündeki kubbe camından içeri sızan doğal ışık var. Aslında oldukça güzel. Çemberin etrafında üç küme yaşlı adam duruyor. Yanlarından geçerken merhaba diyoruz. Tek gördüğüm erkekler ve daha fazla erkekler. Hah.

"Kokteyl partisi denmesinin sebebi odadaki penis sayısı mı?" Sessizce soruyorum.

Lachlan gülüyor, elimi sıkıca kavrarken gözleri parıldıyor. "Tanrım, Lyla."

Sırıtıyor, yürümeye devam ederken başını sallıyor. Sanırım şaka olarak sorduğumu düşünüyor. Şaka yapmıyorum. Yürürken daha fazla insana merhaba diyoruz, tebriklerini gülümseyerek karşılıyoruz ve sonunda erkeklerin arasında bir kadın görüyorum. Kadın daha yaşlı ama babamın yaşlarında ve ötesinde olan bu adamların çoğu kadar yaşlı değil. Belli ki babasının arkadaşları. Lach adamlardan biriyle golf hakkında konuşurken kibarca gülümsüyor ve dinliyormuş gibi yapıyorum. Bu onun üçüncü golf sohbeti. Bazıları hokey hakkında sorular sordu, ki bu anlaşılabilir bir şey, ama golf? Sadece on dakikadır buradayım ve şimdiden uykuya dalıyorum. Onlar konuşurken, kadın izin isteyip yanıma geliyor.

"Tebrikler canım," diyor. "Ben Laura."

"Teşekkür ederim." Gülümsüyorum. "Lyla. Sizinle tanışmak bir zevk." "Bütün kadınlar çay odasında. Sen de katılmalısın.

Bize," diyor ve gülümseyerek uzaklaşıyor.

"Teşekkürler," diyorum, yüzümdeki gülümseme donup kalıyor.

Aman Tanrım. Çay odası. Öldür beni şimdi. Çayda bir çeşit halüsinojen olmadığı sürece oraya girmemin imkanı yok. Birkaç dakika sonra sahte gülümsemeden yanaklarım acımaya başlıyor, ben de vazgeçiyorum. Sonunda odadaki tek tanıdık yüz olan annesini görmeden önce bir dizi tebrik alıyoruz. Üzerinde güzel bir lacivert elbise, kirli sarı saçlarını şık bir topuz yapmış, gülümseyerek yanımıza geliyor. Lach tam bana ulaştığında elimi bırakıyor.

"Hey, Valerie. Harika görünüyorsun-" diyebildim ama o kollarını bana sımsıkı sarılmadan önce.

Buna karşılık vermek için ellerimi beceriksizce kaldırıp onu okşamak zorunda kaldım. Sadece bir kez karşılaştığımızı düşünürsek, bu beklediğim bir selamlama değildi, ama bunun için minnettarım. Uzaklaşıyor ve beni içine alıyor.

"Aman Tanrım. Seni son gördüğümde bile daha güzelsin." Gözleri Lachlan'a kayıyor. "Öyle değil mi?"

"Öyle," diyor beni yavaşça tepeden tırnağa süzerek. Gözleri tekrar benimkilere ulaştığında karanlıktı. Ürperdiğimi hissediyorum ve dikkatimi tekrar annesine vererek hızla gözlerimi kaçırıyorum.

"Nişanlandığınız için çok heyecanlıyım. Sonunda bir kızım olduğu için ne kadar mutlu olduğumu bilemezsin" diyor.

Yüzünde hala gözlerine kadar uzanan o geniş gülümseme var, bu yüzden bunu kastettiğini biliyorum. İfadesi göğsümün ortasına çarpıyor ve boğazıma doğru ilerliyor, ancak bunu geçiştirmeyi ve gülümsemeyi başarıyorum. Belki de annemi bu kadar kritik bir yaşta kaybetmiş olmamdan kaynaklanıyor ama bunu duymak iyi hissettiriyor. Kimse annemin yerini tutamaz ama bir kadının desteğine sahip olmak eşsiz bir şey.

"Çok teşekkür ederim," diyorum gülümseyerek. "Bunun benim için anlamı çok büyük."

"Bunu kabullenmenin çok zor olduğunu biliyorum ama bir şekilde alışacaksın," diyor sessizce.

"Evet, bundan emin değilim," diyorum ve etrafıma bakarken hafifçe gülüyorum.

Elime bakıyor ve oğluna odaklanıyor. "Lachlan. Yüzüğü nerede?"

Lachlan'a çıkışırken sahneyi izliyorum, Lachlan ona elbisenin bana büyük geldiği için takıldığını söylüyor. Ona bir bakış attım. İyi kurtardın, pislik. En azından bu konuda özür diliyor gibi görünüyor. Bana değil de ona sorduğuna göre durumu bildiğini varsayıyorum. Lach herkese düğünün samimi olacağını, "sadece ikimizin" olacağını söylüyor ki bu teknik olarak doğru. Ben her zaman samimi

bir düğün düşünmüşümdür.

romantik bir düğün. Bu her şey ama. Bunu bir kenara itiyorum. Eğer üzülürsem, sinirlenirim ve tekrar sinirlenmeme izin veremem. Özellikle de burada.

"Sen Lyla olmalısın." Arkamda bir ses duyuyorum ve döndüğümde uzun boylu bir adamın bana doğru geldiğini görüyorum.

Kim olduğu belli. Lachlan onun daha genç bir kopya-yapıştır versiyonu. Ve lanet olsun, eğer yirmi küsur yıl sonra böyle görünecekse, bunu kabul ediyorum.

"Sen Henry olmalısın," diye karşılık verdim ve tokalaşması için elimi uzattım.

Yapıyor ama aynı zamanda beni sıcak bir kucaklamanın içine çekiyor, bu da beni korkutuyor. Bu adam hakkında sadece olumsuz şeyler duymuştum. Soğuk biri olduğunu ve çocuklarıyla ilgilenmediğini... Bu yüzden bu beklenmedik bir şeydi. Ayrıldığımızda genişçe gülümsüyor, yeşil gözlerine ulaşan gerçek bir gülümseme. Tamam, şimdi gerçekten kafam karıştı.

"Val'in söylediği kadar güzelsin."

"Teşekkür ederim." Ona kibarca gülümsedim. "Eviniz.. ."
Olumlu kelimeler aramaya başladım ama bulamadım.

"Çok fazla," diye teklif ediyor. Hafifçe gülüyorum. "Evet."

"Umarım bize torunlar verirsin de burayı doldurur ve daha canlı hale getiririz," diyor hala gülümseyerek.

"Evet, buranın pek çocuk dostu olduğunu sanmıyorum." İçinde bulunduğumuz müzeye bakıyorum.

"Birkaç şeyden kurtulmamız gerekecek." Omzuma hafifçe vuruyor, gülümsüyor ve "Aileye hoş geldin" diyor.

Kibarca gülümsüyorum, aynı şeyi ona da söylemeli miyim diye düşünüyorum. Söylemedim. Kendi evinde böyle bir şey yapmak şirretlik olurdu. Lach babasına selam veriyor ve beni uzaklaştırmak için elini belime koyuyor.

"Çok fazla olduğunu biliyorum ama harika gidiyorsun," diyor alçak sesle, kulağıma yakın.

Titrediğimi bile gizleyemiyorum. Parmaklarının uçlarını hafifçe etime batırıyor ve ben ona uyarıcı bir bakış atıyorum.

O seksi sırtışıyla sırtıyor ve yemin ederim, onu görünce dizlerimin bağı çözülüyor.

"Lach, bir dakikanı alabilir miyim, lütfen," diyor babası, arkamızı dönmemizi sağ l a y a r a k .

Lachlan bana bakıyor.

"Git," dedim. "Ben iyi olacağım."

"Emin misin?" Gözlerimi arıyor.

"Eminim." Ona gülümsüyorum. "Eğer her şey başarısız olursa, kendimi kayıp eşya bürosuna götüreceğim."

Ağzını tekrar kulağıma götürüyor. "Seni bulacak tek kişi ben olsam iyi olur."

Uzaklaştığında kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ve gözlerinde, seyircilerin önünde yerine getiremeyeceği sözler içeren o karanlık bakışı görüyorum. İkimiz de başka tarafa bakmazken nabzım hızla atıyor. Ona onu sevdiğimi söylemek için büyük bir istek duyuyorum ama yapmayacağım. Burada olmaz. Henüz söylemem. Beni tekrar aldatmayacağından emin olmalıyım. Alnımdan öpüyor ve başından beri bizi izleyen babasına doğru yürüyor.

Uzaklaşırken telefonumu çantamdan çıkarıp kontrol ettim. Hazırlanmaya başlamadan önce uçak moduna almıştım ve açmayı unutmuşum. Elbette, Marissa, Prescott, Wade ve Cooper'dan mesajlar var. Onları gözden geçirmeye ve uygun şekilde yanıtlamaya başladım.

Marissa: wtf beni bilgilendirmedin Marissa: neler oluyor??

Diğerleriyle işim bitince onunkine de cevap veririm.

Mar bana her şeyi anlattı. Yarın orada olabilirim ama bana daha erken ihtiyacın olursa haber ver.

Ben: Ben iyiyim. Gerçekten. Her şey yolunda. Fairview'de evlenmiyorum ama seni haberdar ederim.

Pres: ama yine de evleniyorsun? Ben: evet

Prescott: Senin için sorun değil mi? Ben: Ben iyiyim

Bunu yazarken ona doğruyu söylediğimi fark ettim. Lach'la evlenmek hiçbir zaman sorun olmadı. Bu konuda izlediği yol berbattı ama onunla evlenme kısmı kolaydı. Bunun benim hakkımda ne söylediğini bilmiyorum ve bir önemi de yok. Hiçbir şey ona karşı hissettiklerimi değiştiremez.

Selam, kontrol ediyorum, senin için endişeleniyorum Ben: İyiyim. Seni sonra bilgilendiririm.

Cooper: Hafta sonu sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim, ancak ihtisasa bu pazartesi değil de önümüzdeki pazartesi başlayacağınızı teyit edebilir miyim?

Ben: Gelecek Pazartesi doğru

Harika. Görüşürüz o zaman :)

Marissa'nın evine dönüp hızlı hızlı yazmaya başladım.

Ben: omg hayatında görebileceğin en büyük malikanedeyim

Ben: Beşiklerden çok daha büyük gibi

Ben: Ayrıca Fairview'de evlenmiyoruz ama başka türlü ne olacağını bilmiyorum

Ugh. Yazıları düzeltmeye bile zahmet etmiyorum. Ellerim çok titrek.

Marissa: Iach'ın babası mı?

Ben: milyarder dediklerinde bunu kastetmişlerdi

Marissa: lanet olsun fotoğraf çek

Ben: Yapamam. Yapabilsem bile çok

gerginim Marissa: Bir içki al. Seni

sakinleştirir.

Düğün konusunda ışığı görmesine sevindim. Belki artık kızgın değildir?

Beni nasıl becerdiğini düşünüyorum. Dürüst olmak gerekirse, eğer sinirlendiğinde böyle yapıyorsa, bunu kabul ederim.

Ben: Belki?

Marissa: Ona bir şans daha verecek miyiz?!?

Ben: Belki. Ben öyle düşünüyorum. IDK!!!!

Marissa: ugh I keşke Biz olabilir

tartışmak Bu şahsen. İçgüdülerine

göre hareket et. Seni seviyorum.
Ben: Seni seviyorum

Telefonumu tekrar uçak moduna aldım ve kaldırdım.
Belki de bir içki almalıyım.

BÖLÜM 42

Horozlardan dolayı kokteyl saati denmediği ortaya çıktı. Google New Orleans, bitter ve içki yasağı hakkında bir şeyler söylüyor. Telefonumu tekrar uçak moduna alıyorum ki adımı tekrar duyuyorum ve Liam'ın geldiğini görmek için başımı kaldırıyorum. Kocaman gülümsüyor, gözleri parlıyor, tıpkı kardeşinin sürekli bir pislik olmadığı zamanlarda yaptığı gibi.

"Seni gördüğüme sevindim," diyerek hızlı sarılışına karşılık veriyorum. "Ben de öyle. İnanılmaz görünüyorsun," diyor geri çekilirken. "Sen de harika görünüyorsun." Dudaklarım hafifçe kalkıyor. "Nasıl oldu da

Nasılsın? Tüm bunlara nasıl uyum sağlıyorsun?"

"Bu. .şey, diyelim ki sabah kahvaltımın ve kahvem hazırlanmasına alıştım ve en son ne zaman kendi çamaşırlarımı yıkadığımı hatırlamıyorum," diyor. "Bu kısma alışmak biraz zaman aldı."

"Eminim öyledir." Gülüyorum. "Ama sanırım alışmak zorunda olmak o kadar da kötü bir şey değil."

"Her şey daha kötü olabilirdi." Sırıttıyor. "Sen nasılsın? Kardeşimle işler nasıl gidiyor?"

"Bu. . . .gidiyor."

"Hoş biri miydi?"

"Hoş." Gülüyorum. "Lach'ın bugünlerde hoşun ne anlama geldiğini bildiğini bile sanmıyorum."

"Gerçekten mi?" Kaşlarını çatıyor. "Yani, üç yıldır berbat biri, ama seni gördüğünde. . ."

"Beyaz atlı bir şövalye gibi geleceğini mi düşündün?" diye sordum.

"Hemen hemen." Omuz silkiyor.

Ciddi olduğunu söyleyebilirim, bu da beni daha da eğlendiriyor. Ya kardeşini sandığı kadar iyi tanımıyor ya da kendini kandırıyor. İkisi arasında pek bir fark yok. Her iki durumda da, hiçbir şeyden haberi yok.

"İyiye gidiyor, bunu söyleyebilirim," diyorum. "Ama onun deli olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Üç yıl önce sen onunla birlikteyken de böyleydi." Liam kaşını kaldırdı. Haksız değil.

"Sanırım." Dudağımı ısııyorum. "Yine de eskiden farklıydı. Hâlâ umudum var. Sadece tekrar bir pisliğe dönüşmesinden korkuyorum."

"Eminim zordur." Liam iç geçirir. "Ona katlanın. Kızacağı çok şey var ama üstesinden gelecektir."

Ona göz kırpıyorum. Kızacak çok şeyi mi var? Liam'ın yaşadığım onca şeyi bilmediğini biliyorum, bu yüzden bana sempati duymasını bekleyemem. Ve muhtemelen Lach'in saldırı sırasında ve sonrasında yaşamak zorunda kaldığı her şey için beni suçluyor, ama ne sikim? Ona kazık atıldı diye hayatımı altüst etmesini normal mi karşılamalıyım, sanki bunu yapmaya hakkı varmış gibi? Peki tüm bunları nasıl yaptı? Kesinlikle hayır. Bu insanların hepsinin canı cehenneme.

"Peki ya ben?" Bir süre sonra soruyorum. "Bu durumun berbat olduğunu düşünmüyor musun?"

"Ben öyle bir şey demedim." Arkamızdaki barmeni işaret ediyor. "Bir içki ister misin?"

Düzene bakarken bunu tartışıyorum. İçki doldurmaya hazır bir barmen bile var. Sanki açık barlı bir düğündeyim. Arkasındaki tüm şişeler açık ama Lachlan etrafımda olduğu sürece başıma bir şey gelmesinden endişe etmiyorum. Pek çok şey olabilir ama her zaman benimle ilgileneceğini biliyorum.

"Bir içkiden zarar gelmez," diyorum.

Ben cin ve limon istiyorum. Liam bir viski daha alır.

"Neyi anlamıyorum biliyor musun? Şu evlilik meselesini," diyorum içkimden birkaç yudum aldıktan sonra. "Dünyadaki herhangi bir kadına bunu kabul ettirebilir. Herhangi birine. Neden beni bulma zahmetine girsin ki?"

"Ciddi misin?" Liam bana bakıyor.

"Evet. Anladım. Bizde bir şey var. . özel," diyorum. "Ama başka birine para verip onu asla görmek istemediğini söyleyebilirdi, çünkü bu sadece bir araçtı." "Sen yapamam olmak ciddi." O tutar bakıyor at Ben, Gözlerimi arıyor, sanki gevşek vidaları olan benmişim gibi. "Kardeşim asla ama asla senden başkasıyla evlenmeyecekti. Hiçbir koşulda."

"Nedenini anlamıyorum," diyorum sessizce, kalbim yerinden çıkacakmış gibi atarken.

Saçmalıyorum. Nedenini çok iyi biliyorum. İkimiz de paylaştığımız şeye başkasıyla sahip olamayacağımızı biliyoruz. Yine de sahte bir evlilik için çok fazla sorun var. Bunu yüksek sesle söylediğimde Liam bana hâlâ o bakışla bakarak başını sallıyor.

"Kardeşim sana bir şey söyledi mi?" Liam soruyor.

"Ne hakkında?"

"Hiçbiri hakkında," diyor. "Sana söyleseydi bu kadar üzüleceğini düşünemiyorum, o yüzden söylemediğini tahmin ediyorum."

İçkimden bir yudum aldım. "Peki, can kulağıyla dinliyorum."

"Öfkesi her şeyin önüne geçtiği için öyle hissetmediğini biliyorum ama seni o kadar çok seviyor ki," diyor. "Üç yıl boyunca seni aradı ve bulana kadar da durmadı. Babamız için çalışmak uğruna hokeyi bıraktı. Senin için."

Onu doğru duymadığım kesin. Kalbim öyle hızlı çarpıyor ki, eminim o da duyuyordur. "Para için vazgeçtiğini sanıyordum, çünkü kendisine vaat edilen parayı alamıyordu."

"Babamın dünyadaki herkesi bulmamıza yardımcı olabilecek programları olan milyar dolarlık bir güvenlik şirketi var." Bana sert bir bakış fırlattı. "Lach, belli

nedenlerden dolayı babamdan yardım istemeyecekti. Ama
babam bir gün

ona bir teklifte bulundu, o da kabul etti. O ana kadar seni bulmak için her şeyi denedi ve her seferinde başarısız oldu. Hokeyi bırakmasının tek nedeni seni bulmasının tek yolunun bu olduğunu bilmesiydi."

Bunu düşünürken beni izliyor. Ben konuşmayınca ekliyor: "Evlilik onun sözleşmesindeki bir madde. En büyük olduğu ve 'daha sorumlu' olması gerektiği için yirmi beş yaşında ve evli olmak zorunda. Tamamen arkaik bir saçmalık ama durum böyle. Bu olmadan mirasını alamaz."

Vay anasını. Sanırım bunu yüksek sesle söyledim ama kulaklarımdaki yüksek çınlamadan hiçbir şey duyamıyorum. Her şeyi bir araya getirmeye çalışıyordum, ama ben sadece. ..hiç düşünmemiştim. Aman Tanrım. Bunu bana neden söylemedi ki? Söyleseydi ona yardım etmeyi anında kabul edeceğimi biliyor olmalıydı. Şimdi anlıyorum. Fairview'e dönmeye kararlı olmasının sebebi sadece intikam değil. Birlikte olmamıza engel olan her şeyden kurtulmak istiyor ve beni engelleyen tek şeyin bu olduğunu bildiği için de.

. Kutsal. Lanet olsun. Kahretsin. Benim için hokeyden vazgeçti. Benim için. Şu anda göğsüm o kadar ağrıyor ki, nasıl nefes alabildiğimi bile bilmiyorum. Futbolu bırakmanın benim için ne kadar zor olduğunu biliyorum ve bunu profesyonel seviyede bile yapmadım. Bırakamayacak kadar iyi. Bırakamaz. Gözyaşlarımı saklamaya bile zahmet etmiyorum. Akmaya başladıklarında onları uzaklaştırmaya çalışıyorum ama durmuyorlar.

"Bunu yapamaz. Benim için hokeyden vazgeçemez," diye fısıldıyorum.

"Lyla." Liam bardağını bırakıyor ve bana sempatik bir gülümseme veriyor. "Kardeşim sana sahip olmak için mirasından, hokeyinden, böbreklerinden ve testislerinden vazgeçerdi. Bunun abartı olmasını isterdim ama gerçek bu."

Dudağımı sertçe ısııyorum. Bu yüzden bana çok kızgındı. Çünkü kendi hayalinden vazgeçti ve beni bulduğunda benimkini yaşadığımı düşündü. Aman Tanrım. Elimi karnımdaki ağrıya bastırıyorum. Bunu neden yapsın ki? Bir şekilde bardağımı yere koymayı başarıyorum. Her

gittiğimde

daha kötü hissediyorum. Çocukluğundan beri sevdiği şeyden vazgeçti. Benim için. Beni bulmak için. Beni bulmak için babasıyla arasını düzeltti. Kalbim midemin çukurunda bir yerde. Yakında, onun yerinde bir yarık olacak. Yüzümü tekrar siliyorum.

"Şu anda senden çok nefret ediyorum," diye fısıldıyorum yere bakarak.

"Biliyorum ve özür dilerim. Yine de bilmen gerekiyordu. Sevdiğin adam hâlâ orada," diyor Liam. "Öyle olduğunu biliyorum."

Başımı sallıyorum, boğazımdaki düğümü yutkunarak geçiştiriyorum. "Banyo nerede?"

Bana o yönü işaret etti ve ben de hemen oraya koştum. Banyo da malikânenin geri kalanı gibi gösterişli. Saçma sapan süslü bir şezlong ve her yerde aynalar var. Yansımama bakıyorum. Hepsi benim hatam. Lachlan'a her şeyi o zaman anlatsaydım, belki benimle birlikte polise giderdi ve ona inanırlardı. Bunu düşünürken bile, bunun saçmalık olduğunu biliyorum. Hepimiz polise gitseydik bile bunun bir önemi olmazdı. Fairview kendi başının çaresine bakar ve bu polis departmanına, mahkemelere, lanet olası üniversiteye kadar uzanır. Hay sikeyim.

Daha önce üzgün olduğumu düşündüysem bile, şu anki durumumla hiçbir alakası yok. Bu pislik benim hayatımı mahvetti, tamam, ama Lachlan'inkini mahvetmek? Bunu kabul etmiyorum. Tanrım, kendime çok kızgıyım. Marissa ve Prescott'un beni onun hayatı hakkında bilgilendirmesine izin verseydim, bunu çok daha erken anlayabilirdim ve belki de bu karmaşadan kurtulmasına yardım edebilirdim. Onun için, avukat tutup Fairview'e geri dönerdim. Onun için, benimle alay etmelerine ve bana her türlü ismi takmalarına izin verirdim. Bana söylemeliydi. Sözleşmeyi imzaladığım o gece beni görür görmez bana söylemeliydi. Bunu benden neden sakladığını biliyorum. Kızgın olmasaydı ve beni suçlamaya çalışmasaydı bile, benim için bundan vazgeçmesine izin vermeyeceğimi biliyordu. Bunu biliyor olmalı, değil mi?

Makyajımı düzeltmeye çalışırken kapı çalınıyor ama gözyaşlarımı durduramıyorum.

"Neredeyse bitirdim," diyorum ve yüzümü tekrar kuruluyorum.

Kendime tekrar bakıyorum ve derin nefesler alıyorum. Bunu yapabilirim. Bunu yapmam gerekiyor. El havlusunu üzerinde "kullanılmış" yazan kutuya atıyorum ve kibar gülümsememle kapıyı açıyorum. Tam müsaade isteyecekken kapıda çok sinirli bir Lachlan Duke görüyorum. Yaklaşırken beni inceliyor ve ben de bir adım geri çekilmek zorunda kalıyorum.

"Bir şey mi oldu?" Ben sordum.

"Ne dedi?" diye sorar, sesi alçak ve tehditkârdır. "Ne-ne? Kim?" Ne sorduğunu anlamaya çalışarak bir adım daha geri çekiliyorum ama o bana böyle bakarken doğru düşünemiyorum. Kapıyı kapattığında gözlerim açılıyor. arkasındaki kapı. "Lach."

"Ne. Yaptı. O. Söyledi. Sana. Sana?" diye feryat ediyor, düşmemem için beni tutuyor ve aynalı duvara çarpana kadar beni geriye doğru yürütüyor.

Liam'ı soruyor olmalı ama bizi nasıl görmüş olabilir ki? Tamamen farklı odalardaydık. O lanet olası küçük galeride sadece biz vardık. Ağladığımı görmüş olamaz ama görmüş olmalı ve onu hiç bu kadar üzgün gördüğümünden emin değilim. Ellerini aynanın üzerine koyup beni içine hapsederken nefes alış verişleri düzensizdi. Ona bakarken kalbim küt küt atıyor. Ellerimi ceketinin altından geçirip gömleğinin üzerinden geçiriyorum, göğsüne bastırıyorum, biri çılgınca atan kalbinin üzerinde.

"Lach," diye fısıldıyorum, bir elimi orada tutarken diğer elimle uzanıp saçlarını alnından uzaklaştırıyorum. Gözleri bir an için yumuşuyor, ben de "Liam'dan mı bahsediyorsun?" diye soruyorum.

"Seni üzdü." Mümkünse çenesi daha da sıkılır. "Seni ağlattı. Ne dedi lan o?"

Bir an ona bakıp tüm bu berbat durumu düşünüyorum ve belki de duygularım karmakarışık olduğu içindir, ama kahkahalarla gülmeye başlıyorum.

"Kardeşin beni üzecek bir şey söyledi diye mi bu kadar kızgınsın?" Hâlâ gülerek gözlerini arıyorum. "Beni bulduğun andan beri bana zarar vermeye çalışmana rağmen mi?"

"Lyla." Alnını benimkine bastırarak yüksek sesle inliyor. "Bunun için özür diledim. Üzgün olduğumu biliyorsun." Uzaklaşıyor ve tekrar bana bakıyor. "Ne dedi?" diye sorarken bu kez sesi sakindi.

"Beni gördüğün anda bana söylemen gereken şeyi söyledi," diyorum. "Neden bana söylemedin?"

"Sana bunu söylemeye hakkı yoktu." Gözleri kısıldı. "Seni öldüreceğim-"

Ceketinin yakalarını tutup çekiyorum ve o cümlesini bitirmeden dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum. O kadar şaşırmıştı ki tepki vermesi bir saniye sürdü. Tepki verdiğinde, saçlarımı avuçluyor ve sanki bir şekilde bedenlerimizi birbirine yapıştırmak istiyormuş gibi beni kendine doğru çekiyor. Dudaklarının kenarını yaladığımda boğazının arkasından bir ses çıkarıyor ve öpücüğü derinleştirmek için kollarımı boynuna doluyor. Kalçaları öne doğru fırlıyor. Karnımdaki hissiyle inliyorum ve dudağını ısıriyorum. Daha fazlasına ihtiyacım var. Sanırım bunu ben söylüyorum ya da o düşüncelerimi okuyor.

Her iki durumda da beni kaldırıyor ve birkaç dakika önce saçma bulduğum ama şimdi takdir ettiğim banyonun diğer tarafındaki banka doğru yürüyor. Oturup ayaklarımı yere koyarken hâlâ beni öpüyor. Çekiliyorum ve elbisemi kalçalarım kadar kaldırıyorum. Vücudumu belden aşağı süzerken gözleri erimiş gibi.

Ellerimi omuzlarına koyuyorum ve üzerine çıkıp onu tekrar derinden öpüyorum. Dilimiz, dişlerimiz ve tırnaklarımız

- Uzun zamandır ayrı olan iki vahşi. Bunu birkaç saat önce yapmış olmamız önemli değil. Telafi etmemiz gereken yıllar var.

"Siktir," diye nefes alıyor bana karşı, dudaklarını çeneme bastırıyor ve başımı geriye attığımda boynuma doğru sürüklüyor.

"Tanrım, evet," diye soluyorum, kalçalarım ona karşı kendiliğinden hareket ediyor.

Kalçalarımı daha sıkı kavlıyor ve göğüslerimin üst kısımlarını ısıyor, başparmaklarını iç uyluklarımda yukarı doğru hareket ettiriyor, beni çıldırtan yavaş daireler çiziyor. Onunla o kadar sarhoşum ki sadece bu yüzden bile boşalabilirim. Sonunda onu istediğim yere ulaştığında, başparmağını külotumun üzerinde gezdiriyor. Ağzıma doğru sertçe nefes alıyor ve geri çekiliyor. Elini hareket ettirmeyi bıraktığında bir ses çıkarıyorum.

"Siktir, bebeğim," diye homurdanıyor. "Hep böyle ıslak mısın?"

"Sadece senin için." Kalçalarımı sıkıyorum, başparmağı klitorisime bastırdığında nefes nefese kalıyorum. Bir parmağını külotumun altına sokuyor ama hareket ettirmiyor. Tekrar bastırıyorum, baskıyı bir kez daha hissediyorum. "Lachlan, lütfen. Lütfen. Lütfen."

"Sadece benim için mi?" diye soruyor, alçak çakıllı sesi kalçalarımı tekrar sallamama neden oluyor. Saçlarını daha sert çekiyorum ve aleti bana karşı seğiriyor. "Neden? Bu amcık benim olduğu için mi? Söyle bana."

"Evet. Belki. Bilmiyorum," diyorum sertçe nefes alarak.

"Anlat bana." Beni okşuyor ve ben başımı arkaya atıyorum, gözlerim anında başımın arkasına kayıyor.

"Siktir. Durma," diye inliyorum, gıcırdatarak. Aman Tanrım, sadece parmağını biraz yukarı kaldırması gerekiyor. Karnımda bir gerilim oluşuyor, kıvrılıyor ve çekiyor. "Lütfen durma. Lütfen durma."

"Bana benim olduğunu söyle." Alt dudağımı ağzına çekiyor, parmağını hafifçe hareket ettirirken sertçe emiyor, tam ihtiyacım olan yeri okşuyor ve beni orgazmın eşiğinde tutuyor. Piç kurusu. "Bana sadece ve sadece benim olduğunu söyle, ben de seni boşaltayım. Söyle amına koyayım."

Kalçalarımı tekrar hareket ettirmeye çalışırken nefesim kesiliyor ama diğer eliyle beni tutarak hareketimi tamamen durduruyor.

"Hayır. Hayır," diye nefes alıyorum. "Durma.

Durma." "Bana bak." Kıcıma sert bir tokat attı.

Ona ters ters baktım. "Bu hiç komik değil, Lachlan."

"Öyle olduğunu hiç söylemedim." Gözlerini benimkilere dikti. "Anlat bana."

Neden söylemediğimi bilmiyorum. İkimiz de şu anda her şeyi söyleyeceğimi biliyoruz ve o da cevabı bilmiyor değil. Konuşmak için ağzımı açtığımda beni kaldırıp yere bırakıyor ve ceketini çıkarıp pantolonunun kemerini çözüyor. Her şeyi ayak bileklerine kadar indiriyor ve tekrar oturuyor. Tekrar üzerine çıktığımda karnım sıkışıyor. Vay canına. Kahretsin. Lanet olsun. Daha içime bile girmedi ama şimdiden çok iyi hissettiriyor. Kalçalarımı öne doğru sallıyorum, ıslak kıvrımlarım onun kadifemsi, sert uzunluğunda yukarı ve aşağı kayıyor. Gerilim artmaya devam ederken nefesim hızlanıyor. Tıslıyor ve iki kık yanağımı da kavrayarak beni durduruyor.

Yüksek sesle nefes alıyorum. "Tanrım, lütfen."

"Siktir. Arabada da bu kadar ıslak mıydın?" diye soruyor, sesi boğuk.

Daha ne kadar dayanabilirim bilmiyorum. Yüksek sesle, sinirli bir inilti çıkarıyorum. Ona bakıyorum, aşık olmamak için kendimi zor tuttuğum bu güzel, sinir bozucu, çıldırtıcı adama. Bana bakıyor, gözleri benimkileri arıyor. Beni kaldırıp tam ucuna yerleştirirken dudakları tekrar dudaklarıma iniyor.

"Lach, lütfen," diye fısıldıyorum titreyerek ağzına karşı. "Bana kime ait olduğunu söyle."

"Sen, kahretsin. Her zaman sen. Ben hep senin oldum," diye bağıyorum neredeyse.

Beni tutuşunu gevşetiyor ve ben aşağı kaymaya başlıyorum. Beni o kadar geriyor ki çığlık atmamak için dudağımı ısırarak zorunda kalıyorum.

"Fuuuuuuck," diye homurdanıyor ben oturmayı bitirirken boynuma karşı. Etrafında kenetleniyorum, hala ayarlıyorum ve elleri kıkımı daha sıkı kavlıyor. "Sana asla doyamayacağım." Yavaşça hareket etmeye başlıyorum, yukarı ve aşağı, ona binerken başımı geriye atıyorum.

K a r n ı m sıkışıyor ve elini aramıza sokup ben sallanırken klitorisimi bulduğunda

Çılgılığı içimde tutmak için omzunu ısırarak zorunda kalıyorum. Isırık onu harekete geçiriyor. Kalçalarını kaldırmaya ve hızını kontrol etmek için kıkımdaki tutuşunu kullanmaya başlıyor, daha derine, daha sert, daha hızlı gidiyor. Tüm vücudum kıvrılıyor ve titremeye başlıyor. O kadar aniden duruyor ki inliyorum.

"Hayır," diye haykırıyorum, başımı eğip ona bakıyorum. "Artık dayanamıyorum."

"Gözlerini benden ayırma," diye homurdanıyor beni tekrar sikmeye başlarken, kalçalarımı öyle sert kavırıyor ki, iz bırakacağını biliyorum ama lanet olsun. Oh lanet olsun. "Çok ateşlisin. Benim için geldiğinde bana bak bebeğim. Seni görmem gerek."

Yapıyorum ve nefes almayı bırakıyorum. Bir sonraki hamlesinde içimde bir bombanın patladığını hissediyorum. Zaten gerilmiş ve mahvolmuş külotumun narin malzemesini yırtıp birkaç kez daha iterken, başparmağı klitorisimi tekrar bulduğunda derinlere inerken kontrolsüzce titriyorum. Orası çok hassas. Daha fazla dayanabileceğimi sanmıyorum ama o çok iyi hissettiriyor. Ellerimi kalın saçlarına gömüyorum ve itişlerini karşılamak için ona karşı sallanmaya başlıyorum. Çekirdeğimdeki his yeniden başladığında gözlerim kapanıyor.

"Oh fuck, oh fuck, durma, oh fuckkkk," diye bağıyorum, o itişlerini yavaşlatırken etrafında kenetlenmeye başlıyorum.

"Gözlerini aç," diyor boğuk bir sesle.

Ona bakıyorum ve o kadar sert boşalıyorum ki evi nasıl çılgılık çılgılığa inletmediğimi bilmiyorum. Kendimi tutmaktan boğazım anında acıyor. İçime boşalırken vücudum kasılıyor. Nefesimizi tutmaya çalışırken alnımız birbirine değecek şekilde öylece kalıyoruz. Yüzümü eliyle kavırıyor ve başımı yukarı kaldırıyor, birbirimizi daha iyi görebilmemiz için biraz geri çekiyor. Hafifçe geri çekiliyor, gözlerimi ararken başparmağı yanağımda yavaş daireler çiziyor. Onun gözlerinde uzun zamandır görmediğim bir şey görüyorum. Yeşil, çok sevdiğim küçük kahverengi lekeleri görmem için yeterince açık. Onu çok seviyorum. Bunu biliyordum elbette. Bu yeni bir farkındalık değil ama şu anda beni çok

etkiliyor.

"Konuşmamız gerek. Pek çok şey hakkında konuşmamız gerekiyor," diyorum sessizce. "Ama şu anda nişan partimize geri dönmemiz gerektiğini düşünüyorum."

Eğiliyor ve bana hayatımda yaşadığım en yavaş, en uzun, en tatlı öpücüğü veriyor. Çekildiğinde birbirimize bakıyoruz. Acılar, kederler ve üzüntüler her birimizin içinden geçiyor. Onu tekrar öpüyorum, bir başka yavaş, yumuşak öpücük, tüm saçmalıkları silebilmeyi ve yeniden başlayabilmeyi diliyorum. Geri çekildiğimizde alnını tekrar benimkine yaslıyor. Tekrar konuşmadan önce uzun bir süre öyle kalıyoruz.

"Beni mahvediyorsun, Lyla James," diye fısıldıyor.

Beni göğsüne çekiyor ve ben de ona karşı gülümsüyorum. Uzun zamandır ilk kez kendimi yeniden güvende hissediyorum. Çok sevdim.

BÖLÜM 43

Dairesine girdiğimizde kapıyı kilitliyor ve anahtarları girişteki masanın üzerine koyuyor. Anahtar tepsisine ve masanın üzerindeki süslere bakıyorum - üç küçük maymun (kötülük görmeyin, kötülük konuşmayın, kötülük duymayın).

"Buradan herhangi bir şey seçtin mi?" diye sordum. Kıkırdıyor. "Burası benim evim değil. Babamın."

"Bunu saklayacak mısınız?" Kravatını gevşetirken onu izleyerek soruyorum.

"Bana nefret ettiğini söylemiştin," diyor yüzünde küçük bir sırıtışla, ceketini silkerken.

"Gerçekten istiyorum," diye fısıldıyorum, çıkardığı her kıyafetle kalbim daha da hızlı çarpıyor.

Belli etmemeye çalışıyorum çünkü yapmamız gereken başka şeyler var ve dikkatimiz dağılmamalı. İşi bittiğinde orada öylece duruyor ve ben de koluna tutunuyorum. Onu kavrayıp rahatsız topuklu ayakkabılarımı çıkarmak için aşağı uzandığımda gözleri dans ediyor. Ona baktığımda yüzünde hâlâ o ifade var.

"Ne?"

"Hiçbir şey," diyor.

Bir an gözlerimi arıyor ve yüksek sesle söylemediği şeyle içim dans ediyor. Ben de kendi gözlerimle karşılık veriyorum. Bazı nedenlerden dolayı, hala onları söylemek için ağzımı açamıyorum. Henüz söyleyemiyorum. Evet, onu seviyorum. Evet, o da beni seviyor. Bu çok açık, ama kat etmemiz gereken çok yol var. I

Bir elimle topuklarımı tutuyor ve kollarımı yukarı kaldırıyorum, tıpkı ebeveyninin onu taşımasını isteyen bir çocuk gibi. Beni kaldırıp kollarına alırken kıkırdıyor. Bir an için birbirimize bakıyoruz, hala hiçbir şey söylemiyoruz. Eğiliyor ve beni usulca öpüyor. Ayrıldığımızda boğazımda bir düğüm bırakan duygusal bir öpücük bu.

"Tanrım, Lyla," diye nefes alıyor ve beni yatak odasına doğru götürürken alnını bir saniyeliğine başımın üstüne koyuyor.

Beni yere bıraktığında ayakkabılarımı dolaba götürüyorum ve arkamı döndüğümde onu önce pabuçlarını, sonra siyah elbise ayakkabılarını ve kemerini çıkarırken buluyorum. Bir an için onu tekrar incelememe izin veriyorum. Bakmamak mümkün değil. Gözlerimiz buluştuğunda, onunkiler o kadar karanlık ki, ellerimizi kendimize saklamanın zor olacağını biliyorum, ama buna mecburuz. Aksi takdirde konuşamayız. Tekrar.

"Seks yok," diyorum.

Çenesi düştü. "Ne? Neden?"

"Çünkü konuşmamız gerek." Banyoya doğru işaret ediyorum. "Ben duş alıp üstümü değiştireceğim, sen de duş alıp üstünü değiştireceksin, sonra da bir yere oturup yetişkin sohbeti yapacağız."

"Birlikte duş alabiliriz." Hararetli bakışlarını üzerimde gezdirirken dudağını ısıırıyor.

"Lachlan Duke."

Gözleri benimkilere kaydı. "Ne?"

"Bu iş ciddi," diyorum. "Çok ciddi, eğer beni Fairview'e geri götürüyorsanız."

Gözlerindeki sıcaklık yerini endişeye bırakıyor ve başını sallıyor. Eşyalarımı alıp banyoya giderken beni izliyor. Saç örtüm yok, bu yüzden ıslanmasını önlemek için saçlarımı topluyorum. Suyun her açıdan fışkırması nedeniyle bu imkansız bir başarı olabilir. Duş başlıklarından sadece birini nasıl açacağımı bulamadım, bu yüzden buraya her girdiğimde hepsi açılıyor. Yine de iyi hissettiriyor, bu yüzden şikayet edemem.

Çok çıplak, çok sert bir Lachlan Duke içeri girdiğinde durulanmayı bitiriyorum. Şimdi tamamen bakıyorum, bu da göğsünün hareket etmeye başlamasıyla daha hızlı nefes almasını sağlıyor gibi görünüyor.

"Hızlı olabilirim," diyor, gözleri yanıyor. "Lach," diyorum ama sesim muhtaç.

Başka bir şey söylememi beklemiyor. Beni kollarının arasına alıyor, bacaklarımı ona doluyorum ve birlikte düş duvarına çarpıyoruz. Kendini konumlandırıyor ve içime girdiğinde ikimiz de derinden inliyoruz. Duraklıyor, sprey sırtına vururken yüzünü boynuma doğru indiriyor.

"Gitmene izin vermeyeceğim," diyor kulağımın dibinde sesi titreyerek. "Bırakamam. Nasıl yapacağımı bilmiyorum."

"O zaman yapma," diye fısıldıyorum ağzına karşı ve onu öpüyorum.

Sözünde durdu. Beni hızla boşaltıyor ve ben onun etrafında spazm geçirirken kendi boşalmasını buluyor. İşimizi bitiriyoruz, kurulanıyoruz, dişlerimizi fırçalıyoruz, normal çiftlerin yaptığı her şeyi yapıyoruz - eskiden yaptığımız - ve bu çok iyi, çok doğru hissettiriyor. İkimiz de uyuyacağımız kıyafetleri giydiğimizde -ben bir tişört ve pamuklu Star Wars külotu; o yumuşak gri uyku pantolonu-onun yatağına doğru yürüyoruz.

"Konuşmak istediğin yer burası mı?" Ben ortaya doğru sürünüp bacak bacak üstüne atarak otururken o kenarda duruyor.

"Evet. Neden olmasın?"

"Konsantre olabilmemin hiçbir yolu yok." Gözleri vücudumda geziniyor.

Gözlerimi deviriyorum. "Kapa çeneni ve buraya gel. Sadece o tarafta kal."

"Deneyeceğim," diyor pek inandırıcı olmayan bir sesle, ama dediğimi yapıyor.

İkimiz de yastıkları kapıp kucağımıza koyuyoruz, sanki not almak için kucak masalarına ya da tekrar birbirimizin üzerine tırmanmamızı engelleyecek kalkanlara ihtiyacımız varmış gibi.

"Başlamak ister misin?" Ne isterse sorması için ona izin vererek soruyorum.

Boğazını temizliyor. "Neden resimler?"

"Aman Tanrım." Güldüm. "İlk sorunuz bu mu?"

"Bana hiç söylemedin," diyor. "Nasıl olduğumu bilirsin."

"Ne yani, cevabı sosyal medyamda ya da e-postalarımda bulamadın mı?" Bir kaşımı kaldırdım ve gülümsememi geri çektim.

"Sosyal medyanız yok." Kaşlarını çatıyor. "Ve e-postanın şifresini değiştirdin ve Liam seni hacklememe yardım etmeyecek."

Bir süre ona bakıyorum ve şu anda bunu düşünmemeye karar veriyorum.

"Luke'un neye benzediğini unutmuşum," diyorum, kelimelerim itirafta takılıyor.

"Şu anda onu ve annemi çok düşünüyorum ama artık yüzünü hatırlayamıyorum. Ailesi profillerini kaldırdı, bu yüzden internette bir resim arayamıyorum. Her şeyi babamın misafir evine götürmüştüm çünkü onu da paketleyecektim ama sonra her şey oldu. ."

Omuz silkiyorum. "Neye benzediğini unutmaktan çok korkuyordum, bu yüzden her gün seni görmem gereken yerlere fotoğraflarını koydum. Acıttı, hala acıtıyor, ama yapamadım. ." Gözlerimi hızla kırıştırıyorum. "Yüzünü unutursam kendimle yaşayamazdım." Durup bir nefes alıyorum. "Seni her zaman internette bulabileceğimi biliyorum ama aynı şey değil. O anıları yaşamak istedim, biliyor musun?"

Uzun bir süre sessiz kaldı, sadece bana baktı. Yüzü ifadesiz ama gözleri acı dolu. "Siktir, Lyla," diye fısıldıyor bir süre sonra.

"Nerede olduğumu öğrendikten sonra ne kadar bekledin?" Titrek bir nefes alarak soruyorum.

"Bir günden az," diyor, şaşkınlığını görünce gözleri dans ediyor. "Bütün gün seni izledim."

Dudaklarımı büzüyorum. "Yine de varlığını belli etmek için Wade'in beni öpmek üzere olduğu ana kadar bekledin."

Gözleri kararıyor. "Bütün gece sana dokunup durdu. Onu öldürmek istedim."

Söylemek istediklerimi kendime saklıyorum. "O önemsiz biri," diyorum. "Ve şu anda tartışmaya değmez."

Bir an gözlerime bakıyor ve hafifçe başını sallıyor. Bacaklarımı açıyorum ve telefonumu almak için yataktan kalkıyorum. Terapi hasta portalıma girip ona göstermek istediğim videoya tıkladığımda sessizleşiyor. Aslında ona göstermek istemiyorum ama kazayı tek başıma açıklayabileceğimi sanmıyorum.

"Terapiye gittim," diye başladım. "Prescott beni zorladı ama bu başka bir günün hikayesi. Hipnoterapi aldım çünkü 'derinlere inip travmanızı yeniden yaşamamanızı sağlıyor ve böylece başa çıkabiliyorsunuz' gibi bir şeymiş."

"Yardıma oldu mu?"

"Öyle oldu aslında," diyorum. "Terapistime bazı seanslarımı kaydettirdim."

Kaşları çatıldı. "Bunu yapabilir misin?"

"Ben sordum, o da kabul etti." Gözlerini arıyorum. "Onlardan birini izlemeni istiyorum."

Yutkunur ama sessiz kalır.

"Kolay olmayacak," diyorum. "Öğrendikten sonra benim hakkımda farklı hissedebilirsin," diyorum, fısıldarken yastığın üzerindeki ellerine bakıyorum, "tecavüzleri duyduğunda."

Titrek bir nefes alıyorum ve gözyaşlarımı hızla siliyorum. Bundan nefret ediyorum. Saldırıya uğrayan ben olsam da, sırrın yükünü ve yaşananların utancını taşıyan da benim. Bununla yaşamayı öğrendim ama bana bakışını seviyorum ve bunun değişmesi beni öldürür. İki elimi de kendi ellerinin arasına alıyor ve ona bakmamı bekliyor. "Bu dünyada hiçbir şey bana kendimi farklı şekilde doğru sen." O sıkır benim Eller.

"Hiçbir şey."

"Bunu bilemezsin," diye fısıldıyorum. Bir elini kaldırıyor ve başparmağıyla gözyaşlarımı siliyor.

"Bunu biliyorum."

Telefonu çevirip o n a uzatıyorum ve kendi kararını vermesine izin veriyorum. Telefonu eline alıyor ve oynat tuşuna basıyor.

BÖLÜM 44

KAZA

Dr. Riley yatıştırıcı sesiyle, "Hazır ve rahat olduğunuzda gözlerinizi kapatmanızı istiyorum," diyor.

Videonun o kısmını ileri sarıyorum ve kendimi konuşurken gördüğümde duruyorum. . .

Oynadığım iki oyun yüzünden bacaklarım her an pes edecekmiş gibi hissediyorum. Oda arkadaşlarıma mesaj atıyorum ve annem en sevdiğim çorbayı yapacağına söz verdiği için bir süre ailemin evinde olacağımı söylüyorum. Beklerken en sevdiğim kanepede bacaklarımı buzluyorum. Gözlerim ağırlaşıyor ve annem eve gelmeden bayılacağımdan emin olduğum için buzu masanın üzerine koyuyorum.

Gördüğünüzün farkında olduğunuz ama kendinizi uyandıramadığınız türden bir rüya. Rüyamda bir partideyim. Etrafta insanlar var ama yüzlerini seçemiyorum. Yine de kahkahalarını duyuyorum ve bu sese gülümsediğimi hissediyorum. Kıyafetlerimi çıkarmaya başladığımda havuzun kenarında duruyorum. Kaldırdığımda göğüslerime çarpan serin hava beni ürpertiyor. Biri gelip yanımda duruyor ve o da soyunmaya başlıyor. O kişiyi göremiyorum ama orada olduklarını fark ettiğimde ellerim şortumun bel bandında duruyor. Boyundan ve vücut tipinden bir erkek olduğunu anlıyorum ama yüzünü seçemiyorum. Her şey bulanık. Bir çıkmak sesi duyuyorum, sonra da bir sigara kokusu.

Sigara. Rüyamda, şu anda olduğu gibi, sadece bunu düşünerek öğürüyorum.

Duman yüzümü bulandırıyor ve tekrar öksürüp öğürüyorum. Buna rağmen şortumu ve külotumu indirmeye devam ediyorum. Öne doğru bir adım atıyor ve bana doğru bastırırken göğsümü kabaca kavlıyor. Elini tokatlayarak uzaklaştırıyorum ve başımı hayır anlamında sallayarak onu güldürüyorum. Bu ses tüm vücudumun dehşet içinde donup kalmasına neden oluyor. Rüyamda kafam karışıyor ve aniden artık yüzme havuzunun yanında değilim. Bulunduğum yer zifiri karanlık. Göremiyorum ama bacaklarım birbirinden ayrılıyor ve çığlık atmama neden olan bir saldırı hissediyorum. Tamamen kuruyum ve ona karşı hazırlıklı değilim ama o devam ediyor. Onu üzerimden çıkarmak için mücadele ederken gözlerimin yaşardığını hissederek inliyorum. Gülüyor, yine o kahkaha ve ben gözlerimi açıyorum. İşte o zaman olanların bir rüya olmadığını anlıyorum. Üstümdeydi, içimde kabaca hareket ederken bana bakıyordu. Çığlık atıyorum ve onu üzerimden atmaya çalışıyorum. Göğsünü sertçe itiyorum ve o da yüzüme daha sert tokat atıyor. O kadar sert ki bir elimi yüzümde yanan noktaya götürmek zorunda kalıyorum. Onu üzerimden atıp sertçe tekmeleyene kadar hareket etmeye devam ediyorum. Nereye düştüğünü bilmiyorum, çünkü kaçmak için hızla arkamı dönüyorum, ama şortum dizlerimde kilitleniyor ve beni kolayca geri çekip karnıma bastırıyor. Elimden geldiğince yüksek sesle çığlık atıyorum ve kısa süre sonra çığlığım yalvaran bir hıçkırığa dönüşüyor.

"Lütfen bunu yapmayın." Bunu tekrar tekrar söyleyip duruyorum.

Henüz içime girmedi ama geleceğini biliyorum. Hala kuruyum ve onun için hazır değilim, bu yüzden eline tükürüyor ve daha kolay bir giriş yapmak için beni onunla kaplıyor. Gözlerimi kapatıyorum ve yalvarmaya devam ediyorum. Ağzını kulağıma dayıyor ve beni daha önce bu şekilde sikmesi gerektiğini, aklım başımda yalvarmamın işi daha eğlenceli hale getirdiğini söylüyor. Bana sonuncusunun eskiden yalvardığını söylüyor. Bunun ne

anlama geldiğini bilmiyorum ve o anda umurumda da değil. Sadece benden kurtulmasını istiyorum. Sırtımı yere yapıştırırken tekrar bacaklarımın arasına yerleşiyor ama buna fırsat bulamıyor.

bir şey yapmak için. Annemin çığlıkları odayı doldurdu ve o da hemen üzerimden çekildi.

"Ne oluyor lan burada?" diye bağılıyor odanın köşesinden bir şey alırken.

Çırpınıyorum, şortumu kaldırıyorum ve tişörtümü indiriyorum. Dizlerimin üzerine çöküyorum ve annemin beni o halde görmesinden utanarak daha çok hıçkırıyorum. Bunu yapmasını benim istediğimi düşünmesinden ya da bunu ona söylerse ona inanmasından korkuyorum. Olanlara odaklanmaya çalışıyorum ama göğsüm hıçkırıklarla, gözlerim yaşlarla doluyor. Çılık sesleri duyuyorum. Yüksek bir gümbürtünün ardından daha yüksek bir gümbürtü duyuyorum. Biri beni bir kez sertçe çekiştiriyor. İki kez. Üç kez ve annem olduğunu fark ediyorum.

"Gidelim," diye bağılıyor. "GİDELİM."

Sonunda kendime geliyorum, daha önce içimi dolduran korkunun yerini adrenalın alıyor. Yere bakıyorum ve onu orada yatarken görüyorum. Yine de eli hareket ediyor. Annemin koluna girip dışarı fırlıyorum, kapının önüne bıraktığı kırık yumurtalara ve çiçeklere basıyorum. Annem o kadar çok titriyor ki arabanın kilidini açmak için düğmeye bile basamıyor. Omzumun üzerinden bakıp elinden anahtarları alırken korkumun yerini adrenalın alıyor.

"Arabaya bin," diye bağılıyorum.

Benimkini yansıtan açık kahverengi gözleri açılıyor ama hareket edip yolcu koltuğuna oturuyor. Kapıları kilitliyorum, motoru çalıştırıyorum ve üç derin nefes alıyorum. Bunu yapabilirim. Bunu daha önce de atlatmışım. Yine atlatacağım. Dairesel araba yolundan gaza basıp çıkıyorum ve boş caddeye dönüyorum. Hız sınırını aşıyorum ve bu yollar her zaman polis memurlarıyla dolu. Normalde yavaşlarım. Bugün hızlanıyorum. En iyi ihtimalle biri peşime düşer ve güvende oluruz.

"Bu kaç kere oldu?" Annem ağlayarak soruyor.

"Bilmiyorum. Üç." Ellerim titriyor ama dur işaretinden dönmeye odaklanıyorum. "Daha önce bana uyuşturucu

veriyordu.

O zaman başladı. . . .ben 14 yaşındayken başladı."

"Ne?" Annem çığlık atıyor. Yolun aşağısındaki kırmızı ışıktaki duruyorum, ona bakarken dizim zıplıyor. Altın sarısı yüzü kül rengi, gözleri kocaman ve dehşet içinde. "Neden bana söylemedin?"

"Bilmiyordum!" Yeşil ışıktaki gaza bastım. "Çok geç olana kadar bilmiyordum ve sonra bugüne kadar yıllarca yapmamıştı. Artık yapmayacağını düşündüm. Bıraktığını sanmıştım. ."

"Aman Tanrım," diyor sesi titreyerek. "Aman Tanrım, Lyla."

"Sorun yok. Bir daha olmayacak." Bir sonraki dur işaretinde sağa sola bakıyorum ve ilerliyorum.

"Bana söylemeliydin!"

"Bana inanacağını düşünmemiştim." Ağlamamak için dudağımı ısırdım. "Kimsenin inanacağını sanmiyordum."

"Lyla James!" diye bağırıyor, hâlâ ağlıyor. "Elbette sana inanırdım!" Bir süre sessiz kalır. "Bu pislik kim olduğunu sanıyor?" diye bağırıyor. "Kim olduğunu sanıyor lan? Karakola doğru sürmeye devam et. Şimdi polisleri arıyorum, oraya vardığımızda bizi beklesinler."

Telefonu bulmak için çantasını karıştırmaya başlar. "Siktir," diye bağırır. "Aptal bok parçası. Ona güvendiğimize inanamıyorum. İnanamıyorum. . ."

Dikiz aynasından tanıdık bir kırmızı spor arabanın yaklaştığını görüyorum ve paniklelemeye başlıyorum, ellerim yine titriyor. Hâlâ en az iki blok geride. Yetişmesine imkan yok. Her ihtimale karşı sağa kırıyorum ve polislerin her zaman bulunduğu iki şeritli caddeye doğru sürüyorum. Birini arkama alabilirsem, güvende oluruz. Lütfen, lütfen, lütfen beni kenara çek. Sanki beni duyacaklarmış gibi içimden bunu söylüyorum.

"Anne! Odaklan!" Gözlerim dikiz aynası ile önümdeki ıssız cadde arasında gidip gelirken koltuğumda doğruluyorum. Yaklaşıyor. "Lanet olsun. ANNE ODAKLAN!"

"Telefonumu bulamıyorum!" Etrafına bakınıyor, koltukların arasında aramaya başlıyor. "Lanet olsun." Emniyet kemerini çıkarır ve arkaya uzanır.

Arabası bizimkinin arkasında belirdi. Hızlanıyorum. Sikeyim sikeyim sikeyim sikeyim. Onun arabası annemin SUV'undan çok daha hızlı. Çok daha hızlı. Parlak kırmızı araba hızlandı, neredeyse tamponumuza çarpıyordu. Sağımızda toprak ve sıra sıra ağaçlar var. İş oraya gelirse, kontrolü kaybetmeden direksiyonu nasıl çevireceğimi anlamaya çalışıyorum. Tanrım, umarım o noktaya gelmez. SUV bir arazi aracı. Kendime bunu hatırlatıyorum. Bu onların en büyük satış noktalarından biriydi. Off-road. Bize bir şey olmaz. Tampondan gelen bir dokunuş bizi koltuklarımızda ilerletiyor.

Annem ve ben dehşetle baktık.

"Anne!" Şak diye söyledim.

"Telefon!"

"Kahretsin!" Uzanmaya devam ediyor. "Aldım. Buldum!"

Araba savruldu ve sol taraftaki arabamızın tamponuna çarptı. Hızlanıyorum. Lütfen, lütfen, lütfen, iyi olmamıza izin ver. Polis karakolundan sadece birkaç blok ötedeyiz, o kadar yakın ki görebiliyorum. Annem evden aramalıydı ama onun yerine babamın imzalı sopalarından birini alıp salladı. Doğru karardı. Tek karar buydu. Annemin gözlerindeki bakışı hatırlayınca içimi bir hıçkırık kaplıyor ama nefes alıyorum. Şu anda kendimi kaybetmeyi göze alamam. Yere yatıyorum, gözlerim ileride. Bize tekrar çarptığında, bu artık bir uyarı dokunuşu değil. Arabaya tamamen çarpıyor ve bir kez kontrolden çıkmamıza neden olacak bir açıyla vuruyor. Yüksek sesle çığlık atıyoruz. Frene basıp arabayı sabitliyorum ve tekrar gaza basıyorum. Bize yine sertçe çarptı. Bu sefer araba bir, iki kez dönüyor ve üçüncüsünde bir meşe ağacına kafa üstü çarpıyoruz. Emniyet kemerime bastırırken içimdeki hava boşalıyor. Hava yastığı bana çarpıyor ve beni kuvvetle geriye itiyor. Annemin çığlığını duydum. Kemiklerin kırıldığını duydum. Kemik olduğunu biliyorum çünkü geçenlerde bir takım arkadaşımın dizinin çıkardığı sesle aynı. Camlar kırılıyor ama bırakın gözlerimi açmayı, hâlâ

nefes bile alamıyorum. Sanırım geçiyorum

Dışarı. Belki de şoktayım. Göz kırpmak, hareket etmek, hatta konuşmak bile zor.

"Anne?" Sonunda sesimi bulduğumda söyleyebildiğim kadar yüksek sesle söylüyorum.

"911, acil durumunuz nedir? Alo? 911, acil durumunuz nedir?" Telefonun hoparlörü açık.

"ANNE!" Çığlık atıyorum, hava yastığını itiyorum, her hareketimde içimi kesen acıyı görmezden geliyorum. Operatör tekrar konuşuyor. Emniyet kemerimi çıkarıyorum ve annemi bulmak için hava yastığıyla mücadele ediyorum. Operatör tekrar konuşuyor.

"Anne!" Sonunda onu görebildiğimde çığlık atıyorum.

Öne doğru yığıldı. Çığlık atmaya, ağlamaya ve kontrolsüzce titremeye başladım. Hayatımda hiç olmadığı kadar çok "Anne!" diyorum, sanki bu onu diriltecekmiş gibi. Öldüğünü nasıl bildiğimi bilmiyorum ama biliyorum. Başındaki hasarı görmek için başını geriye doğru hareket ettirdiğimde daha yüksek sesle bağıriyorum. Sol gözüne saplanmış bir cam parçası var, kesik o kadar derin ki kafatasına ve yanığına doğru ilerliyor. Tekrar tekrar çığlık atıyorum. Çığlık atmadan duramıyorum.

Hastane bulanıktı. Koridorda babamın feryatlarını duyuyorum. Ondandır, boş odadan, hemşireler de dahil olmak üzere yanıma gelen herkesten defalarca özür diliyorum. Bana biraz dinlenmemi söylüyorlar ve uyumama yardımcı olacak bir şeyler veriyorlar. Uyumak istemiyorum. O rüyayı tekrar göreceğimden korkuyorum. Ama rüya görmüyorum. O zamandan beri rüya görmedim.

BÖLÜM 45

Lachlan telefonumu indirip yavaşça bana bakarken izliyorum.

"Siktir, Lyla," diye fısıldıyor. "Polislere söylemeliyiz."

Başımı sallıyorum. Yapılacak en mantıklı şey bu elbette. Annemin yapmayı düşündüğü ilk şey bu, Luke'un yapmayı düşündüğü ilk şey. Ama ben daha iyi biliyorum. Polise gitmenin sadece belaya yol açacağını biliyorum. Geçen sefer, daha karakola varamadan ölümle sonuçlandı. Lach bunu ilk kez duyuyor, bu yüzden tabii ki ilk düşüncesi bu. Eminim terapistimin ofisinde kendimi kaybettiğimi görmek de yardımcı olmamıştır. Konuşmadan önce bir an bekliyorum.

"En başa döneceğim. Babam DR'de Mets ile anlaşmış ama on sekiz yaşındayken buraya taşınmış ve ikinci lige gitmiş. Altı ay sonra büyükler liginde oynamaya başladı ve annem de o zaman geldi. İkisi de on dokuz yaşındaydı ve annem memlekette göz doktoru olmak için eğitim alıyordu, bu yüzden devam etmek için Fairview'e kaydoldu."

Dudağımı ısıırıyorum, bir an duraksıyorum. Lach ellerini benimkilerin üzerine koyuyor. "David Jameson'la böyle tanıştılar."

Lach'ın elleri benimkileri sıkıyor.

"Hayır." Başımı sallıyorum ve yutkunmaya çalışıyorum ama acıyor.

"Hayır," diyor tekrar, yüzü kül rengi, sanki bir kâbusa yeniden tanık oluyormuş gibi. Bunu düşünürken onu izliyorum -

İnançsızlıktan incinmeye, tekrar inançsızlığa ve son olarak da öfkeye geçtiğini gördüm. "Bunu sana o mu yaptı?"

Başımı salladım.

"O. . . .sence bizi hastaneye o mu yatırdı?"

"Onun yaptığını biliyorum."

Ellerimi bırakıp onlarla yüzünü kapattığında gözleri hâlâ kocaman. Ellerini indiriyor ve bana bakarken başını sallıyor. "Her gün oradaydı. Hastanede. Menajerimle yapabileceğimiz farklı şeyler hakkında konuşuyordu. Annemle konuştu. . ."

"Seni o sözleşmelerden mahrum bıraktı," diyorum. "Toronto? Boston? Jameson o koçları tanıyor. Bazıları bir zamanlar onun koçuydu. Onlara ne söyledi bilmiyorum ama bu işte onun suçu olduğunu biliyorum."

Lach hala bana bakıyor.

"Keşke Marissa ve Prescott'un benimle senin hakkında konuşmasına izin verseydim" diye fısıldıyorum, yere bakarak. "Sana anlatabilirdim. Ya da onlara sana söylemelerini söyleyebilirdim. Akıllarından geçtiğine eminim ama onlar da korkuyor. Yapabilirdim. . ."

"Dur." Ellerimi tekrar tutuyor; gözleri artık sert. "Bunların hiçbiri senin suçun değil. Seni suçlamakla aptallık ettim." Ellerimi kaldırıp öpüyor.

"Devam etmemi ister misin, yoksa bu senin için çok mu fazla olur?"

"Devam et."

"Ben on dört yaşındayken ailem bir parti veriyordu," diye başlıyorum. Sertleşti. "Annem punç yapmıştı. Jameson bana biraz ikram etti ve bütün gece yanımdaydı, ki bunun çok da tuhaf olduğunu düşünmemiştim. O benim vaftiz babamdı ve her zaman benimle ilgilenirdi." Bunun üzerine dudaklarımı büzdüm. "O partinin ertesi sabahı yatağında uyandığımda gömleğim boynuma kadar sıyrılmıştı, üzerimde etek vardı ve iç çamaşırım yoktu. Çoraplarım hâlâ ayağımdaydı, takılarım hâlâ üzerimdeydi ve ben... ." Boğazımı temizledim. "Ağrım vardı ve bacaklarımın arasında kurumuş kan vardı."

"Siktir," diyor, sesi o kadar alçak ki zar zor duyabiliyorum ama yüzündeki öfke açıkça belli oluyor.

"Gerçekten ne olduğunu bilmiyordum. Arkadaşlarım henüz seks yapmaya başlamamıştı, bu yüzden nasıl bir şey olduğu hakkında konuşmadık. Gerçekten hiçbir şey düşünmedim," diyorum. "Çok yorgun olduğumu ve kendimden geçmiş olabileceğimi düşündüm. Belki de regl falan olmuşumdur. Saf biriydim. Aptaldım."

"Hayır, değildin." Elini yüzüme götürüyor. Gözlerindeki bakış kalbimi kırıyor. "Ona güvenmemek için hiçbir nedenin yoktu."

"Yine böyle oldu. Üçüncü seferde zaten şüphelenmiştim. Bana uzattığı sodayı döktüm ve yerine başka bir tat koydum. Keşke yapmasaydım, çünkü o zamanı hatırlıyorum." Titriyorum. Lach'ın gözleri kararıyor. "Çılgılık attığım ve onunla kavga ettiğim için bildiğimi biliyordu. Ondan sonra bir daha yapmadı, ta ki kaza gününe kadar."

"Polislere söylemeliyiz," diyor sessizce.

"Ve sonra Luke, ona neler olduğunu anlattım. Farklı davranmaya başladığımdan beri benim sorunumun ne olduğunu öğrenmek istiyordu. Neden aniden bol kıyafetler giymeye başladığımı bilmek istiyordu. Jameson'ın evine gitti ve Jameson'ın arabasına bir sopa aldı, onu yumrukladı ve polise gideceğini söyledi. ." Ellerimize bakıyorum, onun benimkine göre ne kadar büyük görüldüğüne odaklanıyorum. "Bir gece önce benimle birlikteydi ve bana ne yapacağını söyledi. Onu vazgeçirmeye çalıştım ve gitmeyeceğine söz verdi. Söz verdi amına koyayım. Ertesi gün gelmeyince endişelendim ve Prescott'la birlikte onu bulduk. ."

"Bu yüzden intihar olmadığından eminsiniz."

Gözlerim onunkilere kayıyor. "Vücudu sandalyenin üzerinde dik oturuyordu. Lanet kafasının yarısı uçmuştu ama vücudu oturur pozisyonda mıydı? Daha sonra Pres ve ben çimenlerin üzerindeydik, sorgulanırken sırayla kusuyor ve titriyorduk ve polisin, dedektiflerin ve

haber muhabirleri, Jameson gülümseyerek yürüdü. Bize gülümsedi." Bir an için gözlerimi sıkarak kapatıyorum. "O gülümsemeyi asla unutmayacağım. Eminim Prescott da unutmayacaktır."

"Bu yüzden Pres ve Marissa bir şey söylemiyor ya da polise gitmiyorlar" diyor.

"Jameson'ın kuzeni şu anda polis şefi ama o zamanlar bile departmanda büyük bir nüfuzu vardı. Ve Jameson her zaman altın çocuk olmuştur."

"Siktiğimin piçi." Lachlan'ın çenesi titriyor. "Beni o işe aldı. İki yıl boyunca bana koçluk yaptı."

"Biliyorum. Sonra yoluna devam etti ve sporun başına geçti. Tüm sporların."

Gözleri parlıyor. "Bu yüzden istifa ettin."

"Ona üzerimde daha fazla güç vermek istemedim. Yalnız olduğumu düşündüğü zamanlarda antrenmanlarımıza gelmeye, soyunma odasına girmeye başladı. Durmayacağını biliyordum." Dişlerimi sıktım ve bir an bekledim. "Anlayamadığım nedenlerden dolayı, ve inanın bana, bunu çok düşündüm, benim ona ait olduğumu düşünüyor."

Zaten öfkeli olan Lachlan şimdi daha da öfkeli görünüyor. "Yapamazsın."

"Olmadığını biliyorum," diyorum sessizce. "O da bunu biliyor. Aksi takdirde sana saldırmazdı."

"Maçtan önce takıma senin benim kız arkadaşım olduğunu söyledim ve o da oradaydı," diyor. "Güvenli olduğunu düşündüm ve onlara söyledim." Ellerini saçlarında gezdiriyor. "Siktir."

"Bu senin hatan değil." Her zaman benimkine yaptığı gibi çenesini tutuyorum. "Marissa'nın doğum gününden beri insanlar bizim hakkımızda konuşuyordu ve beni maçta senin formanı giyerken gördü. Eminim beni o futbol maçında deli gibi bağırırken izlediğini de görmüştür." Gülümsüyorum. Hiçbir şey bu anıyı lekeleyemez. "Bize unvan vermen muhtemelen onu daha çok kızdırdı ama yine de bunu yapacaktı."

Konuşana kadar bekliyorum. Konuşmadı.

"Neden gittiğimi sanıyorsun? Neden senden uzak durdum sanıyorsun?" diye sordum. "Kamuya mal olmuş biriyle dolaşıp beni bulması riskini göze alamazdım. Bizi bulmasını. Yalnız olursan sana bir şey yapmayacağını biliyordum, o yüzden uzak durdum."

"Onu öldüreceğim," diyor bir süre sonra, tüylerimi diken diken eden alçak bir sesle.

"Öylece ortaya çıkamazsın. ."

"Evet, yapabilirim." Gözleri benimkilere kayıyor. Onlarda gördüğüm şey beni dehşete düşürüyor. "Ortaya çıkacağım ve onu öldüreceğim."

BÖLÜM 46

Gecenin bir yarısı uyandım ve hemen onun yokluğunu hissettim. Onu oturma alanında bulmayı umarak doğruluyorum ama oda bomboş. Kalbim küt küt atıyor. Saate bakıyorum. Saat sabahın beşi. Yorganı üzerimden atıp aceleyle odadan çıkıyorum. Eğer bensiz gittiye, onu asla affetmeyeceğim. Onu kanepenin kenarında oturmuş, şehre bakarken gördüğümde duruyorum. Çok güzel bir manzara, özellikle de geceleri. Hâlâ gömleksiz ve gri pijamasının içindeyken daha da güzel. Yanına gittiğimde kafasını kaldırıyor ama bir şey söylemiyor. Gözlerindeki sıkıntılı bakışı gördüğümde kalbim duracak gibi oluyor. Bacaklarının arasına girip diz çöküyorum. İnciklerime değen soğuk mermer zemin yerimde durmamı zorlaştırıyor ama idare ediyorum.

"Hey." Elimi yüzüne götürdüm. "Neyin var?"

"Benimle evlenmek zorunda değilsin." Sertçe yutkunuyor ve başımın üzerinden şehre bakıyor. "Sana o evlilik sözleşmesini imzalatmakla hata ettim." Başını iki yana sallıyor. "Seni zaten bir kez kaybettim," diye devam ediyor, bana bakarken parmaklarını saçlarında gezdiriyor. "Seni bu yüzden kaybetmek istemiyorum. Bir gün uyandığında benimle evlenmenin tek sebebinin seni buna zorlamam olduğunu hatırlamanı istemiyorum. Öyle olmak istemiyorum.

. ." Tekrar yutkunuyor, çenesi geriliyor. "Senin kâbusun olmak istemiyorum."

Sözlerinin içime işlediğini hissettiğimde keskin bir nefes alıyorum. Bunları söylemenin onu da derinden yaraladığını biliyorum ve yüzündeki sıkıntılı ifadeden, tamamen ondan uzaklaşmamı beklediğini biliyorum. Onun hakkında hiçbir zaman tam olarak anlayamadığım şey de bu. Yaşayan en seksi erkek, başarılı, komik, zeki ve çekici. İsteddiği kadını elde etmekte hiç sorun yaşamadı. Her şeyden bu kadar emin olmasının nedenlerinden biri de bu. Ama konu ben olunca her şeyi sorguluyor. Bunu sorgulamak mı? Bu düşüncenin aklından geçmesi bile beni öldürüyor. En kötü halinde bile, benim kabusum olabileceğinden emin değilim. Başkaları bana sevgi göstermezken o gösterdi. Kimse hissedemezken o hissettirdi.

"Bu konuda izlediğin yol berbattı." Bir elimi yüzüne koyuyorum ve ona daha yakın olmak için dizlerimin üzerine oturuyorum. Gözlerinde acı parlıyor ve bunu gizleme zahmetine bile girmiyor. "Çılgınca bir şey bilmek ister misin?"

Sadece bakıyor, ben de devam ediyorum.

"Eğer o gece gelseydin, beni o şekilde öpseydin, dizlerinin üzerine çöküp Wade'in önünde bana evlenme teklif etseydin, evet derdim," diyorum. Başka tarafa bakmak için yüzünü oynatmaya çalışıyor ama ben onu sertçe tutuyorum. "Bunun delilik olduğunu düşünüyorum ama senin için, seninle her şeyi yaparım."

"Hayır, Lyla. Seni hak etmiyorum," diyor, sesi çakıllı ve içimi tırmalıyor. "Hak etmiyorum."

Eğilip onu usulca öpüyorum, ellerimi yüzünden çekiyorum ve ayağa kalkarken geri çekiliyorum. Başını eğip bana bakıyor, parmaklarımı saçlarında gezdirirken gözleri kapanıyor. Konuşmam çok uzun sürdüğünde gözlerini açıyor. Gözyaşlarının tekrar oluşmasını engellemek için dilimi ısırıyorum. Lanet terapi. Göz göze gelebilmek için biraz eğiliyorum.

"Sen asla benim kâbusum olamazsın, Lachlan Duke." Dik duruyorum ve dikkatini tamamen verene kadar bekliyorum. "Seni her şeyden nefret ettiğimden daha çok seviyorum."

Dudakları, itirafım karşısında tamamen şok olmuş gibi aralanıyor, bu da beni gülümsetiyor. Sanki yüz hatlarımı kataloglamaya ya da bu anı ezberlemeye çalışıyormuş gibi gözlerini yüzümden ayırmadan bakıyor. Sonsuzluk gibi gelen bir süreden sonra ayağa kalkıyor ve beni yerden kaldırıyor. Kollarım ve bacaklarım ona dolandıktan sonra tekrar oturuyor ve saçlarımı yüzümden uzaklaştırmak için ellerini yukarı kaldırıyor.

Sağ elimi tutup hızla atan kalbinin üzerine koyarken sesi kısık bir şekilde, "Seni o kadar çok seviyorum ki fiziksel olarak acıtıyor," diyor.

Sözleri midemde bir kelebek ağı oluşturuyor. Göğsüme, kulaklarıma, ayak parmaklarıma yayılıyorlar. Dudaklarımız yavaş başlayan ama çılgınlığa dönüşen bir öpüşmede buluşuyor, ellerimiz birbirimizin saçlarında ve dişlerimiz birbirimizin dudaklarını sıyrıyor. Eskiden yaptığımız gibi öpüşüyoruz - verebileceğimiz her parçamızla. Kaybettiğimizi düşünmeden önce sahip olduğumuz her şeyle. Çekildiğimizde ikimiz de ağır ağır nefes alıyorduk.

"Evlenmeliyiz," diye fısıldadım. "Ben ciddiym. İstiyorum ama bazı şartlarım var."

"Ne olursa," diye nefes alıp gözlerime bakıyor. "Hokeyi bırakamazsın."

Başını sallayarak kısa bir kahkaha attı. "Tabii ki, istediğin şey bu."

"Ben ciddiym. Eğer bırakırsan kendimle yaşayamam."

"Lyla James." İnliyor, yüzümün iki yanını tutuyor ve dudaklarıma sert bir öpücük konduruyor. "Neden bu kadar zorsun?"

"Çünkü seni her şeyden çok seviyorum." Yüzünün iki yanını tutuyorum ve sözlerim karşısında gözlerinin kararmasını izliyorum. Ellerimi indiriyorum ve duygularımı uzak tutmak için bir saniyeliğine dudağımı ısıriyorum. "Oynamaman beni gerçekten incitiyor, Lach."

"Siktir. Öyle söyleme." Gözlerini kapatıyor ve ellerini yüzümden çekerken nefes veriyor. "Bir sözleşme imzaladım. Bundan cayabileceğimi sanmıyorum."

"Henry seni gerçekten seviyorsa, anlayacaktır." Ona sert bir bakış attım. "Söyle ona, üzerine bir iğne koysun."

Geleceksin.

birkaç yıl içinde geri döneceğim."

"Üzerine bir iğne mi koyayım?" Kaşları kalkıyor, gözleri dans ediyor. "Evet, yaşlı beyaz zengin adamlar böyle şeyler söylemeye bayılır."

Bir kahkaha patlatıyor ve benim de onunla birlikte gülmemem imkansız hale geliyor.

Dudakları seksi bir gülümsemeye dönüşüyor. "Sen benim dünyadaki en sevdiğim insansın, bunu biliyor musun?"

"Güzel, çünkü sen benimsin," diyorum. "Dünyada gerçekten tahammül edebildiğim birkaç insandan biri olman da yardımcı oluyor."

Başını gülerek arkaya atıyor.

Bana tekrar bakmadan önce boynunu öpüyorum. "Şartımı kabul ediyor musun?"

"Şu anda hangi takımların aradığını bilmiyorum." Bir elini kaldırıyor ve başparmağını alt dudağıma değdiriyor. Kelebekler anında uçuşuyor ama onları dizginliyorum. Dikkatimi dağıtmaya çalışıyor.

"Menajerin sana istediğin takımla anlaşma sağlayabilir," diyorum. "Yapamazsa da siktirip gidebilir. Ben kendim yaparım."

Sırıttıyor. "Kendini beğenmiş olmana bayılıyorum." "Lach." Ona ciddi bir bakış fırlatıyorum.

"Elimden geleni yapacağım, tamam mı?" diye sorar. "Profesyonel oynaması gereken kişi sensin."

"Hayır." Gülümseyerek başımı sallıyorum.

"Eh, buna bir 'nokta koymamız' gerekecek," diyor gözleri dans ederek.

Gözlerimi deviriyorum. "Peki, ne yapacağız? Gelecek hafta için adliyeden randevu falan mı alacağız?"

"Bence önce ben teklif etmeliyim, sence de öyle değil mi?"

Kalbim çırpınıyor. "Yani. En azından bunu yapabilirsin, değil mi?" Fısıldıyorum.

Beni öpüyor. "Sana yüzük aldığımı söylersem kızarmısın?"

Ona bakmak için geri çekiliyorum. "Bana ne zaman yüzük aldın?"

"Buna cevap vermeyeceğim," diyor ve bir süredir kafasında olduğunu anlayabiliyorum.

"Sen delisin, bunu biliyor musun?"

"Birkaç kişi öyle olabileceğimi söyledi." Beni tekrar öpüyor, ayağa kalkıyor ve odasına doğru götürüyor. "Ama sadece sen söz konusu olduğunda."

BÖLÜM 47

Beni yatağa doğru götürüyor ve kenara bırakırken benden uzaklaşıyor.

"Kımıldama," diyor ve dolabın içinde kaybolmak için dönüyor.

Tam ona ne yaptığını soracaktım ki elinde küçük siyah kadife bir kutu gördüm. İri gözlerim onunkilere, kutuya ve tekrar onunkilere kayıyor. Hiçbir şey söylemiyor ama gözlerindeki eğlence açıkça belli oluyor. Nabzım hızla atıyor. Aman Tanrım, gerçekten evlenme teklif edecek. Bana edeceğini söylemişti ama şu anda olmasını beklemiyordum. Kusacak gibi hissediyorum. Bana ulaşp tek dizinin üzerine çöktüğünde ellerim titremeye başlıyor. Oh, lanet olsun. Buna hiç hazırlıklı değilim. İstedim - istiyorum - ama bu kadar gergin hissetmeyi beklemiyordum. Bu Lachlan, Tanrı aşkına. Ama mesele de bu. Bu Lachlan. Şu anda sessiz kalmak için kendime güvenmiyorum. Güvenemem. Bir elini zıplayan dizime koyup hareketi durduruyor.

Gözlerimi arıyor ama kutuyu kapalı tutuyor.

"Sanırım onu senin açman gerekiyor," diye fısıldıyorum, kalbim çılgınca çarpıyor.

Bana bir bakış fırlattı. "Yapamaz mısın?"

"Tamam, ama bunu yaparken tişört giymemeni adil bulmuyorum," diyorum. "Haksız bir avantajın var."

"Ciddi misin?" Kafasını eğiyor. "Pantolon giymiyorsun. Oraya gittiğinden beri sertleştin ve şikayet ettiğimi duymadın."

"Peki." Gülümsememi geri alıyorum. "Devam et."

"İster inanın ister inanmayın, bir şey planlamıştım ama bir süredir prova yapmamıştım," diyor ve gözlerim açılınca gülüyor. Bir süredir mi? "Seninle tanıştığım günden beri. . ." Başını sallıyor ve sertçe gülüyor, benimle dalga geçtiğinden emin olmama rağmen beni gülümsetiyor. Boğazını temizliyor ve ciddileşiyor.

"Seninle tanıştığım anda dikkatimi çektin. Sanırım o gece, o duvarın karşısında dururken, farkına bile varmadan sana aşık olmuş olabilirim. Sen gelmeden önce hiç kimseyi kovalamamıştım. Senin peşinden sadece bir hokey diskinin peşinden gittiğim gibi gittim ve bundan pişman değilim. Seni sonsuza kadar kovalayacağım, gerekirse dünyayı dolaşacağım, ama umarım beni buna zorlamazsın. Sonsuza kadar benimle kal, Lyla James. Evlen benimle."

Ağlamamak için dudağımı ısıyorum. Sonunda kutuyu açıyor ve çenem düşüyor. Ne beklediğim hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama. . . Vay anasını. Bir baraj yıkılıyor ve gözyaşlarım hızla akmaya başlıyor. Ellerimi yüzümü örtmek için kaldırdım.

"Aman Tanrım. Bu yüzük de ne?" Gözyaşlarımı hızla silerek kısık sesle fısıldıyorum ve boğazımdaki düğüm genişlerken yüzüğe bakıyorum.

"Bu siyah benekli bir elmas, senin küçük siyah kalbin için" diyor, kutudan çıkarıp yüzük parmağıma takarken gülümseyerek.

"Lanet olsun," diye fısıldıyorum tekrar, alt dudağım daha fazla gözyaşı oluşurken titriyor.

Bandın beyaz altın mı, gümüş mü yoksa platin mi olduğunu bilmiyorum. Ortasında kocaman yuvarlak bir taş var. Tamamen siyah değil. Söylediği gibi benekli ve ortadakiyle kontrast oluşturacak şekilde normal elmaslarla kaplı en güzel halenin üzerinde duruyor. Sadece en güzeli değil

Hayatımda gördüğüm en güzel yüzüktü. Kalbim tekrar sıkışıyor. Yüzümden daha fazla gözyaşı süzülüyor. Benim için bu kadar alışılmadık bir şekilde mükemmel bir şey seçmiş olması. Başımı sallıyorum ve sertçe yutkunarak daha fazla gözyaşı siliyorum.

"Biliyorum." O ukala sırtışıyla göz kırpmıyor. "İyi yaptım, değil mi?"

"Nefret etmiyorum," diye fısıldıyorum.

Ayağa kalkıp beni yatağa fırlatmadan önce bir an için çenesi düştü. Gülüşmeler arasında, "Şaka yapıyorum. Harikaydın. Bayıldım. Bayıldım. Kes şunu."

"Evet demedin." Geri çekiliyor ve ikimizi de oturturken yine ciddi bir ifadeyle bana bakıyor.

Gülüyorum. "Hayır dememe bile izin verir miydin?"

"Tabii ki yapardım, ama sen evet diyene kadar seni yıpratırdım."

"Sormadığının farkındasın, değil mi?" Kaşımı kaldırıyorum. "Lyla." Gözlerini kapatarak inliyor.

"Lach," diyorum sessizce, ellerimi yüzüne götürerek. Gözlerini açana kadar bekliyorum. "Bana sor."

Uzun bir süre bana baktı, derin bir nefes aldı ve ağzından kaçırdı. "Benimle evlenir misin, Lyla James?"

"Evet." Genişçe gülümsüyorum, bir zamanlar bana sahip olmak istediğini söylediği gülümsemeyi ona veriyorum. "Ve sonsuza dek seninle kalacağım. Sonsuza kadar. Sonsuza kadar."

Yüzümü tutup beni derinden öpmeden önce bana bakarken yüzünde rahatlama ve şaşkınlık karışımı bir ifade var. Tekrar yatağa düşüyoruz ve nefes almak için birbirimizden ayrılıyoruz.

"Yarın evlenelim," diyor. "İşte. Marissa ve Prescott'u arayıp buraya gelmelerini sağlarız."

"Kesinlikle olmaz. Sadece bir kez evleneceğim ve bunu doğru yapmak istiyorum."

Gözleri büyür. "Beni bütün bir yıl bekletmeyeceksin, değil mi?"

"Hayır." Yüzündeki dehşet dolu ifadeye gülüyorum. "Belki bütün bir hafta."

Kaşlarını çatıyor. "Bundan hoşlanmadım."

"Fairview'den döndüğümüzde yaparız. Sadece birkaç güne ihtiyacım var-"

"Hayır. Kesinlikle hayır." Geri çekiliyor. "Fairview'e gitmiyorsun."

"Hâlâ gidiyor musun?" Kalbim farklı nedenlerle daha sert atarken soruyorum. Bunun olacağını biliyordum. Hem de çok iyi biliyordum.

"Evet, ama seni onun yakınında istemiyorum. Seni orada istemiyorum."

"Bensiz gitmene imkân yok," diyorum. "Ben gidiyorum."

"Lyla."

Gözlerimi kısıyorum. Onu koruyabilecek tek kişinin ben olabileceğimi anlamıyor gibi görünüyor. Nasıl yapacağımdan emin değilim ama orada olmazsam iki şeyden birinin olacağını biliyorum: Jameson'ı öldürecek ya da Jameson onu öldürecek. Bensiz gitmesinin hiçbir yolu yok.

"Zaten babamın evinden eşyalarımı almam gerekiyor," diyorum.

"Onları senin için getireceğim." Gözleri parlıyor. "Gitmiyorsun."

Ona dik dik bakıyorum. "Eğer bensiz gidersen, sözleşmeden çıkarım. Gerekirse boşanma davası açarım, böylece sözleşmeyi geçersiz kılarım. Şaka yapmıyorum."

"Tanrım, kadın." Gözleri irileşiyor ve beni göğsüne doğru çekiyor. "Daha evlenmedik bile."

"Söz veriyorum, seni bununla bir daha tehdit etmeyeceğim. Yalnız gitmene izin veremem, Lach. Lütfen."

Derin derin inliyor. "Sadece seninle ilgilenmek istiyorum, lanet olsun."

"İşte ben sana bakıyorum." Köprücük kemiğini öpüyorum. "Seni kaybetmeyecek kadar çok seviyorum."

Derinden hırılıyor ve beni öpüyor. Bir saat daha yatakta kalıp nişanımızı kutluyoruz.

BÖLÜM 48

Duke Tech'te buluşmaya karar verdik, böylece mekânı görebilecek ve sonrasında ailesiyle öğle yemeğine gidebilecektim. Bu arada Marissa ve Prescott'a yüzüğün resmini mesaj attım. Prescott'un genel mesajını alıyorum: iş için şehir dışındayım, telefonum çekmiyor, mesaj bırakın ya da ofisi arayın. Marissa beni hemen görüntülü arıyor.

"NE?" diye bağılıyor, gözlerini bana dikmiş. "NE? NE? NE? AMAN TANRIM."

Gülüyorum. "Açıkçası, evet dedim."

"Siktir. Belli ki," diye nefes alıyor. "Bir d a h a bakayım. Vay anasını, Lyles. Gerçekten iyiydi."

"Biliyorum." Parmağımdaki yüzüğe bakarken kocaman gülümsüyorum. "Nasıl evlenme teklif etti? Evlenme mi teklif etti? Eğer teklif ederse onu öldürürüm. yapmadım."

"Tek dizinin üzerine çöktü ve evlenme teklif etti." Memnuniyetle iç çektim. "Çok güzeldi."

Kocaman sırtıyor ve küçük bir çığlık atıyor. "Düğün ne zaman? Bahse girerim Lach evlenme teklif ettikten beş dakika sonra olmasını istemiştir."

Gülüyorum. "Ona bir hafta beklememiz gerektiğini söyledim."

"Her şeyi düzene sokmak için mi?" diye soruyor. "Bunu bir mekanda mı yapacaksınız, yoksa sadece adliyede mi?"

"Küçük bir mekân bulmaya çalışacağım," diyorum. Gülümsüyor. "Bir haftanın kısa bir süre olduğunu biliyorum ama orada sadece sana ve Prescott'a ihtiyacım var."

"Tabii ki," diye alay ediyor benimle ve başını kaldırıp smoothie uzattığı kişiye gülümsüyor. "Ben baş nedimeyim."

"Belli ki." Gülüyorum.

"Bu artık Fairview'e gitmeyeceğin anlamına mı geliyor?" diye soruyor, ciddi gözlerle yüzümü tarıyor.

İç çekiyorum. "Yapmak zorundayım, Mar."

"Keşke yapmasaydın," diye fısıldıyor.

"Bu şekilde yaşamaya devam edemeyiz" diyerek ikimizin arasını işaret ediyorum, çünkü o da benim kadar bu durumdan etkilenmiş durumda.

Başını sallıyor, endişesi yüzüne kazınmış.

"Her şey yoluna girecek," diyorum nefes alarak. "Pres hâlâ kırmızı gözle New York'a mı dönüyor?"

"Sanırım öyle," diyor kaşlarını çatarak.

"Sanırım ona yarın söylemem gerekecek," diyorum dolaba bakarak. "Neyse, ben seni yalnız bırakayım. Lach'la ofiste buluşacağım ve sonra ailesiyle öğle yemeğine gideceğiz. Ve ben daha giyinmedim bile!"

"Ofis," diyor Marissa, gözlerini kocaman açarak. "Yasal bir ofise gittiğine bile inanamıyorum."

"Biliyorum." Elimi bırakıyorum ve yere bakıyorum.

"Bundan nefret ediyorum.

Gerçekten nefret ediyorum."

"Sence hokeye geri dönecek mi?"

"Onu ikna etmeye çalışıyorum. Benim yüzümden işi bıraktığını ve ne kadar para kazanacağına bakmaksızın sıradan bir ofis işinde sıkışıp kaldığını bilerek yaşayabileceğimi sanmıyorum."

"Suçlu hissetmen gerektiğini sanmıyorum Lyles," diyor dükkânın arka odasında dolaşırken. "Eğer durum tersine dönseydi ve onu bulmak için futbolu bıraksaydın, ondan nefret eder miydin?"

"Tabii ki hayır, ama aslında futbolu bıraktım. Bu farklı bir şey."

"Futbolu ya da spor hekimliği kariyerinizi bırakmanıza neden olsaydı ondan nefret eder miydiniz?"

"O bunu yapmaz."

Ağır ağır i geçiriyor ve yürümeyi bırakıp bana bakıyor.
"Sadece sorduğumu bildiğin lanet soruya cevap ver."

"Hayır," diyorum açıkça. "Onun için her Şeyden
vazgeçerim."

"Şimdi bunu onla arpın. İŞte o adam seni bu kadar
seviyor," diyor. "Bunun için kendini hırpalama."

"Onu buza geri gtreeğim."

"Pekala, o zaman, bunda samalamayan sesini kullandın,
bu yüzden sana inanıyorum," diyor gülümseyerek.

Ayağa kalktım ve dolaba doğru yürümeye başladım.

"Aman Tanrım, bir gelinlik bulmam lazım."

"Aramaya baŐlayacađım." Kocaman sırtarak çığlık
atıyor. "Seni seviyorum. Bye."

Güldüm ve kapattım. Araba mesafesindeki her gelinliğe
bakacağından hiç Őphem yok.

Marissa bana bakmam için bir avuç gelinlik linki gönderdi,
bu da beni bir düğün tavşan deliğine soktu. Bir avuç
misafirle çok samimi bir düğün yapacağız, bu yüzden bir
hafta fazlasıyla yeterli bir süre olacaktır. Beğendiğim
elbiseleri saklıyorum. Marissa'nın hesabı olduğu için,
eminim yakında onları inceleyecek ve fikrini yazacaktır.
Hazırlanıyor olmalıydım ama onun yerine küçük düğünlerin
videolarını izliyorum. Her birinde baba gelini koridorda
yürütüyor. Babama o kadar çok Şey için kızgınım ki,
benimle koridorda yürümesini bırakın, düğüne katılmasını
istemeyi bile hayal edemiyorum. İtiraf etmeliyim ki bu biraz
acı veriyor. Kazadan nceki halimizi düşünmeye
Çalışıyorum ama bir Şey bulamıyorum. Onunla ilgili güzel
anılarım olduğunu biliyorum ama sanki kazadan sonra
dönüŐtüđü kişi daha önceki halini silmiŐ gibi. Benim için
Prescott tek seçenek. Kendimi bildim bileli yanımdaydı,
dostluğu ve sevgisi hiç azalmadı. Üniversitedeki ilk iki
yılımızda ikimiz de

Farklı şeylerle meşguldüm ve birbirimize zaman ayıramadık ama kazadan sonra olabildiğince yanımda oldu. Ona izin verdiğim kadarıyla.

Çıkış yapıyorum ve hızlıca giyiniyorum. Gardırobumun çoğu açık ya da koyu tonlardan oluşuyor. Araya atılan tek renk, Marissa'nın "ne olur ne olmaz" diye almam için beni zorladığı şeyler. Bugün tamamen siyah giyiniyorum ve koyu bej paltomu üzerime geçiriyorum. Tereddüt ettiğim tek şey ayakkabılar. Kesinlikle düz ayakkabı giyeceğim. Sadece siyah loafer havasında mıyım yoksa siyah yüksek top Converse havasında mıyım emin değilim. Spor ayakkabıları tercih ediyorum ve lüks bir restorana gitmek yerine pizza yemeyi umuyorum.

Odadan çıktığımda Ronnie'yi hâlâ kanepede oturmuş, daha önce izlediği filmi izlerken buluyorum. Göz yaşartıcı bir filme benziyor ve onun seçtiğini hayal edemeyeceğim bir şey. Beni görünce filmi kapatıp ayağa kalkıyor.

"Daha ağlamadın mı?" Kapıya doğru giderken sordum. Gülüyor. "Hayır, ama birkaç kez neredeyse ağlıyordum."

Asansöre doğru yürürken gülerek başımı sallıyorum. Filmler hakkında konuşuyoruz ve bana Duke'ta çalışmaya nasıl başladığını ve eskiden çalıştığı güvenlik şirketine kıyasla bu işten ne kadar keyif aldığını anlatıyor. Ona tıp fakültesinden ve Lach'i tekrar buza çıkarmak istediğimden bahsediyorum, o da bu konuda bana katılıyor. Yol sadece on dakika sürüyor, ama park ettiğimizde birbirimizi tanıdığımızı hissediyorum, bu da şimdilik burada kalacak gibi görüldüğü için güzel.

Duke'a döndüğümüzde, asansörle Lachlan'ın katına çıkıyoruz ve Ronnie ofisine giden yolu gösteriyor. Çok büyük bir yer. Ofisine açılan iki büyük kapının önünde kendine ait büyük bir alanı olan bir sekreteri var. Kim olduğumu biliyor gibi görünen ve hemen içeri girmemi söyleyen sekreterle selamlaşıyoruz. Ben kapıyı açarken

Ronnie onunla konuşmaya devam ediyor.

Lach'in ofisi. İçeri adım atıp kapıyı arkamdan kapattığım anda çenem düşüyor. Bu. Vay anasını. Arka planımda bu şehir manzarası varken daha mı üretken olurdum yoksa daha mı az üretken olurdum bilmiyorum. Odanın kendisi benim ofisimin üç katı büyüklüğünde - bir kitaplık, kanepeler, büyük bir masa ve onunkinin karşısında iki sandalye var. Masanın arkasında oturan Lachlan, bembeyaz gömleği ve mavi kravatıyla çok seksi görünüyor ve her şeyi anlamamı izliyor. Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum ve bacaklarının arasında duruyorum.

"ok güzel görünüyorsun," diyor boğuk bir sesle, için için yanan yeşil gözleri benimkilere ulaştığında.

"Bu çok komik. Ben de senin hakkında aynı şeyi düşünüyordum." Onu öpmek için kravatını tutarken gülümsüyorum. Beni çekip ayarlıyor, böylece ona sarılıyorum.

Öpüşürken ona doğru sallanıyorum ve nefes nefese kalıyorum. "Lach."

"Ne? Sadece seni düşününce bile sertleşiyorum," diyor tişörtümü açıp iri ellerini tişörtümün altından geçirerek sütyenimin hemen altında dururken. Sağladığı baskıya ihtiyaç duyarak kalçalarımı tekrar yere bastırıyorum. Nefes nefese tıslıyor, elleri göğüs kafesimde sıkılaşıyor. "Ve sonra ofisime böyle görünerek geliyorsun."

"Üzerimde dar bir şey bile yok." Gözlerimi deviriyorum, uzaklaşırken gülümsüyorum.

Bana o seksi orantısız sırtışlarından birini veriyor. "Sana aşık olduğumda nasıl giyindiğini hatırlamıyor musun?"

"İyi noktaya değindin." Parmaklarımı kalın saçlarına gömüyorum ve onu tekrar öpüyorum. Öpücüğü derinleştirirken inliyor ve geri çekildiğinde sertçe nefes veriyor.

"Siktir, seni istiyorum." Önce çenemi, sonra boynumu öpüyor. "Etek giymeliydin."

"Yakında ailenle öğle yemeğine gitmemiz gerekiyordu," diye hatırlatıyorum nefes nefese.

"Onlar bekleyebilir. Sana ihtiyacım var." Beni üzerinden kaldırıyor, kapıya doğru koşuyor, kilitliyor ve sandalyesine

geri dönerken kemerini çözüyor.

Yüksek topuklu oldukları için spor ayakkabılarımı çıkarmam istediğimden daha uzun sürüyor. Çoraplarımı çıkarıyorum ve o sandalyesine oturup beni izlerken pantolonumu indirmeye başlıyorum. Dudağını ısıırıyor, gözleri vücudumda gezinirken yanıyor. Onları tekrar benimkilere getirdiğinde, içlerindeki ateşi içimde hissediyorum. Belden aşağı soyunmayı bitirdiğimde elleri kalçalarımı kavırıyor. Beni öne doğru çekip yüzüne bastırıyor ve bacaklarımın arasını yalıyor.

"Oh, lanet olsun." Titriyorum, parmaklarımı saçlarına batırıyorum. "Bunun için zamanımız yok."

Homurdanıyor ve kemeri ve pantolonu üzerinde çalışmaya devam ederken uzaklaşmama izin veriyor. Onu izlerken nefesim hızlanıyor. Pantolonu ayak bileklerine kadar iniyor ama boxer külotu üzerinde kalıyor. Gözlerim onunkilerle buluşuyor.

"Sikimi çıkar," diyor, sesi boğuk.

Eğilip bana söyleneni yaparken kalbim küt küt atıyor. Bunu bana söylemesine bayılıyorum. O da bunu biliyor, gözleri benimkinde bulduğu şeyle daha da kararıyor. Kalçalarını kaldırıyor, böylece boxer külotunu bacaklarından aşağı çekip pantolonuyla birleştirebiliyorum. Onu taşaklarından ucuna kadar yalıyorum ve derinden inliyor, boynumun arkasını tutup beni uzaklaştırıyor.

"Bunun için vaktimiz yok," diyor sırtarak.

Öfkelendim ve arkamı dönüp şehre baktım.

"Oh, kahretsin," diye nefes alıyor. "Keşke bu manzaranın fotoğrafını çekebilseydim."

Kendimi onun üzerine konumlandırıp indirirken gülümsüyorum. Aleti yavaşça içime girerken ikimiz de inliyoruz. Neredeyse oturduğumda parmakları belime girerken bağarmamak için dudağımı ısıırıyorum.

"Siktir, siktir, siktir," diyor sert bir nefesle.

Kabzasına kadar soktuğunda başımı geriye atıyorum, yavaşça ona binmeye başladığımda yüksek sesli bir inilti çıkıyor içimden. Bir kolunu bana doladı. Ben hareket ederken elini gömleğimin altından geçirip meme uçlarımla oynamaya başladığında yüksek sesle nefes alıyorum.

"Çok ateşlisin," diyor kulağıma alçak sesle. "Ofisimde beni böyle becerirken çok ateşlisin."

Midem sıkışıyor. Sözleri beni biraz hızlanmaya itiyor ve ona daha sert, daha hızlı binmeye başlıyorum.

"Aman Tanrım. .oh my. . Lanet olsun, Lach," diye fısıldıyorum.

"Biliyorum bebeğim" diye inliyor, yüzünü boynuma bastırarak. "Çok iyi hissediyorsun. Çok iyi. Arkanı dön."

Ona binmeye devam ediyorum, gözlerim arkaya kayıyor, içimde hissettiklerine kendimi kaptırıp isteğini yerine getiremiyorum. Elini gömleğimin altından çıkarıyor ve kıcıma sert bir tokat atıyor. Sertçe nefes alıyorum ve sırtımı kamburlaştırıyorum ama devam ediyorum.

"Şimdi," dedi dişlerini sıkarak ve kıcımı sıktı. "Masama geç."

İçimden çıkana kadar yavaşça ayağa kalkarak titriyorum. Masasına bakıyorum. Kağıtlarla dolu değil ama boş da değil. Köşedeki kanepelere bakıyorum ve belki de onun yerine oraya gitmeliyiz diye düşünüyorum.

"Oraya varacağız," diyor, sesi hırçın. "Bugün seni masamda istiyorum."

"Beni nasıl istiyorsun?" Masasının üzerine eğilip ona bakarken kıcımı oynatarak soruyorum.

Beni içine çekerken gözleri kararıyor. Gözlerini kapatıyor ve bacaklarımın arasında durmadan önce derin bir nefes alıyor. Masanın diğer kenarına tutunuyorum, böylece tamamen masanın üzerine yayılıyorum. Saçlarımı eline dolayarak göğsümün masadan kalkmasını sağlıyor ve yavaşça içime giriyor. Ellerimi masanın üzerine koyuyorum ve onu geri itiyorum.

Saçımı bırakırken nefesinin altından, "Lanet olası Hıristiyan," diye mırıldandı.

Tekrar göğsümün üzerine gelmem için sırtımı itiyor ve beni o kadar derin ve sert sikmeye başlıyor ki ağzımdan çıkan her şey anlaşılmaz hale geliyor. Basıncın arttığını hissediyorum ama aniden duruyor ve çekiliyor.

"Hayır," diye başlıyorum, ama beni kaldırıp sırtüstü çeviriyor, bacaklarımı açarken yukarı çekiyor ve

orgazmın eşişindeyken beni içimden çekip çıkarmaya yetecek bir güçle.

Bir tanesine daha yaklaşana kadar beni sikmeye devam ediyor, yüzümü izlerken başparmağını klitorisime bastırıyor. İçime üç kez daha giriyor ve ikimiz de aşırıya kaçıyoruz. Nefes alamıyorum. Ayaklarım nasıl tekrar yere basıyor bilmiyorum ama nefesimizi toplarken Lach beni kollarıyla sarıyor.

"Ofisini sevdim," diyorum sessizce.

Bana karşı gülüyor. "Ofisimde olman hoşuma gidiyor."

BÖLÜM 49

Nihayet ofisinden çıktığımızda elimi tutuyor ve beni kendi katındaki herkesle tanıştırıyor. Aynı şeyi Liam'inki de dahil olmak üzere ziyaret ettiği her katta yapıyor. Liam'ın yanına vardığımızda el ele tutuştüğümüzü ve yüzümüzde gülümsemeler olduğunu görünce sırtıyor.

"Sonunda." Sol elime bakıyor ve ben de yüzüğümü göstermek için yaklaşıyorum. "İnan bana, yüzüğü sayamayacağım kadar çok gördüm."

Başımı sallayarak gülüyorum. Lachlan bir şeyler homurdanıyor. Liam gülümsüyor ve bana ne yaptığını açıklıyor. Ayrıntılara girmeden pek bir şey açıklayamıyor ama yine de kulağa çılgınca geliyor. Onunla vedalaşıyoruz ve birlikte öğle yemeğine çıkmak için aşağıda görüşeceğimizi söylüyoruz ve Lachlan beni güvenlik departmanında gezdirmeye devam ediyor.

"Burası çıldırmış," diye fısıldıyorum, bilgisayar başındaki herkesi rahatsız etmemek için.

"Hiçbir fikrin yok," diyor elimden tutup beni başka bir uzun koridora götürürken.

Bir kapının önünde duruyor ve kapıyı çalıyor. Diğer taraftan tanıdık bir sesin içeri girmemize izin verdiğini duyuyorum.

Oh. Aman Tanrım. Tanrım. Masanın arkasında oturan Sean'ı gördüğümde gülmemeye çalışıyorum. Bizi gördüğünde kaşlarını kaldırıyor ve ayağa kalkıp masanın etrafında yürürken gülüyor. Yapabilirim

Lachlan'ın Duke'u tanıyor olabileceğini söylediğinden beri ne düşündüğünü ancak hayal edebiliyorum. Lach'ın elini bırakıyorum ve Sean'ın bizi düzgün bir şekilde karşılamasını bekliyorum, çünkü yapmak istediği şey bu gibi görünüyor.

"Bay Duke, her zaman bir zevktir," diyor Lach'ın elini sıkarken.

"Aynı şekilde," diyor Lach. "Ona binayı gezdiriyorum," diyor. "Bu Lyla, nişanlım ve çok yakında eşim olacak."

Gözlerim Lach'ınkilere kayıyor ve gözlerindeki muziplik karşısında gülmemek için kendimi zor tutuyorum.

"Tanışmıştık. Seni tekrar görmek harika, Lyla." Sean elimi tutarken sırtıyor.

"Sen de." Elimi bırakarak gülümsedim.

"Sanırım bu başarılı olduğun anlamına geliyor?" Sorarken gözleri parlıyor.

"Tanrım, hayır. Sana söyledim, böyle bir şey olmayacak." Gülüyorum. O daha sert gülüyor. Lachlan kaşlarını çatıyor.

"Tebrikler," diyor önce bana sonra da Lach'a bakarak. "Kendine iyi bir tane bulmuşsun."

"Güven bana, biliyorum." Lach beni yanına çekti.

Ofisinden çıkmadan önce biraz daha konuşuyoruz. "Çok belli ediyorsun, Lachlan Duke," diyorum gülerek. Asansöre ulaştığımızda yüzüne baktım.

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok." Düşmeye basarken dudakları hafifçe yukarı doğru çekiliyor. "O da neydi öyle?" diye soruyor. "Şu küçük şaka."

"Şaka mı?" Kaşlarımı çattım. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

Boş asansöre adım atıyoruz ve lobinin düşmesine bastıktan sonra sırtımı duvara yaslayana kadar yürüyor. Gözleriyle buluşabilmem için çenemi kaldırdığında kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

"Söyle bana," diyor, sesi alçak, elini boğazıma götürüyor, başparmağını nabzımın üzerinde gezdirirken eğiliyor ve

Beni öpüyor. Ona karşı titriyorum. Yavaşça çekiliyor, gözlerime bakıyor.

"Ondan erkek arkadaşımın beynini hacklemesini istedim," diyorum. "Ne?" Beklenmedik bir kahkaha attı.

"Bu işi

Bunu küçük konuşmanızın konusu yapmalısınız."

"Bu yüzden partilerde en çok ben eğleniyorum," diyorum omuz silkerek. "Sean bu konuda ne dedi?"

Asansörden çıkarken gülerек, "Bunu yapabilseydi boşanmayabileceğini söyledi," diye cevap veriyorum. Lach başını sallıyor ve ben konuşmaya devam ediyorum, "Ona zaten beynine girmek istemeyeceğimi söyledim, çünkü bulacağım şeyden korkardım."

"Ne bulacağını düşünüyorsun?" Yüzünde eğlenen bir ifade ve gözlerinde bir parıltıyla bana dönüyor.

"Dürüst olmak gerekirse, hiçbir fikrim yok. Muhtemelen insanların sosyal çevreleri ve hangi hastanelerde doğdukları."

"O kadar da kötü değilim." Gülüyor ve ben ona sert bir bakış attığımda daha yüksek sesle gülüyor. "Beynim, karnavalda her yerde kendini gördüğün şu ayna şeylerinden birindeymişsin gibi hissedirdi."

"Bu şeyler korkutucu," diyorum kaşımı kaldırarak. "Bu da demek istediğimi kanıtlıyor."

"İçerisinin korkutucu olmadığını söylemedim." Omuz silkıyor, hâlâ eğleniyor. "Sadece orada bulacağın tek şeyin kendin olduğunu söylüyorum."

"Ve hokey," diye cevap veriyorum.

"Evet." Başını sallayarak onaylıyor. "Ama çoğunlukla sen."

Ailesine ve Liam'a ulaştığımızda ikimiz de gülümsüyoruz.

Öğle yemeğinden sonra Lach ve ailesi ofise dönerken ben binanın karşısındaki şirin bir kafede kalıyorum. Ekranımda onun mesajını gördüğümde Marissa'nın bana gönderdiği tüm elbise linklerine bakıyordum.

Marissa: Bunu gördün mü? Bu senin katıldığın etkinlik değil mi?

Gönderdiği linke tıkladım. Gittiğimiz yardım partisi hakkında bir makale. İlk resimde iki çiftin fotoğrafı vardı ve arka planda David Jameson, Mason ile gülüyordu. Vay anasını. Elimden kaymaması için telefonumu kavradım. O da oradaydı. Mason'ın yorumu aklımdan geçiyor. Bunun bir Fairview buluşması olduğunu söylemişti. Lachlan'la orada olduğum için bunu kastettiğini sanmıştım. Düşünmemiştim. Aman Tanrım.

Önümdeki koltuğa biri oturduğunda hâlâ telefonuma bakıyorum. Onu takip eden sigara bulutu burnuma ulaştığında tüm vücudum donuyor. Sanki bu daha az gerçek olacakmış gibi telefonuma bakmaya devam ediyorum. Beni her yerde takip ettiğini ve saldırmak için zamanını beklediğini biliyorum. Ne kadar zamandır? Yardım etkinliğinden beri mi? Siktir. Ronnie başından beri yanımda olduğu için muhtemelen mesafesini koruyordu.

"Çok kaba davranıyorsun, Lyla," diyor. "Kendi vaftiz babanı görmezden gelmemelisin."

Kalbim şiddetle çarpıyor. Sonunda başımı kaldırıp onun soğuk mavi gözleriyle karşılaşıyorum. "Burada ne yapıyorsun?"

"Ben de sana aynı şeyi sorabilirim," diyor. "Ama benim zaten bir fikrim var."

Eli benimkinin üzerine indi. O kadar hızlı yapıyor ki, tepki verecek zamanım olmuyor. Bu benim sağ elim. Yüzüğümü görmedi. Sol elimi de görmedi. Masanın altında yüzüğümü çeviriyorum, böylece pırlanta gizlenmiş oluyor ve elimi yumruk yapıp kapatıyorum. Elimi onunkinin altından çekmeye çalışıyorum ama eli daha da sıkılıyor. Çığlık atmam gerekiyor. Çığlık atmam lazım. Neden çığlık atamıyorum?

"Dersini almadın mı?" diye soruyor, sesi gıcırıyor, kemiklerimi kırabileceğini düşündüğüm kadar sert sıkıyor. "Sanırım seninle işim bitene kadar seni uyuşturmam gerekecek."

"Bırak beni," diyorum, zar zor duyuluyor. Sesimi daha fazla yükseltemiyor gibiydim.

"Böyle bir şey olmayacak," diyor sakince, elini gevşetirken. "Ayağa kalkacak ve beni arkadan takip edeceksin."

Başımı sallıyorum. Neden çılgılık atamıyorum? Etrafıma bakıyorum, gözlerim faltaşı gibi açılmış, birilerinin dikkatini çekmeye çalışıyorum ama hepsi telefonlarına ya da bilgisayarlarına bakıyor. Hay sikeyim.

"Eğer aptalca bir şey yapmaya kalkarsan, küçük erkek arkadaşın gidene kadar Duke binasının ya da dairenin dışında beklerim," diyor gözlerini kısarak. "İstediğin bu mu?"

Dudağım titriyor. Başımı sallıyorum ve dışarı bakıyorum, Ronnie'yi görünce daha rahat nefes alıyorum. Yine de içeri gelmedi. Telefonla konuşuyor, kapının önünde bir aşağı bir yukarı volta atıyor. Sesim işe yaramadığı için sol elimi çılgınca havada sallayarak dikkatini çekmeye çalışıyorum. Jameson aniden elimi bırakıyor, bakışlarını bana dikerek ayağa kalkıyor ve arka tarafa doğru yürüyor. Beşe kadar sayıyorum, ayağa kalkıyorum ve ön kapıya doğru koşuyorum. Sessizce kahvelerini içen insanların şu anda deli olduğumu düşündüklerinden eminim ama kapıdan çıkıp Ronnie'nin kaslı sırtına çarpana kadar koşmayı bırakmıyorum. Beni görünce kaşlarını çatarak arkasını dönüyor ve telefonu kapatıyor.

"Neler oluyor?"

Kahve dükkanını gösteriyorum. Titriyorum ve konuşamıyorum. Ronnie hemen harekete geçti ve içeri girdi. Ben de onu takip ettim. Şu anda kaldırımda tek başıma kalamam. Etrafa bakındık ama Jameson gitmişti. Aynen öyle. Neredeyse onu hayal ettiğimi düşüneneğim ama cipin içine girdiğimde elime sinen sigara kokusu öğürmememe neden oluyor ve gerçek olduğunu anlıyorum.

BÖLÜM 50

LACHLAN, Fairview'de okyanusa bakan ve üniversiteye arabayla sadece on dakika mesafede bulunan gösterişli bir otelde İKİ GECE kalmak üzere rezervasyon yaptırıyor. Lach'ın babasının jetinin bizi beklediği özel bir havaalanına gitmek üzere biri bizim, diğeri de güvenlik görevlileri için olmak üzere iki ayrı SUV'a biniyoruz. Dilimin ucunda olsa da karbon salınımı hakkında yorum yapamayacak kadar gerginim. Zaten bir önemi de yok. Oraya varmanın ve oradan ayrılmanın en hızlı yolu bu. Ona olanları anlattığımdan beri yanımdan ayrılmadı. Onu endişelendirmek istemediğim için neredeyse söylemeyecektim ama bunu ondan saklayamazdım. Marissa'ya söylemedim, Prescott'a da söylemeyeceğim. Bu iş bittiğinde söyleyeceğim ama daha fazla insanın benim için endişelenmesini istemiyorum.

Neyse ki düğün hakkında konuşmak ve bir daha kahve dükkanından bahsetmedi. Annesi samimi bir düğün planlamama yardım ediyor, böylece istediğim romantik düğünü yapabileceğim. Bizi ağırlayacak bir mekân fikrimiz var ve gündüz düğünü olacağı için her şey sorunsuz ilerleyecek. En azından Valerie öyle söyledi.

Özel havaalanına giderken telefonumu çıkarıp Prescott'a nereye gittiğimiz hakkında mesaj atmak için Ayarlar'a gidiyorum. Ona yüzüğümün fotoğraflarını zaten göndermişim, bu yüzden telefonum tekrar açıldığında ondan gelen mesajlar beni şaşırtmıyor.

WTF!

Prescott: BENİ ŞİMDİ ARAYIN

"Neden hep uçak moduna alıyorsun?" Lach yanımda soruyor.

"Çünkü bu şekilde insanlarla sadece istediğim zaman muhatap olabiliyorum."

Bana karşı titremeye başlıyor ve kafamı kaldırdığımda onu gülerken buluyorum. Onu sertçe dürtüyorum, o da bir kolunu bana doluyor ve beni daha da yakına çekiyor. Telefonum hemen çalıyor.

"Evet mi dedin yoksa seni evet demeye mi zorladı?" Pres bir selamlama olarak sorar. Lachlan onaylamayan bir ses çıkarır ama onun dışında sessiz kalır.

"Evet demeyi seçtim," diyorum. "Ve şu anda Fairview'e gitmeyi seçiyorum."

"Ona her şeyi anlattın mı?"

"Evet."

"Lyles, oraya geri dönmemelisin."

"Güvenliğimiz olacak. Her şey yolunda gidecek" diyorum. "Ayrıca, eşyalarımı hiç toplamadım. Lanet Hermann ödülümü bile geride bıraktım."

"Peki oraya vardığınızda tam olarak ne yapacaksınız?"

"Henüz bilmiyorum."

Pres hatta iç geçiriyor. "Lachlan'ın onu gerçekten öldüreceğinin farkındasın, değil mi?"

"Yapmayacak. Ben. . . ."

"Lyla, beni dinle," diyor Pres araya girerek. "Eğer ona başına gelen her şeyi anlatır ve hastanede çektiğimiz fotoğrafları gösterirsen, Lachlan cinayet işler. Sana şimdi söylüyorum, yapacaktır. Onu öldürür ve hapse girer."

Gözlerim büyüyor. Yanağımın içini ısııyorum ve pencereden dışarı bakıyorum. Oh, lanet olsun. Lach'ın resimlerden haberi yok ve dün olanlardan sonra, Jameson hapse girene kadar böyle kalmasını umuyordum.

Chicago'ya geri döndü. Prescott'un söylediklerini duyduğunu biliyorum, bu yüzden tamamen sessiz olması iyiye işaret değil. Prescott'un endişesinin boşuna olmadığını biliyorum, bu da beni korkutuyor.

"Neler olduğunu sana bildiririm," diyorum. "Önümüzdeki Cumartesi Chicago'da evleniyoruz. Gelebilir misin? Son dakika olduğunu biliyorum ama. . ."

"Elbette orada olacağım," diyor ben konuşmamı bitiremeden.

"Benimle koridorda yürür müsün?" Soruyorum ve duygularımı dizginlemek için dudağımı ısırıyorum. Bu benim için büyük bir olay. Eminim törensel bir düşün yapan çoğu gelin için de öyledir, hatta bu kadar alışılmadık bir düşün bile olsa.

"Pres?"

"Siktir." Boğazını temizliyor. "Elbette, seninle koridorda yürüyeceğim."

"Teşekkür ederim." Gülümsedim. "Neler olduğunu sana bildireceğim."

"Lütfen hapse girebileceği bir şey yapmasına izin verme." "Vermem." Telefonu kapattım, kucağıma koydum ve

Lachlan'a bakıyor, çenesi çoktan düşmüş.

"Bana hiç resim göstermedin." Bana bakıyor, gözlerinde zar zor kontrol ettiği bir öfke var. Kahretsin. Bu işin sonu iyi bitmeyecek.

"Bildiklerin yeterince kötü." Uzanıp elimin tersiyle yüzünü okşuyorum, kirli sakalları içimde bir ürperti yaratıyor. Bu genellikle onu sakinleştirir. Ama bu sefer değil.

"Onları görmem gerek."

"Buna değmez." Elimi bırakıyorum. "Onları görmenin yapacağı tek şey seni daha da üzmemek olacak ve sen zaten Hulk seviyesinde bir öfkeye ulaştın."

Bu onu bir an için duraksatır. "Telefonuna bakacağımı biliyorsun."

"Şifrem bile yok sende." Bir kaşını kaldırıyor. "Bahse var mısın?"

İç çektim. "Sanırım şaşırmamalıyım."

"Bana telefonunu ver." Avucunu kaldırmış, bekliyor.

"Ya burada çıplak fotoğraflarım varsa?" Zaman kazanmak için soruyorum, her ne kadar bu onu muhtemelen saldırıdaki resimler kadar kızdıracak olsa da.

"Öyle mi?"

"Belki." Omuz silkiyorum. "Ya bir adam bana çıplak fotoğraflarını yolladıysa ve ben de onları oraya koyduysam?"

"O zaman nerede yaşadığını öğrenir ve onu ziyaret ederdim." Çenesi titriyor. "Benimle taşak geçmeyi bırak, Lyla. Fotoğrafları görmeme izin ver."

Lachlan'ın yüzümün yan tarafında açtığı delikleri görmezden gelerek telefonu kucağımda tutuyorum. Bu gerçekten onunla savaşmak istediğim bir mücadele değil, ama Prescott Lach'ın hapse gireceği düşüncesini aklıma soktuğu için dehşete düştüm. Ne olacağını düşündüğümü bilmiyorum. Jameson'ın kışını tekmelemek isteyeceğini biliyordum ama onu öldürmek asla bir seçenek değildi. Yani, kısa bir an için aklımdan geçti ama bunu yapacağını ciddi olarak düşünmüyordum. Şimdi o kadar emin değilim. Dizimi koltuğa koyabilmek için emniyet kemerimi çekerek ona döndüm.

"Önce sakinleşmeni istiyorum. Derin nefes al" diyorum.

Bana bir bakış fırlattı. "Bana resimleri göster." "Zaten böyle olacaksan olmaz."

Bana ters ters bakıyor ama birkaç derin nefes alıyor.

Resim uygulamamı açıyorum ve onları kaydettiğim klasöre tıklıyorum. Telefonu ona uzatıyorum ve o bakarken ben de fotoğraflara bakıyorum. Yüzüm şişmiş ve morarmış, burnum da kırılmış çünkü normale dönmeden önce çekilmişler. Gövdemin sağ tarafı, beni yere itip üzerime bastığı ve kaburgalarımın birini kırdığı için mor çürüklerle kaplı. Düştüğüm için kolum alçıda. Hepsi bu, ama beni öldürmek dışında daha ne yapabilirdi ki? Tamamen tanınmaz haldeyim. Lachlan bana baktığında, gözlerindeki üzüntü kalbimi kırıyor.

"O yapmadı. ." Anlayacağını bilerek söylüyorum. Bana tecavüz etmedi.

"Yalnızdın," diye fısıldıyor. "Ben hastanede senden her şeyimle nefret ediyordum ve sen bunu tek başına yaşıyordun." Sertçe yutkunuyor. "Siktir." Bir saniye sonra koltuğun diğer tarafını yumruklar. "Siktir!"

Elini uzattım. "Yalnız değildim."

"Orada değildim, Lyla."

"Önemli değil. Ben iyiyim. İkimiz de iyiyiz." Elini sıkıyorum. "Onu öldürmeyeceğine dair bana söz vermeni istiyorum. Sonunda hapse girmene izin veremem."

"Hapse girmeyeceğim."

"Onu öldürmeyeceğine söz ver," diyorum tekrar.

"Yapamam," diyor sessizce, gözleri sıkıntılı. "Tutabileceğimden emin olmadığım bir sözü sana vermeyeceğim."

Belimdeki kayışla yaklaşabildiğim kadar yaklaşıyorum. Bir kaza geçirirsek bunun etkili olup olmayacağını bile bilmiyorum, ama aptalca bir nedenden dolayı, hala etkili olabileceğini düşünüyorum ve koparmıyorum.

"Sana onun kıcını tekmeleme demiyorum," diyorum. "Senden onu öldürmemeni istiyorum. Sana durmanı söylediğimde beni dinlemeni ve eğer orada değilsem, bir şekilde durmayı aklında tutmanı istiyorum."

"Bilmiyorum eğer ben.. . ."

"Eğer onu öldürürseniz, sizi tutuklarlar. Gitsek bile seni tutuklayacaklar. Bir milyarderin oğlu olman önemli değil. Seni tutuklayacaklar," diyorum. "Eğer bu olmadan önce durmazsan, seninle Chicago'ya dönmem."

Gözleri kararıyor. "Beni bununla sadece bir kez tehdit edeceğini söylediğini sanıyordum."

"Biz evli değiliz," diye kaşımı kaldırıyorum. "Seni boşuyor olmazdım. Seni terk ediyor olurdum."

"Ve seni bulurdum," diye homurdanıyor, aramızdaki boşluğu kapatarak. "Seni tekrar ve tekrar ve tekrar bulurdum."

"Eğer hapisteysen değil," diye sakince işaret ediyorum. "Eğer sen hapisteysen ve ben Rodos'a geri dönmek zorunda kalırsam ve birkaç yıl içinde yalnızlıktan bıktığıma karar veririm. . ."

Alay ediyor. "Yalnız olmayı seviyorsun."

"Evet, ama birkaç yıl içinde ömür boyu hapse girersen, yeni biriyle çıkmak isteyebilirim."

"Dur." Bana uyarıcı bir bakış attı.

"Belki birkaç yıl sonra bir kocam ve bahçemizde koşuşturan küçük çocuklarım olsun isteyeceğim ve..."

"DUR." Gözlerini kapatırken ellerini yumruk yaptı. "Dur, dur, dur, İsa aşkına dur. Onu öldürmeyeceğim. Sen söylediğinde duracağım, sadece kapa çenenini."

"Tamam. Duruyorum."

Gözlerini açıyor, bana öfkeli bir bakış fırlatıyor ve yüzünü benimkine yaklaştırıyor. "Bir daha asla aklıma bu düşünceleri getirme," diyor dişlerini sıkarak.

"Beni asla zorlama," diye cevap veriyorum kısık gözlerle.

Öfkeli gözleri bir an benimkileri arıyor, sonra arkasına yaslanıp derin bir nefes veriyor. Gülmeye başlamadan önce yüzünde öfkeyle birkaç saniye öylece oturuyor. Bu sefer gerçekten delirdiğini düşünerek ona bakıyorum. Sanki inanmıyormuş gibi uzun bir süre bana bakıyor.

"Ne zaman sana sahip olduğumu düşünsem, bir şekilde beni alt ediyorsun," diyor, hâlâ biraz kızgın olsa da gözleri dans ediyor. "Bu günlerden birinde, Lyla James. . ."

Bunu bana en son söylediği zamanı hatırlayarak dudağımı ısııyorum. Tanrım, sanki bir ömür önceymiş gibi geliyor.

"Bunu son söylediğinde beni kendine aşık etmiştin, yani her şey mümkün." Omuz silktim, gülümsedim.

Uzun bir süre bana bakıyor ve bir şekilde sakinleşiyor. Öfkesi geçti, endişesi geçti, hepsi geçti. Tekrar bana doğru ilerliyor, emniyet kemerimi çıkarıyor ve beni kucağına çekiyor. Beni öpüyor. Uzun, yumuşak bir öpücük ve geri çekildiğinde beni daha sıkı tutuyor.

"Aşkın ötesinde bir şey var mı bilmiyorum ama her neyse, sana karşı hissettiğim şey bu," diyor,

nefesi alnımda. Ona daha da sokuluyorum ve anın tadını çıkarıyorum.

"Hey, Lach."

"Hm?"

"Eğer bir araba kazası geçirirsek ve araba takla atıp bir uçurumun dibine düşerse, ikimizin de öleceğini biliyorsun, değil mi?" diye soruyorum. Ben devam ederken yüzümü incelemek için geri çekiliyor. "Ya da ciddi şekilde yaralanırız ve uzuvlarımızı kaybederiz ve sonra. . ."

"Lyla James."

"Ne?"

"Konuşmayı kes." Beni tekrar öpüyor ve ne söylediğimi bile unutturuyor.

BÖLÜM 51

LACHLAN

Tüm bu bilgilerle buraya dönmek garip hissettiriyor. Düşünebildiğim tek şey Jameson'ı nasıl öldürmek istediğim. Onu lanet olası parçalara ayırmak istiyorum. Lyla kafama onun başka bir adamla aile kurduğu imgesini soktuğu için bunu yapmayacağım. Beni bununla tehdit ettiğinde, cipin arka koltuğunda gerçekten ölebileceğimi düşündüm. Bu almak istemediğim bir risk. Özellikle de sonunda - lanet olası sonunda - ona aldığım nişan yüzüğünü takmış ve benimle evlenmeyi kabul etmişken. Yemin ederim bu plan her geçen saniye daha da karmaşıklaşıyor. Aslında basit olacaktı. Sorumlu kişiyi yakalamak için onu yem olarak kullanacaktım. Şimdi buradayız, keşke onu otel odamızda bırakabilseydim ve kapıda iki güvenlik görevlisi olsaydı, tüm bunlar halledilene kadar dışarı çıkmasını engellemek için. Bunu düşündüm, ama bunu yaparsam ne yapacağını bilmek istemiyorum.

Deli olduğumu söylüyor, belki de öyleyim ama Bu kadından çok korkuyorum. Farkında olsun ya da olmasın, kalbimi - hayatımı - ellerinde tutuyor. Tekrar pencereden dışarı bakıyorum, gözlerim ilerlediğimiz yüksek binalarda. Bunu yarın yapması gerektiğini düşünmeme rağmen, öğle yemeğinden önce birkaç şey almak için babasının evine gitmekte kararlı. Söylemiyor ama sanırım

Meşgul olacağı için onu daha az görme şansı olduğu için bunu yapıyor.

Önce otele gitmeye karar verdik. Saat üçteki öğle yemeğinden önce ikisini de yapabileceğimiz kadar erken. Davetiyeyi bir misafiri de dahil edecek şekilde gönderdim ama kimsenin onun benim artı birim olduğunu düşünmesine imkan yok. Önemli değil. Jameson'ı hazırlıksız yakalamak istedim ama belli ki bizi biliyor. Hay sikeyim. Ortaya çıkmasına çok kızdım ama beni en çok kızdıran şey, Lyla'nın beni terk etmekle doğru şeyi yaptığını onaylaması.

Telefonumdaki davetiyeye bakarken, "Babamın evinde ağırlamamasına hâlâ şaşıyorum," diyor yanımda.

"Geçen yıl da yapmadı."

Bana baktı. "Geçen sene gitmiş miydin?" "Hayır, ama davetiye aldım."

"Okulda mıydı?"

"Evet," diyorum.

"Gerçekten mi?" Derin derin kaşlarını çatıyor ve davetiyeye bakıyor. "Ve bir tema da yok. Bu çok garip."

"Belki de temalardan sıkılmıştır."

"Sanırım üç yıl içinde çok şey değişebilir." Dudaklarını büzüyor, hâlâ ona bakıyor. "Resmi yazıyor. Sanırım bu onun için yeterince iyi. Evde olmadığına hâlâ inanamıyorum."

"Biz ayrılmadan önce üzerinde çalıştıkları son teknoloji ürünü yeni bina," diyorum. "Olimpik büyüklükte havuzu olan bina."

"Hangisi olduğunu biliyorum."

"Muhtemelen gösteriş yapmak istiyordur."

"Yapardı." Bir kahkaha attı ve telefonumu bana uzattı.

"Bağışı neredeyse her şeyi inşa etti."

"Evet, üzerinde senin soyadın yazıyor," diyorum ve karşı pencereden dışarı bakıyorum.

Bir elini koluma koyuyor ve ben ona bakana kadar bekliyor. "İyi misin?"

"Evet." Yüzümdeki yalanı görmemesi için onu yanıma çekiyorum.

Önemli değil. İyi olmadığımı biliyor. Onu gördüğümde ona saldırmamak için her şeyimi vermem gerekecek. Bana kazık attığı için değil, Lyla'ya yaptığı korkunç şeyler yüzünden. Ona olan saplantısı beni gerçekten rahatsız ediyor. Bu benim için ikiyüzlülük olabilir ama biz tamamen farklıyız. Başkasının ona sahip olmasına izin vermektense onu öldürmeyi tercih eder. Ben de onsuz bir dünyada yaşamaktansa ölmeyi tercih ederim.

Lyla süite yerleşir yerleşmez her şeyi boşaltıyor. Genelde eşyalarımı bavulda bırakır ve sadece kırılgasını istemediğim şeyleri çıkarırım ama bu kadar kısa bir yolculukta bile sanki burada bir ay kalacakmış gibi bavulunu boşaltıyor. Boş valizinin fermuarını çekip rahatsızlık vermeyecek bir yere koyarken bana bakıyor.

"Eşyalarını boşaltmamı ister misin?"

"İstiyor musun?" Bu beni eğlendiriyor ama yüzündeki ifade o kadar ciddi ki gülmek istemiyorum.

Düşüncelerimi duyabiliyormuş gibi gözlerini bana diyor ve bavulumu kapıyor. İkisi de el bagajı ve çok fazla eşya getirmiş değilim, bu yüzden uzun sürmez. Eşyalarımı yatağın üzerine yerleştirmeye başlamasını izliyorum. Babamdan gelen e-postaları kontrol ediyor ve Lang'in gönderdiği son e-postaya cevap veriyor olmalıydım. Ona, birinin seçmeleri sabote ettiğine dair kanıtım olursa seçeneklerimin ne olduğunu sordum. Fiziksel kanıt bulabilir miyim bilmiyorum ama artık ne olduğunu bildiğime göre bunu kullanıp kullanamayacağımı bilmem gerekiyor. İşlerin nasıl gittiğine bağlı olarak, kullanabilirim. Jameson'ın iyi arkadaşlarıysa iki koç için de oynamak istemem.

Babamla yaptığım anlaşma nedeniyle tekrar oynayıp oynayamayacağımı bilmiyorum. İmzaladıktan sonra kontrattan çıkamayacağımı açıkça belirtti. Ben daha çok Lyla'nın bir sonraki hamlesi konusunda endişeliyim. Ben

Rodos'ta kalıp spor merkezinde iki yıllık ihtisasını yapmak isteyeceğini varsayıyorum. Benimle seyahat etmesini tercih ederim ama onu bırakmaya zorlayamam. Eğer onu bir şey yapmaya zorlayacak olsaydım, bu sahalara geri dönüp profesyonel olarak oynaması olurdu. Yine de bu fikre sıcak bakmıyor, sanırım oraya geri dönecek ve Cooper'ın merkezinde iki yıllık ihtisas yapacak ve Wade ne zaman şehre gelse onunla çalışmaya devam edecek. Bu beni rahatsız bile etmiyor. Aştım artık.

O benim karım olacak ve onlar da onun asla kendilerinin olamayacağını kabul etmek zorunda kalacaklar. Ne olursa olsun bunun gerçekleşme ihtimali yok değil, ama onun resmi olarak sahip olması tüm bu endişeleri bir kenara bırakıyor. Rhodes güzel ama buza geri dönersem, hem evdeki hem de deplasmandaki antrenman ve maçlar arasında birbirimizi asla göremeyiz. Bir yolunu bulmam gerekecek ama onu her gün görememe düşüncesi bana pek iyi gelmiyor. Deplasman maçları bir yana, o bile berbat olacak ama ben eve, onun yanına gelmek istiyorum. Sadece onun böyle basit şeyler yapmasını izlemek için bile olsa. İç çamaşırımı katlayıp çekmeceye koyarken gülümsüyorum. Aynı şeyi tişörtüm için de yapıyor ve sonra giyeceğim takımını, giyeceği seksi, koyu yeşil ipek elbisenin yanına asıyor. Daha üzerinde bile görmedim ama şimdiden yırtıp atmak istiyorum.

"Bu çok evcil bir davranış."

Dolaptan göz ucuyla bakıyor. "Çok rahat etme. Çamaşırları sen yıkayacaksın."

"Çamaşır yıkamak benim için sorun değil." Sırıtiyorum, bacaklarımı uzatıyorum ve parmaklarımı başımın arkasında birleştiriyorum. Lyla'nın gözleri yavaşça üzerimde gezinirken ısınıyor. Hay sikeyim. Kollarımı indiriyorum ve onu çağırmak için bir elimi uzatıyorum. "Buraya gel."

Dolabın kapağını kapatıyor ve bacaklarımın arasında durana kadar hareket ediyor. Bana sarılırken ellerini omuzlarıma koyuyor. Kollarımda kendini çok iyi hissediyor. Mükemmel. Onun sonsuza dek benim olduğu gerçeğine alışabilecek miyim bilmiyorum ama bunu ona göstermek için sabırsızlanıyorum.

Onu her gün ne kadar çok sevdiğimi. Bakışlarını göğsümden kaldırıyor ve beni güçsüzleştiren o kahverengi gözlerle bakıyorum. İçlerindeki belirsizlik beni öldürüyor.

"Korkuyorum." Gözlerini kapatıyor ve alnını benimkine dayıyor.

Derin bir iç çekiyorum ve kollarımı ona sararak doğruluyorum. "Biliyorum, bebeğim."

"Benim yüzümden tekrar incinmeni istemiyorum," diye fısıldıyor.

Tabii ki endişelendiği şey bu. En son ne zaman dua ettiğimi hatırlamıyorum. İnancımı uzun zaman önce bıraktım ama bu kadını iki kez elde edecek kadar şanslı olmam, inanç sistemimi sorgulamama neden oluyor. Onu hak etmediğimi biliyorum. Yine de kimse hak etmiyor, bu yüzden eğer biri ona sahip olacaksa, bu ben olacağım.

"Benim için endişelenme," diyorum bir süre sonra. "Sen zarar görmediğin sürece, ben iyi olacağım."

"Lach." Geri çekildi ve uzun bir süre bana baktı. "Sensiz ölebilirim."

Kalbim küt küt atıyor. "Öyle mi?" Ellerimi gömleğinin altından geçirip beline koyuyorum. "Öylece kaçıp başka bir adamla evlenmezsin değil mi?" Öne doğru eğilip onu tekrar öpüyorum. Ağzıma karşı gülümsüyor.

"Belki, belki de değil," diye fısıldıyor uzaklaşırken, gözlerinde bir muziplik kıvılcımı.

Oh, oynamak istiyor. Bunu onun belirsizliğine tercih ederim. "Belki, ha?" Onu kollarıma alıp ayağa kalkıyorum ve onu ayağa kaldırıyorum. Bana bakması için çenesine dokunuyorum. "Soyun."

Gözleri biraz açılıyor ama geri çekiliyor ve her şeyi yavaşça çıkarmaya başlıyor, tüm bu süre boyunca bakışlarımı tutuyor. Dolaptan bana o bakışı attığından beri sertleşmişim ama bana korktuğunu söylediği için kendimi tutmaya çalışıyordum. Şimdi o kadar sertleştim ki canım acıyor ama kendimi tutmaya ve onu izlemeye devam ediyorum. Tamamen çıplak kaldığında, gözlerimin onun mükemmel vücudunda gezinmesine izin verdim.

ve arkasına geçip aynısını sırtına yapıyorum. Kıcını tutup tokatlıyorum, nefesini kesiyorum ve sırtına yaslanıyorum. Eğilip boynundan omzuna doğru öpücükler yağdırdığımda nefes alış veriş i hızlanıyor. Ona yaptığım her şeyin onu etkilemesini seviyorum. Kollarımı onunkilerin altından geçirip meme uçlarını imdikliyorum ve başının inleyerek geriye düşmesine neden oluyorum. Hala elbise pantolonumun içinde olan sikimi çıplak kıcına sürttüğümde tekrar inliyor. Ellerim göğüslerinden ayrılıyor ve vücudunda geziniyor.

"Belki mi?" Onun tümseğine ulaştığımda soruyorum. Yine nefesi kesiliyor. "Belki. Belki de değil."

"Ah, bebeğim," diyorum sessizce, elimi bacaklarının arasına sokup parmaklarım zaten ıslak olan amını okşadığında. Hay sikeyim. Görevime konsantre olmam gerekiyor. Eğer yapmazsam, onu domaltıp hemen şimdi sikeyeğim. Parmaklarımı hareket ettirmeye devam ediyorum ve diğer deliğinin ucuna gelene kadar durmuyorum. Elime karşı hareket etmeye çalışıyor, ama onu sertçe kavırıyorum, kendini boşaltmak için beni kullanmasına izin vermiyorum. Kulağının kabuğunu ısıırıyorum. "Başka bir erkeğin sadece sana bakarak seni bu kadar ıslatabileceğini mi sanıyorsun?"

"Lach." Elim i ekmemi sağlamak için sırtını kamburlaştırıyor.

Orada bırakıyorum, şakağına doğru sırtıyıyorum ve diğer elimle uzanıp meme uçlarıyla tekrar oynuyorum. Kahretsin, o mükemmel. "Bana duymak istediğimi söyle."

"Bilmiyorum. Belki," diyor kalçalarını biraz oynatarak. Elim i kaydırıp bir parmağımı amının içine sokuyorum. Keskin bir nefes alıyor. "Aman Tanrım, evet."

"Evet?" Hareket etmeyi bıraktım. "Evet, sana bunu benim yaptığım gibi yapan başka bir adam bulabilir misin?"

Başını geriye atarak homurdanıyor. "Lachlan."

"Ne yapman gerektiğini biliyorsun. Sadece kelimeleri söyle." Bir parmak daha ekliyorum ve her ikisiyle de onu sikmeye başlıyorum. Kahretsin, o kadar ıslak ki içinde olmak istiyorum, ama teslim olmasını ve bana duymak

istediklerimi söylemesini istiyorum. Başparmağımı
klitorisine sürüyorum.

"Kutsal. . . ." Vücudu göğsümden eğiliyor. Durduğumda hâlâ zor nefes alıyordu ama bana doğru sallanıyordu. "Pleaaaseee. Sadece yap şunu."

"Ne yapacağım?" Parmaklarımı oynatmayı bırakıyorum. "Gelmemi sağla," diye pantolonunu indiriyor.

"Hayır, yapacağımı sanmıyorum." Elimi çekiyorum ve banyoya doğru yürümek için arkamı dönüyorum. Daha ikinci adımımı atmadan kolumu tutuyor. Hafifçe dönüyorum ve onun bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Ne?"

"Beni öylece bırakamazsın."

"Hayır mı?" Bir kaşımı kaldırıyorum. "Bir yandan bensiz öleceğini söylüyorsun, diğer yandan başka bir adam bulabileceğini söylüyorsun."

Homurdanıyor, beni tamamen ona dönük olacak şekilde çekerken gözleri kısılıyor. Gömleğimin düğmelerini iliklerken hâlâ kaşlarını çatıyor. Kemerimi çözüp pantolonumu ve boxer külotumu çıkarırken de kaşlarını çatıyor. Giysilerimi çıkarmasına yardım ederken bir kahkaha atıyorum. Tamamen çıplak kaldığımda, orada öylece durup bekliyorum. Aç gözlerinin vücudumda gezinmesini, sikime ulaşana kadar her kası içine almasını izliyorum. Oraya vardığında dudaklarını yalıyor ve onu yatağa atıp sikmemek için kendimi zor tutuyorum. Eli etrafıma dolanıyor ve tekrar gözlerimle buluşarak okşamaya başlıyor. Diğer eliyle taşaklarımı kavırıyor ve onlara masaj yapmaya başlıyor. Karnım kasılıyor.

"Siktir, Lyla," diye fısıldıyorum.

Ellerini çekiyor ve yatağa düşmem için omuzlarımı itiyor. Yapmıyorum, ama yine de onu şımartıyorum ve uzanıyorum. Üzerime tırmanıyor ve sikimin üzerinde kaymaya başlıyor, onu kendini tatmin etmek için kullanıyor. Onu durdurmamak için dudağımı ısııyorum. O kadar ateşli ki dayanamıyorum. Ellerini iki yanıma getiriyor ve ben de sikimi onun istediği yere, ihtiyacım olan yere yerleştiriyorum. Orada duruyor, amı sikimin üzerinde, saçları etrafımıza dökülürken yüzü benimkinin üzerinde.

"Gidip başka bir kadın bulur musun?" diye soruyor sessizce, gözleri benimkileri arıyor.

"Hayır." Kaşlarımı çatıyorum. "Sikeyim hayır. Yapmayacağımı biliyorsun."

Hayalet gibi gülümsüyor ve sikimi yavaşça aşağı yukarı hareket ettirmeye başlıyor. O kadar yavaş ki, her yaptığında nefesim kesiliyor. Sanırım sadece bu yüzden ölebilirim. Ölmek için iyi bir yol olduğunu söyleyebilirim, ama ölüp başka bir pisliğin onu almasına izin vermemin imkanı yok. Onu tutuyorum ve bizi ters çeviriyorum, böylece onun üstündeyim. Çekiyor ve sertçe sokuyorum, onu hissedince inliyorum.

"Siktir, Lach." Tırnaklarını ön kollarıma geçiriyor. Alnımı onunkine koyuyorum ve bir an nefes alıyorum. Geri çekildiğimde, bana bakana kadar bekliyorum.

"Bana benim olduğunu söyle."

"Bana benim olduğunu söyle," diye karşı çıkıyor nefes nefese.

"Sadece senin olduğumu biliyorsun." Tekrar ittim.

Ağlamamak için dudağını ısırtıyor ama sesler yine de kaçıyor. Hareket etmeyi bıraktığımda gözlerini tekrar bana diyor.

"Ben seninim. Sadece seninim. Sonsuza kadar," diyor ve onu gerçekten sikmeye başladığımda ağlıyor.

Bunun fırtına öncesi sessizlik olduğunu biliyorum ve nasıl biteceğini bilmiyorum ama bu anı uzun süre hatırlayacağım.

BÖLÜM 52

LACHLAN

"Buranın kilitlerini değiştirmemiş olmasına şOK OLDUM" diyor babasının bahçesindeki misafir evinin kapısını iterek açarken.

İkimiz de içeri giriyoruz. Buraya dönmek onun için garip olmalı. Benim için de garip ve sadece bir kez geldim. Tanrım, o yemek sanki bir ömür önceymiş gibi geliyor. Bir bakıma yleydi. Normalde zaman uçup gidiyor gibi görünse de, son üç gün hayatımın en uzun zamanlarıydı. Kapıyı kapattım ve getirdiğimiz boş kutuyu yatağın üzerine koydum.

"Temizlemişler," diyor sessizce etrafına bakarken. "Ama aynı şekilde bırakmışlar."

Kendisiyle mi yoksa benimle mi konuştuğundan emin değilim ama sessiz kalıyorum. Ne söylemem gerekiyor? O kitaplığa doğru yürürken yatağın kenarında oturuyorum ve kupasını almadan önce bir süre ona bakıyorum. O kadar ağır ki taşımak için iki eline birden ihtiyaı var ve o zaman bile biraz egzersiz yaptığını söyleyebilirim. Ayağa kalkıp kupayı alıyorum ve onun için yatağın üzerine koyuyorum. zerinde duruyor ve bakıyor. Keşke beynine girebilsem ve ne düşündüğünü ğrenebilsem. Sevdėi sporu bırakma kararından pişmanlık mı duyuyor? Profesyonel bir takımda oynamak yerine tıp fakültesine gittiği için zgn m? Bunu yapmanın onun için kolay olacağını sanmıyorum, özellikle de söz konusu futbolcular olduğunda.

Eminim her türlü tıp alanına girmek ve mezun olmak zordur ve bunu başardığı için onunla gurur duyuyorum ama keşke futbola geri dönse. Boşa gitmesine izin vermeyecek kadar yetenekli. Doktor olmak için yaş sınırı yok. Daha sonra geri dönebilir. Tabii ki bunu yüksek sesle söyleyemem çünkü ikiyüzlü gibi görünebilirim ama benim durumum tamamen farklı. Bırakmak zorunda hissetti ve zamanla oynamama fikrine alıştı. Ben hokeyden uzaklaşmayı seçtim. Bunun suçunu onun üstlenmesinden nefret ediyorum ama Florida ile sözleşme imzalamadan önce bile bu durumla barıştım. Oynamamın tek nedeni, oynamadığım için pişmanlık duymak istemememdi. Üç yıl yeterliydi. Aslında değildi ama onsuz zaten yavaş yavaş ölüyormuşum gibi hissediyordum, ne anlamı vardı ki? Hokey bir kaçış olmaktan çıkıp bir yüke dönüştü. Her sayı yaptığımda, tek düşünebildiğim oydu. Patenlerim buza her vurduğunda onsuz bir an daha yaşadığımı hatırladım ve patenlerimi astım. Hiç pişman değilim.

Lyla kendinden geçiyor, kutudaki balonlu naylon ve banda uzanıyor ve kupayı sarmaya başlıyor. İşini bitirdiğinde yeterince güvenli görünüyordu, ben de onu alıp kutuya yerleştirdim. Kitaplığa geri dönüyor ve kitapları hızlıca tarıyor, hiçbirini almıyor, sonra çekmecelere geçiyor. Her bir eşyayı - çoğunlukla bol gömleklerini - çıkarıp yatağın üzerine koyarken yüzünü izliyorum.

"Bunları alıyor musun?" Gözlerim en üstteki Lauryn Hill'in yüzünde, soruyorum.

"Belki." Omuz silkiyor. "Onları pijama olarak kullanabilirim."

Gülümsüyorum, artık onları saklanmak ve kendini korumak için bir kalkan olarak kullanmak istememesine seviniyorum. En başta buna ihtiyacı olduğunu hissetmesinden nefret ediyorum. Kadınların bu dünyada nasıl hayatta kaldıklarını, bırakın gelişmeyi, kendi yüklerini ve diğer herkesin yükünü nasıl omuzladıklarını bilmiyorum. Ben bunu yapamazdım. Sonra, sweatshirtleri çıkarıp iki farklı yığına yerleştirmeye başladı.

"Hangi yığını saklıyorsun?" Ben soruyorum.

"Bu." Lauryn Hill tişörtünün olduğu sağ tarafa dokunuyor.

Arkasını dönüyor ve bir şeyler çıkarmaya devam ediyor. Yale tişörtünü çıkardığı an kaslarım geriliyor.

"Kimin bu?"

Eşofmanını üzerine geçirirken gözlerini kaldırıyor. "Benim."

"Bir adamdan mı aldın?"

Uzun bir süre bana bakıyor, kaşlarını çatarak nereden aldığını ya da benim nereden bildiğimi hatırlamaya çalışıyor. Sonunda çenesi düştü. Kızmasını bekliyorum ve tartışmaya hazırım. O şeyin onda kalmasına asla izin vermeyeceğim. Onun beni izlemesini izliyorum ve birden kahkahayı patlatıyor. Bana güldüğünü bilmeme rağmen dudaklarımı gülümsemeye ve biraz kıkırdamaya iten gerçek, iki kat kahkaha. Kendini böyle bıraktığında çok güzel oluyor.

"Sana inanamıyorum," diyor, gözlerini silerken nefesi kesiliyor.

"Onunla baloya gittin."

Bir an duraksıyor, inanamıyormuş gibi bana bakıyor, sonra bir kahkaha krizine daha giriyor. Aman Tanrım. Bunu yaşamama asla izin vermeyeceğini şimdiden biliyorum.

"Nasıl?" diye soruyor kahkahalar arasında. "Bunu nasıl bilebilirsin ki?"

Başımı eğiyorum. "Hadi, Lyla."

"AMAN TANRIM." Tekrar kendini kaybediyor, kahkahaları artık beni de güldürüyor. Yüzünü siliyor ve bana tekrar bakacak kadar sakinleşmeden önce birkaç derin nefes alıyor. "Neyi çılgınca buluyorum biliyor musun?"

"Dur tahmin edeyim." Ona alaycı bir bakış attım. "Ben."

"Sanırım bu oldukça açık," diyor. "Ben ne

Bu kadar seksi ve popüler olmana rağmen bu kadar takipçi olman çılgınca."

Ona bakıyorum. Bunu daha önce yaptığımı düşünüyorum olamaz. Hayatım boyunca kadınlar kendilerini bana attılar. Biriyle sevişmek için konuşmam bile gerekmedi. Gerçekten, bir şeyi başlattığım bir zamanı düşünemiyorum. Belki bu küstahça ve beni bir pislik gibi gösteriyor ama gerçek bu. Seksi olduğumu biliyorum. Her zaman bunun farkındaydım. Tek yapmam gereken gülümsemek ve çantada keklik. Anlaşmayı tamamlamak için benim konuşmama gerek yok. Birine onu eve götürebileceğimi ilk kez uzaktan bile olsa ima ettiğimde, onunla tanıştığım kız öğrenci yurdu partisinde Lyla'yı çıldırtmıştım. İlk kez. Elbette babamı da biraz takip etmiştim ama o bile bu kadar kapsamlı değildi. Bir elini kalçasına koydu ve cevap vermemi bekledi.

"Ben sadece seni takip ettim," diyorum sonunda. "Hiçbir kadına benimle eve gelmesini teklif etmedim bile."

"Gerçekten mi?" Bana alaycı bir bakış fırlattı. "Açıkça hatırlıyorum-"

"Sen olmayan bir kadın," diyorum sözünü keserek. "Şimdiye kadar bana çılgınca şeyler yaptıran tek kişinin sen olduğunu anlamadın mı?"

Dudaklarını büzüyor. "Sözlerimin arkasındayım. Takipçi olmak için fazla seksisin."

"Ve sen de takip edilmeyecek kadar seksisin," diye cevap veriyorum. "Seni istiyordum ama bana hiçbir bilgi vermedin, ben de aramaya başladım."

"Yapamam bile. ." Tekrar gülüyor. "Onu nasıl buldun ki?"

"Beni ona götüren bir tavşan deliğine girdim ve sonra tüm paylaşımlarına baktım," diyorum, "Bu arada, onun kadar çok paylaşım yapan tek heteroseksüel erkek ukala ve sinir bozucu."

"Bunu gezegendeki en ukala adam söylüyor," diyor kaşlarını kaldırarak.

"Ben ukala değilim." Elimi göğsüme koyup bir adım geri çekiliyorum çünkü değilim.

"Lachlan Duke," diyor, tam önüme gelene kadar yatağın etrafında dolaşıyor. "Tanıdığım en ukala insansın."

"Sen diyorsun." Onu kucağıma alıp öpüyorum, bacaklarını belime doluyor.

"Ben sadece spor ve rekabet gerektiren şeyler söz konusu olduğunda ukalayım," diyor yüzünde bir gülümseme belirerek. "Ve eğer gerçekten en iyisiysen bu ukalalık sayılır mı?"

Bu beni yürekten güldürüyor. Ben gülerken, onu sırayla üç kez öpüyorum. "İşte böyle. Ukala değilim. Sadece gezegendeki en ateşli, en iyi hokey oyuncusu olduğumu biliyorum."

Beni iyice öpmeden önce uzun süre gözlerime bakıyor ama ağzına doğru inleyip öpücüğü derinleştirmeye çalıştığımda geri çekiyor. "Annenin evine gideceğim, eski odanı yağmalayacağım ve eski sevgililerinin sana verdiği her şeyi yakacağım."

"Hm." Dudağını ısırdım. Onu sikeli bir saat bile olmamıştı ve şu anda onu sikmezsem aklımı kaçıracaktım gibi hissediyorum. "Kimsenin bana bir şey verdiğini sanmıyorum, verdilerse de saklamadığıma eminim."

Onu yatağa atmadan ve taytını indirmeden önce beni son bir kez öpmesine izin veriyorum. İçine yeterince hızlı giremiyormuşum gibi bana pençe atıyor. Parmaklarımı bacaklarının arasına sokuyorum ve onu ıslak ve benim için hazır buluyorum ve sonunda içeri girdiğimde ve amı sikimi sıktağında, tuttuğum son kontrol kırılıyor.

BÖLÜM 53

"SEN ÇOK GÜZELSİN," diye mırıldanıyor kulağımın arkasından, boy aynasındaki yansımalarımıza bakarken, kollarını bana doluyor.

"Çok güzelsin," diyorum onu içime çekerek.

Lacivert bir takım elbise giymiş, kravatsız, bembeyaz gömleğinin en üst düğmesi açık, sakalı saat beş gölgesinden biraz daha dolgun, koyu yeşil gözleri aklıkla beni ele geçiriyor ve saçları beni çıldırtacak ve tüm kıyafetlerini çıkarma isteği uyandıracak şekilde dağınık. Tekrar. Şu anda gerçekten ağrım olmasına rağmen.

İpek elbisem dizlerimin altına kadar uzanıyor ve yeşil tonu neredeyse gözleriyle eşleşiyor. Altın topuklu ayakkabılarımla başımın üst kısmı burnuna ulaşıyor, bu yüzden beni öpmek için o kadar alçalması gerekmiyor, ki bunu seviyorum. Yine de eğiliyor ve boynumun yan tarafını öpüyor.

"Tanrım, çok güzel kokuyorsun," diye mırıldanıyor, içime sokularak.

İçimi bir ürperti kaplıyor ve tırnaklarımı kollarına geçiriyorum. Gözleri tekrar benimkilere dikiliyor ve bacaklarımın arasındaki acıya rağmen gözlerindeki muziplik midemin sıkışmasına ve kalbimin takla atmasına neden oluyor.

"Bunun için vaktimiz yok," diye uyarıyorum.

"Biliyorum." Bana karşı inliyor ve içimde bir ürperti daha yaratıyor. İnanılmaz sertlikteki sikini kıcımda hissediyorum.

ve ona, doğrulurken sırtmasına neden olan bir uyarı bakışı atar. "Uslu duracağım. Şimdilik."

"Bu elbiseyi bana senin gözlerini hatırlattığı için aldığımı biliyor musun?" Kollarında dönüp bakışlarıyla buluştuğumda gülümsüyorum.

"Ne zaman aldın?"

Bir an bunu düşündüm. "İki yıl önce falan."

Bana bakıyor ve gözlerimin içine öyle derin bakıyor ki, onun gözlerinin derinliklerinde tamamen kayboluyorum. Yüzümü kavırıyor, başparmağını alt dudağımın üzerinde ileri geri gezdiriyor. Kollarımı ona doluyorum ve onu öpüyorum, dillerimiz buluştuğunda kimi göreceğimizin gerçekliği bana çarpıyor. Ona daha sıkı sarılıyorum. Bu adama bir şey olursa ölürüm. Onun hayalini yaşadığını düşünürken ayrı kalmak bir şeydi. Onu sonsuza dek kaybetmek tamamen farklı ve benim için akıl almaz bir şey. Uzaklaştığımda beni bir kez daha yumuşakça öpüyor ve yere bırakıyor.

"Bana yaptığın şeyler, Lyla James." Başını yavaşça sallayarak nefes veriyor.

"Hislerimiz tamamen karşılıklı." Kocaman gülümsedim. Bana bakıyor ve beni son bir kez öpüyor.

"Hadi gidelim." Elimi tutuyor ve ayakları yanıyormuş gibi kapıya doğru yürümeye başlıyor.

"Yavaşla biraz." Gülüyorum, elimi çekiyorum. "Çantamı almam lazım."

Elimi bırakıyor ve hararetli yeşil gözleriyle beni çiviliyor, "Eğer iki saniye içinde gitmezsek, seni yatağa atacağım, bacaklarını ayıracağım ve seni yiyip bitireceğim."

Nefesim hızlanıyor ve bir şey söylememek için bacaklarımı sıkıp dudağımı ısırarak zorunda kalıyorum. Dönüyorum, çantamı alıyorum ve elimi tekrar onunkine koyuyorum, beni asansöre götürmesine izin veriyorum, bacaklarımın arasındaki his, asansörü yabancılarla paylaştıktan sonra bile hala mevcut.

"Dur," diyor sessizce, sesi kulağımda boğuklaşıyor. "Ne düşündüğünü biliyorum ve eğer durmazsan

durmayacak ve yemeğe asla yetişemeyeceğiz."

Sertçe yutkunuyorum ve başımı sallıyorum, yatakta birlikte olduğumuz düşüncelerini, yaşamak üzere olduğumuz gerçeklikle değiştiriyorum. Hazır değilim, ama asla olacağımı da sanmıyorum. SUV'de bir çeşit güvenlik brifingi aldık. Bir tartışmayla sona erdi. Güvenlik görevlilerimiz beni yem olarak kullanma planına devam etmemiz gerektiğini düşünüyor, ben de aynı fikirdeyim ama Lach buna tamamen karşı çıkıyor.

Lachlan yanımda, "Seni onun yakınında istemiyorum," diyor.

Tartışma başladığından beri beşinci kez, "Tam bir itiraf için en iyi şansımız bu," diyorum.

Lach bana ters ters baktı. "Umurumda değil. Seni onun yakınında istemiyorum."

Ronnie, Derek (diğer koruma) ve ben karşılıklı bakışıyoruz. Eğer bir oylama yapacak olsaydık, Lach azınlıkta kalırdı. David Jameson'ı tanıyorum. Önce benim peşime düşeceğini biliyorum. Hastalıklı saplantısı gözünü kör etmiş durumda. Bu saplantı Ronnie'nin ve güvenlik ekibinin geri kalanının bilgisinin kapsamı. Bana kalırsa, bilmeleri gereken tek şey bu.

Lach'ın yüzümün yan tarafında delikler açan bakışlarını görmezden gelerek, "Mikrofonla beni," diyorum. "Güvende olmak üzülmekten iyidir."

Mikrofonların ne kadar hantal olabileceğini bilecek kadar televizyon izliyorum. Bu öyle değil. Bu ince ve bilerek aramadığınız sürece izi sürülemez. İşleri bittiğinde Derek bir tablet çıkarıyor ve bana o anda kaydettikleri drone görüntülerini gösteriyor. Binanın dört açıdan da kuşbakışı görüntüsünü gösteriyor. Gerisini açıklıyorlar - içlerinden biri binanın içinde olacak, diğerleri ise geride durup dinleyecek ve izleyecek.

Ellerinde suçlayıcı görüntüler olduğunda devreye girecekler, tabii bir şeyler ters gitmez ve müdahale etmek zorunda kalmazlarsa. 007 Eğitimi 101 bittiğinde ikimiz de sessiz kaldık ama Lachlan'ın onaylamadığını hissedebiliyorum. Jameson'ın onun peşinden gitmesinin mümkün olmadığını biliyor olmalı. Bunun tek sebebi

İlk seferinde onu alt edebilmesinin nedeni Lach'ın gardının düşmüş olması ve saldırının tamamen beklenmedik olmasıydı. Jameson çok formda ve hiç de ufak tefek biri değil ama Lachlan'la dövüşmesine imkan yok. Önce bana saldıracak. Bunu biliyorum. Beni Chicago'da yalnız bırakmasının tek nedeni yanımda birinin olduğunu bilmesiydi.

Araba hareket etmeye başladığında Lachlan'a yaklaşıyorum. Bana olan kızgınlığına rağmen, bir kolunu bana doluyor ve yanına gömülmeme izin veriyor. Parmağımdaki yüzüğe bakıyorum ve Jameson'ın nişan konusunda daha da üzölüp üzölmeyeceğini merak ediyorum. Geçen gün görmemesini sağladım ama bugün de kaçırmayacaktır. Bir yanım yüzüğü çıkarıp saklamak istiyor. Bir yanım da keşke evlenseydik diyor. Belki o zaman bizi rahat bırakırdı. Gençken neden bana sahip olduğunu düşündüğünü anlayabiliyorum.

Benimle farkında bile olmadığım şeyler yapıyordu. Üniversitedeyken bile, atletizm departmanının yöneticisi olduğunda futbolu başımın üstünde tutabilirdi. Şu anda Lachlan'dan başka koz olarak kullanabileceği bir şey yok. Eğer bu hastalıklı bir yarışsa ve biz evliysek, Lach'ın çoktan kazandığını biliyor olmalı. Belki de bilmiyordur, bilmiyorum. Ne zaman onun hareketlerini anlamaya çalışsam, yetersiz kalıyorum. Kendini kaybetmeden delilikte mantık bulmaya çalışamazsın.

"Sence nişanlı ya da evli olmamız bir fark yaratır mı?" Ben soruyorum.

Lach hafifçe geri çekiliyor ve yüzümü inceliyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Ona. Belki zaten evli olsaydık, tüm bu şeylerden vazgeçerdi. Tabii ki onunla ilgili bir şeyler yapmamız gerekiyor, ama yani bana sahip olmaya çalıştığı sürece. "Bana sahip olmaya çalışıyor," diyorum. "Belki de insanlara zaten evli olduğumuzu söylemeliyiz."

"Ne söylememi isterseniz söylerim" diye yanıtlıyor, "Ama bir fark yaratması pek olası değil."

Kaşlarım çatıldı. "Nereden biliyorsun?"

"Çünkü bebeğim." Başımın üstünü öpüyor ve beni daha da yakın tutuyor. "Benim için fark etmez."

Bir an için bunu düşündüm. Lachlan beni elde etmek ve sonra da elinde tutmak için çok şey yaptı ama buna bir son verip onu istemediğimi açıkça belirtirsem duracağından hiç şüphem yok. Bu onu öldürür. Bunu biliyorum çünkü bu beni de öldürürdü ama bunu beni sevdiği için yapardı. Jameson beni sevmiyor; sadece bana sahip olmak istiyor. Aklıma onun tek kurbanı olmayabileceğim geliyor. Yıllarca öyle olduğumu düşünmüştüm ama işin aşk boyutunu bir kenara bıraktığınızda geriye sadece saplantı ve kontrol kalıyor, işler biraz daha farklı görünüyor. Bunu birden fazla kişiye yapmaktan zevk alıyorsa mantıklı olabilir. Tanrım, umarım öyle değildir. Bunu kimsenin başına getirmek istemem. Bunu aklımdan çıkarıyorum ve yanından geçtiğimiz tanıdık binalara odaklanıyorum.

O gecedan beri buraya gelmedim, bu yüzden Marissa'yla paylaştığım daireyi görmek tuhaf hissettiriyor. Şu anda iki adam tarafından kiralanıyor. Annesi tüm eşyalarımızı topladı ve çoğunu depoya kaldırdı. Marissa da buraya hiç gelmedi. Sadece şehir dışındaki ailesiyle görüşüyor, bu da beni kahrediyor çünkü Gina'nın kızının tatillerde evde olmasını ne kadar çok sevdiğini biliyorum. Marissa'ya sayısız kez beni de getirmesini söyledi ve Noel'de bana her zaman bir hediye gönderiyor. Soru sormayacak, bizi babama ya da Fairview'deki herhangi birine açmayacak kadar iyi biliyor. Lach'ın ofisimdeki resimlerini o sayede aldım.

Prescott'un eski evinin önünden geçerken, orada Lach'la birlikte olduğumuzu hatırlayıp gülümsüyorum. Bu sokaklara baktığımda aklıma gelen tek anı onunla olanlar oluyor. Başımı kaldırıp ona bakıyorum ve onu dışarıya bakarken düşünceli bir halde yakalıyorum.

"Ne düşünüyorsun?" Artık ona yaslanmamak için uzaklaşarak soruyorum.

"Burayla ilgili özlediğim tek şey sensin." Ellerimizi birleştiriyor, gözleri hâlâ dışarıda.

"Partiler ya da kızlar değil mi?" Kaşımı kaldırıyorum, bu sorunun bana hissettirdiklerinden nefret ediyorum.

Eğlenen gözler benimkilere kaydı. "Kıskandın mı, Lyla James?"

"Hayır." Kaşlarımı çatıyorum.

Kıkırdıyor ve beni usulca öpmek için eğiliyor. "Partileri ya da kızları özlemiyorum. Üç aydan daha kısa bir süre hayatımdaydın ve üniversite deneyimimdeki en iyi şey olmayı başardın."

"Sana inandığımdan emin değilim ama bu cevabı kabul ediyorum." Gülümsüyorum ve tekrar dışarı bakıyorum. "Buraya hiç döndün mü?"

"Bir kez." Sert bir kahkaha attı. "Yeni takım ile tanıştım ve Koç Rob ve Jameson ile öğle yemeği yedim."

İçimden öfke fışkırıyor. "Ondan nefret ediyorum."

"Bana ulaştığı tüm o zamanlarda sadece senin nerede olduğuna dair bilgi almaya çalışıp çalışmadığını gerçekten merak ediyorum," diyor. "Ya da birlikte olup olmadığımızı öğrenmeye çalışıyordu."

Öfkem artıyor. Onun yüzünden hayatımızın üç yılını ayrı geçirdik. "Her şeyin bir nedeni vardır" derim ama bu, saplantısı ve Tanrı kompleksi olan bir kişi tarafından zorlandı. Annemi ve en iyi arkadaşlarımdan birini öldürdü. Beni öldürmeye çalıştı ve başaramadı ama ben yine de bir buçuk sezon futbol oynayamadım. Üniversite deneyiminin geri kalanını kaçırdım. Hayatımın aşkından kaçtım çünkü ona ne olabileceğinden korkuyordum. Yeni binaya giden caddeye döndüğümüzde tüm bunlar göğsümün üzerinde ağır bir şekilde oturuyor.

Ronnie kaldırma park ederken, "Ondan gerçekten nefret ediyorum," diye fısıldıyorum.

Lach kapıyı açıyor ve elini tutuyorum, arabadan inmeme yardım ediyor ve Derek'le tekrar konuşurken elini onunkinin içinde tutuyor. Arka koltuğa doğru eğildiğimde Ronnie bana bakıyor.

"Ne olacağını bilmiyorum, ama beni yalnız bırakırsa, sen gelmeden önce söylediği her şeyi almaya çalış."

Ben."

Ronnie keskin bir baş hareketinden önce uzun bir süre bana bakıyor. Geri adım atıyorum ve omzumun üzerinden etrafa, sokağa ve binanın içine bakıyorum. Arkamızdan gelen insanlar var - güzel elbiseler giymiş kadınlar ve takım elbiseli erkekler. Birkaç tanıdık yüz görüyorum ama kimseyi tanımıyorum. Lach elimi çekene kadar orada öylece durduğumu fark etmiyorum. Bana bakıyor, gözleri endişe dolu ve iyi olduğumu belirtmek için elini sıkıyorum. Değilim; kendimi kapatıyorum ama bunu ona söylememe gerek yok. O beni herkesten daha iyi tanıyor. Yeşil gözleri bir an için yüzümü tarıyor.

"Tüm dünyayı kapatabilirsin, Lyla James." Dudaklarımı sertçe öpüyor, kalbim küt küt atıyor. "Ama beni asla."

Nefes alıyorum ve beni binanın içine götürmesine izin veriyorum.

BÖLÜM 54

LACHLAN

Tesisin devasa lobisinde ilerlerken yanımıza yaklaşan mevcut ve eski sporculardan bazılarına merhaba diyoruz. Etkinliğe gelmenin işkence olacağını düşünmüştüm ama hiç de fena değil. Jameson sorun olmasaydı çok iyi vakit geçireceğimizden eminim. Bu etkileşimlerin dikkatimi dağıtmasına izin vermiyorum ama Lyla'ya yaptıklarına değil, sadece saldırıma odaklanmaya çalışıyorum. Eğer bunu düşünürsem, kendimi kaybederim. Ben şu anki sol ve sağ kanatla konuşurken Lyla elimi bırakıyor. Sadece birkaç kızla konuşmak için birkaç adım uzaklaşıyor. Tam orada. Ama eli elimde değilken adrenalinim anında yükseliyor ve duyularım alarma geçiyor. Çocuklar benimle selfie çektirmek istiyor, ben de memnuniyetle çekiyorum. Tabii ki emekliliğimi soruyorlar.

Veda ettikten sonra uzaklaştığımız an tekrar elini tutuyorum. Check-in bölümüne doğru yürüyoruz ve masanın arkasındaki kadınla konuşuyorum. Ben ona adımı söylerken Lyla tekrar elimi bırakıyor ve ben de şimdi ne halt ettiğini görmek için cümlemin ortasında duraklıyorum. Daha önce aklıma gelmemiştir ama ebeveynlerin çocuklarına taktıkları tasma kayışlarından almalıyım.

"Ne?" Arkasını dönmeyince sordum. "Banks burada."
Bana baktı. "Onu hiç görmedim."
beri. . ."

"Bırak da burada bitireyim." Ona öyle bir bakıyorum ki, yerinde donup kalmasını istiyorum.

Check-in işlemine devam ediyorum. Kadın tesis ve sahip olduğu her şey hakkında konuşmaya başlıyor - olimpik havuz, tenis kortu, basketbol sahası, ağırlık odaları, vb. Sonra oturmak üzere olduğumuz ziyafet salonuna geçiyor. Eminim tesis hakkında söylediği her şey harikadır ama ben Lyla'ya o kadar odaklanmışım ki sadece yarım yamalak dinliyorum. Kadına teşekkür ediyorum, hediye ve masa numarasını alıyorum ve Lyla'nın elini tutarak onu arkamızda kayıt yaptırmak için bekleyen kalabalıktan uzaklaştırıyorum.

"Muhtemelen benden nefret ediyordur," diyor onunla fotoğraf çektiren birkaç adamla gülüşmesini izlerken.

"Eminim bilmiyordur. Yine de muhtemelen endişeleniyordur." "Onunla konuşmam gerek."

Lobi alanına bir kez baktım. İki kez. Aradığım kişiyi göremeyince Banks'e doğru başımı sallıyorum. "Hadi gidelim."

Yanına gittiğimizde Banks konuşmanın ortasında duruyor ve hayalet görmüş gibi Lyla'ya bakıyor. Arkadaşını uygun bir şekilde selamlayabilmesi için elini bırakıyorum ve Banks'in her duygudan geçmesini izliyorum - inançsızlık, şaşkınlık, üzüntü, sevinç ve rahatlama. Birinde karar kılıyor ve ağlamaya başlayacakmış gibi görünse de gülümsüyor. Lyla'nın poker suratını çoktan benimsediği için ağlayacağı şüpheli ama bugünlerde çok daha duygusal, o yüzden emin olamıyorum. Banks'in konuştuğu adamlar da etkileşimi izliyor ve sırtını sıvazlayıp uzaklaşmadan önce onu rahat bırakıyorlar.

"Vay anasını," diye fısıldıyor sonunda onun önüne geçtiğinde.

Lyla hiçbir şey söylemiyor. Sadece kendini ona doğru fırlatıyor ve sanırım şimdiye kadar yaptığı en sıkı sarılmayı yapıyor. Ayrıldıklarında Lyla'nın vurdumduymaz ifadesi kırılıyor ve adam gerçek olduğundan emin olmak istercesine elini yüzüne götürüyor. I

Bu duyguyu biliyorum. Bana bakıyor, çenesi hala açık, sonra tekrar ona bakıyor.

"Bunca zamandır birlikte miydiniz?" diye soruyor.

"Hayır. Beni yeni buldu." Hayalet gibi gülümsüyor. "O şekilde gitmek zorunda kaldığım için çok özür dilerim. Eminim benden nefret ediyorsundur ama yemin ederim bir nedenim vardı."

"Senden nefret etmiyorum." Kaşlarını çatıyor ve ona tekrar sarılıyor. "İyi olmana çok sevindim."

Başını sallarken gözleri sulanıyor ama gözyaşlarını tutmayı başarıyor. Her iki durumda da, Banks'i şok ediyor. Yüzündeki şaşkın ifadeye bir kahkaha atıyorum. Lyla bunu yakalıyor ve gülüyor.

"Terapiye gittim," diyor, sanki başka türlü duygusal olması mümkün değilmiş gibi.

Bu sefer ben gülüyorum. Bana pis bir bakış fırlatıyor ve ben daha çok gülüyorum. Banks bana tekrar bakıyor, ona odaklanmadan önce kafasını şaşkınlıkla sallıyor.

"Marissa bana iyi olduğunuzu söyledi ama bu yıllar önceydi. O zamandan beri ikinizden de haber almadım."

"Biliyorum. Yemin ederim sana tüm hikayeyi olaydan sonra anlatacağım," diyor. "Marissa iyi ama."

Sadece bakıyor.

"Peki ya sen?" Lyla soruyor, anı bozmak için göğsüne hafifçe vuruyor. "San Diego ile anlaştığını gördüm."

"Ah." Sırıttırıyor. "Artık futbol mu izliyorsun?" "Bazen." Bir başka hayalet gülümseme.

Banks'in onun arkadaşı olduğunu biliyorum ama bu bilgi canımı yaktı. Hiçbir maçı izlemediğini bilmek berbat bir şey. Neden izleyemediğini anlıyorum ve bunun için onu suçlayamam ama yine de berbat bir durum. Kendime onların paylaştıklarının bizim sahip olduklarımızdan tamamen farklı olduğunu hatırlatıyorum. Bunu en başından beri biliyordum, bu yüzden birlikte takılmalarını hiç bu kadar önemsememiştım. Ayrıca, hiç yalnız takılmadılar ki. Banks bir hamle yapmak isteseydi, o zamana kadar yapardı. Kim bilir, belki de yapmıştır ve

reddedildi. Her iki şekilde de, onun için endişelenmiyorum. Muhtemelen onu düğüne davet etmeliyiz. Eminim onun orada olması onun için çok şey ifade edecektir. Sanki düşüncelerimi duymuş gibi bana kısa bir süre bakıyor ve sorduğu şeyin bu olduğunu biliyorum. Gülümsüyorum ve omuz silkiyorum. Ona dönmeden önce genişçe gülümsüyor, benim gülümsemem, sadece bana.

"Önümüzdeki Cumartesi evleniyoruz," diyor, kelimeleri aceleyle getirerek. "Chicago'da. Tamamen anlık bir şey. Daha iki gece önce karar verdik, yani büyük bir şey değil ama senin de orada olmanı çok isteriz."

"Kahretsin." Banks bana sırtıttı. "Sanırım sen de onun listesine girmişsin."

İçtenlikle gülüyorum. "Biraz zaman aldı ama evet."

O lanet listeyi domine edeceğimi biliyordum.

"Tebrikler," diyor ikimize gülümseyerek.

"Bizimle kutlamaya gelmelisin," diyorum. "Sevgilin varsa onu da getir."

"Hayır," diyor. "Sadece oldukça zor bir ayrılık yaşadım."

"Oh Tanrım." Lyla gözlerini deviriyor. "Bunu her söylediğinde tek bir anlamı var. Bana bunu aldatmadığını söyle."

"Hayır." Kaşları havaya kalktı. "Ama benim yaptığımı düşündü."

"Düşündü mü?" Hafifçe gülüyor. "Buna ne anlam vereceğimi bile bilmiyorum."

"Sana sonra anlatırım," diyor gülerek, bana tekrar bakarken. "Ve düğüne gitmeyi çok isterim."

"Detayları sana mesaj atarım." Yumruk atması için yumruğumu uzatıyorum ve o da atıyor.

Kaşları yukarı kalktı. "Numaram sende var mı?"

"Buraya geldiğimizden beri değiştirdin mi?"

"Hayır, aynısı" diyor.

"O zaman ben almalıyım."

"Huh." Kaşlarını çatıyor ama hemen yerini neşeye bırakıyor. "Detayları bana mesaj at. Orada olacağım."

Vedalaşıp uzaklaşıyoruz. Lyla elini tekrar benimkine koydu.

"Numarasını benim telefonumdan aldın, değil mi?" diye soruyor, bana bakarken gözleri dans ediyor.

"Onunla çok takıldın," diyorum. "Yapmam gerekeni yaptım."

Başını sallayarak sessizce gülüyor ama bir şey söylemiyor. Kalabalığın yakınında değiliz, bu yüzden rahatsızlık vermeden burada durabiliriz. Yürümeyi bırakıp elini sabit tutuyorum, o da yürümeyi bırakıp bana bakıyor.

"Eğer durum tersine dönseydi, ne yapardınız?" Soruyorum, çünkü gerçekten merak ediyorum.

Lyla bana karşı çok kıskanç ve aksini söylüyorsa yalancının tekidir. Aramızdaki güven sorunu değil. Onun asla başka biriyle birlikte olmayacağını biliyorum ve umarım o da benim olmayacağımı biliyordur. Yine de kıskançlık devam ediyor. Bence bu sağlıklı. Olmasa da umurumda değil.

"Sen olsan ne yapardın?" Tekrar soruyorum. "Etrafımda sürekli bir kız olsaydı ve buzun üzerinde birlikte saatler geçirseydik."

Kaşlarını çatıyor ve başka tarafa bakıyor. Bir an için umursamayacağını söyleyeceğini düşündüm. Dürüst olmak gerekirse, nerede olduğumuz ve neden burada olduğumuz için bunu böyle bırakacağım. Ama bana tekrar bakıyor, gözlerindeki o ateş beni anında tahrik ediyor. "Ne yapardım emin değilim, ama biliyorum ki seninle hiç tanışmadım."

Gülüyorum ve onu öpmek için eğiliyorum. "Bence sen biraz deli olabilirsin, Lyla James"

"Sadece sen söz konusu olduğunda," diyor gülümseyerek. Bir şey hatırlayana kadar uzun süre o gülümsemeye takılı kalıyorum. "Mikrofonun açık mı?"

Elbisesinin kumaşını öne doğru çekiyor, kontrol ediyor ve tekrar bakışlarımla karşılaştığında mahcup görünüyor. Bir kahkaha patlattım.

"Ne yani, insanların benim için deli olduğunu ve kışkırdığını bilmelerini istemiyor musun?" Onu kapıya doğru çekerken sırtıyorum.

"Hiç komik değil." Kaşlarını çatıyor, sonra mikrofona konuşmak için başını eğiyor. "Lütfen bu küçük muhakeme hatasını görmezden gelin."

Yine güldüm. Onları sadece cipin içinde hayal edebiliyorum. Kızlarıyla gülüyor olmalılar. Ciddi işlere alışkın oldukları için bu onlara çok iyi maaşlı bir tatil gibi geliyor. İçeri girdiğimizde Jameson'ı gördüğümde gülümsemem azalıyor. Hayatımda hiç kimseden bu kadar nefret etmemiştim. Hiç bu kadar kızgın olmamıştım. Babam gelebileceğini bildiğim halde bize gelmediğinde bile böyle hissetmemiştim. Yüzümü soğukkanlı tutmam gerektiğini kendime hatırlatıyorum. Beni görünce başını kaldırıp el sallıyor, yüzünde zoraki, sahte bir gülümseme. Selamına karşılık verme zahmetine bile girmiyorum. Şimdiye kadar bildiğimi anlamış olmalı. Yine de bana böyle merhaba deme cüretine inanamıyorum.

Gözleri kayıyor ve kimin elini tuttuğumu görünce gülümsemesi anında kayboluyor. Yüzündeki samimi ifadenin yerini hemen soğuk gözler ve sertleşmiş yüz hatları alıyor. Onu öldüreceğim. Gözlerini kırptırıyor ve tekrar samimi olmaya çalışıyor. Gözlerimi ondan ayırıyorum ve Lyla'nınkini tutmayan elimi sıkıca yumruk yapıyorum. Onu fark etmemişti. Fark etseydi elimi sıkardı. Omzunun üzerinden bakıyor ve yürümeyi bırakıyor. Yüzümde ne gördüğünden emin değilim ama hemen arkasını dönüp bana bakıyor. Bunu yapar yapmaz onu kollarıma çekiyorum ve benim olduğunu açıkça belli edecek şekilde öpüyorum.

BÖLÜM 55

LYLA

Sosyal toplantılarda bir grup yabancıyı bir arada oturtma fikri kimin aklına geldi bilmiyorum ama tarihteki en kötü fikirlerden biri olarak geçebilir. Belli ki babam buna bayılıyor. Bunun harika bir networking olduğunu düşünüyor. Bence bu cehennemin bir uzantısı. Fairview voleybol koçuyla on dakikadır konuşuyorum. Lachlan yanındaki NFL oyuncusuyla konuşuyor ama gergin ve oturduğumuzdan beri üç kez geri almaya çalışmama rağmen elimi bırakmadı. Bunun Jameson'ı gördüğü anlamına geldiğini biliyorum ama odayı iki kez taradım ve henüz onu göremedim. Ben babamı gördüm. Ben babamı gördüm. Başlangıçta kısa bir konuşma yaptı ve burada oldukları için herkese teşekkür etti. Şimdi birkaç masa ötede sırtı bize dönük oturuyor. İşin ilginç yanı Marie görünürde yok. Çantamdaki telefonum çalıyor ve Lach bana bakıyor. Bu sefer elimi bıraktı ve adamla konuşmaya devam etti. Acil durumlar için uçak moduna almamıştım.

Voleybol koçuna "Bir dakika izin verir misiniz?" dedim. Telefonumu çıkarıyorum.

Marissa: güncelleme lütfen

Ben: Öğle yemeğinde. Onu görmedim ama sanırım Lach gördü çünkü garip davranıyor.

Kahretsin. Dikkatli ol ben: biliyorum <3

Marissa: Coop seni sordu

Ben: Ona ne söyledin?

Marissa: Ailevi bir acil durum yaşadığını ve dışarı çıktığını.

Sanırım döndüğünde sana çıkma teklif edecek.

Lachlan gerildi. Kafamı kaldırıyorum ve ekrandan bana bakarken gözlerinin kısık ve karanlık olduğunu görüyorum. Onu görmezden geliyorum.

Ben: Bu olmayacak obv. Onunla konuşmam gerekecek.

Lachlan telefonu ona vermemi işaret ediyor. Kaşlarımı çatarak başımı kaldırıyorum ama yine de telefonu ona uzatıyorum çünkü bir sonraki adımda ne yapacağını merak ediyorum.

Ben: Mar, ben Lachlan, bana bir iyilik yap ve ona siktir olup gitmesini söyle.

Marissa: LMAO bunu yapamam

Ben: Ona eski sevgilisiyle tekrar bir araya geldiğini ve onun evlenme teklif ettiğini ve hemen evlendiklerini ve çok çok mutlu olduğunu söyle

"O kadar mutlu, ha?" Eğlenerek soruyorum.

Bana bir bakış atıyor ve tekrar yazıyor.

Ben: O bok kafalı Wade'e de aynı şeyi söyle

Ben: ve tanışmadığım ve Lyla'yı becermek isteyen başka kim varsa

Marissa: LOOOOOLLLLLLL sen delisin ama gitmeden önce onları tekrar görürsem söylerim

Ben: Teşekkürler

Telefonu geri verdi. Bir süre ona baktım ve kaldırdım. Ne olursa olsun, döner dönmez ikisine de Lachlan'dan bahsedecektim. Bu, işler bu kadar hızlı tırmanmadan önceydi. Onlara eski sevgilime geri dönmekle kalmayıp evlendiğimizi söylediğimde şok olacaklar. Lach'i bile suçlayamam, onların ilerlemelerine bir son vermek istediği için. Eğer durum tersine dönseydi, ben de aynısını yapardım. Tekrar etrafa bakıyorum ama Jameson'ı hâlâ göremiyorum. Yemek boyunca ve sonrasında tatlı için beklerken oturmaya devam ediyoruz. Bize bardak bardak

Kırmızı ya da beyaz şarap. Şaraplar çoktan doldurulmuş ve tepsilere konmuştu, ben de içeceğimden kuşkulu olsam da kırmızıyı seçtim. Lach da aynısını yapıyor ve tabağının önüne koyuyor. Başka bir servis elemanı elinde suyla geri geliyor ve bir sonraki masaya geçmeden önce benimkini dolduruyor. Onun yerine ondan bir yudum alıyorum. Başından beri içiyordum ve gayet iyiydi, o yüzden endişelenmiyorum. Tatlı önümüze konuyor - harika görünen bir dilim çikolatalı ganajlı kek. İkimiz de dokunmadık.

"Koç Bev'i gördün mü?" diye soruyor voleybol koçu, çikolatalı kek dilimini mideye indirirken.

"Henüz değil." Etrafıma bakıyorum.

"Şuradaki en son masada oturuyor. Bizim bulunduğumuz masanın aynısında ama karşı tarafta."

"Merhaba demek zorundayım." Biraz gülümsedim.

"Eminim yaptığınız tüm harika şeyleri duymak hoşuna gidecektir." Gülümsüyor.

Bakışlarım Koç Bev'in oturduğu yere kayıyor. Banks masada tanıdığım tek kişi. Sandalyemi geri çekip yerimden kalkmadan önce birkaç dakika daha bekliyorum. Lach da beni takip ediyor ve kibarca müsaade isteyip lobiye yöneliyoruz. Bizimle birlikte seyahat eden adamlardan biri lobide yürüyor ve dönüp bizi selamlıyor.

"Tuvalete gitmem gerekiyor," diyorum, onun duyabileceği kadar yüksek sesle. "Bunu kapatayım mı?"

"Zorunda değilsin," diyor, dudakları bir gülümsemeye dönüşüyor. "Güven bana, bu dünyada duymadığımız hiçbir şey yok."

Lachlan'a bakıyorum ve onu eğlendiren bir bakış fırlatıyorum ama o gülmemek için kendini zor tutuyor. Aslında kabindeyken mikrofonu açık bırakmak istemiyorum ama utandığımdan daha çok korkuyorum. En azından ben öyle düşünüyorum. Yanımızdaki kapılar aniden açılıyor ve babamın dışarı çıktığını görmek için dönüyoruz, bana baktığında çenesi düşüyor.

"Sen olduğunu sandım," diyor, sesi kısık bir şekilde bana doğru yürürken.

Ben daha merhaba bile diyemeden kollarını bana doladı ve sıkıca sarıldı. Onu tekrar gördüğümde ne olmasını beklediğimden emin değilim ama bu tür bir karşılama değildi. Bana o kadar uzun süre kayıtsızlık gösterdi ki bu gerçekmiş gibi gelmiyor. Gerçek olduğunu biliyorum ama gerçekmiş gibi gelmiyor. Uzaklaştığında beni omuzlarımdan tuttu ve gözlerinde yaşlarla tekrar yüzüme baktı.

"Aman Tanrım, Lyla." Başını sallıyor, elleri omuzlarımdan ayrılırken gözyaşlarını geri kırıyor. "Nerelerdeydin?"

"Tıp fakültesinde."

"Tıp fakültesi mi?" Gözlerini kırıştırıyor, kaşları havaya kalkıyor. "Nasıl?"

"Hangi parayla?" diye sorduğunu biliyorum. Bu soruyu sormakta haklı, çünkü sahip olduğum her şeyin parasını o ödedi. Birçok kez görmezden gelinmiş ve başkalarına kayıtsız kalınmış olabilirim ama para ve onun satın alabileceği şeyler hiçbir zaman eksikliğini hissettiğim bir şey olmadı. Buna okul da dahildi. Ayrıldığımda, hepsini kaybettim. Bulunmak istemediğim için, bebekken benim için açılmış olan banka hesabına bile girmedim. Prescott ve Marissa'dan borç para almıştım.

Geri ödememe konusunda kararlı olmalarına rağmen ödedim. Tabii ki onları geri ödemek, okul kredilerimin sadece asgari kısmını ödeyebileceğim anlamına geliyordu, ancak bu kadar çok kişi hayatları boyunca maaş çekiyle yaşarken, ilk kez yaşadığım finansal mücadeleden şikayet edemezdim. Babam hâlâ gerçek olduğuma inanamıyormuş gibi bana bakıyor. Ben de aynı dikkatle onu inceliyorum - açık kahverengi gözleri, pürüzsüz koyu teni ve kısa saçlarındaki doğal dalgalar. Bana her zaman hayattan daha büyük görünmüştü ve boy olarak hala öyle, ama şu anda kendimi diğer her açıdan ondan daha büyük ve güçlü hissediyorum. Orada öylece durup birbirimize baktığımızı fark ettiğimde boğazımı temizliyorum.

"Kendi başıma yaptım," diyorum.

Şaşkınlığı yerini gururlu bir gülümsemeye bıraktı. "Vay be, annen çok gurur duyardı."

Kalbim bir an durdu. Kazadan beri onun hakkında tek kelime etmedi. Ona ihtiyacım olduğunda bile. Bunu şimdi yapıyor olmasından hoşlandığımdan emin değilim. Bunu hak etmiyor ama annemle benim hayatta olduğum zamandan daha uzun süredir birlikteydi, o yüzden bu konuda bir şey söyleyemem. İltifatı olduğu gibi kabul ediyorum. Annem benimle gurur duyardı ama ne başarmış olursam olayım gurur duyardı.

"Veda etmedin," diyor boğazını temizleyerek, gözleri yine yaşlarla doluyor. "Boktan bir baba olduğumu biliyorum ama en azından bir hoşça kal diyebileceğimi düşünmüştüm."

"Keşke veda edebilseydim," diyorum, çünkü bu doğru, bunu yapmadığım için özür dilemeyecek olsam da. "Bu uzun bir hikaye."

Tamamını anlatacak vaktim olsaydı bile anlatır mıydım emin değilim. Ne söylemem gerekiyor? En iyi arkadaşının bana defalarca cinsel saldırıda bulunduğunu ve onun yüzünden annemin ve arkadaşımın öldüğünü mü? Aklımda, kulağa çok zorlama geliyor, bu yüzden bunu yüksek sesle söylersem tepkisinin ne olacağını hayal edemiyorum. Bakışları parmağımdaki yüze düşüyor. Görmemek imkansız gibi bir şey. Tekrar bana bakıyor, soru gözlerinden okunuyor ama sormuyor.

"Yarın eve gelecek misin?" diye soruyor, sonra da burada durduğunu yeni fark etmiş gibi Lachlan'a bakıyor. "Hey, dostum. Özür dilerim, ben sadece. . ."

"Benden özür dileme," diyor Lach, sesi ve ifadesi sert.

Babam bir süre ona baktı. Lach'ın ses tonundaki ısırganı onu hazırlıksız yakaladığından eminim. Babam bununla ilgilenmek yerine tekrar bana odaklanıyor. "Yarın eve gelecek misin?"

"I. . ." Kahretsin, bunu beklemiyordum.

"Siz ikiniz. . ." Önce Lachlan'a sonra da bana bakıyor.

"Evleniyoruz, evet," diyor Lach.

Ona dirsek attım. Ona söylediği için üzüldüğümünden değil, bunu söylerken sesindeki küçümseme yüzünden. Söylediği gibi boktan bir baba olabilir ama yine de benim babam.

"Vay be." Babam keskin bir nefes aldı. "Vay canına. Tebrikler." "Senden onay isterdim ama kendimi İhtiyacım varmış gibi düşündüm," diyor Lach.

Buradan çıktığımızda onu öldüreceğim. "Saat kaçta?" diye sordum. "Yarın gidiyoruz." "Kahvaltı o zaman," diyor.

"Önce Marie'ye sorman gerekmez mi?" Sesimdeki küçümsemeyi gizleme zahmetine girmiyorum.

"İki yılı aşkın süredir Marie ile birlikte değilim," diyor. "Ben. . ." Başını sallıyor. "Lütfen, yarın gel. Konuşacak çok şeyimiz var."

Lach'a bakıyorum. Her ne kadar ters ters baksa da, verdiğim karara uyacağını biliyorum. "Tamam. Orada olacağız," diyorum.

Babam bana bir kez daha sarılıyor ve ayrılırken yüzünü tekrar siliyor. Lach vedalaşırken homurdanıyor ve beni banyoya götürürken elimi biraz daha sıkı tutuyor.

BÖLÜM 56

Kapının açılıp kapandığını duyduğumda ellerimi yıkıyor ve göz kalemimi düzeltmek için bir kağıt havluyu ıslatıyordum. Lachlan'ın beni kontrol etmesini bekleyerek başımı kaldırıyorum ama kimseyi göremiyorum. Kabinlerin altında ayak arıyorum ama bulamıyorum. Garip. Gözlerimi tekrar aynaya çevirdiğimde Jameson tam arkamda duruyordu. Çığlık atmak için ağzımı açıyorum ama eldivenli eliyle ağzımı o kadar sert kapatıyor ki, tek umudum mikrofonun çırpınışlarımı duyabilmesi. Bugün sigara kokmuyor. Ya da güçlü kolonyası. Hay sikeyim. Bunu bilerek mi yaptı? Uzun bir süre yansımamıza bakıyor, kızgın mavi gözleri benim çok geniş kahverengi gözlerime dikilmiş. Beni Lach'ın beni beklediği koridora açılan kapıya doğru sürüklerken hiçbir şey söylemiyor. Kapıya ulaştığında kalbim daha hızlı atıyor. Kapıyı açmak yerine kilitliyor. Boğazımdaki sesin aktarılmasını umarak olabildiğince yüksek sesle çığlık atıyorum.

Jameson beni banyonun diğer tarafına sürükledi. Çünkü Bir an beni bir ahıra götürüp orada tecavüz edeceğini düşündüm. Buna hazırım. Dövüşmeye, çığlık atmaya ve ondan kaçmak için ne yapmam gerekiyorsa yapmaya hazırım ama aynı zamanda tüm çabalarım boşa çıkarsa ve o bunu yaparsa kendimi kapatmaya da hazırım. Öyle olmak istemiyorum. Böyle bir ihtimali düşünmek bile istemiyorum. Bir daha olmaz. Kendimi travmadan korumak için korku içinde yaşadığım ve her şeyi dışarıda bıraktığım onca yıldan sonra olmaz. Çalıştıktan sonra

Böylece hayatımı yaşama şeklimi artık belirleyemeyecekti. Ama hazırlıklı olmalıyım ve bazen bu, zihnimde bunların hiçbirinin olmadığı bir yere ulaşana kadar kendimi uyuşturmak anlamına geliyor. Kabinlerin önünden geçiyor. Tekmelemeye, çığlık atmaya ve ona karşı çırpınmaya devam ediyorum. Beni sürüklediği için topuğumla tekmeleyemiyorum ama beni bıraktığı an tekmeleyeceğim. Onu öyle sert tekmeleyeceğim ve öyle yüksek sesle bağıracağım ki, yayını dinleyen korumaların kulakları günün geri kalanında çınlayacak.

"Bu tesisin en çok nesini seviyorum biliyor musun?" diye soruyor kulağıma, bir başka kapıyı sırtıyla iterek açarken. "Tuvaletler dışarıya açılıyor."

Vücudumu daha sert bir şekilde sarsıyorum, gözlerim olimpik yüzme havuzunda, o beni havuzun yanından sürüklerken. Aman Tanrım. Beni nereye götürüyor? Beni boğacak mı? Hayatım gerçekten böyle mi sona erecek? Bir psikopatın ellerinde boğulmak mı? Birdenbire yürümeyi bırakıyor ve ben daha sert bir şekilde sarsılıyorum, onu bırakmasına yetecek kadar sert vurma umuduyla arkamdan çılgınca dirsek atıyorum. Vurdum ama hareket etmesine yetecek kadar değil. Sol elinde cep telefonunu görüyorum, bir şeye tıklamasını izliyorum ve aniden binadaki yangın alarmı çalıyor. Hayır. Aman Tanrım. Hayır. Hayır.

"Teknoloji, haksız mıyım?" diyor gülerek, beni binanın kenarına doğru sürüklemeye devam ederken.

Nereye gittiğimizden tam olarak emin değilim ama park yeri olmaması için dua ediyorum. Beni bir arabaya bindirmeyi başarırsa mahvolacağımı biliyorum. Ağzımdaki tutuşunu bırakıyor. Çığlık atmaya başlıyorum, başka bir zaman olsa bloklar boyunca duyulabilecek ama şu anda alarm tarafından bastırılan yüksek bir tiz ses.

"Havuzun yanındaki binanın yan tarafı," diye bağırıyorum yine de, olabildiğince yüksek sesle. "Lütfen, lütfen, lütfen, lütfen, lütfen."

Geri tekme atıyorum, bir şeye çarpıyorum - kaval kemiğine mi, ayağına mı? Her neyse homurdanmasına neden oluyor. Binanın yan tarafına ulaştığımızda beni yere itiyor, eliyle tokat atıyor.

Elinin tersiyle ve üstüme çıktı. Sert bir tokat değil, beni işaretleyecek kadar sert değil, ama susmamı sağlayacak kadar sert. Yine de susmuyorum. Susmayacağım. Başımı iki yana sallayıp birini bulmaya çalışıyorum. Etkinlikteki insanlar şimdiye kadar ya dışarıda ya da dışarı çıkıyor olmalılar. Binanın diğer ucundaki bir cepte olduğumuzu fark ediyorum ve dışarı çıksalar bile bizi görmeyebilirler. Golf sahası olduğunu fark ettim. Siktir, buradan çıkmam lazım.

"David, lütfen," diye bağıriyorum, yalvarırken gözlerim doluyor.

Bir şekilde onları tutuyorum. "Lütfen bunu yapmayın."

Aynı anda hem beni tutmaya hem de ceketini çıkarmaya çalışıyor, onu üzerimden atmaya çalıştığım da bana ters ters bakıyor. Yüz ifadesi, beni ailemin kanepesine kısırdığı ve onunla mücadele ettiğim o geceki kadar tehditkâr. Ondan öncesine kadar itaatkâr olmama, ben bayılana kadar ne verirse içmeme ve istediğini yapabilmesine alışkındı. O gece bana dövüşmemin onu tahrik ettiğini söylemişti. Bir parçam durmak istiyor ama içimdeki hayatta kalan buna izin vermiyor.

"Bitmemiş bir işimiz var," diye öfkeleniyor. "Sence de öyle değil mi?"

Tekrar çığlık atıyorum, tekmeliyorum ve kalçalarımı oynatıyorum. Benim için geleceklerini biliyorum. Sadece onlar gelene kadar onu uzak tutmam gerekiyor.

"Yapabilseydim," diyor, bir elini tekrar ağzımın üzerine koyuyor ve vücuduyla beni olabildiğince hareketsiz tutuyor. "Seni bir yere götürür ve seninle zaman geçirirdim, böylece sana kimin sahip olduğunu hatırlardın. Ne yazık ki bugün bunun için vaktimiz yok."

İçimde biriken çığlıklar ve akıtamayacağımı bildiğim gözyaşları göğsümü tırmalıyor. Onun için değil. Hiçbir zaman. Karnıma sertçe vuruyor ve yaptığım hiçbir şeyin bir fark yaratmayacağını biliyorum. Ağzımı kapatmayan eliyle kemerini çözmeye başlıyor. Çırpınmaya devam ederken göğsüm kabarıyor. Süslü kemeriyle sorun yaşıyor, bu yüzden elini ağzımdan tekrar kaldırıyor.

"Hayır," diye yalvarıyorum. "Lütfen. Lütfen bunu yapmayın." Tekrar çığlık atıyorum. "David! Yapma bunu!"

"Bu senin suçun. Haddini aşan son küçük kıza ne olduğunu biliyor musun?" diye soruyor soğuk ve alaycı bir tavırla. "O öldü."

Midem kabarıyor. Öğürmeye başladım.

"Haddini aşmaya devam ediyorsun. Sanırım annenin ölümü yetmedi. Luke'un ölümü yetmedi. Erkek arkadaşına saldırmaman bile yetmedi," diye bağırıyor. "Yeterliydi."

"Lütfen," diye inliyorum elbisemi kaldırmaya başladığında, eli kalçalarımnda sertleşiyor.

"Biliyor musun, ilk oyuncağım olmasan da bakire olan tek kişi sensin," diyor, bacaklarımın aşağısında, inciklerime yakın olacak şekilde geri çekilirken gözleri gururla parlıyor.

Göğsüm tekrar kabarıyor ama çığlık atıyorum ve tüm gücümü kullanarak bacağımı kaldırıp kasıklarına tekme atıyorum. İki büklüm olurken yüksek sesle homurdanıyor. Altından yuvarlanıyorum, onu itiyorum ve ayağa kalkıyorum. Vücudum titriyor, kendimi en son bu durumda bulduğumda yaşadığım güçlü anıların tehdidi altındayım. Kendimi zorluyorum. Şu anda susamam. Kazanmasına izin veremem. Bu sefer olmaz. Koşmaya başlıyorum, tekmeleyip çıkaramayacağım askılı topuklu ayakkabılar giymeyi tercih ettiğim için kendime lanet ediyorum.

Koşarken çığlık atıyorum. Neden bu kadar uzun sürdü? Arkamdan geldiğini duydum. Çok hızlı. Eğer bu lanet topukluları giymeseydim, eminim kolayca kaçabilirdim. Topuğum yerdeki deliklerden birine girdiğinde neredeyse çıkışa varmıştım. Güçlü kolları beni sarıyor ve beni kaldırarak binanın yan duvarına doğru birkaç adım atıyor. Yüzüme karşı sertçe nefes alırken, pantolonunun içinde hala sert bir şekilde bana bastırıyor. Kolunu yukarı kaldırıyor ve bir an için yüzüme dirsek atacağını düşünerek irkiliyorum. Onun yerine ön kolunu göğsüme dayayarak kollarımın kalkmasını engelliyor ve elbisemi yukarı kaldırmaya başlıyor. Tekrar çığlık atıyorum, çiğ boğazımın izin verdiği kadar yüksek sesle.

İkinci kez bağırmak istediğimde kuru bir öksürük çıkıyor. Bir dizini kaldırıp bacaklarımın arasına koyuyor ve hissetmem için sonuna kadar kaldırıyor. Hâlâ kemeriyle uğraşıyor.

"Lütfen David," diye bağıryorum, ona vurmak için kollarımı yukarı kaldırmaya çalışırken duvara yaslanıyorum. "Lütfen bunu yapma!"

"Bunun için kendini suçlayabilirsin," diye homurdanıyor, mavi gözlerini benimkilere dikmiş. "Ve seninle işim bittiğinde erkek arkadaşının başına gelecekler için de."

Keskin bir nefes alıyorum ve daha sert hareket ederek dizimi tekrar yukarı kaldırıyorum ama kaval kemiği engelliyor. Tekrar sertçe hareket ediyorum ve kollarımdan birini serbest bırakmayı başarıyorum. Ona bir, iki yumruk atıyorum. Gülüyor ama bunu yaparken kan tükürüyor, kolunu düzeltip beni tekrar iterken gözleri daha da tehditkâr.

"Bunu bir daha yaparsan erkek arkadaşın ölür."

Göğsüm sıkışıyor. Sözünü yerine getireceğini biliyorum. Daha önce üzerimde hiçbir etkisi olamayacağını düşünerek yanılmışım. Lachlan'ı kullanabilir. Bir an için çırpınmayı bırakıyorum ve gözlerimi kapatıp bu durumdan nasıl kurtulabileceğimi ve Lach'ın zarar görmemesini nasıl sağlayabileceğimi düşünüyorum. Ben durduğumda gülüyor. Birden yangın alarmı durdu. Gözleri benimkilere dikiliyor ve ben tekrar çılgılık atıyorum ama boğazım düğümleniyor.

"Binanın yan tarafı," diyorum olabildiğince yüksek sesle.

"Golf alanı!"

Kemerini çıkarıyor ve bir kenara atıyor, sonra pantolonunun düğmesiyle uğraşıyor. Bir elini kalçama götürüyor ve yukarı doğru çıkmaya başlıyor ve yapabileceğim tek şeyin beklemek olduğunu biliyorum. Yine de mücadele etmeye devam ediyorum. Çok yoruldu ama devam ediyorum.

BÖLÜM 57

LACHLAN

"Sakin bana her yere baktığınızı söylemeyin!" Yangın alarmından Ronnie ve Derek'e bağıyorum. "Çok uzağa gitmiş olamaz!"

Diğer yöne doğru koşmaya başlarken tüm vücudum titriyor. Kulakları sağır eden alarmla birlikte, cipin arkasında kalan ve mikrofonunu dinleyen iki adamla konuşamadılar. Drone hâlâ bir yerlerde uçuyor. Yerini bulmamızın an meselesi olduğunu biliyorum ama vaktimiz yok. Onun zamanı yok. Benim de zamanım yok. Konsantre olmaya ve kafamda yanıp sönen görüntüleri uzaklaştırmaya çalışıyorum ama bu imkansız. O lanet psikopat sürüngenin ona dokunduğunu düşünmeden edemiyorum. Onun koluna dokunma fikri bile beni çileden çıkarmaya yetiyor ama görüntüler burada bitmiyor. Etkinlik alanı orada olduğu için herkes çoğunlukla binanın sol tarafında toplanmış durumda. Banyo diğer tarafta, ama kontrol ettik, dışarıya baktık, kontrol ettik. .oh, lanet olsun.

Binanın diğer tarafına doğru koşmaya başladım. Elbette kontrol ettik ama hepsini kontrol etmedik. Kontrol edemezdik. Koşarken ceketimi ve kravatımı çıkarıp arkama atıyorum. Dirseklerime kadar çektiirdiğimde kollarımın düğmeleri kopuyor. Alarm sonunda çalmayı kesiyor ve onun çığlığını duyuyorum. Daha hızlı koşuyorum. Binanın yanına ulaşıyorum ve etrafa bakıyorum. Bir alan var

Orada kaçırdığımız bir şey var. Piknik alanına benziyor. Yaklaştıkça golf için olduğunu anladım.

Tarıyorum ama tamamını göremiyorum. Sonunda görebildiğimde, ellerinden birinin bacağından yukarı, neredeyse kıkına doğru hareket ettiğini görüyorum. Lyla onu üzerinden itmeye çalışıyor; çabaları zayıf, sanki yorulmuş ve onu daha fazla tutamıyormuş gibi. Bunu yaparken bile ifadesi boş, sanki kendini çoktan başka bir yere götürmüş gibi. Kalbim muhtemelen şu anda olduğundan daha fazla kırılmaz. Onlara yaklaştıkça öfkem artıyor. Onlara ulaşip adamı kadının üzerinden çektiğimde, içimden ona sessiz bir özür diliyorum çünkü adam ölene kadar duramayacağımı biliyorum.

BÖLÜM 58

BİR DAKİKA JAMESON yüzümde nefes alıyor, bana kusma isteği uyandıracak şekilde dokunuyor ve bir dakika sonra üzerimden çekilip alınıyor. Anında yere yığılıyorum, vücudum kontrolsüzce titriyor. Bağrısmalar duyuyorum ve birkaç adım ötemde iki çift elbise ayakkabısı görüyorum ama bedenim adrenalın yüzünden hareket edemeyecek kadar felç olmuş durumda.

"Bu seni ilgilendirmez," diye bağılıyor Jameson yüksek sesle. I bak yukarı ve bkz. her ikisi de erkekler YÜKSELEN yukarıda Ben. Jameson formda ama Lachlan gibi değil. Ve üstün formda olmasa bile, Lachlan'ın iki avantajı var: yaş ve binlerce insanın ağırlığını taşıyan bir öfke. "Benden kurtulacağını mı sandın?" Lach Çıglık atıyor, öyle sert yumrukluyor ki yüzü dönerken kemiklerinin çatladığını duyuyorum. Lach devam ediyor, "Sen lanet bir korkaksın."

Hemen topuklarımın bağını çözmeye çalışıyorum ve titreyen bacaklarımı desteklemek için yanımdaki duvarı kullanarak ayağa kalkıyorum. Lach bir yumruk daha atıyor ve Jameson onu savuşturmayı başarıyor. Lach'a doğru savuruyor, o da savuşturmaya çalışıyor ama çenesini sıyrıyor.

"Bu seni ilgilendirmez," diye tekrar bağılıyor Jameson, Lachlan'ı iterken yüzündeki öfke belli oluyor. "O senin değil!"

Lachlan'ın bunu düşündüğü anı görüyorum. Öfkenin neredeyse kulaklarından çıktığını görüyorum. Jameson'ı

ve onu tuğla duvara çarptı.

"O benim lanet olası karım," diyor, o kadar sessiz bir sesle ki tüylerim diken diken oluyor.

Jameson'ın gözleri büyür. Lach'ı onu uzaklaştıracak kadar sert itiyor ve bir yumruk daha atıyor.

"Aynen öyle, orospu çocuğu." Jameson'a bir yumruk atar. "Benim lanet karım!" Tekrar yumruklar, o kadar sert ki Jameson sendeleyerek geri çekilir.

Ağır çekimde düşüyor gibi görünüyor, ya da belki de ben öyle görüyorum. Yere düştüğü anda Lachlan tekrar üzerine atılıyor, onu kucaklıyor ve yumrukluyor. Jameson tepki vermiyor.

"O benim," diye homurdanıyor bir yumruk daha indirirken. "O asla senin olmadı."

Bir an için donup kaldım. Bir yanım onu durdurmak istemiyor. Bu adamın yaşamasını istemiyorum ama Lachlan'ı kaybetme riskini de göze alamam. Bir anda vücuduma sakın bir enerji dalgası yayılıyor ve şaşkınlığımı üzerimden atıyorum. Lachlan'a doğru yürürken sanki havada süzülüyorum. İleri atıyorum ve adını bir, iki kez haykırıyorum. Geri çekiliyor, nefes nefese kalmış gibi görünüyor ama durmayacağını söyleyebilirim.

"LACHLAN!"

Bana bakarken gözleri vahşi, sonra Jameson'a bakıyor.

"Lach. Dur."

Yerdeki adama bakmaya devam ederken gözleri kısılmış bir şekilde homurdanıyor. Çok ileri gitti. Her şeyi deniyorum. Kolunu çekiyorum, omuzlarını kavriyorum. Ona tokat atmaya çalışıyorum.

Jameson nihayet bir tür ses çıkarıyor, şişirilmiş, gargaralı bir nefes - şu ana kadar duyduğum tek yaşam belirtisi. Lachlan'ın yüzü tekrar değişiyor, öfkesi artıyor. Kollarımı boynuna doladım. Titriyor, kontrolsüz öfke ya da adrenalin ya da her ikisi birden içinde dolaşiyor.

"Bana bak!" Bağırıyorum. "BANA BAK."

Hâlâ zor nefes alıyor. Uzaktan siren sesleri duyuyorum. Buradan defolup gitmesi gerekiyor. Yer değiştirip dizlerimin üzerine çöküyorum, yüzünü tutup gözlerine bakmak için çeviriyorum. Nefesim kesiliyor. Gözlerinde burada olduğunu ama gerçekte olmadığını söyleyen uzak bir bakış var. Siren sesleri yükseliyor. Jameson'ın memuru Hugh'un orada olmadığından eminim. Polis Şefi olarak artık şantiyelere gelmiyor ama Jameson'ın olaya karıştığını duyarsa gelebilir ve bu da boktan bir gösteri olur.

Üç yıl önce ayrıldığımızda, Marissa Fairview polislerini aradı ve onlara her şeyi anlattı. Araştıracaklarını ve bize geri döneceklerini söylediler. Hiç dönmediler. Dönmeyeceklerini biliyorduk. Haber Memur Hughes'a ulaştığı anda, gömdükleri diğer tüm yozlaşmış pisliklerin altına gömüleceğini biliyorduk.

Lach beni üzerinden atmaya çalışıyormuş gibi hareket ediyor, ben de yüzünü daha sert kavriyorum.

"Bebeğim, lütfen," diye fısıldıyorum gözlerine bakarak. "Lütfen.

Lütfen. Lütfen, bunu yapma. Seni tekrar kaybedemem."

Çenesi hâlâ sert. Yüzünü hareket ettirmeye çalışıyor ve ben yine onu sıkıca tutuyorum.

"Lütfen, Lachlan. Söz vermiştin," diyorum, göğsüm artık tutamadığım gözyaşlarımla titriyor. "Söz verdin amına koyayım."

Tekrar hareket etmeye çalışıyor. Kollarımı boynuna doluyor ve bu sefer onu sıkıca kavriyorum. "Seni kaybedemem," diyorum, çılgılık atmaktan ve ağlamaktan sesi kısılmış bir halde. "Lütfen, Lach. Bunu bana yapma. Eğer durmazsan seni asla affetmeyeceğim." Geri çekiliyorum ve yutkunmasını izliyorum. Yüz ifadesi biraz rahatlıyor, çenesi gevşiyor ve nefes alışları yavaşlıyor. Hâlâ titriyor ve yüzünde hâlâ o uzak bakış var. Ellerimi yüzünden çekiyorum ve ellerine uzanıyorum. S ı m s ı k ı y u m u l m u ş yumruklarını açtığımda eklemleri çiğ ve kanlı, eminim canı yanıyordur ama yüz ifadesi değişmiyor. Jameson'ın üzerinden kalkmasına yardım ederken gözleri benimkilerden ayrılmıyor. Yavaşça ayağa kalkıyor ve ellerini tutmama izin veriyor. Onlara dikkat ediyorum,

temas etmekten kaçınıyorum.

yaralarıyla birlikte. Gözleri bana odaklanırken yavaş yavaş yeniden odaklanmaya başlıyor. Onu Jameson'ın cesedinden birkaç adım uzaklaştırmayı başardım.

"Seni seviyorum." Ellerinden birini bırakıp kendi elimi yüzüne götürüyorum ve arkasını yumuşakça yüzünde gezdiriyorum. Yüzünü inceliyorum. Dudağında küçük bir kesik var ama onun dışında zarar görmemiş görünüyor. Dudaklarımı yalıyorum, bakışlarıyla tekrar buluştuğumda gözyaşlarımın tadını alıyorum. "Seni seviyorum," diye tekrarlıyorum, beni duyduğundan emin olmak için.

Derin bir nefes alıyor, gözlerini kapatıyor ve iki elini yanaklarıma götürerek başparmaklarıyla gözyaşlarımı şefkatle siliyor. Alnını benimkine dayıyor ve derin bir nefes alıyor, sanki oksijenimin bir kısmını da yanına almaya çalışıyormuş gibi. Belki de öyledir. Hepsini alabilir, umurumda değil. Sadece onun iyi olmasına ihtiyacım var. Dudaklarını benimkilere bastırıyor. Öpücük yavaşça başlıyor, dili ağzımın içine kaymadan önce dudaklarımın kenarlarına sürtünüyor. Dillerimiz buluştuğunda ellerini daha da geriye götürerek uzun parmaklarıyla boynumun arkasını kavıyor ve beni kendisine olabildiğince yaklaştırarak öpücüğü yoğunlaştırıyor. İçimden geçip ayak parmaklarıma kadar inen derin bir inilti çıkarıyor. Uzaktan insanların bağırışlarını duyuyorum, sirenler hâlâ çalışıyor. Biz öpüşürken çok uzakta görünüyorlar. Başka hiçbir şey yok

- Sadece dudakları dudaklarımda ve elleri beni tutuyor, sanki kaybolacağımdan korkuyormuş gibi. Önce ben çekiliyorum, ayaklarımı yere basıyorum ama ondan uzaklaşmıyorum. Yapamıyorum. Gözlerindeki yoğunluk nefes almamı zorlaştırıyor.

"Sen benimsin," diyor, sesi o kadar kısık ki gürültüden neredeyse duymuyorum.

"Ben sadece senin oldum." Ellerimi bileklerine götürüyorum ve onu orada tutuyorum.

Bakışlarımı tutarken derin, titrek bir nefes alıyor, sanki dudaklarımdan gelen onayı duyunca rahatlamış gibi. Keşke onu sarıp sarmalayabilsem, içimde saklayabilsem ve bu karmaşadan çok uzaklara götürebilsem. Keşke onu bir yere

götürebilseydim.

Ben tüm bunlarla en başından beri olması gerektiği gibi ilgilenirken, siz de güvende olun.

Çevresel görüşümden insanların bize doğru koştuğunu görüyorum. Bir adım geri çekilirken Lach'ın ellerini yüzümden indiriyorum. Bize ilk ulaşan Ronnie oldu. Lach'a şöyle bir bakıyor, gözleri açılıyor ve dikkatini bana çeviriyor. Arkasında Derek ve diğer iki adam beliriyor. Doğruca Jameson'a gidip nabzını kontrol ediyorlar.

"İyi misin? Tıbbi yardıma ihtiyacın var mı?" diye sorar. "Var mı?"

"Ben iyiyim." Lach'ın parmak eklemlerine bakıyorum. "Bilmiyorum. Bunları temizletmesi gerekiyor."

"Drone bölgenin üzerinden geçmeye devam etti. . . ." Sıkıntılı görünüyordu, ben de onu durdurmak için elimi kaldırdım.

"Ben iyiyim," diyorum. "Sen. . . ." Yutkunuyorum. "Mikrofondan bir şey çıktı mı?"

"Her şey," diyor. Sert ifadesi değişmiyor ama gözlerindeki hüznü görüyorum. "Siz ikiniz gidebilirsiniz. Derek sizi otele geri götürecektir. Kalırsanız sorulara cevap vermek zorunda kalırsınız."

"Biliyorum." Dudağımı ısıırıyorum ve ambulans ve polis sirenlerinin sesine doğru bakıyorum.

Buradan hiçbir şey göremiyorum. Sanki bir kutunun içindeyiz. Daha fazla kaosu ortaya çıktığını duyuyorum. Bir an için düşünüyorum. Eğer kalırsam, çoktan cevaplanmış olması gereken soruları cevaplamak zorunda kalacağım. Uzun bir süre, daha önce konuşmadığım için kendimi suçladım ama bu yükü daha fazla taşımayı reddediyorum. Ben bir çocuktum. Bana neler olduğunu bile bilmiyordum ve sonunda doğruladığımda annem ve en iyi arkadaşım öldürülmüştü. O zamanlar bunu durdurmak için hiçbir şey yapamazdım. İhtiyacım olan desteğe sahip değildim. Elbette Marissa ve Prescott vardı ama onlar da çok korkmuşlardı. Biz çocuktuk. Hayatta kalmak için yapmamız gerekeni yaptık - Mar partilere katıldı, Pres kendini hokeye ve okula gömdü, ben de uzaklaştım. Hayatta kalmak

herkesin üzerinde farklı görünür. Yaptıklarımız ya da yapmadıklarımız için yargılanamayız ama artık yeter.

Lachlan'a baktım. "Derek'le git. Bunu ben hallederim."

"Hayır." Gözleri benimkilerin üzerinde hafifçe kısılıyor. Tek söylediği ve yaptığı bu. Hâlâ adrenalinin etkisinde.

"Sence mikrofonla konuştuklarımız yeterli olacak mı? bizi bu karmaşadan kurtarabilir misin?" Sessizce sordum.

"Evet," diyor. "Her şey halledilecek. Bu konuda endişelenmene gerek yok. Kalmak zorunda değilsin."

"İstiyorum," diye fısıldıyorum, boğazımı temizleyerek. "Polisle konuşmak istiyorum, sadece bunca yıldır korudukları adamın nasıl biri olduğunu ortaya çıkarmak için bile olsa."

Ronnie küçük bir tebessüm ediyor ve elini omzuma koyuyor. Yanımda Lachlan bir ses çıkarıyor. İkimiz de ona bakıyoruz ve elini bırakmadan önce beni nazıkçe sıkan Ronnie'ye hançer gibi baktığını görüyoruz.

"Sadece bilmeni isterim ki hepimiz senin tam bir baş belası olduğunu düşünüyoruz" diyor.

Her şey bir anda oluyor - gözlerimden yaşlar süzülüyor ve dudajım titremeye başlıyor. Boğazımdan çıkan ses kahkaha ve hıçkırık karışımı bir ses. Yaptıklarımın hiçbirisi kahramanca ya da çok kötü hissettirmede, ama bu kadar uzun süre hayatta kalmam dayanıklılığımı kanıtlıyor. Bir nefes alıyorum ve hızla yüzümü siliyorum.

"Teşekkür ederim," diyorum ve alandan çıkmaya başlıyorum.

Diğer iki adam Jameson'ı götürdü bile. Ona ne yapacaklarını bilmiyorum ve sormak da istemiyorum. Onu yetkililere teslim edebilirler ya da bir çukura gömebilirler, umurumda değil, yeter ki Lachlan'a bir şey olmasın. Şu anda tek umursadığım o.

Ronnie onu takip ederken, "Hemen arkadayım," diyor.

Yürürken Lach'in kolunu tutuyorum. Alandan çıkar çıkmaz bir polis memuru bize doğru hücum ediyor. Tüm vücudum korkuyla sıkıştı. Bundan sonra ne olacağını çok kez gördüm.

Ronnie memurla aramızda duruyor. "Bir sağlık görevlisi tarafından kontrol edilmeleri gerekiyor. Hazır olduklarında soruları cevaplayacaklar."

İzlerken gözlerim büyüyor, memurun ona şok falan vermesini bekliyorum. Ama yapmadı. Sadece geri çekiliyor ve yürümeye devam etmemize izin veriyor. Kaldırıma ulaştığımızda, öğle yemeğindeki insanların çoğunun hâlâ burada olduğunu fark ediyorum. İki sağlık görevlisi bize doğru koşuyor, ben de Lachlan'ın kolunu bırakıyorum. Biri bana, diğeri de ona doğru geliyor. Bizi ambulanslara götürürken her ikimizle de konuşuyorlar. Lachlan'ın hâlâ yürüdüğünden emin olmak için omzumun üzerinden bakıyorum ve sağlık görevlisinin onu ayrı bir ambulansa götürmeye çalıştığını görüyorum. Omuz silkiyor ve bana doğru adım atıyor.

"O nereye giderse ben de oraya giderim." Tek söylediğı bu, ama ses tonu tartışmaya yer bırakmıyor.

Onlar bizi kontrol ederken kamyonun içinde bir koltuğı paylaşıyoruz. İyi olduğumu biliyorum ama bunu yapmalarına izin veriyorum çünkü içinde bulunduğu durumda ben izin vermezsem Lach'ın izin vereceğinden emin değilim. Onlar yaralarını temizlerken biz de ambulansın kenarına geçiyoruz. Işıklara bakarken babamın kaosu içinde koşuşturduğunu görüyorum. Şimdi sedyeye götürüldüğünü gördüğüm Jameson'a doğru koşuyor. Daha önce üzerimize koşan polis memuru bize doğru işaret ediyor ve babam beni görünce gözleri büyüyor. Koşarak yanımıza geliyor ve hemen Ronnie tarafından durduruluyor. İkisi de uzun ve geniş, ama Ronnie bakışmayı kazanıyor ve babam bir adım geri çekilerek Ronnie'nin omzunun üzerinden bana bakıyor.

"Sorun değıl," diyorum boğazımı temizleyerek. Ronnie bana bakıyor. "Gelebilir."

"Aman Tanrım, Lyla. Ne oldu böyle?" diye soruyor ve küçükken ateşim çıktığında yaptığı gibi bir elini alnıma koyuyor. Muhtemelen en son o zaman umursamıştı. "İyi misin?" diye sordu çabucak.

"Ben iyiyim."

Lach'a, temizledikleri yaralara ve tekrar yüzüne bakıyor.

"Sen iyi misin?"

Babama ters ters bakarak, "Ben iyiyim," dedi.

Babam yüz ifadesini düzeltiyor ve tekrar bana bakıyor. "Ne oldu lan?"

"Ronnie," diyorum ve arkasını dönmesini bekliyorum. "Memura söyle, şimdi konuşmaya hazırım. Bir kadınla. Sadece bir kadınla konuşurum." Tekrar babama bakıyorum. "Burada kal ve dinle."

Yüzünde endişeli bir ifade vardır. Bir kadın memur geliyor. Çoğu memur kendini soyadıyla tanıtır. O bize sadece Amy dememizi söyledi. Muhtemelen insanları rahat ettirmek için kullandığı bir taktik. İşe yarıyor. Her şeyi anlatıyorum - on dört yaşındayken olanlardan kaza gecesi olanlara kadar. O kısma geldiğimde, zaten ağlamakta olan babam kendini kaybediyor. Bana doğru bir adım atıyor ve ben geri çekiliyorum çünkü bu ani bir hareket ve zaten gerginim. Lach ayağa fırladı ve babamın yüzüne vurdu.

"Sakın ona dokunma," diye feveran ediyor. "Ona kızım demeyi hak etmiyorsun."

"Lach." Çıkıntıdan atladım ve arkasından kollarımı ortasına doladım. "Sorun yok. Bırak seni temizlemeyi bitirsinler."

Dediğimi yapıyor ama bakışlarını babamdan ayırmıyor; babam iki büklüm olmuş, ellerini dizlerinin üzerine koymuş, daha çok ağlıyor. Babamı hiç ağlarken görmemiştim. Onu gülerken ve çığlık atarken gördüm ama hiç ağlarken görmedim. Buna tanık olmak biraz acı veriyor ama onu teselli etmem için yeterli değil. Lachlan'ın ellerini bandajlamayı bitirdiklerinde, ne yapması gerektiğini ve bandajlarını ne sıklıkla değiştirmesi gerektiğini anlatıyorlar. Onlara nasıl yapılacağını bildiğimi söylüyorum ve sonunda bizi listelerinden çıkarıyorlar. Başka bir polis memuru yanımıza gelirken biz çıkıntıda kalıyoruz. Amy'ye her şeyi anlatmama rağmen, polis karakola gitmemi istiyor.

"Hayır," diyor babam, kendini toparlarken sesi sertleşiyor. "Avukatları olmadan lanet olası bir karakola gitmeyecekler." Bana baktı. "Şimdi nereye gidiyorsun? Eve gelmek istiyor musun?"

Alay ediyorum. Evim. Onun evini en son ne zaman evim olarak gördüğümü hatırlamıyorum. Gitmeye karşı değilim. Bir parçam hala babamla yıpranmış ilişkimden geriye kalanları kurtarabileceğimi umuyor. Aynı parçam o eve girip zarar görmeden çıkabileceğimi kanıtlamak istiyor. Annemin öldüğü geceden beri o eve adımımı atmadım ve bunu yapmak için çok geç kaldığımı hissediyorum.

"Sana haber veririm. Belki uğrarız," diyorum bir süre sonra babama. "Önce otele gitmemiz gerekiyor."

"Lütfen yap," diyor ve kelimeleri takılınca konuşmayı kesiyor. "Çok üzgünüm, Lyla. Çok, çok üzgünüm." Tekrar hıçkırmaya başlıyor.

Bu sefer, çıkıntıdan atlayıp ona sarıldım. Babam iri bir adam. Güçlü hıçkırıklar onu sarsıyor ve ben de karşılık olarak titriyorum. Tekrar tekrar özür diliyor. Gözyaşlarımı tutmaya çalışıyorum ama yanaklarımdan özgürce süzülüyorlar. Bana sarılma şekli, geçmişte pek çok kez sarılmasını istediğim şekilde. Yapmadıklarını bir kez daha hatırlatıyor ve kaçırdığımı bilmediğim bir şeyin farkına varıyorum. Uzaklaştığımda, ikimiz de yüzlerimizi sildik.

"Lütfen uğrayın," diyor tekrar.

"Yapacağım." Gülümsemeye çalışıyorum. "Belki bu gece. Kesinlikle, ayrılmadan önce."

Onu bu sözle bırakıyorum ve artık şokta olmayan Lachlan'ın beni arabaya götürmesine izin veriyorum.

BÖLÜM 59

LACHLAN

ONU ÖLDÜRMELİYDİM. Bu düşünce kafamın içinde dönüp duruyordu. Lyla'nın istediğini yaptım ve o istediğinde kendimi durdurdum. Hala hastaneye gitmeyi ve oradayken kafasına bir yastık koymayı düşünüyorum. Annesinin ölümüne neden olan kaza, Luke'un sözde intiharı ve başka bir kızı öldürme suçunu üstlendiğine dair elimizde net kanıtlar var, bu da onu ömür boyu hapse atmaya yeter. Cezanın yeterli olacağını düşünmüştüm ama değilmiş. Çok fazla bağlantısı var ve adalet sistemimizin onu parmaklıklar ardında tutacağına güvenmiyorum. Onun ölmesini istiyorum. Olanları her hatırladığımda, öfkem yeniden alevleniyor. Ona dokunduğunu ve pantolonunun kemerini çözüp indirmeye hazırlandığını gördüğümde. . . lanet olsun. Ve sonra, ona "benim" deme cüretini gösterdi. Sanırım beni ikinci kez uçurumun kenarına getiren şey buydu. Karşı koydu ama hiç şansı yoktu.

Olayla ilgili her şey ve sonrasında yaşananlar bir bulanıklık. Lyla'nın babasına sarıldığını ve uzaklaştığını hatırlıyorum. Buraya geldiğimizde duş aldığımı hatırlamıyorum ama almış olmalıyım, çünkü yatakta yorganın altında bir tişört ve pijama pantolonla oturuyorum. Çok kötü bir baş ağrım var. Yüksek sesle söylediğimden emin değilim ama Lyla banyodan çıkarken elinde bir şişe ibuprofen vardı. Bana ilacı veriyor, dudaklarıma bir bardak su tutuyor ve komodinin üzerine koyuyor. Temiz bir şeyler almasını izliyorum.

Bandajları çıkarıp yatağa tırmanıyor ve önümde, yorganın üstünde oturuyor.

İtiraz ediyorum ve benimle birlikte yorganın altına oturabilmesi için onu ayağa kaldırıyorum. Kıcı yatağa değdiği anda onu kendime çekiyorum, yüzümü boynuna gömüyorum ve birkaç saniye boyunca onu içime çekiyorum. Dakikalarca. Saatler. Günlerce. Emin değilim. Umurumda da değil. Çekildiğinde bacaklarımın arasına diz çöküyor ve bandajları bırakıyor. İçinde yaşamak istediğim o güzel kahverengi gözleriyle bana bakarken elinin tersini yüzümde gezdiriyor usulca.

"Nasıl hissediyorsun?" diye soruyor sessizce, elini kucağına koyarken.

"Tamam."

Bana bir bakış fırlattı. "Tekrar dene ve bu sefer bana doğruyu söyle."

Sargılı ellerimi yüzüne götürerek derin bir iç çektim. "Keşke onu ben öldürseydim."

"Biliyorum," diye fısıldıyor. "Sadece burada benimle olduğun için mutluyum."

"Sana zarar verdi." Ellerimi bıraktım ve boğazımdaki acıyı yutmak için durakladım. "Yapabilirdi. . ."

O lanet kelimeyi söylemeye bile dilim varmıyor. Bırakın evrenle konuşmayı, düşünmek bile acı veriyor.

"Yapmadı. Yapmazdı." Uzaklara bakmaya çalıştığımda uzanıp yüzümü sıkıca tutuyor. "Benim için geleceğini biliyordum. Hep öyle yaparsın."

Bu lanet kız. Onu tekrar kendime çektim, bu sefer daha sıkı tuttum. Öyle olsaydı ne yapardım bilmiyorum. Sanırım cinayetle hapse girerdim. Ama o zaman buna sahip olamazdım. Ona sahip olamazdım. Ve onsuz kaybolacağımı biliyorum. Onu tekrar bulmadan önce onsuz kaybolmuştum.

"Seni çok seviyorum," diye fısıldıyor kulağıma. "Sensiz ölebilirim."

Yapmazdı. Yapmayacağını ikimiz de biliyoruz. Muhtemelen ben yapardım ama o kırık bir kalpten ölmeyecek kadar güçlü. Yine de, göğsümü ağrıtıyor olsalar bile, onun bu sözleri söylediğini duymak iyi hissettiriyor. Onsuz olma düşüncesi aşılamaz. Gözlerimi kapatıyorum ve ona sıkıca sarılarak onu incitmemek için odaklanıyorum, ama yapmak istediğim şey bu. Onu kendime göre şekillendirmek istiyorum. Onun tüm varlığını benim bir parçam haline getirmek istiyorum, böylece onsuz bir an bile yaşamak zorunda kalmayacağım.

"Siktir, Lyla James." Nefes veriyorum.

"Ellerini yeniden bandajlamam gerekiyor," diyor uzaklaşmaya çalıştığında ve ben buna izin vermiyorum.

Gitmesine izin veriyorum, çünkü bunu yapmasına izin vermezsem benimle bu konuda kavga edeceğini biliyorum. Ellerimden birini tutuyor ve bandajı nazikçe açmaya başlıyor, yaralara ulaştığında daha da yavaşlıyor. Bu sefer kendimi gerçekten mahvettim. Hiçbir zaman bir infazcı olmadım, bu yüzden çok fazla kavgaya karışmadım. En azından Florida'da oynayıp sürekli kızgın olana kadar yapmadım. Buz üstündeyken asla kişisel değildir. Jameson'la çok kişiseldi.

"Başka bir yerin ağrıyor mu?" diye soruyor, endişeli gözleri bir an benimkilere kayıyor. "Kaburgaların biraz morarmış ama duşta bundan şikâyet etmedin."

"Beni yıkadın mı?"

Dudakları seğiriyor. "Evet."

Hay sikeyim. Beni yıkadı ve ben hatırlamıyor muyum? "Muhtemelen önümüzdeki birkaç gün banyo yapmak için çok yardıma ihtiyacım olacak."

"Gerçekten mi?" Gülüyor ve dudakları o inanılmaz gülümsemelerinden birine dönüşüyor.

"Gerçekten mi?" Elimi onunkinden çekiyorum, yüzünü kavrayıp öperken bandaj sarkıyor. "Teşekkür ederim."

Gözlerini kırptırıyor, sözlerimle kaşları kalkıyor ve acaba nankör bir pislik olduğumu mu düşünüyor diye merak ediyorum. Geçmişte ona teşekkür etmiştim. Değil mi? Kahretsin, belki de etmedim. Muhtemelen bunu benimle olduğu her gün yapmaya başlamalıyım.

"Bana teşekkür etmene gerek yok," diyor. "Sana teşekkür etmesi gereken benim."

Göğsümdeki sıkışma gevşiyor ve ona gülümsüyorum. "Seni koruduğum için bana teşekkür etmene gerek yok. Bu benim işim."

"İşin mi?" Sağ elimdeki bandaja geri dönerken dudakları titriyor. "Tam olarak ne iş yapıyorsun?"

"Koca."

Bunun üzerine gülümsüyor -benim gülümsemem- ve gözlerimle buluşuyor.

Hay sikeyim. Nasıl bu kadar şanslı olabildim?

"Kocam," diye tekrarlıyor, parmak eklemlerimi antiseptik mendillerle temizlemeye başlarken hâlâ gülümsüyor. "Bu iş tanımında başka ne var? Kesinlikle çamaşır."

Gülüyorum. "Çamaşır yıkamak, bazen tariflere ihtiyacım olsa da yemek yapmak, çöpü atmak, arabana benzin koymak.

.."

"Kendi benzinimi kendim pompalayabilirim." Gülüyor, başını sallıyor. "Yapabileceğini biliyorum, ama bundan sonra ben yapacağım."

Gözleri benimkilere kayıyor ve elimi nazikçe kucağına bırakıyor. "Başka ne var?" diye soruyor, şimdi gerçekten meraklanmış.

"Orgazm."

Yine kocaman gülümsüyor. "Sanırım işe alındın."

"Pozisyon için denememi ister misin?" Vücudumun anında ısındığını hissederek soruyorum.

Dudağının kenarını ısıırıyor, bana bakarken gözleri yanıyor ama başını sallıyor. "Burada işimi bitirmem gerek."

"Daimi bir teklif," diyorum ve gözleri daha da kararıyor.

Onunla yatakta oturup onu becermememi nasıl bekler? Bu imkansız. Geçmiş düşünmeye çalışıyorum ama bu şekilde hissetmeye başladığım anı tam olarak belirleyemiyorum. Bu önemli değil. Bu his kalıcı ve burada oturup onu becermeden durabileceğimi sanmıyorum. Elleri bakarak dikkatimi dağıtmaya çalışıyorum ama yüzüğü dikkatimi çekiyor ve onu tekrar becermek

istiyorum. Tanrım. Giydiği büyük boy Fairview Blaze
sweatshirt'üne bakıyorum, ama şimdi

Altında çıplak olup olmadığını bilmek istiyorum. Derin bir nefes veriyorum ve banyoya doğru bakıyorum.

"Sorun nedir?" Elleri hareket etmiyor.

"Bu işin ortasında seni becermemek için dikkatimi dağıtmaya çalışıyorum."

Başını arkaya atarak yüksek sesle gülüyor ve ben de sırtarak biraz güldüğümü hissediyorum.

"Sadece yaptığım işe odaklan," diyor. "Ya da televizyonu aç."

"Hayır. Odaklandım. Odaklandım." Omuzlarımı kıvırıyorum ve nefes alıyorum. Bana bakıyor, başını sallarken gözlerini aydınlatan bir eğlence var. Bandajları sararken tekrar ellerine bakıyorum. "Tıp fakültesinde bunu nasıl yapacağını öğretiler mi?"

"Yapmadıklarına inanabiliyor musun?"

"Ne oluyor be?" diye sordum. "Ve sen bir doktorsun?"

"Henüz değil." Bana bakıyor. "Önemli şeyler öğreneceğim ihtisas programıma hazırlanıyorum."

"Peki ya kan alma?" "Bunu yapabilirim."

"Peki ya serumlar?"

"Bunu da yapabilirim." Bana bakıyor. "On üç yaşımdan beri bileklerimi ve ayak bileklerimi sarıyorum."

"Sahada insanlarla mı savaşıyordun?"

Gülüyor. "Bazen düştüm ve kendimi yanlış yakaladım ya da bir mağlubiyetten sonra sahaya biraz fazla sert vurdum ve ayak bileklerim . . şey, bu çok açık."

"Bir maçı kaybettiğinde 'sahayı' mı yumrukladın?" Sol orta parmak eklemimdeki kötü bir kesiği silerken elimi ondan uzaklaştırarak tıslıyorum.

"Hayır, oyunları biz kazandık." Tekrar gözlerime bakıyor ve elimi geri çekiyor. "Genelde penaltı kaçırdığım zaman olurdu."

"Penaltı vuruşunu kaçırdığın için sahayı yumruklayacak kadar sinirlendin mi?"

"Saha," diyor, sesi sinirli geliyor. Bir kahkaha atıyorum. "Ve evet, penaltı vuruşları acayip kolay. Onları kaçırmamalıydım."

O aşağı bakıp sol elime yeni bandajlar sararken ben bir süre başının tepesine bakıyorum. Ne dediği umurumda değil, onun sahada olması gerekiyordu - saha, her ne deniyorsa artık.

"Oynamamak için fazla rekabetçisin," diyorum.

"Oynamayacağım, ama oynasaydım, profesyonel takım için denemeye karar verseydim," diye başlıyor, "Birbirimizi asla göremezdik."

"Tabii ki yaparız."

Başını kaldırdı ve bana baktı. "Bir sonraki sezon başlamadan önce buza geri dönüyorsun."

"Diyelim ki bir mucize oldu ve buza geri döndüm," diyorum. "Senin sezonun başlamasıyla aynı zamanda işim bitmiş olur."

"Nereden biliyorsun?"

Başımı eğiyorum. "Hadi, Lyla James."

"Sen delisin." Kanlı bandajları ve kullanılmış bantları toplamaya başlarken gülüyor. "Ne yapacaksın, benimle seyahat mi edeceksin?"

"Yapacağımız şey tam olarak bu. Sen benimle seyahat edeceksin, ben de seninle."

"Lach," diyor benden gerçekçi olmamı isteyen bir sesle. Bu hoşuma gitmiyor.

Gözlerini devirdiğinde gülümseyerek, "Bunu 'iğneleyeceğiz'" diyorum.

"Tamam." Yataktan kalktı ve banyoya doğru yürüdü. Ayağa kalktım ve onu takip ettim.

Kollarımı kavuşturup kapının çerçevesine yaslanıyorum. "Babanla konuştun mu?"

Musluğu kapatıp ellerini kurularken benim yansımama bakıyor. "Mesaj atmış."

"Ve?"

"Oraya gitmemizi istiyor."

Yürüdü ve önümde durdu, sırtı çerçevenin diğer tarafına dönüktü. Şahsen babasını görmeyi hiç istemiyorum ama gitmek istiyorsa kararını destekleyip onunla gideceğim.

"Gitmek istiyor musun?"

"I. . ." İki eliyle yüzünü kapatıyor ve gözlerini ovuşturuyor. "Karmaşık bir durum."

"Anlat bana." Uzanıp nazıkçe bileklerini tuttum ve ellerini yüzünden indirdim.

"Annem öldüğünden beri eve girmedim." Göz kırpyorum. "Hiç mi?"

"Hem de hiç." Dudağını ısıyor ve gözlerimle tekrar buluşmadan önce bir an için bakışlarını kaçırıyor. "O zamanlar orada yaşamıyordum. Daha sonra misafirhaneye taşındım, eve ya da babama yakın olmak istediğimden değil, çünkü. . ." Yine dudağını ısıyor ve başka tarafa bakıyor. Yüzünü tutup kendime çeviriyorum.

"Anlat bana." Başparmağımı yanağında gezdiriyorum.

"Bilmiyorum. Artık takım arkadaşlarımla yanında olamıyordum. Çok tatlı ve gerçekten destekleyiciydiler ama bunu onlara yapamazdım. Bir geceliğine misafirhaneye gittim çünkü uzaklaşmaya ihtiyacım vardı ve bir gece bir buçuk yıla dönüştü ve sonra Marissa beni daireye gitmeye ikna etti."

"Ve daha sonra eve hiç girmediniz mi?"

Başını iki yana sallar. "Bir bardak su için bile. İhtiyacım olan her şeye sahiptim ve sahip olmadığım her şeyi okula gidip gelirken teslim eder ya da alırdım."

"Artık geri dönmeye hazır olduğuna emin misin?" "Hazırım." Kararlı bir şekilde başını sallıyor.

"Artık bir tehdit olmadığı için mi?" Ben soruyorum.

"Çünkü benimle birlikte olurdun," diyor sessizce.

Göğsüm yine sıkışıyor. Onunla tanıştığımda hissizdi, herkese kapalıydı ve bir şekilde beni içeri aldı. Bir şekilde bana güvenmeye karar verdi. Bana. Hayatımın geri kalanını bu kadını koruyarak geçireceğim. Hayatımın geri kalanını

yüzümü eğip onu derinden öpüyorum, o bana doğru eğilirken kalbim kontrolsüzce çarpıyor. Geri çekildiğimde alnımı onun kine yaslıyorum.

"Seni o kadar çok seviyorum ki," diye nefes alıyorum.

"Biliyorum," diyor ve tamamen uzaklaşıyorum, çünkü sesindeki gülümsemeyi duyuyorum ve onu görmem, kendim için deneyimlemem gerekiyor. Bunu yaptığımı memnunum, çünkü o gülümseme her şey demek.

BÖLÜM 60

Babam bize kapıyı açtığında elinde bir içki tutuyordu. Sert görünüyor - kırmızı gözler, altlarında koyu renkli torbalar ve dağınık bir gömlek. Lachlan'ın eline uzanıyorum ve onu incitmemek için parmaklarımızın alt kısmını birleştiriyorum. Bu eve adım atmak benim için yeterince zor, ama babam tekrar ağlamaya başlarsa daha da kötü olacak.

Lachlan biz içeri girmeden önce, "Şunu açıklığa kavuşturalım," diyor. "Onun bir saniyesini bile hak ettiğini düşünmüyorum."

"Katılıyorum, işte bu yüzden burada olduğu için minnettarım." Babam bize yer açmak için geri çekildi.

İlk başta gözlerimi büyük fuayeyi geçen devasa çift merdivenden ayırmamaya çalışıyorum ama gözlerim yine de yana kayıyor. Nefesim kesiliyor ama saldırıya uğradığım o berbat kanepe burada değil. Onu değiştirmiş. Bir nefes veriyorum ve Lach'ın parmaklarındaki tutuşumu gevşetiyorum. Evde hâlâ temizlikçi kadınların yerde kullandığı mor ürünün kokusu var. Babam kapıyı arkamızdan kapatıyor ve tüm konuşmaların yapıldığı mutfığa doğru ilerlerken Lachlan'ın elini bırakıyorum. Gayri resmi yemek alanına yerleşiyoruz.

"Size bir içki getireyim mi?" Babam her birimize bakarak soruyor. "Ne içiyorsunuz?" Lach soruyor.

"Burban."

"O zaman biraz burbon alayım."

Babam uzaklaşırken, "Ben de aynısından alacağım," diyorum. Lachlan'ın gözlerindeki eğlenceye gülümsüyorum. "Ne? Ben burbon severim."

"Ben bir şey demedim." Eğildi ve beni usulca öptü. "Sen iyi misin?"

"Öyleyim." Yutkundum ve fısıldadım, "Kanepeyi değiştirdi."

Lach'ın yüz ifadesi kararırken gözlerini kaçırıyor. Yüzünü ellerimin arasına alıp kendime getiriyorum.

"Ben iyiyim," diyorum. "İyiyim çünkü sen burada benimlesin."

Uzun kollarını uzatıyor ve beni sert göğsüne çekiyor, yüzünü boynuma gömüyor. Bana her sarıldığında yok oluyormuşum gibi hissediyorum. Olmayı en sevdiğim yer.

"Tanrım, Lyla James," diyor biraz gıdıklayan bir nefes vererek. "Sen tanıdığım en güçlü insansın."

Babam boğazını temizliyor ve ben de geri çekilip koltuğuma oturuyorum. Babam içkileri önümüze koyuyor ve kendi içkisini alıp oturuyor. Lachlan benimkine uzanıyor ve önce bir yudum alıyor. Babam kaşlarını çatarak izliyor.

Lach, "En iyi arkadaşın ona tecavüz etmeden önce onu uyuşturuyordu," diye açıklıyor, sesi sert.

Ona bir bakış attım ama kabul etmedi. Babamın yüzü parçalanıyor. Ağlamaya başladığında yüzünü kapatıyor. İçkilerimizden birer yudum alıp toparlanmasını bekliyoruz. Yüzünü siliyor ve nefes alıyor.

"Çok üzgünüm," diyor başını sallayarak. "Çok özür dilerim." "Teşekkürler."

"Keşke bana söyleseydin," diyor sessizce. "Sana inanırdım."

Ellerimi masanın altında sıkıyorum, bununla mücadele ediyorum. Bunu kastettiğini biliyorum ama bunun bir fark yaratacağından emin değilim. Bana inanmış olabileceğini düşünsem bile, konuşamayacak kadar utanıyordum. Konuşsaydım belki annem hâlâ hayatta olurdu. Luke hâlâ hayatta olurdu. Bu düşünceleri bir kenara ittim. Olanları değiştiremezdim.

"Annem onu yakaladı," diyorum boğazımı temizleyerek.

"Son seferinde. Kaza böyle oldu. Bizi yoldan çıkardı."

"Yüce Tanrım." Babam gözlerini kapattı ve nefes aldı. "Hastanede benimle birlikte yas tutarken hep oradaydı. Tanrı aşkına, seni doğurduğunda da aynı hastanedeydi."

"O psikopat bir sosyopat," diyorum açıkça ve asıl tartışmak istediğim konuya geçiyorum. "Eğer hastanede ölürse, Lachlan'ı suçlarlar mı?"

"Bu tartışmaya açık bir konu ama nefsi müdafaaydı," diyor babam. "Öleceğini sanmıyorum, en azından oradayken, ama ölse bile ben hallederim."

"Lyla'nın adını bu işin dışında tutabilir miyiz?" Lach soruyor. Yüzüm ona doğru dönüyor. Bakışlarımı tutuyor. "Senin bu işe karışmanı istemiyorum."

"Senin bu işe karışmanı istemiyorum," diyorum sertçe.

"Sana ilk dokunduğunda beni de dahil etti," diyor, gözleri kısılmış. "Bize saldırdığı gece yine beni dahil etti. Beni terk ettiğinde, sözleşmelerimi bozup beni becerdiğinde ve bugün erken saatlerde sana tecavüz etmeye çalıştığında beni dahil etti. İnan bana, ben de bulaştım."

"Tanrım," diye fısıldıyor babam karşımızda. "Ne oluyor lan?"

"Dur," öfkesinin arttığını hissettiğimde ellerimi Lachlan'ın kollarına koyuyorum. Tutuşumun altında kasları esniyor. Öfkesinin en azından biraz dağılmasını bekliyorum. "Nefes al."

Sertçe yutkunuyor, bunu yapmadan önce kasları tekrar esniyor. Babama geri dönüyorum.

"Luke'u da o öldürdü," diyorum.

"NE?" Babamın gözleri daha da büyüdü. "Nasıl?"

"Luke ona polise gideceğini söyledi, Jameson da onu vurdu ve intihar süsü verdi," diyorum. "Ama öyle olmadı. Onu bulduğumda Luke yerde bile değildi."

"Siktir, Lyla." Babam kusacakmış gibi görünüyor ama nefes almayı başarıyor. "Bütün bunları tek başına mı omuzluyordun? Bunca zamandır?"

"Hayır, Marissa ve Pres biliyordu. Bir süre sonra o kadar koptum ki hiçbir şey hissedemez hale geldim," diyorum. "Hayatta kalmamın tek yolu buydu."

"Özür dilerim," diyor tekrar.

"Seni affediyorum," diyorum. "Benden bu kadar. Her şeyi. Sadece Lachlan'ın herhangi bir şeyle suçlanmadığından emin olmam gerekiyor."

"Olmayacak," diyor babam hemen. "İş o noktaya gelirse ben hallederim," diyor tekrar, içkisinden bir yudum alıp masaya bakarak. "Luke'un ailesi bu konuda hâlâ çok üzgün," diye fısıldıyor. "Anlaşılır bir şey. Ben de annen için hâlâ üzüliyorum."

Bir kahkaha attım. "Marie'ye ne oldu? O yardım etmiyor muydu?"

"O gitti." Babamın gözleri parladı. "Ve evet, pes ettim ve onun tekliflerine boyun eğdim. Berbat durumdaydım ve Marie hep yanımdaydı. Bu onun benim acımı dindirdiği ya da annenin yerini aldığı anlamına gelmiyor. Bunu hiçbir şey yapamaz."

"Yine de oradaydı." Dudaklarımı büzüp başka tarafa bakıyorum. "Öncesinde, sırasında ve sonrasında."

"Bu tam bir saçmalık, Lyla," diye bağılıyor babam, yumruğuyla masaya vurarak.

"Dikkatli ol," diyor Lach, sesi alçak ve tehditkâr. Ayağa kalkmaması için gömleğinin altından tutuyorum. Dizleri zıplamaya başlıyor. "Onunla böyle konuşma," diye feveran ediyor.

"Üzgünüm ama bu saçmalık," diyor babam, çenesi titrerken sesi alçalıyor. "Annen ve ben çok daha gençken sorunlarımız vardı. Marie ile bir ilişkim olmadı. Kampanyalara yardım etmek için hep yanımdaydı ama annen her zaman yanımdaydı ve bunu yapmayacağımı biliyordu."

"Şey, sanırım her zaman oradaysa, sezgileri muhtemelen doğruydu," diyorum.

"Bu onu aldattığım anlamına gelmez." "Her neyse. Fark etmez bile," diye mırıldandım.

"Marie gitti. Sen gittiğinde, ben.. . ." Başını sallıyor, gözleri yine sulanıyor. "Kendimi kaybettim. Bu gerçeğe

dayanamadım.

seni ve anneni kaybettim. Belediye başkanlığı görevimden vazgeçtim. Marie'ye siktirip gitmesini söyledim. Bir yıl boyunca burada öylece oturdum." Konuşmayı kesiyor, gözlerinde öfke parlıyor. "Bana ulaşabilen tek kişi David'di."

Şöyle devam ediyor: "Hoşça kal demediğinde kalbim kırıldı ve seni aradığımda telefonun kesildiğinde daha da kötü oldum. Prescott bana iyi olduğunu söyledi ve onu konuşturmak için her şeyi yaptım ama yapmadı. Seni bulabilmek için onu takip ettirmeye çalıştım ama başarılı olamadım." Alay ediyor. "Şimdi bunun için minnettarım, çünkü David'i sana getirebilirdi." İki yumruğunu da masaya vuruyor. "Orospu çocuğu."

"Beni bulamazdın," diyorum. "Adımı değiştirdim ve Rhodes'a taşındım."

Babamın kaşları çatıldı.

"Gerçekten mi?" "Evet."

"Artık orada kalacak mısın? . ." Yutkunuyor. "Artık güvenli olduğuna göre?"

"Emin değilim. Muhtemelen." Omuz silkiyorum.

"Gerçekten mi?" diye sorar, sesinde inanmazlık vardır.

"Gerçekten mi?" Gülüyorum. "Burası gerçek bir şehir, biliyorsun. Oldukça hızlı büyüyor. Küçük kasaba hissi veren bir şehir. Çok şirin bir yer. Bayıldım."

"Evet, birçok insanın oraya taşındığını duydum," diyor ve Lachlan'a bakıyor. "Sen de oraya taşınacak mısın?"

"O nereye giderse ben de oraya giderim," diyor sargılı elini benimkinin üzerine koyarak. "Henüz nerede yaşayacağımıza karar vermedik."

Bana öyle geliyor ki tartışmamız gereken çok önemli şeyler var. Hiçbiri beni endişelendirmiyor ama yine de birlikte vermemiz gereken kararlar bunlar.

"Artık belediye başkanı olmadığına göre neler yapıyorsun?" diye sordum.

"Ben sadece araba bayiliklerine odaklandım. Biraz da emlak," diyor. "Beni meşgul edecek ama hayatımı değiştirecek kararlar almamı gerektirmeyecek şeyler."

"Bu iyi," diyorum ve bunda ciddiym. Burbonumdan büyük bir yudum alıyorum ve boğazımı yakarken irkilmemeye çalışıyorum.

"Demek evleniyorsun," dedi babam.

"Evet."

"Bu çok hoş." Dokuz yıldır yüzünde taşıdığı gülümsemeyi değil, gerçek gülümsemesini takınıyor. "Tebrikler."

Lach ve ben hep bir ağızdan "Teşekkür ederim," diyoruz.

Muhtemelen bu fırsatı onu düğüne davet etmek için kullanmalıyım. İkinci şansları çok severim ve bu konuşmadan sonra onu tekrar hayatıma alacağımı biliyorum. Hangi kapasitede olduğunu bilmiyorum ama onu hayatımda istediğimi biliyorum. Düğünde olması konusunda ne hissedeceğimden emin değilim. Ya da onun orada olup benimle yürümemesi konusunda ne hissedeceğinden. Bence gelmezse bu ikimizi de incitir ama ona bu ayrıcalığı vermek istediğimden emin değilim. Burbonumdan bir yudum daha alıyorum ve bir karar veriyorum.

"Prescott benimle koridorda yürüyecek," diyorum. "Ben... eğer orada olmak istersen, ben..." Boğazımı temizliyorum. "Orada olmanı çok isterim ama benimle koridorda yürümeyip seyirciler arasında oturmak konusunda ne hissedeceğini bilmiyorum." Bir an için bakışlarımı indiriyorum. "Her şeye rağmen orada olman ve benimle koridorda yürümemen konusunda ne hissedeceğimi bilmiyorum ama. ."

"Ama beni isteyip istemediğinden tam olarak emin değilsin," diyor. "Bu adil. Bu ayrıcalığı uzun zaman önce kaybettiğimi anlıyorum. Ve evet, sanırım başka birinin seninle yürümesini izlemek canını acıtacak." Duraksıyor, gözleri doluyor. "Ama küçük kızımın evlendiği gün orada olmazsam daha çok canım yanacak."

Annem de orada olmayacak. Duygular hızla üzerime çöküyor ve boğazımda düğümleniyor. Gözyaşlarımı durduramayacağımı zaten biliyorum, bu yüzden saklamak için yüzümü Lachlan'a çeviriyorum. Beni kendine çekiyor, iri vücudu beni her şeyden koruyor. Babam ağladığımı bilmiyor değil ama ben kimsenin önünde ağlamaya alışık değilim. Belki bir gün bunu başarabilirim. Ama bugün

değil. I

Lach'ın tişörtüne sürtünürken, elleri sırtımı yatıştırıcı bir şekilde aşağı yukarı hareket ettiriyor.

"Tuttum seni, bebeğim." Başımın üstünü öpüyor. "İyisin."

Yutkunuyorum ve birkaç titrekle nefes alıyorum, çekilirken yüzümü siliyorum. Babama dönmeden önce Lach yüzümü eğiyor ve dudaklarıma bir öpücük konduruyor. İffetli bir öpücük, dil falan yok ama yine de babamın önünde bunu yapmak garip hissettiriyor. Bu adam Luke'un üçüncü sınıfa kadar resmi erkek arkadaşım olmasına bile izin vermemişti. Tabii ki engellemeye çalıştığı şeyin tam da çatısının altında, onun haberi olmadan gerçekleştiğini bilmiyordu

- ve benimki olmadan. Lach yüzümü tutmaya devam ediyor. Yüzünde, onun önünde ilk kez ağladığım zamanki ifadenin aynısı var. Şefkat, anlayış, sevgi. Ona gülümsüyorum ve gülümsememe karşılık vermese de gözleri parlıyor. Babama dönüyorum ve onu gururla gülümserken buluyorum. Yüzünde bu gülümsemeyi en son ne zaman gördüğümü hatırlamıyorum. Belki lise mezuniyetimde.

"Peki, düğün ne zaman?" diye soruyor, hâlâ gülümseyerek. "Bir hafta," diyorum yüzündeki ifadeye gülerken. "Nerede olacak?" Babam soruyor.

"Chicago. Son dakika olduğunu biliyorum ama dün gece karar verdik. Çok uzun bir hikaye ve hayır, hamile değilim. Orada olabilir misin?"

"Elbette." Babam yumuşakça gülümsüyor. "Bunu hayatta kaçırmazdım."

Konuşmaya devam ediyoruz. Ona tıp fakültesinden ve Tackle Spor Merkezi'nden bahsediyorum. O da bana mahallemizde ve şehir kulübünde neler olup bittiğini anlatıyor. Lach'a yıllardır görmediğim eski yatak odamı gösteriyorum. Onu buraya getirmemin tek nedeni merakı. Temiz ve bıraktığım gibi duruyor, ki bu da başlı başına bir akıl tutulması.

Ayrılırken babama sıkıca sarılıp onu öpüyorum ve yakında görüşeceğimizi söylüyorum. Şaşırmış görünüyordu.

ama tamamen çekildiğimde kocaman gülümsüyor. Dönüyor ve Lachlan'a sarılıyor. Sırtını sıvazlarken gözlerinde yine yaşlar var.

"Kızımın gülümsediğini görmemiştim," diye söze başladı, zorlukla yutkunarak, "ya da yıllardır herhangi bir duygu gösterdiğini. İkinizin arasındaki aşkı görebiliyorum ve birbirinizi bulduğunuz için mutluyum." Boğazını temizliyor. "Boktan bir baba olduğumu biliyorum ama ona zarar verirken seni öldürürüm."

"Not edildi." Lach'ın dudakları küçük bir gülümsemeye dönüşüyor. "Bu konuda endişeli değilim. Onu kaybetme riskini asla almam."

Oradan ayrıldığımızda kendimi daha hafif hissediyorum ve bu konuşmanın yapılması gerektiğini biliyorum. Yıllar önce olmalıydı.

BÖLÜM 61

LACHLAN

Liam sanki asansör yerine üç kat merdiven çıkmış gibi nefes nefese ofisime daldığında yazdığım e-postadan başımı kaldırıyorum.

"Ne oluyor Lee?"

"Takvimine baktın mı?" diye soruyor, hızla yürüyerek.

"Kahretsin, bir toplantıyı mı unuttum?" Takvimimi açtım ve baktım. Üç konferans görüşmesi ayarlamıştım. İkisini çoktan yaptım. Tekrar Liam'a baktım. "Neye bakıyorum ben?"

"Demek bilmiyordun," diyor farenin kontrolünü ele alıp ekranda farklı şeylere tıklayarak.

"Neyi bilmiyordum?"

"Lyla'nın şu anda nerede olduğunu biliyor musun?" Omzunun üzerinden bana bakıyor ve başka bir şeye tıklıyor.

Kalbim sıkışıyor. "Bir şey mi oldu?"

Dün David Jameson'ın muhtemelen hayatının geri kalanını komada geçireceği haberini aldık ve yakınları fişi çekip onu bırakmaya karar verdi. Buna sebep olduğum için vicdan azabı duymam gerektiğini biliyorum ama duymuyorum. Lyla'yı hâlâ düşünemediğim şekillerde incitti. Lyla'nın mikrofonundan aldığımız itiraflara göre başkalarına da zarar vermiş. Pişman olduğum tek şey, bu çöküşü görecektik kadar hayatta olmaması ve kendi insanların onun nasıl bir canavar olduğunu öğrendiklerinde ona sırt çevirmelerini izleyememiş olması.

"Hayır, mesele o değil," diyor Liam.

"O zaman şu anda gelinlik alıyor." "Almıyor."

Panik yapmamaya çalışıyorum ama Liam çıldırmadığı ya da benim çıldıracağımı bilmediği sürece bu şekilde davranmaz. Kesinlikle tehlikede değil, o yüzden olamaz. Gitti mi? Gitmez. Değil mi? Hayır, gitmezdi. Gitmeyeceğini biliyorum. Bu sabah evden çıktığımda çok mutluydu. Saate baktım. Sadece dört saattir buradayım. Dört saat içinde ne olmuş olabilir ki? Çok şey. İşte cevap bu.

"Liam, ne oluyor lan? Çıkar ağzındaki baklayı."

Görebilmem için yoldan çekildi. Babamın takvimi ve günün iki saatini bloke eden Lyla lanet James'in adı var. Bir an donup kaldım, onun ve babamın ismine bakıyorum, sanki biri mantıklı bir şeye dönüşecekmiş gibi. Bu da ne böyle?

"Bir saattir burada mı?" Sandalyemi geri itiyorum ve hızla ayağa kalkıyorum.

"Evet," diyor.

"Bunu nasıl öğrendin?"

"Çünkü onu takip etmiyorum," diyor arkamdan, beni ofisten çıkarken takip ederken. "Sence babam onu aramış mıdır? Sence ona daha fazla kağıt imzalatıyor mudur? Sence. . ."

"Ne düşüneceğimi bilmiyorum," diye çıkışıyorum.

Babamızın ofisinin önünde bir an durup birbirimize bakıyoruz. Oraya hiç paldır küldür girmemiştik ama her şeyin bir ilki vardır. Kapıyı itip açıyorum ve o kadar hızlı duruyorum ki Liam bana çarpıyor. Lyla, annem ve Prescott babamın karşısında oturmuş, gülümsüyorlar. Sanki hafta sonu brunch'ı yapıyormuş gibi önlerinde şampanya kadehleri var. Beni gördüklerinde gülümsemeleri azalıyor. Ben hiçbir zaman partilere davet edilmeyen biri olmadım.

ama şimdi nasıl hissettirdiğini anlıyorum.

Ben onlara doğru hücum ederken Lyla hemen ayağa kalkıyor. Onu tam olarak kavradığımda adımlarımın ortasında duraklıyorum. Siyah topuklu ayakkabılar ve dizlerini geçen ama her kıvrımına oturan bej bir elbise giyiyor. Hay sikeyim. Eğer benim olmasaydı ve bir iş görüşmesine böyle giyinmiş olarak gelseydi onu hemen işe alırdım. Ya da almazdım, çünkü bu kesinlikle bir İK şikayetiyle sonuçlanırdı. Onu kontrol ederken odadaki gerilimin arttığını hissediyorum ve neden burada olduğumu hatırlıyorum.

"Ne oluyor lan?" Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum ve eğlenmiş görünen Prescott'a ters ters bakıyorum, bu da beni daha da sinirlendiriyor.

Nişanlım basitçe, "Bir toplantıyı yeni bitirdik," diyor.

"Prescott neden burada?" Ona tekrar bakıyorum.

"Çünkü o benim avukatım" diyor, onun yerine cevap vererek.

Orospu çocuğu eğilip babamın masasından şampanya kadehini alıyor ve yudumlamaya başlıyor. Onu öldüreceğim. Dört yıl boyunca benim sağ kanadımdı, infazcımdı, oğlumdu. Bu onun için bir şey ifade etmiyor mu?

"Neden buradasın?" Endişeli görünen anneme bakıyorum.

Muhtemelen büyük bir olay çıkaracağımı ve bir şeyleri kırıp dökmeye başlayacağımı düşünüyor. Bu konuda karar hala verilmedi.

"Çünkü elbise alışverişi yapıyorduk ve benim de peşine takılmak isteyip istemediğimi sordu," diye yanıtlıyor.

Gözlerim kısıldı. "Neden şampanya?"

Lyla, "Çünkü düğün için her şey hazır ve ben de bir gelinlik buldum," diyor.

Gözlerimi herkese dikiyorum ve babama takılıyorum. "İKİ SAATLİK toplantı bunun için mi?"

"Ben karışmıyorum," diyor ellerini kaldırarak. "Karım senin ofisinde oturuyor." Tersliyorum. "Sen zaten dahil."

"Nişanlın," diyor gülümseyerek.

Oh-ho-ho. Bugün hapse gireceğim.

Nefes almaya odaklanmaya çalışıyorum ve tekrar Lyla'ya bakıyorum, çünkü bu ofiste öldürmekle yükümlü olmadığım tek kişi o, hepsinin burada olması onun suçu olsa bile.

"Bu gerçekten düğünle mi ilgili?" Elimden geldiğince sakın bir şekilde soruyorum.

"Kısmen düğünle ilgili, evet," diyor.

Kısmen mi? Bir an arkamı dönüyorum, parmaklarımı saçlarıma batırıyorum, hayal kırıklığıyla nefes veriyorum ve ona dönüyorum. "Neden bana burada olduğunu söylemedin?"

"Çünkü buraya gelip her şeyi ele geçirmeye çalışacağını biliyordum."

Kaşlarımı çattım. "Hayır, yapmazdım."

"Gerçekten mi?" Bana bir bakış fırlattı.

Bir kıs kıs gülme dalgası odaya yayılıyor ve öfkem yükseliyor. İlki işe yaramamış gibi görüldüğü için her birine yeniden sert bir bakış fırlatıyorum. Elimi Lyla'nın bileğine doluyorum ve onu gruptan uzaklaştırıyorum. Ofis çok büyük ama bizim için yeterli mahremiyeti sağlayacak kadar büyük değil. Bunu koridora taşıyamam ve çalışanların tartışmamızı duyması riskini göze alamam. Aramızda iyi bir mesafe olduğunu hissettiğimde elini bırakıyorum.

"Neden 'avukatınıza' ihtiyacınız var?" Prescott'a tekrar ters ters bakarken havadan alıntı yaparak soruyorum. İçiyor ve boştaki eliyle telefonuna bir şeyler yazıyor.

"O gece bana körü körüne imzalattırdığınız sözleşmenin üzerinden geçmek istedim."

"Ve bunu bugün yapmak zorunda mıydın?" diye sordum. "Düğünümüzden bir gün önce mi?"

Kalbim sıkışıyor. Bu da ne demek oluyor? Çekip gidemez. Onu tekrar kaybedemem. Mantıklı yanımla kaybetmeyeceğini biliyor. Ama içimdeki kızgın ve duygusal çocuk, onu kaybedebileceğimden korkuyor. O benim için dünyadaki herkesten daha önemli. Eğer bunu yaparsa, bu beni mahveder. Ellerini yüzümü okşamak için kaldırıyor. Gözlerim içgüdüsel olarak kapanıyor. Onun yaptığı her şeye bağımlıyım.

ve o da bunu biliyor. Bileklerinden tutup ellerini yüzümden indiriyorum.

"Evet, bugün olması gerekiyordu," diyor basitçe.

"Bir şeyi mi değiştirdin?" Yüzüne bakarak soruyorum.

"Bazı şeyleri, evet."

"Ne gibi şeyler?"

"Bazı şeyler hoşuma gitmedi. Bazı şartlar da ekledim" diyor, sanki bu daha iyi bir açıklamamış gibi.

"Ne. . . . şeyler?" Dişlerimi gıcırdatıyorum. Bana bir kaşını kaldırıyor. Görmezden geliyorum. Siktir et. "Ne gibi şeyler, Lyla James?"

Bir an bana bakıyor - hiçbir şeyi ele vermeyen, bana karşı asla kullanmadığı, her şeyden çok nefret ettiğim bakışları. Bir süre sonra yüzünde derin ve endişeli bir ifade belirliyor. Neredeyse gülecektim. Endişeli mi?

"Seni asla terk etmem," diyor sonunda konuştuğunda sessizce. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

Oh, lanet olsun. Göğsüm sertçe sıkılıyor. Başka tarafa bakmaya çalışıyorum ama yüzümü tutuyor. Gözlerimi kapatıyorum. Ondan önce de terk edilme sorunlarım yok değildi. Bunu doğrulamak için bir terapistle ihtiyacım yok - gerçi öfkem evde bir sorun haline geldiğinde bir tane vardı. Kimseyi içeri almamamın birçok nedeninden biri de bu. Lyla'yı da öylece içeri almadım. Tabii ki vermedim. Onun gibi ben de hiçbir şeyi yarım yamalak yapamam. Beni hiç düşünmediğim bir şekilde tüketmesine izin verdim. Kendime beni terk etmeyeceğini bir kez daha hatırlatıyorum ama yine de içimi bir belirsizlik kaplıyor.

"Gözlerini aç bebeğim," diye fısıldıyor ve bunu söylediğinde lanet olsun. . . Derin bir nefes alıyorum, gözlerimi açıyorum ve onu sadece bana ayırdığı sevgiyle bana bakarken buluyorum. "Seni çok seviyorum. Çok, çok fazla."

"Biliyorum," diye mırıldandım nefesimin altında. "Ama yine de beni terk edebilirsin."

"Lachlan Duke." Ellerini indiriyor, yüzünde eğlenen bir ifade var. "İmzalanmış herhangi bir sözleşme, evlilik ya da

değil, senden ayrılmak istesem bile beni sana bağlamaz ya da tam tersi."

"Seni asla terk etmem," diye sessizce homurdanıyorum.

Gözleri anında ısındı ve lanet olsun. Şimdi onu becermem gerekiyor. Kollarını kavuşturuyor, gözlerindeki sıcaklık hâlâ devam ediyor ama bu dürtüyü kontrol altına almakta benden çok daha başarılı.

"Bana sadece ne eklediğini söyle," diyorum sessizce, sesim daha yumuşak.

"Burada kal," diyor ve uzaklaşıyor.

Prescott'a gidip bir şeyler söylemesini izliyorum. Annem, babam ve şimdi de bir HAIN gibi partiye katılan Liam şampanyalarını yudumluyor ve bana deli gibi davranan benmişim gibi bakıyorlar. Karım bensiz önemli kararlar alıyor ve onlar da orada oturup ona yardımcı oluyorlar. Lyla elinde kâğıtlarla geri döndü ve onları bana uzattı.

"Ofisine gidebilir miyiz?" diye soruyor.

Kalbim sıkışıyor. Daha fazla mahremiyet istiyor. Sadece başımı sallıyorum. Arkasını dönüp onlara hemen döneceğini söylüyor ve sonra dışarı çıkıyoruz. Onu takip ediyorum, kâğıtlar sağ elimde ve kalbim boğazımda. Ofisime girdiğimizde kapıyı arkamızdan kapatıyor ve kanepeye doğru yürüyor. Ben de onu takip ettim ve yanına oturdum.

"Onlardan bunu hukuk diliyle yazmamalarını rica ettim," diyor ve bu durumdan keyif almış görünüyor.

Ne bulacağım konusunda bu kadar gergin olmasaydım belki ben de eğlenirdim. İlk birkaç sayfa aynı görünüyor ama ben ne bilirim ki? Ben de hukuk bilmem. Sadece ticari ve hokey sözleşmelerine baktım, o zaman da öncelikle taahhüt ettiğim sürenin uzunluğu ve çekte kaç sıfır olacağıyla ilgileniyorum. Çevirip duruyorum. Ne tür bir kibirli, kendini beğenmiş dangalak sözleşmelerin bir sayfadan fazla olması gerektiğine karar verdi ki? Sonunda, en son sayfada yeni şeyler buluyorum. Sade bir dille yazdığını söylerken şaka yapmıyormuş.

Lyla James Marichal, Lachlan James Duke ile evliliğinden dolayı kendisine borçlu olunan para hakkında feragat etmeyi kabul eder. *İki milyon dolar, ihtiyacı olan kadın kliniklerine ve hastanelere bağışlanacaktır.

Lyla James Marichal, Duke Tech Enterprises'daki hisselerini Lachlan James Duke ile evliyken doğacak çocukları için bir hesaba yatırmayı kabul eder. Çocukları yirmi beş yaşına gelene kadar (evli değil!!!!) hesaba dokunulmayacaktır.

Bu kısım beni biraz güldürdü.

Lyla James Marichal, Duke Tech Enterprises tarafından istihdam edilen herhangi bir gaziye, ihtisası sırasında ve sonrasında, mümkün olduğu sürece, önümüzdeki üç yıl boyunca (en az) tıbbi hizmet vermeyi kabul eder. Buna karşılık, Lachlan James Duke'un Duke Tech Enterprises ile olan sözleşmesi, Lachlan James Duke'un önümüzdeki üç yıl boyunca (en azından) Duke Tech Enterprises'daki görevlerinden feragat etmesi üzerine geçersiz ve askıda bırakılmıştır.

Lyla boğazını temizliyor. "Evli olacağımız için mirasını almaya devam edeceksin."

Gözlerimi kağıttan ayırmıyorum. En son ne zaman ağladığımı hatırlamıyorum. Muhtemelen çocukken babam bir şey için gelmediğinde. Kontratın üzerindeki ıslak damlalar bir gösterge ise, şu anda ağladığımdan oldukça eminim. Titrek bir nefes aldım ve yüzümü sildim. Duke Tech ile imzaladığım sözleşmeyi avukatıma ikinci kez incelettim ve bana sözleşmenin çok sağlam ve içinden çıkılması neredeyse imkânsız olduğunu söyledi.

Babamla konuşmamı önerdi ama kendimi nankör bir piç gibi hissetmeden bunu yapmanın bir yolunu bulamadım. Lyla'yı bulmamın tek sebebi Duke Tech. Bunun için ona borcumu ödeyebilmemin hiçbir yolu yok. Bu yüzden lige geri dönmemekle barıştım. Onu her gün hokeye tercih ederim. Her gün. Lanet olası Lyla. Tekrar okudum. Çağrıldığında Duke için çalışmayı kabul etti. Her şeyden vazgeçti.

borcunu ödemek için kullanabileceği parayı benim için harcadı. Elbette onun yerine ben ödeyeceğim ama konu bu değil.

Annem beni seviyor, kardeşim beni seviyor, babam beni sevdiğini iddia ediyor ama hiçbirisi buna yakın bir şey yapmadı. Bu durumda olsalardı yapacaklarından da emin değilim. Lyla yaklaşıyor ve elini benimkinin üzerine koyuyor. Kontratı indiriyorum ve ona bakıyorum. Gülümsüyor ama gözlerimin dolduğunu görünce kendi gözyaşlarıyla savaşımaya başlıyor. Kollarımı açıyorum ve tıpkı geçen gün Banks'e yaptığı gibi bana doğru atılıyor. Onu kollarıma çektim. O çekilene kadar birbirimize sarılıyoruz. Bir nefes alıyorum ve o tekrar yüzünü siliyor.

"Bu korkunç bir pazarlık." Yutkunuyorum. "Bundan hiçbir şey elde edemezsin."

"Seni anlıyorum. Yapman gereken şeyi yaptığını görüyorum," diyor ve lanet olsun, yine ağlamaya başlayabilirim. Ama ağlamıyorum. Bir nefes alıyorum, sonra bir nefes daha alıyorum ve sakın kalmayı başarıyorum.

"Lyla."

"Bu şimdiye kadar imzaladığım en iyi sözleşme" diyor. "Ama futbol. ."

"'Yapabildiği sürece' demesinin bir nedeni var." Omuz silkerek gülümsüyor. "O geminin çoktan kalkmış olduğundan eminim ama ne olur ne olmaz."

"Siktir, Lyla."

"Bu konuda benimle kavga etmeyeceksin," diyor yine ciddi bir şekilde.

"Denesem bile kazanabileceğimi sanmıyorum." Sözlerimdeki gerçeğe gülüyorum.

Beni tekrar öpüyor, anında pantolonumun içinde hissettiğim derin bir öpücük.

"Neden bunu giyiyorsun?" Kalçalarını sıkıyorum ve ağzına karşı inliyorum.

"Çünkü bana yakışıyor." "Çok yakışıyor."

Bana bir öpücük daha veriyor ve ayağa kalkıyor. Gözlerim eteğinin ucundan güzel gözlerine kadar vücudunu izliyor.

"Kaldır. . . ."

"Hayır," diyor ben cümlemi tamamlayamadan hızla. Kapıya ulaşana kadar daha da hızlı geri çekiliyor.

"Hayır mı?" Kâğıtları bir kenara atıp ayağa kalkıyorum. "Buraya gel."

"Lachlan Duke, şaka yapmıyorum," diyor beni daha da tahrik eden o saçma olmayan sesiyle.

İnledim. "Hızlı olacağım."

"Bizi bekliyorlar," diyor ama gözlerindeki ateş bunu en az benim kadar istediğini gösteriyor. "Toplantıdan sonra geri geleceğiz."

Nefes alıyorum. "Tamam."

Babamın ofisine geri döndüğümüzde, "Hâlâ nişanlığım bana danışması gerektiğini düşünüyorum," diyorum. "Ama neden danışmadığını anlıyorum. Bilgin olsun, hâlâ hepinizin birer pislik olduğunu düşünüyorum," diyorum ve anneme bakıyorum. "Sen hariç, anne."

Gülüyor. Lyla'ya, "Sanırım gitmeliyiz, böylece sen de çantayı hazırlayabilirsin," diyor.

"Ne için bir çanta?" Ben soruyorum. "Bu akşam hepimiz yemek yemeyecek miyiz?"

"Elbette," diyor annem.

"Yarın evleniyoruz, yani bu gece birlikte uyumayacağız," diyor Lyla, gözlerinde bir parıltıyla.

Göz kırpıyorum. "Ne?"

Neden?" "Bu bir gelenek," diyor annem.

"Sikmişim geleneği," diyorum. "Senden ayrı bir gece geçirmeyeceğim."

"Sadece bir gece," diyor Prescott. Ona ters ters bakıyorum. "Umurumda değil."

Gözlerini deviriyor. "İyi o zaman. İkinci kata çıkacağım o zaman."

"Benim yatağım." Yüzümü eğiyorum ve dudağını ağzıma alıyorum. "Bizim yatağımız. Bu pazarlığa açık değil."

Gölüyor. "Belki Pres seni striptiz kulübüne falan götürmek istiyordur. Her şey o kadar çabuk oldu ki bekarlığa veda partisi yapmadın."

"Bekârlığa veda partisine ihtiyacım yok." Alay ettim. Tüm hayatım lanet olası bir bekarlığa veda partisiydi.

"Belki de erkek striptiz kulübüne gitmek istiyordur," diyor Liam. Gözlerim onunkilere kayıyor. "Sen istiyor musun?"

"Striptizcilerden biri olacak mısın?" diye soruyor.

"Sen gidersen, olmak zorundayım."

O da herkesle birlikte gülüyor ama ben onun sesine kendimi kaptırıp başkalarına dikkat edemiyorum.

BÖLÜM 62

LACHLAN

HENRY DUKE bir nikah memuru tutacak, popüler bir restoranın çatısını kiralayacak ve yirmi dört saatten kısa bir süre içinde sahte çim, sandalyeler ve çiçeklerden oluşan güzel bir kemerle tamamlanan bir düğün töreni için ayarlayacak kadar ÇEKİCİ. Şu anda o güzel kemerin önünde duruyorum. Babam sayesinde tüm bunları bir haftadan kısa bir sürede planlayabildiler. Çok etkilendiğimi söylemeliyim. Tek pürüz restoranın mekânı sadece saat beşe kadar kiralamamıza izin vermesiydi, çünkü akşam yemeği için halka açmaları gerekiyordu. Babam akşam yemeği masraflarını karşılamak için ne isterlerse vermeye hazırdı ama Lyla bunu söylediğinde çıldırdı, o yüzden vermedi. Zaten yeterince şey yaptı. Ayrıca, saat beş mükemmel. Lyla'yı daha görmedim bile, ama şimdiden onu alıp götürmek için can atıyorum.

Ama yapamam. Bunun tadını çıkarmasına izin vermeliyim. O aldı renklere ve müziğe baktı ve annemin gösterdiği menüdeki şeyleri işaret etti. Her şeyi Marissa'ya danıştı, bana değil. O mutlu olduğu sürece, gerçekten umurumda değil. Evlenmek için pis bir metro istasyonu da seçebilirdi ve ben de kabul ederdim. Kapı açıldığında hoparlörlerden "Back That Azz Up "ın başlangıçtaki dun-dun- dun-dun'ı çalmaya başlıyor ve müzikle ilgili görüşlerimi paylaşmadığım için pişmanlık duyuyorum.

Konuklarımızdan bazıları şaşkınlıkla etrafa bakıyor. Arkamda, nikah memuru gülüşünü öksürükle gizlemeye başladı.

Banks, Mason, Nolan, Logan ve Mae koltuklardan kahkahalar atarak fırlıyorlar ve Marissa ile Liam dışarı çıktıklarında kocaman gülümseyip başlarını sallıyorlar. Annem, babam, Lyla'nın babası, Marissa'nın ailesi ve menajerimin neler olduğu hakkında hiçbir fikri yok. Neyse ki rap başlamadan şarkı bitiyor ama eminim fotoğrafçı yüzlerimizdeki şaşkınlık ve eğlenceyi bol bol çekmiştir. Lyla'ya bırakın. .

Kapı tekrar açılır ve "SADECE ŞAKA!" diye bağırır.

Bu lanet kız. Kalabalığa tekrar bakıyorum, onlarla birlikte gülerken başımı sallıyorum. Düşündüğümüzden daha büyük bir kalabalıktı. Yakın arkadaş olarak kaldık. Kuşkusuz çoğu benim arkadaşım ama Lyla tanımadığı üç kişiyle dün akşam yemekte tanıştı ve hemen kaynaştılar. Nolan'ı gördüğünde, üniversitedeki final maçında kendisiyle uğraştığı için ona suçlayıcı bir bakış attı. En az on beş dakikasını onunla flört ederek beni kızdırmaya çalışarak geçirdi. Beni kızdırdı ama umurumda değilmiş gibi davrandım.

Cooper ve Bok Kafa Wade'e de davetiye göndermeyi çok isterdim. VIP muamelesi görürlerdi, onun benimle evlenmesini en ön sıradan izlerlerdi. Küçük düşüncelerime gülümsüyorum. O artık resmen benim olduğuna göre bu adamlar önemsiz. Ayrıca, Lyla için çoktan bir IG hesabı açtım, arkadaşlık isteği gönderdim ve birlikte çekilmiş iki fotoğrafımızı paylaştım. Ona hesaptan daha sonra bahsetmem gerekecek, böylece bunu onlardan değil benden duyabilir.

Bruno Mars'ın düğünlerle ilgili bir şarkısı rap şarkısının yerini alıyor ve bir yanım Liam ve Marissa'nın internette gördüğüm flash mob'lardan birine dönüşmesini bekliyor. Ama yapmadılar. Yürürken yere gül yaprakları atıyorlar, çünkü baş nedime, sağdıç ve çiçekçi rollerini bir arada oynuyorlar.

Mihraba vardıklarında Ed Sheeran, Thinking Out Loud şarkısıyla yer değiştiriyor. Bu şarkıyı duymuştum; annem Ed Sheeran'a kafayı takmış. Ona şöyle bir baktım.

Yeterince, zaten hüngür hüngür ağlıyor. Telefonunu kapıya doğrultmuş olan Lyla'nın babası daha iyi bir açt yakalamak için döner. Kapı açılıyor ve Prescott dışarı çıkıp Lyla'ya kolunu uzatıyor. Onu gördüğümde nefesim kesiliyor. Pakın kaleye doğru uçuşunu izlerken hissettiğim o duygu içime doluyor. Ağlayacağımı sanmıyorum ama elinde bir buket gardenya ile bana doğru yürümesini izlerken duygularım göğsümde ve boğazımda düğümleniyor. O her zaman odadaki en güzel insandır, ama bu sadece. . .vay canına. Kahverengi saçları dalga dalga dökülüyor ve üzerinde sadece söğüt gibi olarak tanımlayabileceğim kolsuz beyaz bir elbise var. Göğüslerinin arasında derin bir kesimi var, üst kısmı vücudunu sarıyor ve belinde genişliyor. Alt kısmı, aynı kumaştan milyonlarca kat üst üste binmese transparan olacağından emin olduğum ince bir malzemedir. Ne olduğunu bilmiyorum. Umurumda da değil. Buradan çıkar çıkmaz onu yırtıp atacağım.

Ed Sheeran yirmi üç yaşında sert düşmekle ilgili bir şeyler söylediğinde bana bakıyor ve gülümsüyor. Boğazımdaki duyguyu yutmak daha da zorlaşıyor. Yürümeye başlıyor ve babasına ulaştığında tekrar duraklıyor, tutması için elini uzatıyor. Tereddüt ediyor, farlara yakalanmış bir geyik gibi. Bu hareket karşısında şok oluyorum ve eminim o da on kat daha fazla şok oluyor. Ayağa kalkıyor ve kız onun kolunu tutuyor, hem o hem de Prescott yanında olduğu halde bana doğru yürüyor. Babası yüzünü siliyor. Prescott yüzünü siliyor. Bu şerefsizler beni ağlatacak.

Bana ulaştıklarında şarkı bitiyor. Prescott onu bırakıyor ve bana sıkıca sarılıyor, ben de ona karşılık veriyorum. Sevgi ve minnet dolu bir sarılma, çünkü o çok iyi bir arkadaş oldu. Beni onun hakkında uyarmasından ve nerede olduğunu söylememesinden nefret etsem de, bunca yıl onu güvende tuttu ve bunun karşılığını ona asla ödeyemem. Gitmesine izin verirken gözleri dökülmemiş yaşlarla doluydu. Ardından babası bana sarılıyor ve sırtımı sıvazlıyor. İkisi de uzaklaştığında bir nefes alıyorum ve yüzümü **siliyorum**.

Ağlıyorum. Ağlamadığımı fark edince şaşırdım. En azından gözle görölür bir şekilde. Lyla bana elini uzatırken gülümsüyor. şu anda onu kendime doğru çekmemek için her şeyimi vermem gerekiyor. Onu öpmemek için daha da fazla çaba sarf etmem gerekiyor.

Yeminlere geldiğimizde, nikâh memurunu durduruyorum ve ona kendi yeminimi söyleyeceğimi söylüyorum. Boğazımı temizledim ve onun güzel gözlerine baktım.

"Sen hayatım boyunca karşılaştığım en zor insansın. Beni defalarca dışladın. Beni peşinden koşturdun ki bu çok saçma," diyorum herkesi güldüren bir yüz ifadesiyle. "Kaba, huysuz, soğuktun. ."

"Tamam," diye araya giriyor Lyla, bandajlı ellerimin ucunu hafifçe sıkarak. "Sanırım evlilik yeminlerinin nasıl olması gerektiğinin üzerinden geçmemiz gerekiyor."

Herkes yine gülüyor.

Devam ediyorum, "Ama sonra beni içeri aldın. Beni. şöhretimin ne olduğunu bildiğin halde bana bir şans verdin. Sen tanıdığım en özverili, cesur, sevgi dolu insansın. Ve çok komiksin. Kısa sürede gezegendeki en sevdiğim insan oldun ve ben de sana bağımlı oldum. Sana aşığım. Sana takıntılıyım. Seni mutlu etmek için elimden gelen her şeyi yapacağıma söz veriyorum, böylece sonsuza dek benim olabilirsin."

Hızla göz kırpmıyor ve gözyaşları düşmeden önce gözlerini silmek için uzanıyor. Yutkunur ve derin bir nefes alır.

"Annenle tanıştığımda bana aşkın mantığı olmadığını söylemişti. Buna inanmamın sebebi sensin. Acımasız, sinir bozucu, ukala, sahiplenici ve hayatımda tanıdığım en deli insansın." Kaşlarını çattığımda bir kaşını kaldırıyor. "Ama sen bana güvende olduğumu, değer verildiğimi, sevildiğimi ve istendiğimi hissettiriyorsun. Sen gelip bana hissettirmeden önce her şeye karşı tamamen hissiz bir şekilde etrafta dolaşıyordum. Beni açıklayamayacağım şekilde anlıyorsun. Beni başkaları için mahvettin. Sen benim en iyi arkadaşıım, kocam, her şeyimsin, sonsuza dek."

Hay sikeyim. Titrek bir nefes alıyorum ve sertçe yutkunuyorum.

Yüzüklerimizi değiştiriyoruz ve sonunda - lanet olası sonunda - gelinimi öpmemi söylüyor. Onu kollarımın arasına aldım ve dudaklarımı onunkilere yapıştırdım. Ellerini saçlarıma götürüyor ve parmaklarını saçlarıma batırıyor. Marissa'nın birkaç saniye önce ona uzattığı çiçekler yere düşüyor. Dünya yok oluyor, yerini sadece Lyla James'in var olduğu bir dünyaya bırakıyor. Benimle ve sadece benimle tabii ki. Kocaman bir gülümsemeyle hafifçe geri çekiliyor - benim, sadece benim ve belki ileride çocuklarımız olursa onların, ama hepsi bu.

"Beni mahvediyorsun, Lyla James," alnımı onunkine yaklaştırıyorum. "Beni mahvediyorsun."

Bu da onun gülmeye ve ağlamaya başlamasına neden oluyor. Annem gülünceye ve kalabalıktan durmam gerektiğini bağırıncaya kadar onu tekrar tekrar öpüyorum.

EPILOG

FITZ bize doğru kayarken yürümeye başlayan çocuğunu kucağında taşıyor. Her zamanki gibi aynı formaları giiyorlar. Will geçenlerde birinci yaş gününü kutladı ve eminim ki forma koleksiyonu şimdiden babasınıninkine rakip olmuştur.

Fitz önümüzde durarak, "Amcalarına selam söyle Will," diyor.

"Ey," diyor Will, çarpışmamız için minik yumruğunu uzatırken gülümseyerek.

"Sen çok zeki bir adamsın Will," diyorum.

"Öyle, değil mi?" Fitz kocaman gülümser ve oğlunun yanağına bir öpücük kondurur.

"Tamam, ver onu," diyor Nolan, sopasını bırakıp onu Fitz'den alarak. "Neden yine onun formasını giyiyorsun? Beni desteklemen gerekiyordu."

Nolan onunla hızlı bir dönüş yaptığında Will yüksek sesle kıkırdıyor. O kadar tatlı ki. Elimdeki çubuğu bırakıyorum ve sıcak patates gibi üçümüz arasında gidip gelmeyi seven Will için kollarımı açıyorum. Bundan önce hiç bebek kucağıma almamıştım. Bundan önce bebekleri sevmezdim bile. Hâlâ sevdiğimden emin değilim ama Will'i seviyorum ve benimkini de seveceğimi biliyorum. Fitz ve ben aynı takımda oynadığımız için Will'i her aşamada gördüm. Bu çok güzel, ama Lyla ile kendi ailemi kurmak istememe neden oluyor.

Bana kalsa çoktan yapardık ama bu onun profesyonel futbol oynadığı üçüncü sezonu olacak ve ben

kramponlarını asmasının sebebi olmak istiyorum. Son zamanlarda seyahat etmekten şikayet ediyor ki bunu anlıyorum. Hiçbir zaman evde olamıyoruz ve olduğumuzda da katılmamız gereken onca etkinlik varken pek de mola vermiş gibi hissetmiyoruz. Lyla oynadığı yıllardan memnun olduğunu ve spor hekimliğine geri dönmek istediğini söylüyor. Sanırım bu yaz şampiyonadan sonra emekli olacağım için sadece bundan bahsediyor. Bu sefer temelli. Hokeyi seviyorum ama vücuduma zarar vermeye başladı ve sırt sorunları yüzünden çocuklarıyla koşturamayan babalardan biri olmak istemiyorum. Fitz ve Nolan da aynı durumdalar. Bu yıl birlikte bir Stanley Kupası daha kazanacağız ve sonra çekip gideceğiz. Bunu çok özleyeceğimden eminim, ancak son üç yıl çılgın bir yolculuktu ve bu bölümü kapatmak için daha iyi bir takım isteyemezdim.

İşin garibi, Duke Tech'e geri dönmeyi dört gözle bekliyordum. Ne yazık ki bu, Lyla'nın maçlarına istediğim kadar gidemeyeceğim anlamına geliyor ama bir yolunu buluruz. Sanırım milyarder olmanın avantajı burada işe yarıyor. Avantajlardan tam olarak yararlandığımızdan değil. Lyla, son çaremiz olmadıkça ya da ailece bir seyahate çıkmadıkça ve ailem ona yalvarmadıkça jeti hiçbir yere götürmüyor bile.

Will dikkatimi çekmek için yüzümün iki tarafını da tokatlamaya başladı. Bunu bana ve Nolan'a birkaç aydır yapıyor. Eşlerimize öpücükler ve göz kırpmalar yağıdırıyor ama biz tokatlanıyoruz. Akıllı çocuk.

"Bir yaşındaki çocukların bu kadar sert vurması mı gerekiyor?" Tekrar yapınca irkildim.

Fitz yumuşak bir sesle, "Tokat atmak yok, Will," diye azarlıyor.

"Alıştırmak yok," diyor Will kıkırdayarak ve üçümüzün de sırtına neden olarak.

"O çok tatlı," diyorum kendimi tutamayarak.

Bugünlerde her şeyi tekrarlıyor. Onu Fitz'e geri veriyorum ve karısının sesini duyunca dönüyorum.

"Logan!" Mae bağırıyor. "Getirin onu."

Gölerek başını sallar. "Gerl döneceğim."

Onu oğluyla birlikte kayarken izliyoruz ve kendi çocuğumla bunu yaparkenki görüntüm gözümün önüne geliyor.

Maça hazırlanmak için soyunma odalarına doğru yürümeye başladığımızda Nolan başını sallayarak, "Çocuk sahibi olmak için ölüyorsun," diyor. "Neden Lyla'yla bu konuda ciddi bir konuşma yapmıyorsun ve konunun etrafında dolanmayı bırakmıyorsun?"

Kaşlarımı çatıyorum. "Konunun etrafından dolaşmam."

"Lütfen, dostum." Bana bir bakış fırlattı. "şükran Günü'nde annem sana Lyla'nın önünde çocuk isteyip istemediğini sorduğunda telaşlanmıştın."

"Ben hiç telaşlanmam." Kaşlarımın çekildiğini hissediyorum.

Gölüyor. "Ne zaman bu konu aılısa telaşlanıyorsun."

"Çok saçmalıyorsun."

"Tamam." Omuz silkiyor.

Odaya girip eşyalarımızın geri kalanını almaya başladığımızda, "Sanırım Lyla beklemek istiyor," diyorum.

"Geçen sezondan beri emekli olmaktan bahsediyordu," diyor. "Belki de sebebin bir kısmı budur."

"Bundan şüpheliyim." Çantama uzanıyorum ve telefonumu arıyorum. "Eğer onunla bu konuşmayı yaparsam, emekli olmasını istediğimi düşünecek."

Lyla her zaman emekli olmaktan bahsediyor, ama genellikle tıp alanına geri dönmeyi gündeme getiriyor. Ben de genellikle onu dinlemeye ve fikrimi söylememeye çalışıyorum. Elbette içimdeki bencil pislik onun emekli olmasını istiyor, özellikle de artık evde olacağım için, ama onu bunu ima edemeyecek kadar çok seviyorum. Sahaya çıktığında gözlerindeki bakış, bir aile kurmak için bir milyon yıl beklemeye değer. Umarım bunu yapmak zorunda kalmam. Telefonuma bakıyorum ve ondan gelen bir mesaj görüyorum.

Lyla: ORADA KIÇLARINI TEKMELESEN İYİ EDERSİN.

BU GECE! Seni seviyorum.

Yazarken başımı sallayarak gülümsüyorum.

İyi maçlar bebeğim. Keşke orada olsaydım. Seni daha çok seviyorum.

Birkaç saniye bekliyorum ve cevap vermeyince telefonu kaldırıp hazırlanmaya devam ediyorum.

İlk devre arasında buzdan kayarak çıkarken taraftarların ellerinde tuttukları pankartları okuyoruz. Maç sırasında onlara hiç dikkat etmiyorum ama nefes aldığımda okumaya çalışıyorum. Yemin ederim her hafta daha da gülünç oluyorlar. En iyi şekilde. **Bir tanesinde "FITZ ATMADAN ÖNCE KARINI BANA BIRAK"** yazıyor. Gülüyoruz ve Mae'nin yakalayıp yakalamadığını kontrol etmek için. Eşlerimiz işaretlerin çoğunun histerik olduğunu düşünüyor. Bebek olanları o kadar değil ama diğerlerine gülüyorlar. Bir diğerinde **"DÜK-SENİN DÜŞESİN OLACAGIM"** yazıyor. **İÇİME BİR BEBEK KOY.** Ben

Yıllardır bunun bir varyasyonunu görüyorum ve bunun hakkında iki kez düşünmedim.

Lyla bundan nefret ediyor, eskiden ben de bundan zevk alırdım ama şimdi bebekler aklıma gelince, keşke bunu ellerinden alıp atabilsem diyorum. Evlilik ve bebeklerle ilgili benzer birkaç tanesi de Nolan ve diğer bazı erkeklere yönelik. Bunu nasıl yapıyorlar bilmiyorum ama yazacak yaratıcı şeyleri hiç tükenmiyor gibi görünüyor. Kayarak geçerken gözlerim Lyla'nın boş koltuğuna takılıyor. Onu orada görememekten nefret ediyorum. Acaba o da benim her zamanki koltuğumu kendi stadyumunda boş gördüğünde aynı şeyi hissediyor mudur?

Gece devam ediyor. Dörde iki öndeyiz ama on saniye kala kıl payı beşinci golü atıyorum ve kalabalık sanki başından beri kaybediyormuşuz gibi çılgına dönüyor. Emekli olduğumda özleyeceğim şey bu enerji olacak. Kutlama için kollarımı havaya kaldırıyorum, takım arkadaşlarım da kayarak yanıma geliyor ve beni sıkıştırıyor. Maç resmi olarak sona erdiğinde, buzun etrafından dolanıyorum ve taraftarlarla kutlama yapmak için elimi pleksiglasın üzerine koyuyorum.

Eşlerimizin oturduğu bölüme ulaştığımda Mae'ye ve onun arkasında durup tezahürat yapan Nolan'ın eşine el sallıyorum. Tam arkamı dönecektim ki saçma bir tabela

gördüm. Ne zaman

Bunu okuduğumda kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Bir şeyler görmediğimden emin olmak için gözlerimi kırpttırıyorum ama kelimeler aynı kalıyor.

HAZIR OL "BABA" DUKE! BİR BEBEĞİMİZ OLACAK!

Kayarak ilerlerken kalbim küt küt atıyor. Tabelayı tutan kişi Lyla'nın koltuğunda ama o olamaz. İmkânı yok. Bu bir şaka olmalı. Korkunç, sapkın bir şaka, eğer öyleyse. Ben yaklaştıkça karımın güzel yüzünü örten tabela iniyor ve genişçe gülümsüyor - benim gülümsemem. Bir elinde ultrason fotoğrafı, diğesinde tabelayı tutuyor. Hâlâ şoktayım, beynim tüm bu bilgileri işlemekte zorlanıyor - Lyla burada, oyununda değil. Lyla hamile mi? Bebeğimiz mi olacak? Hay sikeyim. Pleksiglasa ulaşp önünde durduğumda boğazımda bir düğüm oluşuyor. Bir elimi üzerine koyup yüzüne, ultrason resimlerine, tabelaya ve tekrar yüzüne bakıyorum.

Sertçe yutkunuyorum. "Ciddi misin?"

Gürültüden beni duyamadığından eminim ve gözlerim bulanıklaştığı için onu zar zor görebiliyorum ama başını salladığını yakalıyorum. Kaskımı bırakıp beni karşılayacağı en yakın kapıya doğru kayarken ağır çekimde hareket ediyormuşum gibi hissediyorum. Kapıyı açtığımda tabelayı arkasına fırlatıp bana doğru atılıyor, kollarını ve bacaklarını etrafıma doluyor. Yüzümü boynuna gömüyorum ve beni her zaman rahatlatan gardenya kokusunu içime çekiyorum.

"Ciddi misin?" Sesim kısık bir şekilde soruyorum.

Bana başını sallıyor ve ben de yüzüne bakmak için geri çekiliyorum. Gözyaşlarını siliyor ve gülümseyerek benim için yüzümden birazını siliyor. Onu sıkıca tutuyorum ve pistin diğere tarafına doğru kayarak onu yere bırakıyorum. Buzdan iniyorum ve onu soyunma odalarına giden koridora çekmek için elinden tutuyorum. Yürümeyi bırakıp tuğla duvara yaslandığımda hâlâ şoktaydım.

"Ben... Burada ne yapıyorsun? Maçın iptal mi edildi?" Gözlerim onu tepeden tırnağa süzerken soruyorum.

"Sensiz karar vermemden nefret ettiğini biliyorum ama bir süredir emekli olmaktan bahsediyordum, ben de bunu yaptım."

"Ne zaman?"

"Bir haftadan biraz daha uzun bir süre önce. Sözleşmemi tekrar imzalamam gerekiyordu ve Lang'e emekli olmak istediğimi söyledim."

"Lang biliyor muydu?!" Gözlerim kocaman oldu. Onu tanıdığından daha uzun süredir benim ajanımdı - o hain.

Bana ultrason resimlerini uzatıyor ve boğazım tekrar kapanırken neye baktığımı işaret ediyor ve açıklıyor. Bir bebek. Vay anasını. Son zamanlarda biraz şişkinlik vardı ama kadın vücudunda hep bir şeyler oluyor. Şişkinlik, kanama, lanet olası yumurtlama. Artık sorgulamıyorum.

"Bir bebek," diye fısıldıyorum, ellerimi karnının üzerine koyarak. "Bir bebeğimiz olacak."

"Biliyorum." Kocaman gülümsüyor. "İşaretimi beğendin mi Duke Baba?"

Onu tekrar kollarıma alıyorum ve yürümeye başlıyorum. "Bu benim yeni favorim."

"Şimdi herkes benim fikrimi alıp sana böyle hitap edecek," diyor kulağıma karşı.

"Ama sadece seni becerdiğimde bana böyle sesleneceksin," diye karşılık veriyorum ve nefesini duyduğumda gülümsüyorum.

"Bu fikri sevdim," diye fısıldıyor.

"Bir bebek," diyorum tekrar. "Ne zaman öğrendin?"

"Gıda zehirlenmesi geçirdiğimi sandığım zamanı hatırlıyor musun?" "Phoenix'te mi?" Onu yere bırakırken kaşlarımı çatarak soruyorum.

Başını sallıyor. "Oradayken bir sınava girdim."

"Bu iki hafta önceydi." Kaşlarım daha da gerildi.

Bana gıda zehirlenmesi geçirdiğini söylediği an, ona hemen eve uçmasını söyledim. Neden bunu benden iki hafta boyunca saklasın ki? Nasıl bilemedim? Eminim Marissa'ya mesaj atmıştır. Acaba takviminde var mıydı? Benim bileceğim bir şey değil. Onun eşyalarını karıştırmam. Evlilik beni çok değiştirdi. Hâlâ erkeklerin onu uzun süre incelemesinden hoşlanmıyorum ama

telefon ya da e-posta. Gerek yok. Bana her şeyi anlatıyor. En azından ben öyle sanıyordum.

"Bana söylemediğine inanamıyorum," diyorum sessizce, resimlere tekrar bakarak.

"Sana söylemeyi çok istiyordum," diyor, "ama doktorun beni görmesi bir hafta sürdü ve seni umutlandırmak istemedim." Dudağını ısırtıyor ve yere bakıyor. "Bunu ne kadar çok istediğini biliyorum."

"Selam." Çenesini kaldırıyorum. Gözlerindeki belirsizliği gördüğümde göğsüm sıkışıyor. "Ben seni istiyorum. Elbette seninle bir aile kurmak istiyorum ama benim önceliğim sensin. İhtiyacım olan tek şey sensin. Bunu biliyorsun."

"Biliyorum," diye fısıldıyor, gözle görülür bir şekilde yutkunuyor ve gözyaşlarını geri kırıyor.

"Bu yüzden mi reklamlarda ağlıyorsun?" diye sordum.

"Lanet olası aptal hormonlar," diye mırıldanıyor yüzünü silerken.

Gülüyorum. "Bana karşı yumuşak mı davranıyorsun, Lyla James?"

"Senden nefret ediyorum," diyor, dudakları hayalet bir gülümsemeyle seğiriyor.

"Evet, benden o kadar nefret ediyorsun ki bu arenadaki herkese bebeğime hamile olduğunu duyurdun." Bir kaşımı kaldırdım.

"Biliyorum," diyor gülerek ve başını sallıyor. "Bu Marissa'nın fikriydi. Yine de buna değdi. Yüzündeki ifade paha biçilemezdi."

"Hayal edebiliyorum." Onu çabucak öpüyorum. "Hemen duş alacağım ve sonra bir yerde yemek yiyeceğiz."

"Pizza," diyor, gözleri parlıyor.

Eğer istediği buysa, ona ülkedeki bütün pizzacılarından pizza getiririm. Soyunma odasına girerken sırtıyıyorum. Vay anasını. Kardeşime ve aileme mesaj atmalıyım. Acaba babasına söylemiş midir? İkimizden biri evdeyken neredeyse bizim evde yaşıyor. Bir araba aldı.

bizden birkaç blok ötede oturuyor ve yakın zamanda Lyla'nın sevdiği hoş bir kadınla çıkmaya başladı.

Koridora geri döndüğümde gülümsemekten yüzüm acıyor ama Lyla artık onu bıraktığım yerde durmuyor. Koridora bakıyorum ve telefonuna bir şeyler yazarken geri döndüğünü görüyorum. Başını kaldırıp bana gülümsediğinde göğsüm sıkışıyor. Otoparka doğru yürümeye başlarken elini tutuyorum. Bir bebek. Kahretsin, buna inanamıyorum.

"İnsanlara ne zaman söyleyebiliriz?" Arabamda oturup emniyet kemerlerimizi takarken soruyorum.

"Yani, tabelam herkese söyledi." Gülüyor. "Oldukça geç öğrendim. Birkaç gün içinde on iki haftalık olacağım, bu da komplikasyon olasılığının daha düşük olduğu anlamına geliyor."

Komplikasyonlar. Tanrım, bir şeylerin ters gittiğini düşünmek bile istemiyorum.

"Yani, herkese söyleyecek miyiz?" Tekrar durduğumuzda soruyorum. "Kime söylemek istiyorsun?" diye temkinli bir şekilde soruyor.

"Kimse yok. Sadece soruyorum," diyorum otoparktan çıkarken.

Bunu IG'sinde yayınlamak için nasıl bir başlık kullanmalıyım merak ediyorum. "O sonsuza kadar benim, pislikler." diye düşünüyorum. Hiçbiri için endişelendiğimden değil. Lyla benim oldu. Sadece zaman zaman onlara hatırlatmak istiyorum. Belki evliliğin beni değiştirdiğini söylemek biraz abartılı olur ama daha iyi oldum. Ayrıca, Lyla bunu seviyor ve aksini söylüyorsa yalan söylüyordur.

"Lachlan Duke," diyerek beni düşüncelerimden kopardı.

"Ne?"

"Bunu sosyal medyamda yayınlayıp yayınlayamayacağını mı anlamaya çalışıyorsun?"

"Ne?" Alay ettim. "Hayır, bu mahremiyet ihlali."

Gülmekten başını geriye atıyor ve ben de gülümsediğimi hissediyorum. Park ettiğimde hala gülüyordu ve emniyet kemerimi çıkarıp ona doğru döndüm, sadece gözlerindeki pırıltıyı görmek için

Gözleri. Bugünlerde çok daha fazla gülümsüyor ve kahkaha atıyor, ancak bunları deneyimlemek hala bir hediye gibi geliyor.

"Bana gülmeyi kes," diyorum, ama şimdi ben de gülüyorum.

Onun etrafında olmamak imkansız. Ellerini tutup her ikisinin de sırtını öptüğümde kahkahası kesiliyor. Yüz ifadesi ısındığında nefes almak zorunda kalıyorum. Eğer bu şimdi başlarsa, pizzasını alamayacak ve ben hamile karımın aç kalmasını istemiyorum.

"Lyla," diye uyarıyorum.

"Ne? Ben bir şey demedim ki." Bakışlarını hızla kaçırıyor, ellerini geri çekip kucağında birleştirirken dudaklarında bir gülümseme belirliyor.

"Nasıl hissediyorsun?" Bir süre sonra ona sordum.

Şaşkınlık ve sevinç arasında ona en önemli soruyu sormayı tamamen unuttum.

"Güzel." Gülümsüyor. "Çok yorgundum, sonra da o böcek olmayan mide rahatsızlığını geçirdim, ama şimdi kendimi harika hissediyorum."

"Hamile olmak hakkında ne hissediyorsun?" Ellerini tutup tekrar dudaklarıma götürüyorum.

Bunu istediğini biliyorum. Belki benim kadar değil ama mutlu olduğunu söyleyebilirim. Yine de, önümüzdeki dokuz ay boyunca içimde bir insan taşıyan ben değilim. Bir nefes alıp tekrar pencereden dışarı bakıyor ve kalbim duruyor.

"Lyla." Ellerini usulca sıkıyorum ve bana tekrar bakmasını bekliyorum. "Hamile olmak hakkında ne hissediyorsun? bebeğimle?"

"Yani. . ." Dudakları kalbimi yerinden oynatan o gülümsemeye dönüşüyor. "Nefret etmiyorum."

Başımı sallayarak gülüyorum. "Günün birinde, Lyla James. . ."

CLAIRE CONTRERAS
TARAFINDAN DA

Daha fazlasını mı istiyorsunuz? Bonus sahneyi okuyun: [Daha Fazla Lachlan ve Lyla James](#)

Yeni bir sürümüm olduğunda benden mesaj almak için "KİTAP" kelimesini 21000'e mesaj atın

Beni IG'de takip edin: [Claire Contreras](#)

TikTok: [TikTok](#)

**Daha fazla romantik gerilim
ister misiniz? YARIM GERÇEKLER (karanlık akademi) - (bu
Mae & Fitz'in kitabı)
TWISTED CIRCLES (karanlık akademi)**

**Mafia ister
misin? Yasak: [Çünkü Sen Benimsin](#)
Görücü usulü evlilik: Çünkü [Sana](#)
[İhtiyacım Var](#) Kardeşinin eski karısı:
[Çünkü Seni İstiyorum](#)
Kardeşin en iyi arkadaşı: [Çünkü Ben Seninim](#)**

**Çağdaş romantizm mi
istiyorsunuz? [OYUNCU \(spor](#)
[romantizmi\)](#)
[KALEIDOSCOPE HEARTS \(kardeşin en iyi arkadaşı, ikinci şans](#)
[romantiz](#)
[m\) KAĞITTAN KALPLER \(ikinci](#)
[şans\)](#)
[ELASTİK KALPLER \(Huysuz, gün ışığı](#)
[romantizmi\) KALP KIRICI \(Üniversite, spor](#)
[romantizmi\)](#)**

THE RULEBREAKER (üniversite, spor romantizmi, arkadaşan
sevgiliye) THE TROUBLEMAKER (üniversite spor
romantizmi) CATCH ME (müzik endüstrisi
romantizmi)
AŞK İLE SORUN (ofis romantizmi)

DÜŞMENİN SONUCU (düşman-sevgili) SONRA SEN
VARDIN (düşman-sevgili, ikinci şans)

Kraliyet romantizmi mi istiyorsun?

GÜNAHKÂR KRAL

YARAMAZ PRENSES KÖTÜ

PRENS

Biraz farklı bir şey ister misiniz?

MASALLAR VE DİĞER YALANLAR (gotik
romantizm)

Hızlı bir seks için mi?

SAHTE AŞK

YARIM GERÇEKLER PARÇACIĞI

Arkamda bir varlığın belirdiğini hissettiğimde ensemdeki tüyler diken diken olmaya başladı, ben de telefonumun yan düğmesine tıkladım ve omzumun üzerinden baktım. Bu, karşılaştığım kaba adamdı - Hailey'nin ona taktığı isimleitz. Yanıma oturdu. Bakışlarımı onunkilerden ayırdım ve sol elinin beyaz bir sargıyla kaplı olduğunu, parmak eklemlerinin olduğu yerdeki bandajdan kan sızdığını fark ettim. Gözlerim tekrar ona kaydı.

"Dur tahmin edeyim, biri sana çarptı ve seni kızdırdı."

"Şimdi de beni mi takip ediyorsun?"

Dudakları kıvrıldı. "Keşke demeseydin."

"Güzel bir kızın beni takip ettiği ilk sefer olmazdı."

"İçiniz rahat olsun. Bu güzel kız seni asla takip etmeyecek." Ona bakakaldım. "Neden buraya geldin? Sevimli kölelerinden sıkıldın mı?"

"Benim kölelerim yok, dostlarım var ve sandığınız kadar hoşgörülü değiller."

Öne doğru eğildim, dirseğimi barın üzerine koydum ve çenemi elime dayadım. "Kaba davrandığım için benden özür dilemeye mi geldin?"

"Bakmadan birine çarpan ben değildim."

"Ne suç ama." Başımı eğdim, saçlarım bu hareketle sol omzuma döküldü. "Yine de geçen gün bana bilerek çarptın."

"Şey, bunun için üzgünüm." Bir kaşını kaldırdı. "Ne? Senin için alkışlamamı mı bekliyorsun? Yapmamalısın ilk etapta bana çarpmış olmalıydı." "Sen de çarpmamalıydın."

"Bu tamamen farklıydı. Ben-" Konuşmayı kestim ve derin bir nefes aldım. "Ne var biliyor musun? Bunun bir önemi yok. Ben özür diledim, sen özür diledin. Devam edelim."

"Tamam." Şimdi daha da eğlenmiş görünüyordu. "Senin adın ne?"

"Sana söylemek istediğimden emin değilim." Geri çekildim, dik oturdum.

"Sadece nezaketen soruyorum."

"Nezaketen mi?" Yüzümü ona dönmek için koltuğumu çevirdim, dönerken dizlerim onunkilere değiyordu. "Yani, zaten biliyorsun."

"Amelia Bastón," dedi. "Felipe Bastón'un kızı. Lincoln Bastón'un kız kardeşi."

"Vay canına. İlgilendiğin tüm kızların soy ağaçlarını içeren bir dosya mı tutuyorsun?"

"İlgilendiğimi kim söyledi?" Yine bir gülümseme hayaleti belirdi ve aynı şekilde kayboldu.

"Buraya gelip yanıma oturmak için onu bıraktığın gerçeğine dayanarak çıkarım yapıyorum."

Arkadaşlarının oturduğu masaya doğru başımı salladım. Dört bir yanları kızlarla çevriliydi, artık sadece barda içki içen bir grup erkek değillerdi. Bu bir gösteriye dönüşmüştü.

"Belki de bununla ilgilenmiyorumdur." O tarafa doğru başını salladı.

"Yani bununla ilgileniyorsun."

"Seninle ilgileniyorum, evet. Nasıl olup da hiç tanışmadığımızı anlamaya çalışıyorum," dedi, "Ağabeyim, kardeşin George ile arkadaş. Açıkçası, Lincoln'ü tanıyorum ve

Henüz sizi sadece geçerken duydum." Durakladı, bakışları benimkileri arıyordu. "Nedenmiş o?"

"Belki de anlatacak bir şey yoktur. Belki de ne görüyorsanız onu elde ediyorsunuzdur ve gördüğünüz gibi benim hakkımda konuşmaya değmez."

Kendimi bu kadar küçümsemek istememiştim ama gerçek buydu. Evet, güzeldim, hatta güzeldim. Evet, ailem zengindi ama yanımda oturan adamdan daha muhteşem değildim. Biz sadece iyi genlere sahip şımarık çocuklardık. Bazı insanlar için bu, hayatlarının mezar yazısı olurdu, benimki olmasını asla istemedim.

"Bence bu kendinle ilgili çok haksız ve yanlış bir değerlendirme," dedi, bir barda eve birlikte gitmeyen iki yabancı için normal olandan çok daha uzun süre beni izleyerek. Çünkü ben onunla eve gitmiyordum. Tekrar konuşmadan önce dudaklarını yaladı ve kendime rağmen kızardığımı hissettim. "Spor yapar mısın? Herhangi bir kulübe üye misin?"

"Benim hakkımda her şeyi bildiğini sanıyordum." Bir kaşımı kaldırdım.

"Senin hakkında her şeyi bilseydim, buraya kadar gelmezdim."

"Hayır, spor yapmıyorum ve herhangi bir kulüpte yer almıyorum. Birkaç gün önce gazetenin bir parçası oldum, bu yüzden spor yapanların ve kulüplerde yer alanların fotoğraflarını çekeceğim." Ona sert bir bakış attım.

"Bildiğim iyi oldu." Başını salladı, hâlâ beni yakından izliyordu, o kadar yakından ki gözlerimi kaçırmak zorunda kaldım. Kalbim onun yakınlığı yüzünden çok hızlı, çok sert atıyordu. O tekrar konuşurken bile gözlerimi bardan ayırmadım. "Başka kulüplere katılmayı düşünüyor musun?"

"Eğer bana bir kız öğrenci birliğine katılıp katılmayacağımı soruyorsanız, cevabım hayır. Şu anda arkadaşlık kapasitem sınırlı."

"Çok fazla arkadaşın mı var?"

"Şu anda iki tane var ve bu benim için yeterli."

Bunun üzerine kıkırdadı. Bakışlarımız tekrar buluştu. Sesi ve gözlerinin parıltısı kalbimi yerinden oynattı. I

Bu adamdan ciddi den uzaklaşmaya ihtiyacım vardı. "Arkadaşlara ilginç bir bakış açısı."

"Bildiğim şey bu." Omuz silktim.

Dürüst olmak gerekirse, Celia'yı arkadaşım olarak sayamazdım. Şimdiye kadar, yokluğu ve her şeyiyle harika bir oda arkadaşı olduğunu kanıtladı, ama arkadaş mı? Sanırım teknik olarak buradaki tek arkadaşım Hailey'di. Onu aradım ve barın diğer tarafında biriyle sohbet ederken buldum. Sanırım bir barmen ve barista olarak herkesin arkadaşığıydı.

"Neden son sınıfta buraya transfer oldun?"

"Biliyor musun, bir sürü soru soruyorsun ve bana adını bile söylemedin."

"Sormadın ki." Bakışları benimkilerin üzerinde gezindi. "Bana hiçbir şey sormadın."

"Anlat bakalım. Hokey oynadığını zaten biliyorum, belli ki burada okula gidiyorsun, bu yüzden zeki olduğunu varsayıyorum, tabii seni burada tutan tek şey hokey yeteneklerin değilse, ama burası o tür bir okul değil." Gözlerini aradım, Tanrım, ilgileniyormuş ya da daha çok ilgileniyormuş gibi görünmeden gözlerini aramak çok zordu. "Adın ne senin?"

"Logan."

"Logan." Ona bakarak başımı salladım. "Bunu görebiliyorum." "Ne? Logan'a mı benziyorum?"

Dudakları yavaşça aralandı,
geniş Gülümse, ve I Yemin et benim kalp
durdu tamamen yenmek.

"Evet, biliyorsun." Yavaşça başımı salladım, ağzım hafifçe aralıktı. Arkadaşları bağırmaya, gürültü yapmaya başladı. İkimiz de dikkatimizi o yöne çevirdik. İçlerinden biri başka bir adamla bir tür çatışmaya giriyor gibiydi.

"Gitmem gerek Amelia." Ayağa kalktı, bana yaklaştı, bana dokunacak kadar yaklaştı ama bunu yapmadı. Bana doğru dönerken sürdüğü kolonya gerçekten güzel kokuyordu. Bakışlarım, o konuşurken koyu yeşil gözlerine bakmayı hedeflediğimde, belli ki tonlanmış gövdesi ve kalın boynundan yukarı kaydı. "Sonra görüşürüz."

TEŞEKKÜRLER

Ben bana yardım edenlere 100 kez "teşekkür ederim" diyen sinir bozucu insanlardan biriyim, bu yüzden uzun teşekkür yazıları yazmaktan vazgeçtim. Ancak, bu kitabın elinizde olmasının nedeni bu insanlar...

Melissa Gaston, Gina Licciardi, Hang Le (YEDİ YIL! LOL Sonunda bu kapağı kullandığımız için çok mutluyum!), Champagne Formats (Stacey Blake - sen bir meleksin), Valentine PR'daki herkes (Kim, Christine, Ratula ve tabii ki Nina), Jan C. (100000 teşekkür ederim), Ashlee (Ashes & Vellichor Designs--ily).

